

Giới thiệu Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê

Truyện Nhớ ai đó đến kiệt quê - truyện đã full - Lan Rùa

Ở thôn nọ có nhà phú ông Phan Kim cực kì giàu có. Ông có hai người vợ, sinh ra hai cậu con trai. Cậu cả trắng trẻo đẹp xinh, nhưng tính yếu hèn và kiêu ngạo. Cậu hai đen nhẻm, nhưng cao lớn khỏe mạnh, giỏi giang.

Hai cậu công tử sống cảnh sang hèn khác nhau, cùng quyền luyến cô gái Trâm con nhà bán bún riêu.

Ai sẽ là người cưới được cô Trâm xinh nhất thôn này đây?

Tóm tắt truyện mới đăng này:

Nhà Phan Kim có hai vị phu nhân. Bà cả là Đinh Phi Yến, tiểu thư cành vàng lá ngọc, được phú ông hết sức cưng yêu chiều chuộng. Bà có một người con trai là Phan Hưng, tám tuổi, trắng trẻo, đẹp xinh, tròn ồm, mê cô Trâm con gái nhà bán bún riêu.

Bà hai là Phúc, vốn là kẻ hầu của Phi Yến năm xưa, sau lấy phú ông sinh được cậu Phan Lâm. Cha bà vốn là tội phạm nên bà không được ăn sung mặc sướng, phải sống dưới túp lều tranh rách nát, con trai cũng phải hàng ngày làm việc kiếm tiền nuôi mẹ. Phan Lâm làm lì, ít nói, ít cười, chỉ cặm cụi mua bán mà thôi, nhưng lại là người mà cô Trâm bé nhỏ đề ý.

Câu chuyện này xoay quanh cuộc sống và những vướng mắc giữa hai cậu và cả hai bà vợ của phú ông, cùng mối duyên rắc rối của Trâm với hai người con trai nhà giàu kia. Trâm thích cậu Lâm nhưng cậu Lâm luôn làm lì, có ý tứ không nói, có lòng tốt cũng không thể hiện rõ ra, hại Trâm suốt ngày buồn ròi giận nhưng vẫn yêu cậu tha thiết. Còn cậu Hưng suốt ngày căm ghét Lâm, hại cậu bao bận mà cậu vẫn không oán than nửa lời.

Cả mẹ Lâm và mẹ Hưng nữa, bao cuộc phong ba, vẫn không ngừng ghen ghét đầu đá.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Ngày xưa ngày xưa,

Xưa xưa lắm rồi...

Nghe đồn ở thôn Kim Giang, xã Đại Cường có phú ông Phạm Kim giàu nứt đổ đổ vách, vàng bạc chất đống, đất đai bành trướng. Thôn nhỏ tổng cộng ba trăm hộ dân thì có tới hai trăm hộ làm mướn cho nhà phú ông.

Tính cả tuổi mẹ thì năm nay phú ông bước sang tuổi ba tám, phú ông có hai vợ, bà cả tên Đinh Phi Yến, ba mươi ba xuân xanh. Bà hai, Lê Hồng Phúc, hơn bà cả sáu tuổi. Bà cả, cậu cả với phú ông ở dinh thự phía trên, bà hai cùng cậu hai ở túp lều tranh phía dưới.

Nói là trên dưới nhưng cơ ngơi của phú ông rộng rãi khang trang, nhà phân gian lớn gian nhỏ nên cũng cách xa xa lắm. Một tháng may ra bà hai được chạm mặt chồng dăm bảy lần thôi. Có đợt này bà ốm liệt giường nên đây là lần thứ ba trong tuần phú ông ghé qua thăm hỏi.

Bà hai vốn là con gái của kẻ sát nhân, theo lệ thôn tắt nhiên không được ở nhà ngói. Đã thế mỗi tháng còn chỉ được bà cả phát cho có năm quan tiền nên cuộc sống khó khăn chật vật lắm.

Lẽ ra lão Tám quân gia mới là người phụ trách chi tiêu sổ sách trong nhà, nhưng mà ý bà cả là ý trời, lão nào dám cãi. Phú ông lại chẳng để tâm tới mấy chuyện nhỏ nhặt nên không hề hay biết, chỉ là, nay ngẩng đầu lên quan sát kĩ càng mới thấy bà cả nói đúng, bà hai ăn tiêu hoang quá.

Một tháng năm chục quan tiền mà không biết cân đối chi tiêu. Cái lều rách ngoài chum nước, chiếc chạn bát bằng tre cũ mềm với hai tấm phản mỗi một đực khoét gần hết thì chẳng còn gì đáng giá cả.

Cậu hai có người mẹ như vậy, quả thật tội nghiệp.

Bà hai nửa lời cũng không dám tố cáo, thành ra bà cả ngày càng giương oai tác quái. Phú ông mới xuống với bà hai có nửa canh giờ thôi mà bà cả đã điên lồng điên lộn, bà đi ra đi vào, bà bức bà bội, bà lên giọng bà gọi đây đó.

- "Buổi... Buổi đầu... Buổi đầu lên đây bà biểu..."

- "Dạ, có con ạ."

Con Buổi tới tập chạy lên, cái giọng dạ dạ vâng vâng của nó ngọt xon xớt luôn.

- "Bầm bà, con đây ạ, bà có gì sai bảo ạ?"

- "Đi gọi ông về cho bà, bảo bà ngã, mời ông về gấp."

- "Nhưng bà đâu có ngã đâu ạ?"

Buổi ngây thơ thắc mắc, bà cả điên quá hoá hồ đồ, suýt thì quên con này nó bị thiếu năng. Nhưng mà thiếu năng cũng có cái giá trị của thiếu năng, nó không bao giờ biết nói dối cả, ngược lại còn rất nhẹ dạ cả tin, đặc biệt cực kỳ ngoan ngoãn biết điều. Bà là bà vô cùng hải lòng khi có nó ở bên, bà e hèm hắng giọng. - "Con này, cái bà à? Bà sắp ngã rồi, gọi ông về nhanh lên không không kịp."

- "Sắp là bao giờ ạ?"

- "Bây giờ."

Dứt lời bà làm bộ sẩy chân đâm sầm xuống đất, bà kêu bà khóc, nước mắt giàn giụa. Buổi sợ run cầm cập. Buổi thương bà ứa nước mắt, Buổi co giò chạy một mạch, vừa chạy vừa hét hải gọi ông.

- "Ôi ông ơi... ôi ông ơi bà ngã đập mặt bó nó rồi... ôi ông ơi mau về đi ông ơi..."

Phú ông nghe tin dữ xót ruột, mặc cho bà hai còn đang sốt sinh sịch, ông quay sang sai thằng Quát đi mời thầy lang gọi nhất thôn tới nhà rồi ngay lập tức quay về cùng con Buổi.

Yến của ông, Đình Phi Yến của ông, có mệnh hệ gì ông sống sao nời?

Cũng may thầy lang nói không sao cả, chắc bà cả bị choáng chút thôi. Bà tui thân bà nức nở, ông ôm bà vào lòng, lựa lời dỗ dành.

- "Ôi ôi bu nó nín đi... nín đi nào... tôi xin... tôi xin... tôi thương bu nó mà..."

- "Thầy nó có thêm quan tâm tới em đâu mà. Tưởng thầy nó bận hí húi với ai kia?"

Bà dỗi dỗi hờn hờn, ông ra sức vỗ về an ủi, ông bảo ông nào có muốn, nhưng người ta ốm chả nhẽ mình không đến thăm, dù sao cũng là tình chồng nghĩa vợ, đâu có lạnh nhạt được. Bà nghe không xuôi tai chút nào sất, bà xì mặt, bà giận.

Người đầu mà, giận cũng đẹp quá thể đáng.

Chả trách ông mê bà từ thuở bà còn nằm nôi. Hồi ấy ông năm tuổi, được thầy ông dắt lên phố huyện chơi nhà quan lớn. Ông đồ bà từ lúc bà khóc oe oe luôn đó, bà là con gái nhà quan nên hay những nhẹ, đôi lúc cũng ương bướng khó chiều, nhưng kệ, ông thích thì ông nhích thôi.

Ông quanh quẩn bên bà cả buổi, nịnh nọt tí tê đủ thứ chuyện bà mới nguôi nguôi, lúc con Buổi cùng đám đầy tớ trong nhà dọn cơm lên ông nghiêm giọng hỏi.

- "Cậu cả đi đâu rồi?"

- "Dạ, bầm ông, cậu đang ở gánh bún ngoài chợ, nhưng không phải cậu tới ăn đâu ông ạ... cậu... cậu đi của gái á."

Bà chưa kịp ngăn cản thì con ranh nó đã ton hót mất rồi. Ông cười khà khà, ông quay sang bảo bà.

- "Cậu năm nay cũng mười ba rồi còn gì, đến tuổi gả vợ rồi, nếu cậu thích thì sang tháng tôi với bu nó đem trầu cau xuống cuối thôn hỏi con gái cô bán bún cho cậu."

Bà cả nghe mà hết cả hồn, con trai bà anh tuấn ngồi ngồi, con gái nhà bán bún, làm gì có cửa?

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nghèo đã là một cái tội rồi, lại còn già khảm già khú ý, hơn cậu Hưng hai tuổi lận. Vì sao bà biết nó ấy à? Cái thói ăn cắp vặt, nổi tiếng thôn này có ai chưa nghe danh cơ chứ?

Bà là bà nhất định không đồng ý đâu.

Mặt sưng mày sía, bà sứt sứt tựa vai ông làm nũng. Bà lý giải nọ kia, phân tích đủ điều mà ông chẳng hề xi nhê gì sất, ông vuốt tóc bà động viên.

- "Cậu lấy vợ chứ có phải bu nó lấy đâu? Bu nó thương cậu thì phải để cậu rước người cậu thương về ở cùng chứ?"

- "Nhưng không xứng với cậu, em ư chịu đâu, nghèo kiết xác à, xấu tính nữa."

- "Ôi dào, nghe đồn thế chứ chắc gì đã phải? Vàng bạc dưới kho chất đống, bu nó ăn cả đời cũng không hết, lo gì nhà người ta nghèo? Xấu thì về làm dâu mình dạy bảo dần dần. Quan trọng là cậu hạnh phúc, cậu thích. Thích là nhích, bu nó hiểu không?"

Bà bữu môi cái rở dãi, vừa hay nghe tiếng cậu huyết sáo vang vang ngoài cổng. Cậu về rồi đó, người làm trên nhà dưới bếp kính cẩn nghiêng mình chào cậu. Hôm nay cậu rất là vui nha, hình như Trâm thích cậu rồi á.

Không phải hình như đâu, chắc chắn luôn.

Nếu chẳng có cảm tình thì làm gì có chuyện lần nào ăn bún Trâm cũng cho cậu nhiều riêu cua ời là nhiều ý. Trâm đẹp lắm, đẹp nhất thôn, tính tình lại phóng khoáng hào sảng, cậu mê Trâm tít thò lò luôn.

Ông chấp tay sau lưng, điềm điềm bước ra sân, đồng đặc hỏi han trai trưởng.

Cậu hứng khởi lắm, mà chưa kịp đáp lời thì mẹ cả đã chặn họng.

- "Cậu thích tiểu thư Cẩm Chi, con gái quan bát phẩm trên phố huyện cơ, cậu nh?" Cái từ "nh" của bà kéo rõ là dài, giọng bà cũng uy nghiêm dọa cậu sợ suýt sớn ra quần. Cậu thương Trâm là thương thật lòng đó, nhưng cậu cũng thừa hiểu thế nào là môn đăng hộ đối. Mẹ cậu ưng Cẩm Chi, mẹ bảo lấy Chi rồi sau này tương lai cậu sẽ rộng mở, muốn làm quan là điều dễ như trở bàn tay thôi.

- "Bu nó để cậu tự phát biểu. Cậu thích Cẩm Chi thật hả?"

Ông lớn giọng, cậu ngậm ngùi gật đầu. Ông lại thắc mắc.

- "Không lẽ cậu thích ăn bún đến vậy sao?"

- "Đâu có... là thằng hai... thằng hai thích Trâm thầy ạ... con... con chỉ tới đưa thư tình cho tụi nó thôi..."

Giọng cậu run rẩy, ông hỏi gấp quá làm cậu chẳng kịp suy nghĩ nhiều. Từ nhỏ cậu đã thế, có tội danh gì đổ hết cho thằng hai là xong. Cậu hai tính làm lì, bà hai lại dẫn cậu nhện cậu cả nên lần nào được thầy triệu tập cậu cũng im im chịu trận. Lần này cũng không ngoại lệ, thầy trưởng cậu thích con gái hàng bún thật nên mở lời.

- "Thầy sắm lễ cho cậu hai đi hỏi vợ nhé, cậu thấy thế nào?"

Cậu hai nãi chẳng có phản ứng gì, vú Năm bên cạnh ghé tai cậu thì thầm khuyên cậu.

- "Cậu tạ ông đi cậu, cô Trâm nhanh nhẹn tháo vát, rước về coi như có thêm người làm miễn phí, mỗi lần bà hai ốm cậu đỡ vất vả. Sau này cậu thích ai thì cưới tiếp, cậu cho ai làm vợ cả chả được. Nhà cô Trâm nghèo, cô ấy cũng không dám đòi hỏi đâu."

Vú Năm thương cậu hai vô cùng, cùng là con phú ông nhưng cậu cả ăn sung mặc sướng, ngược lại cậu hai tội nghiệp lắm. Bà hai hay ốm, thân phận lại thấp hèn nên không có người hầu kẻ hạ, ngay cả vú Năm muốn giúp gì đều phải lén lút sợ tai mắt của bà cả.

Giờ thì tốt rồi, có vợ là có thêm chỗ dựa.

Cậu hai hình như cũng hiểu ý vú Năm, cậu đồng ý với thầy rồi dập đầu ba cái tạ ơn. Cậu cả ngược lại sốc ghen, Trâm là của cậu, trước sau gì cậu cũng rước Trâm về thôi, sao cậu có thể dễ dàng để kẻ khác nặng mắt như vậy.

Cậu đợi thầy bu đi nghỉ, cậu liền lên ra ngoài, lén lút tới gặp Trâm. Trâm đang xắt hoa chuối cho khách ăn kèm với bún riêu, cậu vội vã ghé vào, vừa thờ hồng học vừa thổ lộ.

- "Trâm à, thằng hai nhà tui sắp mang lễ sang hỏi cưới Trâm đó, nhưng Trâm đừng nhận lời nha. Trâm đợi tui, lấy Cẩm Chi xong rồi tui sẽ tới rước Trâm, đợi khi nào tui làm quan lớn tui sẽ cho Trâm làm vợ cả. Trâm đồng ý với tui nha Trâm. Tui biết thừa rùi ý, tui biết Trâm cũng thương tui, nên Trâm gật đầu một cái cho tui yên tâm nha... nha... nha... nha Trâm..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Cậu cả nhí nha nhí nhèo, Trâm chẳng để tâm tới lời thỉnh cầu của cậu gì cả, Trâm còn đang mải ngó cậu hai. Cậu hai năm nay cũng mười ba, cũng kém Trâm hai tuổi, nhưng cậu cao hơn Trâm một cái đầu, ngược lại cậu cả hơi thấp, chỉ đứng tới vai Trâm.

Cậu hai có nước da rám nắng, tuy hơi gầy nhưng cơ thể rắn rỏi lắm. Cậu cũng hay ra chợ bán cái này cái kia, hôm nay cậu bán chổi rom tự bện thì phải. Cậu kiệm lời, ít khi mồi hàng, cũng không dẻo miệng như Trâm, nhưng vì cậu khéo tay, đồ của cậu vừa tốt vừa đẹp, giá cả lại phải chăng nên đông khách kinh khủng.

Ban này cậu Hưng bảo cậu sắp mang lễ sang hỏi cưới Trâm rồi đó, tự dưng hai má Trâm ửng hồng luôn à, cả ngày chẳng nói chẳng rằng như cậu không hiểu đi rước vợ kiểu gì đây?

- "Trâm... Trâm..."

Cậu cả quát hai Trâm giật bắn, đoạn cậu cũng nhìn về phía cậu hai bĩu môi.

- "Trâm thấy chưa? Thằng hai đen sì đi à, tòm chết. Trâm mà lấy nó số Trâm mai sau cũng chỉ đi bán chổi rom như thế thôi, còn Trâm lấy tui á, cả đời ăn sung mặc sướng nha."

- "Ôi chao ôi cậu ơi, bà Đình Yên chắc chắn không đồng ý đâu. Bà mà biết bà phá tan cái gánh bún nhà tui mất, cậu mau về đi cho tui nhờ."

Trâm rối rít khuyên nhủ, cậu vẫn cứng đầu cứng cổ ghê gớm.

- "Nhưng Trâm thích tui mà, tui cũng thích Trâm, thích thì nhích thôi, thầy tui bảo thế đó."

- "Xin cậu, tui đâu có thích cậu đâu. Tui nói tui thích cậu khi nào chứ?"

- "Thôi đi, Trâm đừng ngại ngần nữa đi. Trâm toàn lén lút cho tui bao nhiêu riều của ý, tưởng tui ngốc lắm à?"

- "Là do cậu trả tui nhiều tiền mà."

Có người thành thật giải thích, có người vẫn chẳng chịu tin. Cậu bám dai như đĩa ấy, chẳng còn cách nào khác, Trâm đành nhỏ nhẹ ghé tai cậu bảo chuyện dựng vợ gã chồng là chuyện hệ trọng, cô không dám làm trái ý người lớn đâu.

Cậu nghe xong tự dưng phớt lờ, cậu dặn dò Trâm không phải lo rồi chạy vụt mất. Cậu cả đi khuất rồi, Trâm mới phui phui tay lao vào gian trong rửa qua cái mặt, lén lút lấy ra một tiền rồi bèn lên sang chỗ bán chổi.

- "Cậu hai bán tui một chiếc nha."

Cậu gạt đầu rồi lăm lăm đưa chổi cho Trâm. Một quan tiền bằng mười tiền, một tiền bằng sáu mươi đồng, nhưng giá chổi có mười chín đồng một chiếc thôi, Trâm đưa tiền chán quá hai cậu phải đồ cả đồng tiền lẻ trong ống ra đếm đếm hỏi lại cho cô.

Là Trâm cố ý đấy, cố ý để được lảng vảng quanh cậu nhiều hơn.

- "Tui thông minh lắm cậu ạ, tui học cái gì cũng nhanh hết, ai mà rước tui về dạy tui bện chổi là tui bện được luôn đó, còn rất năng suất nữa."

Con gái cô bán bún then thùng tí tê, con trai phú ông chẳng có phản ứng gì sất. Lẽ ra cậu phải chớp luôn thời cơ vàng rồi kéo Trâm vào bụi chuối hôn hò thù thi về kế hoạch sắp tới của cậu chứ. Cậu sắp hỏi Trâm cơ mà? Cũng không biết mời chài người ta một chút, cậu thua xa thằng em trai tám tuổi của Trâm.

Trâm mà là đứa con gái khác Trâm ừ thì gả cho cậu luôn đó, nhưng tiếc rằng không phải, Trâm đơn giản chỉ là Trâm thôi, cả buổi đầu óc cứ lơ lửng như treo ngược trên chín tầng mây ấy.

Thầy Trâm mất sớm, nhà Trâm chỉ có ba chị em và mẹ, đứa em gái kém Trâm hai tuổi rồi đã đi lấy chồng thôn bên từ tháng giêng rồi. Không phải Trâm không có người hỏi mà do Trâm thương bu nên cứ chần chừ mãi, còn một năm nữa là mười sáu rồi, già lắm rồi.

- "Cậu cả vừa hứa sẽ đặt một trăm quan tiền để lúc nào cậu làm quan lớn cậu sang rước mi đó. Bu đồng ý rồi."

Bà Trình vừa cọ nồi nấu riêu cua vừa nói vọng vào, Trâm nghe mà giật thót cả người, Trâm tính kiểu gì bà cả cũng không đồng ý, hỏi này nói vậy là để cậu bỏ cuộc thôi, ai dè cậu lại chơi trò hối lộ bu như vậy.

- "Bao giờ cho cậu làm được quan lớn hả bu? Đợi tới lúc đó có khi ế già ý bu ạ. Nghe bảo cậu hai sắp sang hỏi đó bu."

- "Diên à mà lấy cậu hai con? Cậu hai là cháu trai của tội phạm sát nhân đó, cả đời cậu ấy ế cũng không góc đầu lên được, so sánh với tầng lớp dân

thường như chúng ta đã chẳng bằng, hướng chỉ cao sang vọng trọng như cậu cả. Bu thấy cậu cả đẹp hơn mà, trắng mập xinh trai lại thương Trâm, chịu khó đợi cậu, dù làm vợ hai vợ ba hay vợ bảy cũng vẫn có kẻ hầu người hạ đẳng hoàng, sau này Trâm giàu rồi Trâm gửi tiền về cho cu Trí để bu mời thầy về dạy em, rồi em làm quan Trâm cũng được thom lây, nha Trâm..."

Bu phân tích một thôi một hồi, phận làm con, lẽ đời làm gì có cái thói cãi lời bu đâu? Trâm buồn buồn nhảy xuống ao. Bu trên bờ hỏi tự dưng lao xuống đây làm gì, Trâm ứa nước mắt, mãi một lúc sao mới bình tĩnh được, nghẹn ngào đáp bu.

"Con vớt bèo cho lợn."

"Ừ xong nấu cám luôn nha con, Trâm chịu thương chịu khó kiểu gì bà cả cũng thích Trâm thôi."

Bu Trâm vui vẻ dặn dò, cứ nghĩ tới việc sắp được thông gia với nhà phú ông bà lại cười không khép được miệng, ôi chao ôi, phúc đầu mà nhiều thế chứ nì, chắc thầy nó trên trời phù hộ cho Trâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trâm tủi thân lắm, đêm ấy sụt sà sụt sịt chẳng chợp mắt nổi, tới canh năm nghe tiếng gà gáy vang vang liền bật dậy quét dọn sân sường rồi phụ bu nấu nồi riêu. Lúc cho mấy con lợn nái ăn Trâm tự nhủ lấy cậu cả cũng tốt, lấy cậu cả rồi hàng tuần chẳng phải tắm cho lợn nữa, được ngồi mát ăn bát vàng, còn có thể lên mạng đồ ngon về cho bu cho cu Trí nữa, sường quá còn gì?

Trâm tự an ủi, tự động viên bản thân nhiều lắm. Sáng ra chợ trời man mát, khách đông nườm nượp làm tâm trạng nó cũng khá khá lên một chút, chỉ là, ngoảnh đi ngoảnh lại mắt đã dán chặt vào gian hàng của cậu hai rồi.

Hôm nay cậu bán hoa.

Từ hồng tỳ muội, cẩm chương, bách hợp đến hải đường đỏ, loại nào cậu cũng bán cả. Cậu khéo tay cực kỳ, cậu bó hoa rất đẹp, giá cả dễ chịu nên rất nhiều bà lớn ghé mua, loáng cái đã thấy cậu dọn hàng rồi. Cậu cầm theo nhánh lan hồ điệp đi thẳng sang gánh bún nhà Trâm.

Cậu định hỏi vợ sao cậu?

Hỏi Trâm á?

Bằng mỗi nhánh lan đó thôi ư? Thôi thế cũng được, nếu cậu mở lời thì Trâm đâu nỡ từ chối? Trâm sẽ giúp cậu thuyết phục bu Trâm, biết đâu bu thương Trâm, thương cậu, bu gặt đầu thì sao?

Tim Trâm đập rồi rầm loạn xạ, khoảnh khắc cậu đứng sừng sững trước mặt, Trâm tưởng như nó nhảy vọt ra ngoài mắt ý. Hồi hộp muốn xỉu, vậy mà cậu chỉ bảo bán cho cậu ba mươi đồng bún, cậu làm Trâm khóc không ra nước mắt mắt.

Bà hai thích ăn bún hàng nhà Trâm nên thỉnh thoảng cậu cũng ghé qua mua đem về. Cậu chỉ mua đủ cho bà hai ăn thôi, còn Trâm thì toàn nhân lúc bu đang tiếp khách lăm lét gấp cho cậu gấp đôi số bún, mức gấp đôi số riêu và cắt thêm đậu phụ với chả lá lốt nhét đầy ắp cái âu.

Chẳng biết tâm ý của Trâm cậu có cảm nhận được chút nào không mà đến một nụ cười cũng chẳng khuyến mại. Cậu keo kiệt quá trời luôn, hôm nay còn để quên nhánh lan rừng ở quán Trâm nữa chứ.

Nhánh lan này hoa nở rộ, đẹp như vậy chắc mọc ở trên vách núi, muốn hái được nhất định mất cực kỳ nhiều công sức. Nhưng bù lại giá của nó phải từ hai tiền trở lên, ban nãy cậu không bán chắc có khách đặt cao rồi, Trâm thương cậu nên cẩn thận xách nhánh hoa chạy vụt về phía túp lều tranh đầu thôn.

Nhà Trâm đã thuộc hộ nghèo rồi, nhà cậu còn tả tơi hơn rất nhiều.

Cậu với bà hai đang dùng bữa trưa, bà hai chằm chằm trên giường húp sùm sụp hết âu bún, cậu thì lúi thủi dưới đất gặm mấy củ khoai lang. Trong thôn có lời đồn bà hai nhà phú ông tham ăn lắm, một buổi ra chợ chén hết ba bát bún, sáu cái bánh rán, hai bánh đa kê, năm cốc chè sen là chuyện bình thường, Trâm nghe còn tưởng các bộ lão chém gió, giờ được chứng kiến mới tưởng tặn.

Trâm ức ghê gớm, là Trâm cho cậu hai đó, rốt cuộc cậu chẳng được miếng nào sất. Trâm biết bà hai đang ốm, nhưng tội cậu, Trâm đứng ngoài bụi chuối mà ứa cả nước mắt.

Một lát sau cậu ra, cậu ngạc nhiên nhìn Trâm, Trâm cũng nhìn cậu. Đoạn Trâm ấp úng đưa cậu nhánh hoa.

"Cậu...cậu...để quên này."

Cậu lắc đầu. Không quên? Nghĩa là tặng Trâm sao? Cậu hiếm khi tặng hoa cho con gái lắm, có mỗi hôm rằm tháng trước mua đậu phụ con Quýt nó không lấy tiền nên cậu đành để lại mấy khóm thực được thôi. Lẽ nào cậu phát hiện ra Trâm lén cho nhiều bún hơn rồi? Cậu cũng tỉnh với sông phẳng quá đi.

Cậu với mấy cái giỏ chuẩn bị lên núi hái nấm, Trâm cũng với một chiếc, lẻo đẻo theo sau cậu.

- "Giỏ cậu tự đan à? Đẹp quá đi. Cho tui theo với nhé, bu tui với em tui cũng thích ăn nấm xào hành khô lắm, eo ui thơm phưng phức à."

- "Nhà cậu hai có hành khô không? Nhà tui trồng đó, cả gầm giường luôn, lát về tui mang sang cho cậu nha."

- "Chăm chậm thui cậu...đội tui với..."

Trâm cứ nói, cậu cứ đi. Lúc giò nấm của cậu đầy, giò nấm của Trâm cũng đầy. Trâm nhanh nhẹn lắm, nhặt được rất nhiều nha, nấm vàng nấm đỏ sặc sỡ đẹp mê hồn, tối nay được bữa ngon phải biết.

Cậu tiến tới gần Trâm, gần lắm, cậu bốc nấm của Trâm quăng hết đi. Trâm xị mặt mè neho cậu, cậu không nói gì cả, cậu đèn cho Trâm một nửa giò của cậu rồi lại quay người nhặt tiếp.

Trâm cũng nhặt, mà Trâm lượm được cái nào đẹp đẹp cậu đều thó lấy rồi vứt hết à. Bực cậu ghê, hay cậu thích Trâm nên muốn gây sự chú ý? Cậu thương thầm Trâm từ bao giờ không biết?

Cậu chỉ cần nói thẳng toẹt ra là được mà, việc gì phải ngại ngần dùng khổ nhục kế như vậy? Trâm nén cười ngắt bông hoa lan to nhất rồi e thẹn nín ửng tay áo cậu thỏ thẻ.

- "Gài cho tui."

Cậu ngẩn ngơ không hiểu gì, Trâm đành phải gọi ý thêm.

- "Gài lên tóc ý, rồi cậu sẽ thấy tui rất là đẹp luôn."

Cậu hai hơi đưa tay ra, Trâm khấp khìi mừng thầm, nhưng cậu không cầm hoa mà bốc cho Trâm mấy cái nấm to to, đoạn cậu lại tiếp tục công việc. Trâm bị què ghê đó, buồn thiu buồn thiu bảo.

- "Cậu không gài thì tui tự gài vậy."

- "Đề đó, đề đó, đề tui gài cho Trâm"

Cậu cả từ đầu xông tới, Trâm theo phàn xạ né cậu. Cậu có vẻ giận, cậu chỉ thẳng vào mặt cậu hai quát tháo ầm ĩ.

- "Thằng ranh con, ai cho phép mày của Trâm của tao?"

Cậu hai cao quá thành ra cậu cả phải kiểng hết cỡ mới và được cho cậu hai vài phát. Cậu hai chẳng có phản ứng gì sất, cứ lẳng lẳng đề cho cậu cả tấn. Trâm há hốc, cậu cả tưởng Trâm hâm mộ vẻ oai phong của mình nên vênh vào lắm, vừa đập cậu hai vừa cao giọng.

- "Thằng mất nét này...thằng cháu tội phạm này...bu cậu cho mày sống..cậu cho mày sống...dân làng cho mày sống đã là phúc phận của mày rồi...mày còn muốn gì nữa, HÁ? Nói cậu nghe...màu...không dám nói à...hèn thế...vậy quỳ xuống...quỳ xuống liếm chân cho cậu...liếm sạch sạch rồi cậu tha..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Cậu hai gan lắm, bị đánh bao nhiêu cũng nặc kệ, đứng yên như khúc gỗ vậy. Trâm xót cậu, Trâm xông vào chắn đứng trước cậu. Nấm nấm của cậu cả vung ra, chẳng kịp dừng lại, nện một quất trúng giữa trán Trâm.

Sức cậu Hưng tuy chẳng đáng là bao, nhưng vì cậu tức giận, lực đạo dồn nén nhiều, thành ra có người bị bầm tím cả một mảng. Cậu cả rồi rít xin lỗi Trâm, cậu luống cuống xoa xoa thổi thổi. Trong khi đó cậu hai đến một câu an ủi cũng chẳng có, cậu hai rút ba cây nấm nhìn hơi lạ lạ từ trong túi áo ra đặt vào giỏ của Trâm rồi cứ thế bỏ đi.

Mất Trâm rom róm, biết tính cậu cả thế rồi nên không bực lắm, chỉ giận thái độ của cậu hai thôi. Trâm thương cậu nhiều như vậy, lâu như vậy, mà cậu chẳng hề để tâm. Cậu cả đề nghị Trâm lên cậu cỗ, nhưng người cậu có một mẫu à, Trâm chẳng cần, Trâm cầm giò nấm của mình chạy một mạch về nhà, ầm ức ôm bu kể lể sự tình.

Bu vổ vai gái yêu dỗ dành.

- "Trâm thấy chưa? Lấy cậu hai cả đời bị ăn hiếp luôn, về với cậu cả, làm vợ nhỏ cũng sướng Trâm à. Tội nghiệp cậu hai, cậu hai khổ là số cậu hai nhỏ, nhưng Trâm khác, Trâm có quyền lựa chọn mà."

Trâm khóc nức, khóc từ lúc bầm bèo tới lúc giặt đồ. Cu Trí chơi bịt mắt bắt dê với lũ bạn ngoài ngõ, phát hiện cái giỏ hay hay trước cổng liền đem vào đưa bu. Bu Trâm đang ở ngoài vườn vun lại đồng rom, thấy của quý bèn mừng rỡ reo lên.

- "Trâm của bu nhặt được hẳn năm linh chi cơ đấy. Năm này bán được giá lắm nha."

Bà Trinh còn chưa kịp mừng thì Trâm đã phi ra giật lấy ba cây nấm từ tay bà, lí nhí bảo của cậu hai để quên đó. Bà nghĩ cũng có lý, Trâm sao giỏi như vậy được, hồi lâu rồi theo bà vào rừng con bé còn chẳng phân biệt được nấm độc và nấm ăn được cơ mà.

- "Thế con đem cái giỏ này sang trả cậu hai đi."

- "Không cần đâu bu...giỏ này...chỗ này...là cậu hai đền con...cậu vứt mấy cây nấm đẹp của con đi...xong cậu đền con đó bu...nhưng ba cây nấm linh chi này...là của cậu..."

Sự thật đúng là của cậu mà, nhưng bởi vì có giá trị nên Trâm không nỡ cuồn mắt. Bu Trâm nghe con gái phân trần cười lăn cười bò, rốt cuộc lại phải giảng giải một lần nữa về các loại nấm, loại nào ăn được loại nào không.

Trâm nhớ tới cậu hai, tự dưng hai má hồng hồng, cười ngây ngốc luôn. Thì ra là vậy, cậu cũng quý quý Trâm nha, Trâm hồi hộp lắm, chỉ mong gà mau gáy để được gặp cậu. Không ngoài dự đoán, mặt hàng của cậu bữa nay là nấm, được cậu phân loại rất kỹ càng, giá cả đề từ thấp tới cao nhìn bắt mắt lắm.

Trâm bỏ lại ba cái nấm linh chi vào giỏ cuối cùng, vậy là bây giờ đã có bảy cái tất cả. Nhìn bọn chúng thật đẹp, Trâm vô tư ngồi xuống cùng cậu, ghé tai cậu thủ thi.

- "Cậu hai quan tâm tới tui nha, cậu hai không muốn tui chết ý." - "Cậu thương tui rồi phải không? Cậu thương tui từ bao giờ thế?"

- "Mặt tui tím bầm ra đây nè, cậu hai nhìn có xót không?"

- "Cậu cả nói sẽ rước tui về làm vợ ý. Cậu hai không nhanh là tui lấy người khác xử nó mất đó. Cậu đã nghe các bà lão kể chuyện chưa? Năm ngoái thi gèo mạ tui về nhất đó, được cai tổng thưởng cho hai quan tiền lận."

- "Tuy tui hơi già nhưng gái thôn này chẳng ai được hoàn hảo như tui cậu à...cậu không tin cậu nhìn trước mặt mà xem...đó...đó...cậu thấy con áo vàng đó không? Mông nhỏ xíu ý à...háng hẹp nữa...đang như thế khó để lắm..cậu nhìn sang con yếm xanh đi...con đó ngực lép như con tép...mai sau lấy đầu ra sửa cho con tu ti..."

- "Ây da, cái con váy đỏ đang ăn bún riêu nhà tui mông phình ngực nở quá cỡ, mình lấy về để mà bọn hàng xóm nó suốt ngày sang nhòm vợ mình à? Ai lại ngốc thế, cậu nhí? Ngay cả con gái trường thôn đằng kia kìa...con gái trường thôn ấy à...gi nhí...ừm...ôi dào...chắc ông trưởng thôn ông ý không gả con gái cho cậu đâu..."

Trâm mãi tí ta tí tê, lúc quay lại đã thấy cậu bán hết nấm từ đời thuở nào rồi. Cậu chắc chẳng nghe gì đâu nhí? Trâm dỗi, lúi thủi bỏ về quán thái hoa chuối. Cậu hai bên kia đang sắp xếp lại mấy cái giỏ thì vú Năm hót hải chạy qua kêu cậu về nhà gấp.

Bu cậu đang quỳ dưới đất, bà cả thì giường bần quá bà không ngồi được, con Bưởi phải bê riêng cho bà một cái ghế từ dinh thự phía trên đem xuống. Bà cao giọng quát vắn bu cậu.

- "Chị Lê Phúc này, nghe nói thằng Lâm nhà chị cướp đồ chơi của cậu Hưng phải không? Phận làm mẹ mà không dạy được con thì nên phạt như nào ý Phúc nhí?"

- "Tiểu thư...tiểu thư tha cho em...em cắn rom cắn cỏ em lạy cô..."

Bà hai van nài khẩn thiết, bà cả ngược lại ngoa ngoắt đay nghiến.

- "Tiểu thư? Lúc trèo lên giường với phú ông hai từ "tiểu thư" nó rơi vãi chỗ nào rồi? Cái giá của một con chó phản chủ, đáng mấy đồng đây? Cả cái thằng nghiệt chủng kia nữa..."

Phải, cái thằng nghiệt chủng, mỗi lần nhìn thấy nó là một lần bà điên. Nó cao quá, cao hơn con bà, bà điên. Nó chăm chỉ, nó tháo vát, nó được phú ông khen, bà cũng điên. Bà hai sợ bà cả lên con nên nháy mắt ra hiệu bảo cậu hai tự vả miệng tạ tội.

Cậu xuống tay với chính mình, cái trò này làm nhiều thành nhảm, riết cũng chẳng thấy đau nữa. Nhưng chí ít, lần nào cũng có tác dụng. Bà cả đồng đánh bỏ về, mất bà hai vừa mới đó đã ráo hoảnh, đoạn bà trầm ngâm dõi theo hai mẹ con bà cả, khẽ nhếch mép cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6

Bà cả bà còn ông ọ chán ra, ghé qua gian này giám sát gian kia, hạch sách đủ kiểu mới tha cho lũ người làm. Phú ông dễ tính nên ngày trước bọn này bát nháo lắm, không có bà thì làm sao mà đi vào quy củ được.

Bà ngưng nguẩy cả buổi trời yên biển lặng, ấy thế nào mà vừa mới bước vào sân chính thì từ đâu có con chim sẻ ghé qua, nó đập cánh, phệt một phát rồi bay biến đi mất.

Xanh xanh vàng vàng, nhon nhót tôm tôm, bà điên. Bà vác gậy bà đuổi, bà nghiêng răng bà gào. Khổ nỗi, bà đuổi, Bưởi đuổi, Quát đuổi, cũng không nhanh bằng tốc độ chim bay. Đen ghê đen gớm, cứ lần nào đi gặp bà hai về cũng đen hết tron. Phúc với chả Phúc, hoạ thì có, mụ chính là khắc tinh đời bà.

Gột đi gột lại bằng cả chục xoong nước lá sả vỏ bưởi mà vẫn cứ thấy thum thum mới oái oăm chứ. Vốn là cảnh vàng lá ngọc từ thuở lọt lòng nên cái nỗi nhục này, bà chịu không có nổi. Bà ức, bà sứt sứt khóc, bà bỏ cơm. Phú ông xót vợ, phú ông rúc vào lòng bà, ra sức hít hà dỗ dành.

- "Ôi chao ôi, bu nó thom quá đi mất. Ai đời lại có người vừa đẹp vừa thom thế này cơ chứ, không biết còn tương tiền nữ giáng trần ấy."

Bà cả trong bụng sướng như mở cờ nhưng ngoài mặt vẫn cứ phụng phịu làm màu thầy nó cứ nói quá. Phú ông thấy nét mặt bà giãn giãn ra rồi thì ngọt giọng nịnh nọt.

- "Ăn cơm nha, bu nó không ăn vì bu nó thì bu nó ăn vì tôi vậy...nha...nha..."

- "Được rồi...em ăn vì thầy nó..."

Phú ông mừng rỡ sai Bưởi dọn mâm, phú ông tự tay bón cho bà cả, mấy chục năm trước, từ thuở bà nhỏ xíu đã chiều chuộng như vậy, mấy chục năm sau, cũng chẳng hề thay đổi.

Bà hai đứng ngoài nhìn trộm mặt tím mày tái, suýt nữa thì bóp chết con sẻ nhỏ. Bà cố kiềm nén, dịu dàng xoa xoa bộ lông mềm mượt như tơ rồi thả nó đi. Đoạn bà chạy một mạch về túp lều tranh của mình. Cậu hai thấy bu tâm trạng không tốt liền tìm hai chiếc bánh rán đặt lên cái bàn gỗ cậu mới đóng. Bà hai vội vàng giật lấy, ăn ngấu ăn nghiêng. Bà tui thân, mất mũi tèm nhem hết cả.

- "Tại bu mà cậu hai khổ. Cậu hai tốt với bu quá, bu cảm ơn cậu hai."

Cậu với chiếc khăn tay đưa bà. Bà lau qua mặt mũi rồi lật đật tìm lọ cao thoa má sung cho con trai, bà hỏi cậu có đau không, cậu lắc đầu. Bà hỏi cậu cả thích Trâm à, lần này thì cậu gật đầu. Bà suy nghĩ một lúc liền quả quyết.

- "Vậy cậu hai nhất định phải rước được Trâm về cho bu."

Cậu hai không nói gì cả, biết tính cậu lù đù khó tán gái nên bà đành ra ngoài vườn cắt mấy khóm hồng. Bà lệnh cậu hai mang sang tặng Trâm. Bà đã lệnh, thì cậu làm sao dám cãi lời?

Chẳng biết hôm nay Trâm đi đâu nữa, trên chợ không có ở nhà cũng không. Mà chưa hoàn thành nhiệm vụ bu giao cậu đâu có dám về, cậu cứ đứng bần thần ngoài cổng mãi. Bé Dung nhà hàng xóm lững chững đi qua, thấy cậu hai liền nhoẻn miệng cười rề vào.

- "Con chào cậu hai ạ. Cậu hai đem hoa đi của gái à?"

Cậu hai cười, cậu bồng Dung lên. Dung năm tuổi nhưng biếng ăn nên nhỏ xíu à, được cái lanh thoí. Bé Dung quý cậu hai lắm nha, cậu hai cho Dung kẹo này, cho Dung lạc rang này, còn làm chong chóng cho Dung nữa.

- "Cậu đưa con hoa đi, lát con tặng cô Trâm giùm cậu." Cậu hai chiều lòng con bé. Đàng xa xa cô Trâm sang thăm em gái ở thôn bên về, chứng kiến một màn ruột gan cứ phải gọi là sôi sùng sục. Trâm của cậu bao nhiêu lâu cậu cũng không hề lay chuyển, còn tưởng cậu cứng rắn như nào, hoá ra là có người thương rồi.

Tặng hoa cho nhau à? Tíu tíu ti tê với nhau à? Ve vãn nhau trước cổng nhà Trâm à? Chênh nhau tám cái xuân lận, trâu già gặm cỏ non cơ đấy! Con ranh con mắt nết, mới tý tuổi đầu đã dám qua mặt Trâm, cục tức này Trâm nuốt không có trôi.

Trâm điên.

Trâm hùng hùng hổ hổ lao tới xía xói.

- "Yêu nghiệt kia, sang đây làm gì? Nghe bu mi bảo đêm qua mi tè dầm ướt hết cả chần đấy."

- "Ồ ơ...đâu có đâu...không phải đâu...cô Trâm nghe nhầm rồi...cậu hai...cậu Lâm đừng tin nha...Dung ngoan mà..."

Bé Dung hốt hoảng phân bua, cậu hai vỗ về con bé an ủi, Trâm ghen phát ghen. Trâm càng bức thì lý luận của Trâm càng sắc bén, bé Dung không sao cãi nổi, rốt cuộc đành nhặt mặt bao biện.

"Thế chắc do con ngủ say quá ý, cô Trâm ơi hoa cậu hai tặng cô nè. Cô nhận nha cô Trâm, tội cậu đứng đợi cô mãi."

Cái giọng ngọt xồn xốt à, Trâm run run đỡ lấy bó hồng đỏ rực rỡ, tim tưởng nhảy ra ngoài lồng ngực ấy chứ. Trâm thơm hai má bé Dung rồi lí nhí khen ngợi.

"Eo ui Dung xinh gái với cả đáng yêu quá cơ."

Dung thích chí cười hề hề. Phú ông đứng ngay bên cạnh trêu mếu nhìn cậu hai và mẹ hai tương lai. Nhà phú ông cho người ta thuê đất, cứ đến quý phú ông với thằng Quát lại đi thu tiền, hôm nay qua tới đây vừa vận thế nào lại bắt gặp đôi trẻ.

"Trâm mê cậu hai nhà ông không Trâm?"

Phú ông hỏi, Trâm thẹn, ấp a ấp úng.

"Bầm ông...con...bầm ông..."

Phú ông bảo không phải ngại, nam nữ đến tuổi rung động là chuyện bình thường, cứ thành thật trình bày rồi ông khắc thành toản. Trâm nghe mà sưng sướng, hít một hơi thật sâu, đoạn đồng dục trả lời.

"Có ông ạ. Con mê cậu hai lắm luôn."

"Sao mê cậu?"

"Ồ...ơ...mê thì mê thôi chứ biết sao được ông? Biết đã không mê!"

Trâm hồn nhiên đáp, phú ông bật cười. Cậu hai đỏ bừng cả mặt rồi, trong khi đó Trâm vẫn vô tư lắm, thấy phú ông hiền hiền nên mạnh dạn níu tay áo ông ngỏ lời.

"Con đẹp nhất cái thôn này đó ông, là người ta khen chứ không phải con tự nhận đâu. Con cũng chăm chỉ chịu khó nữa, ông xem xét gả cậu hai cho con nha ông!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Trâm bá đạo quá, Trâm cứ như bán sao mười lăm tuổi của bà Đình Phi Yến ấy. Chỉ tiếc cậu hai lại chẳng được chơi bằng ông, thôi thì ông ra mặt giúp cậu vậy.

"Bây quan tiền."

Phú ông trêu, Trâm há hốc vì sốc. Những bây quan lận? Tiền bán bún bu cho mỗi ngày có tích cả năm cũng chẳng nổi ba quan ý. Phải làm sao đây? Chắc từ giờ chiều chiều chịu khó ra ruộng mò cua bắt ốc may ra mới đủ, hơi vất vả chút nhưng kệ đi, mò thì mò, sợ quái gì?

Ai bảo cậu hai đáng giá ngàn vàng? Không, cậu hai vô giá ấy chứ.

Bây quan tiền hả? Muỗi!!!

"Được, ông nhớ nói lời giữ lời đấy nhá. Hai năm sau con sẽ mang đủ tiền sang rước cậu, khuyến mại cho nhà ông thêm cả buồng cau luôn."

Trâm khẳng định đầy quả quyết, thằng Quát ôm bụng cười lăn lóc, phú ông cũng suýt sặc, phú ông bấy giờ mới lấy ra bây quan tiền dúi cho Trâm, dặn dò đi mua vẩy yếm đẹp rồi đợi ngày lành tháng tốt cậu hai sang đón. Phú ông sau đó bảo con trai đi thu tiền cùng, cơ ngơi tất nhiên ông sẽ để lại cho cậu cả, tuy nhiên cậu hai biết việc cũng tốt, có thể đỡ đàn được cậu cả chút nào hay chút ấy.

Trâm nhìn theo ông, theo cậu, rồi lại nhìn đồng tiền trong tay mà hoa cả mắt. Là mơ hay là thật vậy trời? Trâm đứng ngây ngốc như người mất hồn, bé Dung phải bầu mãi cô Trâm mới bừng tỉnh, cô cho Dung nắm đồng mua bánh rán, Dung mừng huyênh cảm ơn cô rồi chân sáo chạy ra chợ.

Riêng cô Trâm thì từ đó ăn diện hẳn.

Và cô cũng mặc định, cậu hai là của cô. Ngày qua ngày, trông hàng thì ít mà ngõ sang bên cậu hai hóng hớt thì nhiều. Đùng có con nào đại lém phéng quanh cậu nha, Trâm nhảy qua Trâm dằn mặt ngay.

Kể cả con gái trưởng thôn Trâm cũng không tha đâu. Hoàng Anh cơ à? Tên thì rõ đẹp mà cái tính nhây thế? Mua có mỗi mấy đoá hoa thôi mà hỏi hết cái này tới cái kia. Nào là cậu hai tối qua ngủ ngon không, cậu hai cuối tuần rảnh không qua nhà phụ tui đóng bàn, nào là cậu hai thu xếp tui sẽ trả cậu giá cao. Đồng đa đồng đánh à, Trâm phát bực luôn. Thế rồi, chẳng nể nang gì sắt, Trâm xông ra phán câu xanh rờn.

- "Không rảnh, cuối tuần cậu hai bận đi câu cá với tui rùi."

- "Thật không cậu hai?"

Có người dịu dàng hỏi lại, có người bận xếp hoa không đáp, Trâm được thể càng lên mặt.

- "Thật chứ đùa à? Cô Hoàng Anh nè, cô mua hàng xong không về đi cứ lảng vảng quanh đây hoài vậy? Hay cô tính của cậu hai? Cô tính của thiệt thì cô bảo tui một câu, để tui qua tui méc ông trưởng thôn giúp cô."

Cái giọng oang oang hại con gái trưởng thôn sợ tái mặt luôn, vội vàng lùi đi không lời từ biệt. Trâm sừng, cười híp cả mắt, đoạn quay sang cậu hai thủ thi.

- "Thực ra cô Hoàng Anh xấu hoắc cậu à, chẳng qua là có ông bác dưới phố huyện gửi son phấn cho mà trát thôi. Tui mà có son tui còn đẹp gấp tỷ lần ỹ."

Cậu hai phì cười. Lần đầu tiên cậu cười với Trâm, tim Trâm đập thành thịch ỹ, chân tay rụng rời luôn. Trâm chớp thời cơ vàng, hớn hờ xin cậu chủ nhật cho đi câu cá cùng. Nài nỉ mãi mấy hôm mà cậu chẳng đồng ý gì cả, ghét cậu ghê đó, làm Trâm lại phải mặt dày bám theo.

Cậu hai cũng biết chọn nơi nha, hồ nước rộng thênh thang, rừng xanh bạt ngàn, gió thổi vi vu mát mẻ dễ chịu lắm. Trâm rón ra rón rén, tính bịt mắt hù cậu hai, mà chưa kịp chạm vào cậu thì cậu cả từ phía sau hồng hộc chạy vụt lên. Mắt cậu long sòng sọc, cậu nghiêng răng nghiêng lợi cậu đẩy cậu hai.

Cậu hai bị bắt ngờ nên không phản ứng kịp, cứ thế rơi xuống hồ. Cậu cả thích chí phui tay chầm chọc.

- "Thằng ôn nghiệt, dám dụ Trâm của tao hả? Mày chết đi, xuống mà làm mồi cho cá đi."

Đoạn cậu quay sang ba hoa với Trâm, mà Trâm không nghe, Trâm lao bùm xuống hồ với thằng hai luôn. Cậu sóc, cậu sợ Trâm làm sao, cậu cũng liều mình nhảy xuống cứu Trâm.

Hồ sâu, nước chảy xiết, rốt cuộc cậu hai lại phải lôi lần lượt cả Trâm lẫn cậu cả lên. Trâm vốn dễ sống nên lau mặt vẩy tóc xong rồi lại tươi cười roi roi, trong khi đó cậu cả bị sặc nước thành ra hoảng loạn, cậu kêu cậu khóc, ba chân bốn cẳng cậu chạy thực mạng về nhà, vừa gặp bu một cái cậu đã mếu máu mếu máu.

- "Bu Yến ơi bu Yến, thằng hai nó đẩy cậu xuống nước bu ạ. Suýt chút nữa cậu đã phải đi chầu Diêm Vương rồi, bu lấy lại công bằng cho cậu với bu ời."

Người cậu ướt như chuột lột, bà cả xót cậu quần thất cả ruột, bà ngọt nhạt dỗ dành an ủi cậu, bà sai con Bưởi lấy khăn lau tóc cho cậu, sai cu Mít hầu cậu thay áo quần. Cái thằng quỷ con trời đánh ấy, lần này không xử nó ra bã thì bà không còn là Đình Phi Yến, con gái rượu của quan thất phẩm nữa.

Bà đập tan bộ ảm chén mới tậu, đoạn bà ngã lăn ra đất, trước khi bất tỉnh chỉ kịp thoi thóp dặn dò con Bưởi.

- "Mau... mau... đi gọi ông... nói bà ức quá ngất rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Con Bưởi rất đút nên nó không biết bà đang giả bộ, nó lo són vó, hoảng hốt chạy cuống lên tìm ông. Bu nó mất sớm, bu giao nó cho bà cả, bà hay mắng nhưng bà cưng nó lắm, lần nào đi chợ nó xin xỏ mua bánh rán bà cũng chiều ăn nhiều không sợ béo à, nhưng xong bà vẫn mua cả túi lặn.

Hàng tháng bà còn may đồ đẹp cho nó nữa, thỉnh thoảng rảnh rồi bà lại lôi nó ra dạy vắn tóc xinh thật xinh. Nó hay ôm bà cười tớn cả lên, nó thương bà nhất trên đời.

Nó khóc, mắt sưng húp. Phú ông đang ngồi nhâm nhi chén trà nóng với trưởng thôn thấy con bé nước mắt cũng giật thót cả tim, vội vã lao về nhà. Cậu cả bị ngấm nước lạnh sột sinh sịch, bà cả sóc còn chưa tỉnh. Phú ông thương con, xót vợ, phú ông giận đùng đùng, lớn giọng sai người làm gọi cậu hai.

Cậu hai không dám biện minh nửa lời, cậu làm phú ông quá thất vọng. Đúng là cháu của kẻ sát nhân, cùng một ruộc cả. Nam nhi lẽ ra chỉ hướng bốn phương, đằng này cậu hai lại suốt ngày toan tính nhỏ nhặt đàn bà, giờ đủ trò để hãm hại anh trai, quá khen cho cậu.

- "Nhốt cậu hai vào buồng tối, phạt nhịn đói hai ngày."

Phú ông chán nản ra lệnh. Nếu là kẻ hầu người hạ thì đuổi đi là xong, nhưng cậu hai là con ruột, ông không thể không dạy bảo. Bà hai khóc ngất, chẳng biết bà ngất thật hay ngất giả, chỉ biết phú ông một cái liếc mắt cũng không thềm. Vũ Năm sợ tái mét mặt mày, vủ dập đầu liên tục nài nỉ ông tha cho cậu, vủ van tới khản cả cổ ông mới thờ dài xua tay.

- "Thôi...thôi được rồi...nhức đầu...phạt cậu ra ngoài đình quỳ tới canh hai."

Cậu hai tạ ơn phú ông rồi lồm lũi quay người. Trâm đứng nghe lén ngoài cổng mà ức muốn tằng xông, cậu hai ấy à, người thì cao ráo khoẻ mạnh như vậy mà yếu bóng vía, chẳng dám tố cáo kẻ xấu. Giả kẻ cậu không gặt đầu nhận tội có khi Trâm cũng xông vào làm chứng giùm đấy, bực ghê.

Giờ chưa danh chính ngôn thuận nên vẫn phải nhịn, chứ cứ đợi đến ngày Trâm về làm vợ cậu xem, ai bắt nạt cậu Trâm xé xác luôn. Trâm gạt nước mắt lèo đèo theo cậu ra ngoài đình, cậu thật ngốc, chỗ râm không quỳ lại quỳ chỗ mặt trời chiếu rọi. Trâm rút khăn tay, rứt rề định lau mồ hôi cho cậu. Cậu hơi tránh đi, Trâm rầu rĩ khuyen nhủ.

- "Năng...cậu xê xê vào chỗ góc đa ý..."

- "Tại tui...cái tại thứ nhất là do tui đi theo cậu...giá như tui không đi theo cậu thì cậu cả cũng không theo tui, cậu cả không theo tui thì cậu cả không phát hiện ra cậu, cậu cả không phát hiện ra cậu thì cậu cả không đẩy cậu xuống hồ. Cái tại thứ hai là tại tui nhảy xuống hồ...giá như tui không nhảy xuống hồ..."

Trâm ngồi xỏm bên cậu hai, nghĩ gì nói nấy, liên tha liên thiên hết chuyện này tới chuyện khác. Trâm thích thì Trâm tâm sự thôi, cậu nghe hay không là việc của cậu. Mãi tới xế chiều tự dưng Trâm nghe cậu gọi.

- "Chị Trâm này..."

Chỉ ba từ, chỉ ba từ thôi nhưng cũng đủ khiến đầu óc Trâm quay cuồng. Trời đất ơi cái cảm giác đó, cái cảm giác lần đầu tiên cậu chịu gọi tên Trâm, sướng muốn xỉu luôn à.

- "Bán chịu cho tui ba mươi đồng bún riêu, mang về cho bu giúp tui với."

Cậu hai nhờ vả, cái mặt Trâm vừa mới phớn được một tý đã xì ra rồi. Hoá ra là cậu lo cho bu ý, Trâm còn đang tưởng cậu thích thích Trâm rồi cơ.

- "Cầm tay tui một cái thì tui giúp."

Trâm vênh mặt làm kiêu, cậu Lâm buồn buồn lặng thinh. Trâm thua cậu, Trâm chạy về nhà bảo cu Trí giao bún cho bà hai rồi múc thêm một âu nữa chạy hồng học ra đặt trước mặt cậu đỡ ngọt.

- "Cậu mau ăn trước đi đã."

Trâm sắp đũa đưa cậu. Cậu không dám nhận, Trâm tức mình dọa dẫm.

- "Cậu không thương bu à? Bà hai ban nãy ngất như vậy chỉ sợ lúc tỉnh lại người yếu không tự nấu cơm được đâu. Cậu mà không chịu ăn là tui sẽ không mang bún sang cho bu cậu, là đêm nay bu cậu phải nhịn đói..."

Cậu hai đúng là đứa con có hiếu, rốt cuộc cậu cũng chịu húp hết âu bún. Trâm cười tí mắt, Trâm ghé tai cậu thủ thi.

- "Nói thiệt tui sai em tui mang về cho bu cậu từ lâu rồi, đừng lo nha. Bún ngon không? Sáng nào tui cũng dậy sớm giã cua đó!"

Thực tình là rất ngon, cộng thêm cảm kích Trâm nên cậu hai rứt rề đáp.

- "Ngon lắm chị ạ."

Nghe như vừa đấm vừa xoa ý, phớn vì cậu đã bắt đầu thân thiết hơn với Trâm, ức vì cậu cứ mở miệng ra là gọi chị, cậu lễ phép quá chị đây chẳng thích gì sắt. Nhưng Trâm chưa dám nhắc nhở, tại Trâm sợ lần sau cậu không thềm nói chuyện nữa thì toi.

- "Lúc nào về ở với nhau tui nấu bún riêu cho cậu hai ăn nhé, ăn thoải thích cả ngày mà không phải trả tiền luôn. Tui biết may áo quần đó, xong tui may áo quần đẹp cho cậu hai mặc nha, cậu hai mặc vào rạng ngồi gắp tý lần cậu cả luôn..."

Trâm vạch ra tương lai rõ tươi sáng mà chả thấy cậu hai hào hứng lắm, cậu bảo chị Trâm về đi không có tới. Trâm lưu luyến một hồi mới đứng dậy được, bước đi xa xa rồi còn cứ ngoái người lại ngoái cậu, chỉ mong canh hai mau mau tới cho cậu hết bị phạt. Trâm nghĩ tới cậu nhiều lắm luôn, thành ra lúc về tới nhà bị ai đó ú oà giặt bẩn.

- "Trâm, tui đợi Trâm hoài luôn à. Trâm đi đâu đấy?"

- "Cậu Hưng...tui...tui tưởng cậu sốt..."

- "Đâu có...tui giả bộ đó...cho thầy tui phạt thẳng hai thật nặng...Trâm thấy tui sáng dạ không?"

Không, Trâm chỉ uất nghẹn thôi. Trâm rất muốn cầm gậy phang nát mông cậu cả, nhưng Trâm sợ gánh bún nhà mình cũng nát theo nên Trâm đành nén, Trâm giả bộ ồm ồm mỗi chài cậu.

- "Cậu đi chơi với tui không?"

Cậu cả sượng phát hờn, cậu gật đầu lia lịa. Trâm đi đằng trước, cậu tung tăng bám theo sau, bản tính tò mò hiếu động nên lát lát cậu lại thắc mắc mình đi đâu đấy. Trâm chẳng cho cậu biết đáp án, Trâm chỉ cười ngọt ngào cũng đủ làm con tim cậu xôn xang rồi. Đoạn, Trâm chạy vụt lên trước, vừa chạy vừa ngoảnh lại vẫy vẫy tay gọi cậu.

- "Cậu Hưng...nhanh tới đây...có cái này hay lắm...nhanh nhanh lên cậu..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trâm lao vun vút như một con gió, cậu cả sồn vó hùng hục đuổi theo. Cứ nhìn thấy mái tóc dài đen mượt thướt tha của Trâm là chân cậu lại tón hết cả lên. Cậu chạy rồi cậu thở, cậu thở rồi cậu lại chạy.

Mãi miết, mãi miết.

Trâm đẹp quá, cái mặt đã đẹp rồi cái mông cũng tròn trịa chẳng kém. Dáng chuẩn nét duyên, mỗi lần cậu ngắm Trâm là một lần cậu ngẩn ngơ, nó thích, nó đã cái con mắt lắm. Thái độ Trâm như này rõ mười mươi là ưng cậu rồi. Cũng phải, cậu trắng trẻo đẹp giai nhất thôn còn gì, cộng thêm nhà giàu nứt đổ đổ vách, cô nào mà không mê?

Trâm của cậu, chỉ còn một chút nữa là cậu sẽ bắt được Trâm, xong cậu sẽ cầm tay Trâm, dắt Trâm vào bụi chuối, hun Trâm, nắn Trâm. Càng nghĩ người cậu càng nóng ran, cậu vui đáo để luôn.

Cậu hớn ha hớn hờ, đầu óc cậu quay cuồng. Cậu sượng như mở cò trong bụng, mắt cậu trợn cả lên, và rồi, cậu ngã. Ngã có một phát, mà sắp mặt thẳng xuống hố phân tươi.

Trong khi đó Trâm đã nhón nhờ nhảy qua từ lúc nào. Hố phân này là tài sản chung của thôn, nhà nhà người người thi nhau tích trữ để bón ruộng, cậu hôm nay, quả thật phúc khí quá lớn. Trâm cố nín cười, cậu la hét, cậu gào khóc, thành ra Trâm cũng phải sụi sụi theo.

- "Ôi chao ôi, khổ thân cậu quá, mặt dính toàn ấy thế kia thì biết làm dư thế nào bây giờ? Sao chân cậu lại ngắn thế hả cậu?"

Cậu thấy Trâm thương mình nên cũng được an ủi phần nào, cậu nôn nôn ọ ọ, mếu mếu bảo Trâm về gọi người làm kéo cậu lên đi, chứ thúi quá cậu chịu không nổi đâu, cậu xiu mắt. Trâm vàng vọt dạ dạ, chạy biến về nhà chơi bởi chán chê mãi tới lúc trăng lên cao mới lên trốn bu ra đồng, thở hắt ha hắt ha thừa chuyện.

- "Tui chạy khắp thôn tìm người mà chẳng có ai cả, chán quá đi mất. Thôi hay để tui thử xem có kéo được cậu không."

Làm màu vậy thôi, chứ tất nhiên là kéo được. Sức Trâm cũng dẻo dai lắm chứ bộ, cậu cả lên tới bờ rồi nước mắt giàn giụa, cậu toan về mè nheo với bu thì nghe Trâm bên cạnh nức nở đến tội nghiệp.

- "Chắc quả này bà giết tui á...thui...tại tui mà cậu cả bị ngã...dù gì cũng là lỗi của tui...tui chết cũng không tiếc..."

Chết là chết thế nào? Trâm đẹp thế này chết uống lăm ấy, cậu nghĩ ngợi một hồi, rốt cuộc cậu quyết định không móc bu nữa. Cậu lén lút về nhà lấy áo quần rồi đem ra suối tắm, xong xuôi cậu chạy sang nhà Trâm, nũng nịu bắt Trâm phải lau tóc cho cậu. Trâm sợ tâm trạng cậu không vui cậu móc bà thì Trâm toi, nên miễn cưỡng vẫn phải nghe lời.

Cậu Hưng sượng, cười không khép được miệng. Trâm thơm gì mà thơm dữ dội, ở cạnh Trâm thích ơi là thích ấy, cậu kiềm không nổi, cậu ôm chầm lấy Trâm. Trâm đẩy cậu ra luôn à, chắc Trâm mê cậu nhưng còn ngại đó, thôi không sao cả, bao giờ rước Trâm về cậu ôm Trâm cả ngày luôn.

Cậu cả lèo nhèo mãi mới chịu về. Cậu vừa về, thì cậu hai cũng sang, sang để trả âu bún của bu, trả tiền nữa. Trâm cũng không biết cậu hai tới từ lúc nào, chỉ biết khi Trâm vừa quay người đã thấy bóng cậu đứng lặng lẽ ở bụi tre gần đó, sợ cậu tới sớm rồi chứng kiến mấy cái cảnh vừa rồi xong cậu nghĩ Trâm lằng nhằng thì toi mất.

- "Cậu hết bị phạt rồi à? Cũng phải, canh ba rồi mà, cậu đau chân không?"

Trâm rụt rè hỏi han, cậu chẳng nói gì cả. Vừa mới hỏi này chị Trâm ngọt ngào lắm cơ mà, giờ đã lạnh tanh như băng như đá vậy, buồn quá thể. Trâm lo lắng trình bày.

- "Những gì cậu thấy nó không phải là như thế đâu...tui...tui không thương cậu cả đâu...không có một chút cảm tình nào luôn ý..."

Cậu quay người. Cậu cao, bước dài, cậu đi nhanh quá. Trâm đuổi theo cậu một lúc luôn, vừa đuổi vừa ríu rít giải thích phân bua. Có công mài sắt có ngày nên kim, rốt cuộc cậu dừng chân, cậu chậm rãi bảo.

- "Tui không trông thấy gì cả."

Bị hớ, chị Trâm then muốn độn thổ luôn. Chị bèn lên bờ về, về gần tới cổng mới phát hiện có người đi theo mình, chị mừng rỡ lao tới mồm năm miệng mười.

- "Cậu hai đưa tui về à? Cậu hai sợ tui con gái đi đêm nguy hiểm nên đưa tui về à? Tui cảm động muốn xỉu luôn...trời đất ơi sợ đêm nay xao xuyến không ngủ được mất ý...mơ hay thật đó? Hay cậu nắm tay tui một cái cho tui biết mình không mơ đi...nha...nha...nha..."

Trâm nín nọt năn nỉ, cậu Lâm chẳng có cảm xúc gì cả, cậu chìa tay đưa ba mươi đồng, nói ban này quên trả tiền âu bún của cậu. Mặt Trâm đen kìn kịt, bĩu môi một cái rồi dài ròi nhận tiền chạy một mạch vào trong nhà, không thèm chào cậu luôn.

Người đầu mà, cưa hoài cưa mãi chẳng có tiến triển gì hết, ức, ức lắm ý! Khổ nỗi ức được mỗi một đêm thôi, sáng ra gặp cậu tìm lại nhảy tung tung ấy, lại mặt dày mò sang hàng cậu mua măng rừng.

Bà Trinh biết thừa con gái thích cậu hai, nhưng cũng chỉ cười cười mặc kệ nó chứ chẳng mắng mỗ gì. Căn bản bé Trâm ngoan lắm, bữa trước phú ông cho bảy quan tiền mà nó chỉ giữ có hai quan thôi, ba quan gửi bu, hai quan còn lại bà thấy nó lén mang sang thôn bên cho cái Trang. Từ ngày thầy mất việc nặng nhọc đều đến tay con nhóc, buồn bán khá khẩm một phần là nhờ nó lanh lợi khéo ăn khéo nói.

Kể ra cũng tội Trâm, bao nhiêu người hỏi đầy chứ, nhưng nỡ thích cậu hai, nỡ thương bu nên chẳng nỡ đi lấy chồng. Bu cũng thương Trâm, cho nên bu mong Trâm được gả vào nhà tử tế. Bởi vậy, lúc cậu cả ghé qua đặt một trăm quan tiền bu nhận luôn, Trâm được làm dâu quý của phú ông, Trâm đòi đòi thì bu mừng cho Trâm.

Cậu cả tất nhiên phản khởi lắm, cậu lao vút sang hàng cậu hai nắm tay Trâm, đồng dục tuyên bố với cả chợ.

- "Tất cả nghe đây, từ giờ Trâm là vợ chưa cưới của tui rồi đó. Đợi khi nào tui cưới Cẩm Chi, được làm quan lớn xong tui sẽ rước Trâm về. Thanh niên cái thôn này không ai được cưa Trâm của tui, nghe rõ chưa? Tui nói không nghe tui đánh cho toè mò đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cậu cả ti ta ti toe, cậu hai chẳng nói gì cả, vẫn điềm tỉnh bán hàng cho khách. Trâm thì điên khỏi nói, cậu quá đáng ghê nha, cậu phát ngôn thể khác nào Trâm đã có nơi có chốn, giờ đến con trai trưởng thôn cũng chẳng sang thăm hỏi Trâm nữa là cậu hai.

Trâm giận run cả người, hằm hằm đứng lên cãi lại.

- "Cậu uống lộn thuốc hả? Cậu nói linh tinh cái quái gì vậy?"

- "Tui không nói linh tinh. Bu Trâm nhận tiền của tui rồi mà, giờ Trâm là người của tui rồi ý. Tội tui gọi xong Trâm cho tui ôm một cái, nha!"

Cậu cả dè miệng năn nỉ, Trâm ngoái đầu nhìn sang gian hàng nhà mình, thấy bu khề gặt, mặt Trâm nghệt ra luôn, mắt một bóng nước. Buồn thiu à, tui thân nữa, Trâm chạy một mạch vào rừng, trèo lên vách núi cao nhất, ngồi chênh vênh trên mỏm đá sứt sà sứt sứt.

Thế là phải sắp đi lấy chồng rồi, phải lấy cậu cả ý. Cậu cả nhỏ xíu à, thấp hơn cả Trâm nữa, lại hay những nhẽo trẻ con, Trâm không thích gì hết. Trâm thương cậu hai cơ, cậu hai đẹp giai, cậu hai cao lớn, cậu hai cái gì cũng biết làm, cậu hai rất là tài giỏi nha. Tỉnh cưa cậu hai đến bao giờ cậu đỗ thì thôi, ấy vậy mà giờ chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Giá kẻ ông ngoại cậu hai không phải tội phạm sát nhân nhỉ? Như thế thì cậu sẽ không phải ở nhà tranh, không bị phân biệt đối xử, bu Trâm có khi lại đồng ý ấy chứ. Không biết tương lai cậu hai lấy con nào đây?

Là con nào thì Trâm cũng ganh tỵ với nó chết mất thôi.

Cái con khôn nạn đó, nó có chỗ nào tốt hơn Trâm mà ông Tơ bà Nguyệt se duyên cho nó với cậu hai chứ? Thật chẳng công bằng chút nào cả. Trâm càng nghĩ càng hận, ầm ức nước mắt. Khóc mãi, khóc hoài, khóc tới khản cả cổ, lúc ngẩng mặt lên tự dưng thấy cậu hai đang đốn củi ở mạn rừng bên kia, Trâm ngỡ mình đang mơ cơ.

"Cậu hai...cậu hai ơi...cậu hai...sang đây với tui đi..."

"Đi mà...năn nỉ đấy..."

"Tui trèo lên cao quá rồi...giờ tui xuống không có được nữa....cậu không sang tui nhảy luôn đó...cho cậu vác xác tui về trả bu tui..."

Trâm vênh mặt dọa dẫm, buồn quá hoá lú lẫn, bắt cần luôn rồi, cũng không nghĩ cậu lại trèo lên mỏm đá. Cậu lặng lẽ ngồi xuống cạnh Trâm, bóc một vỏ hạt dẻ chia ra cho Trâm.

"Cậu hai bóc ra cho tui đi, nha. Một lần thui mà, một lần thui tui cũng mãn nguyện lắm rồi."

Trâm năn nỉ ỉ ỏi mãi mà cậu hai không chịu, Trâm lại phải tự bóc đó, vừa ăn vừa ứa nước mắt. Ấy thế mà vẫn nhâm nhi hết vỏ này đến vỏ khác, chẳng mấy chốc đã chén sạch cả túi hạt dẻ của cậu, ai bảo nó thơm thơm với bùi bùi ý, ăn giòn giòn sượng sượng ời là sượng. Giá kể có thể ăn cả đời thì tốt, Trâm buồn lòng lắm, Trâm chẳng kiếm được, vụng trộm siết tay cậu hai một cái.

Mặt cậu hai đỏ bừng, má Trâm cũng nóng hằm hập theo. May mà cậu không mắng mỏ gì cả, Trâm rụt rè chào tạm biệt cậu hai rồi trèo xuống bên dưới. Núi đá cheo leo quá, Trâm bị gai mấy cây dại cửa xước cả da, đau thì không đau, nhưng cơ hội vàng thì vẫn cứ thích làm màu thôi.

"Tui chảy máu rồi cậu hai ơi, tui kiệt sức chẳng đi về được nữa ý. Mà đêm ở đây thì thú rừng nó ăn thịt mất thui, hay là cậu bồng tui nha cậu!"

"Nha cậu hai...đi mà...nha...không bồng cũng được...không bồng thì cũng vậy...nha...nha cậu..."Mắt long la long lanh xin xỏ mãi cậu mới mỉm lòng, cậu bồng Trâm thật. Trông ngực Trâm đánh rợn rợn luôn ý, thôi, suy cho cùng cái cuộc đời này cũng chẳng còn gì phải hối tiếc nữa. Trâm vòng tay qua ôm cổ cậu, vừa định nép vào người cậu thì đã bị thả xuống cái xe thô gần đó rồi.

Xung quanh chất rất nhiều củi, Trâm ngồi giữa đống củi, tội nghiệp như một con cún ấy. Cậu kéo Trâm về, Trâm giận muốn lao lên cào cào cắn xé cậu, nhưng lại chẳng nổi, thương cậu quá mà. Đi được nửa đường cậu dừng lại chộc cho Trâm một trái dừa uống phòng khát, Trâm đổi cậu, Trâm ném thẳng tay. Cậu kệ Trâm cầu nhau, cậu với chiếc nón lá úp lên đầu Trâm.

Ra khỏi rừng trời bắt đầu đổ nắng, nắng gắt chói chang, Trâm thấy cậu mồ hôi nhễ nhại nên xót xa nhảy khỏi xe củi, chạy lên đội nón cho cậu rồi lao xuống đẩy xe từ phía sau. Ngỡ cậu phải cảm động lắm cơ, ai ngờ cậu quay lại nhàn nhạt đuổi Trâm về trước đi, Trâm ở đây chỉ làm vướng tay vướng chân cậu thêm thôi.

Trâm tui thân lao thẳng về nhà, cu Trí ngồi run rẩy ngoài cổng, đồ đạc từng cái một bị đập nát rồi quăng ra không thương tiếc. Trâm ôm em trai nhét nó trốn vào đống rơm, dặn dò có chuyện gì cũng phải ngồi ngoan trong đây rồi vội vã chạy vào trong buồng. Bà cả cương quyết đòi lại một trăm quan tiền, bu Trâm thì cứ khư khư không chịu nhà, một mực ôm chân bà nài nỉ.

"Van bà...bà làm ơn làm phước...cậu cả thương Trâm như vậy...thôi thì coi như bà nghĩ cho cậu đi...với lại Trâm nhà tui ngoan mà...bà cứ coi như có thêm một người làm sai vật đi bà... con bé làm vợ năm vợ bảy cũng được..."

"Vớ vẩn, năm bảy là thế quái nào? Nói chị nghe, cậu cả chỉ được phép có một vợ thôi, duy nhất một vợ. Bây giờ chị nhè tiền hay để tôi cho người đốt nhà đây?"

Giọng bà không quá to, nhưng cũng đủ dọa người ta sợ chết khiếp, bu Trâm chẳng còn cách nào, tiếc đứt ruột nhưng vẫn phải trình ra đủ trăm quan không thiếu một xu. Bà cười khẩy, bà có liếc qua Trâm, nhưng bà khinh nên cũng lười mở miệng mắng nhiếc. Bà đóng đánh bà về, một bên Quất bê hòm tiền, một bên Bưởi nhí nhánh chân sáo chạy theo.

Phú ông nghe chuyện, phú ông gõ cửa phòng cậu cả hỏi han. Cậu hèn, ngay lập tức cậu đổ luôn cho cậu hai.

"Không...không phải con đầu thầy...thằng hai đó...thằng hai nó lén lấy tiền trong phòng thầy đó...tại nó muốn rước Trâm quá mà..."

Bà cả biết thừa cậu điều toa phét lác rồi, nhưng cậu là cục vàng của bà, bà kệ cậu thôi. Phú ông buồn buồn thở dài. Đêm đó phú ông trần trọc nhiều lắm, bực cậu hai nhưng dầu sao vẫn là máu mủ của mình, cậu thích người ta nhiều đến vậy, phú ông cũng sốt ruột thay cậu.

"Thầy nó nhọc à? Em bóp vai cho nhé!"

"Thôi, bu nó ngủ sớm đi cho đẹp da. Tôi bảo này, cho cậu hai một ngàn quan tiền hỏi cưới Trâm được không?"

Thực tình như các nhà chẳng bao giờ có chuyện đàn bà được quyền can dự đâu, nhưng phú ông thì khác, bà cả là tim là gan của ông, bà không thích thì ông cũng nhất định không nhích.

"Tuỳ thầy nó."

"Ừ, bu nó ba mươi ba xuân xanh rồi mà vẫn đẹp, còn tôi, tôi sắp già rồi, có tóc bạc rồi, tôi tự ti quá."

Bà cả cười cười, bà sai con Bưởi dậy châm đèn dầu, bà kúi húi nhổ tóc bạc cho phú ông. Hai cái lúm đồng tiền của bà duyên quá thể, phú ông nằm trong lòng bà mà sướng tê người, bà cả là con nhà quan lớn, khi xưa để rước được bà về đây có dễ, đấu tranh giành giật khổ liệt lắm.

Ngày đó Kim hứa với Yến, cả đời Kim chỉ lấy mình Yến thôi.

Yến sẽ là bà cả, nhất định sẽ không có bà hai, bà ba hay bà tư. Vậy mà rốt cuộc, lại thất lời, đợt ấy Yến tuyệt thực gần một tuần, hại Kim sống dở chết dở. Ôi mà cũng hơn chục năm rồi, chuyện cũ thì thôi, cho qua đi.

Rạng sáng hôm sau phú ông sang nhà Trâm từ sớm, nhấp chén trà nóng, phú ông nghiêm túc bàn chuyện với bu Trâm.

- "Tôi tới hỏi Trâm cho cậu hai, tiền đặt ở lễ hỏi sẽ là một ngàn quan, ý chị ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Một ngàn quan!!!

Là một ngàn quan lận cơ đấy, con trai nhà bình thường hỏi cưới chắc gì đã được năm chục quan? Những tưởng cậu hai bị ghẻ lạnh mà hoá ra phú ông vẫn thương cậu ra phết. Tình hình bà cả cương quyết như vậy e rằng kiếp này Trâm với cậu cả không có duyên.

Bà Trình đắn đo nhiều lắm, số tiền lớn quá, nếu gặt đầu coi như tương lai cu Trí chẳng phải lo gì nữa, từ chuyện lấy vợ tới chuyện thuê thầy đồ về dạy học, tất cả đều rất thuận lợi. Thằng bé là cháu đích tôn nói dối tông đường, bà mong nó công thành danh toại, nếu không mai sau đi gặp thầy nó chẳng biết ăn nói sao cho phải nữa.

Nhưng còn Trâm?

Gả cho cậu hai rồi, ở cái đây của xã hội, tới bao giờ cho góc đầu lên được?

Trâm nhanh nhẹn, tháo vát, hiểu chuyện, Trâm xứng đáng có được tấm chồng tốt. Bà Trình phân va phân vân mãi, phú ông mệt mệt chốt luôn câu xanh rờn.

- "Tình hình nghe có vẻ chị không ưng rồi, để tôi qua hỏi bé Dung cho cậu hai vậy. Đắt canh tác chị mướn của nhà tôi thì tháng sau chuyển sang bên đó cho thầy bu cái Dung. Thế nhé, thôi chào chị tôi về."

Ông thông dong đứng dậy, bu Trâm mặt tái mét, vội vã níu ông lại, cuống cuống đồng ý. Phú ông khề cười thầm, tới gái rệu nhà quan lớn ông còn hỏi được nữa là con nhà chị bán bún.

Không đánh nhanh thắng nhanh thì chẳng phải là ông.

Phú ông và bu Trâm tiếp tục bàn bạc về lễ hỏi, Trâm trong buồng nghe như muốn nuốt từng câu từng chữ, tìm đập thành thà thành thạch, chạy tíu tít đi tìm cậu hai. Bà hai bảo cậu đi đập đá rồi, Trâm lại hơn hờ lao lên núi.

Triều đình đang có lệnh khai thác đá để chuyển tới kinh thành đấy, các trai tráng trong thôn đều tham gia rất nhiệt tình, tại quan trả lương một ngày công cao lắm. Cậu hai có lẽ là người nhỏ tuổi nhất, nhưng lại cao lớn chẳng thua kém ai cả, nhìn dáng cậu làm việc Trâm mê tít thò lò luôn à.

Chồng tương lai của Trâm đó nha!

Tự hào muốn xỉu mất!!!

- "Cậu hai...cậu hai ơi...báo cho cậu tin mừng nè...cực kỳ...cực kỳ mừng luôn ấy...thầy cậu sang nhà tui thưa chuyện rồi đó...tui sắp làm vợ cậu hai rồi...tui sướng điên mất..."

Trâm hét oang oang cả lên. Mọi người ai nấy cũng quay lại nhìn Trâm, nhất là cậu cả, ánh mắt của cậu bi thương vô cùng. Trâm phờn quá quên khuấy mất cậu là cháu ngoại của quan, được quan giao cho nhiệm vụ giám sát tiến độ công việc. Cậu giận lắm, hiếm khi Trâm thấy mặt cậu đỏ lừ lên như vậy, cậu bốc ngay tảng đá to to phía dưới, toan ném cậu hai.

Trâm sợ thất kinh, vội lao tới chắn cho người thương. May sao cậu hai phản ứng nhanh, vừa hay quay ra thì bắt được tảng đá đó. Cậu hai cũng bực hay sao ý, Trâm thấy cậu hơi chau mày, ngay lập tức quăng trả về phía cậu cả. Tảng đá bay sượt qua thái dương cậu Hưng, đoạn đập vào vách núi, rơi xuống, vỡ vụn.

Thực ra cậu cả không hề xây xước một chút nào cả, nhưng chân tay cậu run cầm cập, đứng quần ướt sũng một mảng. Cậu oà khóc rồi chạy thẳng về

nhà. Cậu hai quay sang đuổi Trâm về, nhưng Trâm chỉ xì mặt thôi chứ không nghe lời đâu, một mình lủi tha lủi thui dưới gốc xà cừ ngồi đợi cậu.

Lát sau bé Dung cũng chạy qua chơi, hai cô cháu tám chuyện rôm rả. Trâm thấy Dung dễ thương lắm ý, cho tới khi cậu Lâm qua bỗng con bé.

Sợ thật, thiên vị chết mất.

Một bên đòi cầm tay cũng không cho, một bên chưa cần nói đã lao vào ôm ấp. Vừa mới hí hửng được lấy cậu hai không lâu thì lại nhận ra một sự thật vô cùng đau đớn, ấy là cậu thích bé Dung xừ nó mất rồi, cậu hai thích gái non ý.

Đòi về cơ bản là buồn!!!

- "Dung biết gieo mạ chưa?" - "Con chưa cô Trâm ạ."

- "Thế vót bèo, thổi com, giặt áo quần, nấu cơm, tắm cho lợn, đi gặt lúa... trong số đó Dung biết những việc gì rồi?"

- "Con chưa biết làm cái gì hết ạ."

- "Eo, thế Dung chỉ ở nhà ăn hại thôi à?"

Trâm cố ý hỏi đều, Dung nhỏ quá chưa hiểu, ôm cổ cậu hai ngây thơ thắc mắc.

- "Ăn hại là ăn gì hả cậu hai? Có ngon không cậu hai?"

Cậu hai xoa đầu con bé, thủ thủ bảo không ngon bằng bánh đa kê đầu. Dung ngoan ngoãn nghe lời rồi mè nheo xin cậu mua bánh đa. Cậu gật đầu, cậu đưa Dung ra chợ, Trâm lèo đèo đi theo họ, lặng lẽ như một cái bóng.

Tới nơi đông quá nên Trâm với Dung đứng ngoài, mình cậu hai vào chen thôi. Trâm cũng thích ăn bánh đa kê lắm ý, nhưng Trâm ghen, nên cố tình dặn cậu mua bánh tẻ cho mình. Khổ nỗi cậu vô tình, lúc ra chỉ cầm theo bánh đa thôi.

Dung sượng cười tít cả mắt, liến thoắng cảm ơn cậu rồi cúi người chào cô chào cậu, hí hửng cầm bánh chạy về chia cho anh Trí. Ngược lại Trâm buồn nẫu cả ruột, nước mắt chực ứa ra rồi.

Con bé Dung ấy, nó trẻ quá, xinh xắn trắng trẻo nữa, đối thủ đáng gờm. Trâm sợ Trâm đầu không nổi, sợ sau này lấy cậu không lâu cậu rước nó về hí húi cả ngày thì Trâm trốn trong buồng khóc mất.

- "Mua cho nó cả hai cái bánh đa ý, vậy mà có mỗi một cái bánh tẻ cũng không mua cho tui."

Có đứa ức, gào ầm ĩ. Đúng lúc đó con bé Tuyền cầm xôi bánh tẻ lao tới, mồm nậm miệng mười phân búa.

- "Xin lỗi cậu hai nha, cậu hai đừng giận, đông khách quá nên phải luộc thêm mẻ khác, bánh giờ mới chín, cậu hai ăn nhanh cho nóng nha cậu hai. Lần sau cậu hai lại qua ủng hộ hàng của nhà em nhé."

Cậu hai trả nó tiền rồi nhận xôi bánh mười chiếc đưa cho ai đó đang cẩu gắt nóng nảy. Người ấy hai má hây hây, ngượng chín đỏ chín hồng, chẳng biết nên chui vào đâu cho bớt ngại nữa.

- "Cậu hai... đừng ghét Trâm nha... tại tui thương cậu hai nhiều nhiều... xong lúc đó tui ghen quá... tui lên con điên ý... chứ bình thường tui cũng nét na hiền dịu lắm chứ bộ..."

Trâm bóc bánh, vừa tòm tèm ăn vừa chớp chớp mắt nhìn nọt cậu.

- "Ngon ghê người luôn... cuối tháng cậu vẫn đem trâu cau sang hỏi tui nhé... tui ý... tui hứa tui rộng lượng, cậu nạp bao nhiêu bà cũng được, nhưng nhớ mỗi tháng sang phòng tui mười đêm nha cậu, được không?"

- "... "

- "Không được à? Vậy năm đêm?"

- "... "

- "Vẫn không chịu á, thế ba đêm vậy? Ba đêm là ít ỏi lắm rồi ấy, tội nghiệp tui."

Trâm tỏ vẻ đáng thương như cún con, cậu hai phì cười. Sau đó cậu lại bện lên núi làm tiếp, cậu không đáp không hứa gì cả, nhưng Trâm kệ thôi, không nói là coi như đồng ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trong khi đó cậu cả cồi lòng tan nát khỏi nỗi, cậu chạy về méc bu, bu ôm cậu nịnh nọt tiểu thư Cẩm Chi vừa xinh vừa nhẹ nhàng thanh thoát, tốt gấp vạn lần Trâm ý, rồi cậu sẽ mê Cẩm Chi như điên đổ cho mà xem. Cái loại con gái nhà nghèo chẳng có chút phép tắc nào như Trâm cứ để cho thằng Lâm hốt là được rồi, cậu không cùng đẳng cấp với hai đứa đó.

Bu phân tích rất nhiều, rất hay, tuy nhiên, cậu thì vẫn rất buồn.

Cậu khóc cạn nước mắt.

Cứ tưởng tượng ra cái nụ cười rạng rỡ của Trâm là cậu lại náo nê ghê gớm. Cậu sụt sịt thay cái quần khác, mặc luôn cả chiếc áo lụa bu mới cắt cho hồi đầu tháng.

Cậu đẹp trai mà, ai cũng khen cậu trắng trẻo mập mạp, bu cũng cậu không để đâu cho hết. Làm gì có chuyện Trâm lại không nhận ra nét đẹp của cậu cơ chứ? Cậu hậm hực tìm Trâm mà nheo.

"Trâm, lấy thằng hai thật hả? Trâm thương tui hơn nó phải không? Thương tui nhưng vì sợ bu tui nên bắt đắc dĩ mới phải lấy nó chứ gì?"

Trâm sợ cậu phật lòng nên chẳng nói gì. Cậu hí hửng nắm tay Trâm thủ thi kế hoạch bỏ trốn. Trâm vội vàng rút tay ra, đồng dặc hỏi.

"Thế làm sao để sống qua ngày? Cậu cả biết câu cá không? Biết đốn củi, biết đập đá, biết hái nấm không?"

"Tui...tui không biết...nhưng tui...tui biết chỗ để chìa khoá nhà kho...hàng tháng tui lại lên về lấy tiền của thầy bu..."

Trâm bĩu môi nhìn cậu cả, người béo mập trắng trắng trông như cái cục bột đã dành, tính lại còn hèn, ý chí thì không có. Mầu đàn ông như thế làm gì có cửa làm chồng tương lai của Trâm? Mơ đi nhé!

"Tui trốn đi với cậu để bu cậu đốt nhà tui à? Cu Trí với bu tui biết sống ra sao? Cậu thương tui thật không? Cậu thương tui thì phải chúc phúc cho tui, nha cậu!"

"Nhưng Trâm lấy nó thì nó được thơm Trâm mất à...tui không chịu đâu..."

Cậu cả lăn ra đất giãy đành đạch, ngược lại hai má Trâm ửng hồng, eo ưi sắp được cậu hai thơm á? Ủ đúng rồi, làm vợ cậu mà, mấy hôm phồn quá quên xừ mất cái chuyện này đó, mới nghĩ thôi tìm đã muốn nổ tung rồi. Đầu óc mông lung mọng mị, Trâm mặc xác cậu cả luôn, hí hửng chạy ra chợ, định bụng múc âu bún riêu đem lên cho chồng tương lai.

Bà Trình thấy bộ dạng hấp tấp của con gái chột phì cười, bà gọi với dặn Trâm thôi chiều ở trên núi luôn cũng được, tiện thể lượm ít hạt dẻ, hạt điều, hướng dương và hạnh nhân đem về phơi khô rồi rang, đợi cuối tháng nhà cậu hai sang hỏi còn có thứ mời khách.

Trâm vâng vâng dạ dạ rõ ngoan, ba chân bốn cẳng lao lên chỗ cậu hai, đang nghỉ giữa giờ hay sao ý, thấy thanh niên trai tráng túm năm tụm ba chỗ góc xoan đào chơi tổ tôm, riêng cậu hai thì ngồi ôm Dung ở mạn xa xa. Dung nhỏ xíu, cứ cuộn tròn trong lòng cậu hai hại Trâm điên máu dễ sợ.

Bé Dung ngoảnh đi ngoảnh lại thấy cô Trâm liền vẫy tay tíu tít gọi, cậu hai thì chẳng thèm ngẩng đầu lên, cậu vẫn đang mãi bắt chấy cho con nhóc. Trâm bị phân biệt đối xử, nẫu nê hời thẳng.

"Cậu hai thương Dung phải không?"

Dung không hiểu ý từ "thương" mà Trâm nói, vì vậy cũng ôm cậu nũng nịu.

"Cô Trâm hỏi cậu đó cậu hai, cậu hai có thương con không?"

Cậu hai bẹo má con bé rồi gật đầu. Dung cười tíu tít, cô Trâm thì sững người, tim gan như bị ai đó cào cấu cắn xé. Cô vội để âu bún ở lại rồi quay người chạy một mạch lên thác nước đang chảy xiết. Tiếng nước róc rách, tiếng chim rừng hót líu la líu lo, còn tiếng lòng Trâm thì buồn thiu buồn thiu.

Cậu có thể nạp nhiều bà, mỗi bà vài đêm, Trâm chấp nhận. Nhưng cậu thương nhiều người, nhất là thương người ta hơn Trâm, Trâm cần bản chẳng thể người ngoại. Trâm phải làm sao để cậu thương Trâm đây? Dù chỉ một chút thôi cũng được?

Trâm nghĩ, nghĩ mãi, nghĩ từ lúc nắng gắt chiếu rọi tới lúc trăng treo lừng lừng trên ngọn tre mà chẳng ra đáp án. Bấy giờ đứng dậy mới nhớ lời bu dặn, cái giò mà trống trơn chỉ sợ về bu đánh đòn Trâm mất. Có đứa tui thân suýt ứa nước mắt, may sao quay sang thấy giò không trống, rất đầy là đáng khác.

Các loại hạt được ngăn cách cẩn thận bằng lá chuối.

Bên cạnh giò của Trâm cũng có một cái giò khác bày biện y hệt, giò của cậu hai. Cậu ngồi sau lưng Trâm từ lúc nào mà Trâm chẳng hề hay biết, tự dưng bao nhiêu buồn bực tan biến à, Trâm nhoeo miệng cười cười với cậu rồi bẽn lẽn hỏi.

- "Bà hai cũng sai cậu lượm hạt à...cậu...cậu lượm cả cho tui sao?"

Cậu không trả lời, chỉ thần nhiên bảo.

- "Tui về đây."

- "Ồ, cho tui về cùng với...muộn thế này đi một mình sợ thú dữ lắm.."

- "Yên tâm đi, thú nó không sợ chị thì thôi chứ, chị sợ gì nó?"

Bị trêu nhưng vẫn sượng ý. Lần đầu tiên cậu trêu Trâm nhé, vành tai Trâm đỏ ửng, vừa lơ đãng theo cậu vừa ngọt giọng chuyện trò.

- "Tui đâu có phải con út như bé Dung đâu, tui là cả, thầy tui mất sớm, tui phải thay thầy chăm sóc bu và hai đứa em nữa. Tui mà nhu mì quá người ta bắt nạt ấy...nhưng tui được cái biết việc với cả thảo vát ý...cậu lấy tui coi như có thêm người làm miễn phí mà..."

Cậu bảo cậu đâu có cần người làm, Trâm nào nề thối mắc.

- "Vậy cậu không muốn rước tui nữa hả?"

- "..."

- "Sao cậu không trả lời...hà cậu? Hay thế này đi...cậu không thích nói thì dùng hành động chứng minh vậy...nếu cậu không muốn tui làm vợ cậu thì cậu thò tui một cái coi?"

Cậu cười, cậu gõ đầu Trâm. Trâm nheo mắt trêu mếu nhìn cậu, cậu không thò nghĩa là cậu muốn Trâm rồi còn gì nữa, lòng Trâm như có trăm đoá hoa đua nở ấy, rồi sẽ có một ngày Trâm làm cho cậu thương Trâm hơn hẳn Dung luôn nhé!

Từ đó cứ rảnh rảnh Trâm lại lên núi, gặp Dung là Trâm cho con bé vài đồng đi mua bánh rán. Nó cảm ơn Trâm rồi rít rồi tung tăng xuống chợ, thật ngộ nghĩnh.

Thấm thoát cũng tới cuối tháng, phú ông xuất kho cho các cậu tiền hỏi vợ. Bà hai nghe tin từ thằng Quát mừng lắm, bà chải kiểu đầu đẹp nhất, chiếc yếm tím mộng mơ giữ gìn cả năm hôm nay mới dám lôi ra mặc. Bà thoa son đỏ, đánh má hồng, chuẩn bị kĩ càng đâu ra đấy, tiếc rằng lúc xuống nhà kho thì lại chẳng thấy tấm hơi phú ông đâu.

Chỉ có bà cả thôi, một ngàn quan mà bà ta không cho xuất tiền giấy hay bạc nén. Một ngàn quan, toàn những đồng xu mệnh giá nhỏ, đựng trong chiếc thùng lớn, bà hai phải khò sở kéo rê từng chút, từng chút một. Sức bà yếu, lại cộng thêm chốt không chặt, ra đến bậc thêm một cái chiếc thùng lăn lông lốc xuống dưới sân, cả một ngàn quan bắn ra tung toé.

Bà hai điên lắm, nhưng vẫn phải ngậm ngùi nhặt từng đồng. Bà cả ồ ạt đi qua, bước chân thế nào vừa vịn giẫm lên tay bà hai. Bà đẩy bà nghiêng, bà dồn lực xuống gót giày, bà hai đau đến ứa cả nước mắt. Bà cố nhẫn nhịn mong đợi phú ông đi qua để được thương xót, ai ngờ phú ông vừa tới, thái độ bà cả đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, ngọt nhạt chị chị em em, cúi xuống nhặt tiền hộ bà hai.

- "Thằng Quát đâu...ông cho mày ăn mày uống đang hoàng mà mày ngu thế hả con? Một ngàn quan cậu đi hỏi vợ mà mày xuất tiền lẻ thế này thì mặt mũi ông để vào đâu?"

Phú ông cau gắt, Quát chẳng dám biện minh nửa lời. Lão Tám quản gia vội dúi cho bà hai một ngàn quan tiền mặt rồi gọi mấy đứa ra nhặt xu lẻ dưới sân vào thùng. Cả hai bà cùng ngồi đó, nhưng phú ông lại chỉ đỡ mỗi bà cả, đã thế trước mặt bao nhiêu người làm trong nhà cũng chẳng nề nang gì sất, ôm chóc chóc rõ tình cảm.

Bà hai ức nỏ bong bóng mắt.

Là bà thích phú ông trước mà, từ ngày xưa xưa xưa phú ông xuống nhà quan lớn chơi, bà đã phải lòng phú ông rồi. Bà coi tiểu thư như em gái, bà chăm bẵm bà hầu hạ nó, từ cái tã cũng là bà thay cho nó. Vậy mà nó lớn rồi, nó đẹp, nó lại quyến rũ phú ông của bà!

Bà hai căm hận lên vào bụi chuối gần phòng bà cả, lấy ra một chiếc hình nộm có viết tên Đinh Phi Yến cùng ngày tháng năm sinh, đoạn bà đâm vài cái kim lên đó rồi lên lút vùi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Số bà kẻ cũng nhỏ, chưa kịp phui tay đã bị cậu cả bắt quả tang. Cậu hung hăng đâm cho bà vài quả rồi ra sức đào đào bới bới. Bà ngo trộm cậu, bu bầm trắng trẻo, xinh trai quá đi mất.

Cái mũi này, khuôn miệng này, là của phú ông chứ ai? Cứ như đúc khuôn ra vậy, thảo nào phú ông cung cậu đến thế! Cậu ở nhà trên chắc được ăn sung mặc sướng lắm. Xem kìa, mới tý tuổi đầu đã ra dáng cậu chủ, oai quá, bà mừng cho cậu quá, bao nhiêu muộn phiền của bà bỗng chốc tan biến. Bà rụt rè toan chạm vào má cậu, mà cậu lại cúi kinh hất tay bà ra rồi bực bội quát.

- "Á à...hình nộm à...bà định trù ẻo bu tui chết sớm nhá...cái loại đàn bà độc ác...bu tui nói không sai mà..."

Bà định tiến lại gần cậu mà cậu trốn bà như trốn hủi, tìm bà như có lưỡi dao sắc cứa dần cứa mòn. Cậu dọa cậu sẽ móc bu để bu trị tội bà, bà vội vàng bào chữa bu cậu mới là kẻ tiểu nhân. Có lẽ bà nóng giận quá nên nghĩ chưa thấu, bu cậu, dù gì cũng là bu cậu, bu Đình Phi Yến của cậu, đẹp như hoa như ngọc, sao cậu có thể tin lời một con quỷ xấu xấu bần bần bôi nhọ bu mình.

Cậu tát bà.

Không phải lần đầu tiên cậu đánh bà, sức cậu cũng chẳng đáng là bao, nhưng bà thấy đau ghê lắm. Cảm giác ấy, nó tê nó buốt tới từng lớp da thịt. Bà gạt nước mắt kéo cậu lại, hai tay cậu bị bà kiềm chặt. Ban đầu cậu còn vùng vằng nhưng một lúc nghe được mấy lời đường mật thủ thi của bà bỗng dưng hai mắt sáng rực, cậu quên khuấy luôn chuyện vừa xảy ra, vui vẻ nhảy chân sáo về phòng.

Tâm trạng cậu phấn chấn lắm, sáng hôm sau xuống phố huyện hỏi tiểu thư Cẩm Chi miệng vẫn cứ cười ngẩn ngơ. Phú ông phú bà nhìn con trai hớn hờ trong lòng cũng rộn ràng theo. Cậu cả là trưởng nam, lại là cháu đích tôn họ Phạm nên mới dám hỏi thôi nhưng cũng hoành tráng lắm rồi. Phía trước ngựa xe tấp nập, phía sau gần năm mươi trai tráng theo sau, nào là trâu cau nào là lợn mán, chưa kể năm hòm vàng lớn, mười thùng bạc nén cộng vô số trang sức đá quý đi kèm.

Quan bát phẩm đón con rể tương lai từ đầu ngõ, tiếng trống, tiếng kèn í a í ới, tiếng pháo hoa nổ lộp bộp nghe đến vui tai. Từ ông ngoại cậu là quan thất phẩm tới các quan lớn có máu mặt trong huyện đều tụ họp đầy đủ, không khi tất bật rôm rả lắm.

Trong khi đó cũng là đi hỏi vợ nhưng nhà cậu hai chỉ có ba người, cậu, bu và vú Năm. Lễ đời mà, cháu của tội phạm sát nhân thì đâu thể bị được với người bình thường, huống chi so với con cháu nhà quan.

Trâu cau của nhà trồng, nhanh phong lan lớn do cậu hái được ở trên núi về. Lợn mán, đôi gà rừng cũng là cậu bắt được chiều qua, ngoài một ngàn quan được phú ông cho thì lễ vật còn lại do cậu tự kiếm hết.

Bà Yến ban sáng còn bận lo cho cậu cả nên không có thời gian quán xuyến hết mọi việc, vú Năm nhân cơ hội canh ba đã thức giấc chạy xuống nhà bà Phúc giúp cậu hai chuẩn bị các thứ. Cậu ngoan lắm, nhân lúc vú vo gạo cậu cũng giúp vú làm gà, mổ lợn. Cậu còn đục sẵn trái dừa để vú đồ xôi cho thơm, cậu ít nói nhưng vú lại cứ thích tâm sự chuyện trò với cậu, tại vú cảm thấy cậu là người biết lắng nghe.

- "Ăn hỏi xong tháng sau rước cô Trâm về là có người bầu bạn rồi, cậu hai nhỉ? Cô Trâm không được nhu mì như những đứa con gái khác trong thôn nhưng tháo vát nhanh nhẹn, cô ấy sẽ lo được cho cậu hai và bu cậu, cậu cũng đỡ vất vả..."

- "Chẳng ai hoàn hảo cả đâu cậu ạ, cậu hai đã nghe các cụ có câu "thân em như hạt mưa sa, hạt rơi đài các hạt ra ruộng cày" chưa? Ý chỉ phận đàn bà nhỏ bé của chúng tôi đó, tội lắm, cậu nhớ đối xử tốt với cô ấy nhé. Mai sau có nạp bà hai bà ba thì cũng đừng lơ là bà cả, nha cậu..."

Vú dặn đi dặn lại, cậu hai chỉ cười thôi. Lúc mọi thứ gần xong xuôi bà hai mới vờn mình tỉnh giấc, bà chải tóc trang điểm rồi dùng đĩnh đi đằng trước, vú Năm với cậu hai bê đồ theo sau. Phần son bà hai dùng toàn là gửi người mua dưới phố huyện đó, nhà thì nghèo rớt mùng tơi mà bà tiêu hoang kinh lên được. Tội nghiệp cậu hai làm quần quật cả ngày cũng không đủ tiêu, vú nghĩ mà ức thay, nhưng phận tôi tớ đâu có dám ý kiến.

Xa xa cu Trí ngồi vắt vẻo trên ngọn dừa nhòm thấy cậu Lâm sắp sang nhà mình liền hò hét rõ to. Dung cũng hớn hờ vỗ vỗ tay gọi vọng xuống. Hai đứa trẻ con lít nhít, chẳng hiểu làm cách nào mà chúng nó đưa nhau được lên đó nữa. Trâm ở trong buồng nghe tin hồi hộp muốn ngạt thở, không vì cái tục lệ chết dẫm chắc mợ hai tương lai lao vọt ra ngoài ngõ đón chồng rồi cũng nên.

Cậu Lâm đem phong bao mới phát cho cu Trí và Dung, bọn trẻ con sướng reo lên ầm ĩ. Cái Trang đang chửa nhưng vợ chồng nó vẫn từ thôn bên về chia vui với chị Trâm, bà Trình lao ra ngõ hồ hởi đón khách, bà Phúc nhìn cánh cổng ọp ẹp chột bĩu môi cái rõ dài.

Bà cũng kiệm lời y như cậu hai vậy, thủ tục từ đầu tới cuối đều là vú Năm trình bày thương lượng. Nhà cậu hai nghèo nhưng lễ vật cậu kiếm đủ cả, lại toàn đồ tốt nên bu Trâm khá hài lòng, khổ nỗi, cái hộp đựng tiền đó, khi mở ra lại chỉ có một trăm quan.

- "Chị Phúc...chị nhầm à...phú ông đã hứa một ngàn quan tiền..."

- "Thì một ngàn quan đó còn gì?"

Bà hai ngo ngác hỏi lại, bà Trình lắc đầu bảo đâu có, bà hai bực bội xia đầu.

- "Có khi ban nãy mang vào trong buồng chị biến thủ rồi ấy chứ, định lấy thêm chín trăm quan nữa cơ à? Khôn như chị bao giờ cho chết?"

Vú Năm biết bu Trâm không phải loại người như vậy, vú vội nháy cậu hai chạy về tìm lại, có khi lúc sáng bận bịu nhiều việc lại đánh rơi ở chỗ nào rồi. Trâm bên trong lo lắng ngó ra, mặc dù vú với vợ chồng cái Trang ra sức khuyên giải mà bu Trâm với bà hai vẫn chửi nhau ghê quá. Đình điểm là bu chi thẳng vào mặt bà hai quát lớn.

- "Này nhé, đây ít nhiều cũng không phải cái loại chó phản chủ nhé! Trâm nhà tôi thiếu quái gì giai hời, nhà bà nuốt lời trước tôi đây cũng không thêm nữa. Mang hết đồ về rồi mau CÚT cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Dung Trí nghe người lớn quát sợ run cầm cập, hai đứa lấm lét dặt tay nhau trốn sau đồng rom, mắt tròn xoe nhìn nhau, im thin thít luôn. Cậu hai kiếm một hời không thấy chín trăm quan tiền liền chạy sang nhà Trâm báo cho vú Năm. Bu Trâm càng làm dữ, Trâm ở trong buồng hoảng quá lao ra năn nỉ bu chấp nhận trăm quan mà bu nhất định không chịu.

- "Trăm là trăm thế nào? Mi ngốc lắm, chưa về làm dâu đã bị chèn ép thế này, thử hỏi mấy bận nữa bị người ta bắt nạt, là con nhà người ta rồi thì bu can thiệp được cho mi hả?"

Trâm ứa nước mắt, chẳng dám cãi. Bu Trâm quay sang chỉ trích cậu hai.

- "Có mấy đồng tiền ăn hời mà nhà cậu cũng chơi bản thế hả? Cậu đừng tưởng cậu được nhiều gái thôn để ý mà làm cao nhé! Tụi nó ghẹo cậu thôi chứ chẳng ai dám lấy cậu như Trâm nhà tui đâu. Cậu thử nghĩ xem, lấy cậu rồi mấy đời mấy kiếp sau mới ngóc đầu lên được, hà cậu?"

Cậu hai lặng thinh, vú Năm xót thay cho cậu. Bà hai liếc con trai bắt chợt thấy thương thương. Con mụ bán bún này cũng ghê gớm thật, cứ tưởng có thể cả vú lấp miệng em dòn ép để mụ ta cầm nín mà nhận trăm quan, ai ngờ sự việc lại ầm ầm lên như vậy. Cậu Lâm không rước được Trâm thì cậu Hưng còn tư tưởng, còn vẩn vương, tương lai cậu còn gặp bất trắc, bà hai thở dài, vì cậu cả, vì cậu hai, bà đành nhỏ nhẹ xuống nước trước.

- "Ấy ấy bu Trâm bình tĩnh. Tụi nhỏ thương nhau mình người lớn ai lại làm khó, tiền chị không lấy, tôi không lấy thì chắc chắn có kẻ thứ ba giờ trò mèo rồi. Thôi thì tôi xin khất chị, nội trong một tuần tôi sẽ tìm được đủ một ngàn quan giao cho nhà chị, chị thấy thế nào?"

Vú Năm, Trâm, vợ chồng Trang Toàn hòa vào lựa lời ngon ngọt, bu Trâm nghe cũng xuôi xuôi, ngẫm nghĩ một hồi liền chịu gật đầu thoả thuận. Tuy rằng hôm nay chưa đâu vào đâu nhưng lễ trót mang sang rồi nên bà mời khách ở lại dùng bữa, coi như làm thân đi, dù sao sau này Trâm cũng về nhà người ta, quan hệ căng thẳng quá cũng chẳng hay.

Chị Trang anh Toàn hồ hởi gọi các em, Trí Dung bên ngoài nhảy vào phụ bu dọn mâm dọn bát. Chị Trang bẹo má trêu Dung sang ăn trực nhà, Dung mặt dày thỏ thẻ bảo.

- "Em xin anh Trí rùi mà."

- "Đúng vậy, em cho Dung ăn ở nhà mình đó, chị không được đuổi Dung về đâu. Em là trưởng nam em có quyền á, chị Trang đi lấy chồng rùi, bu bảo chị là dân thôn bên rùi ý!"

- "Dạ, thưa cậu Trí."

Anh Toàn đáp, chị Trang vừa múc canh vừa cười ngất. Chị Trâm thì không biết từ lúc nào đã lòi được cậu Lâm ra ngoài bụi chuối rồi, hai má chị hồng hồng, ngượng ngượng mãi mới dúi được cho cậu chiếc khăn tay thêu đôi uyên ương. Từ thuở bé tới giờ chị chứng kiến không biết bao nhiêu đám hỏi ấy chứ, cái khúc hai bên trai gái trao lễ vật cho nhau luôn là cái khúc chị ngưỡng mộ nhất. Rồi cũng tới lượt mình, chị háo hức mất mấy ngày liền, cứ trông mong giây phút này mãi thôi.

Khổ nỗi, hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Cậu hai chẳng chuẩn bị gì cho chị cả. Chả nhẽ cậu suốt ngày lo làm ăn nên chưa bao giờ nghe tục lệ truyền tai trong thôn? Chị giận lắm, chị mè nheo một thôi một hồi, mặt xị như cái bị đòi công bằng.

- "Tui thân tui chết mất, cậu hai thôm tui đền bù đi! Thôm vào má cũng được, nha!"

Ngọt như mía lùi vậy mà cậu không hề động tâm, đám cậu cậu mặc kệ, đá cậu cậu không tránh, cậu chỉ trằm ngâm bảo cho cậu xin lỗi, hôm khác cậu đền. Trâm hơi nguôi nguôi, leo đèo đi theo cậu vào trong nhà. Bữa đó Trâm gấp thức ăn cho cậu nhiều tới mức bị bu và các em chọc hoài luôn, chọc Trâm thiên vị cậu, chọc Trâm chưa về với cậu mà đã quên nhà mẹ đẻ rồi.

Vú Năm quan sát mợ hai tương lai thấy ảm lòng lắm, giờ vú chỉ mong sao phú ông nhanh về để bắt được kẻ trộm tiền thôi, sớm thành toàn cho cậu mợ. Vú trông mãi, đợi mãi, rốt cuộc ba ngày sau cũng đợi được. Đám ăn hỏi của cậu cả rất thuận lợi, phú ông còn chưa mừng được lâu đã phải nghe chuyện không vui của cậu hai.

Những chín trăm quan tiền lận, ai mà lại dám to gan như vậy? Phú ông giận lắm, sai mấy đứa thân tín lục soát nhà trên nhà dưới. Gan lớn thật, giầu kỹ

thật, cả mấy canh giờ rồi mà vẫn chưa tìm được.

- "Khôn hồn thì khai ra ông còn khoan hồng, chứ đừng để đến lúc ông bắt được."

Người làm xếp kín cả một sân, ai nấy đều toát mồ hôi hột. Phú ông nghiêm lắm, chuyện trong nhà e rằng trưởng thôn cũng chẳng quản được. Vũ Năm lấy hết sức can đảm lí nhí thưa gửi.

- "Bẩm ông...bẩm ông...còn chưa tìm ở chỗ bà cả..."

Bà hai mắng vú nhỏ lời thôi, nhưng giọng bà thì lại rất to.

- "Vú buồn cười nhì? Tiểu thư là con nhà quan, làm gì có chuyện tiểu thư làm cái việc hèn mọn như thế, nào đâu có chuyện chị ấy so đo với tui tui. Thầy nó à...thôi không cần soát đâu...em tin chị Yến trong sạch..."

Phúc đúng là Phúc, mặc dù thỉnh thoảng Yến có đánh đá, có đánh hanh chanh choẹ nhưng Phúc lúc nào cũng nghĩ cho Yến đầu tiên. Phúc làm Kim cảm động quá, ngược lại Yến ngồi bên cạnh mặt đã tím tái rồi. Miệng thì nói tin tưởng nhưng giờ lục cả nhà không thấy, lại chưa lục phòng bà, khác nào ngẫm mĩa mai bà lấy tiền của bu con nhà nó.

Con Bưởi bên cạnh ra sức quạt, mà bà vẫn điên, bà sai con Thuận cứ việc vào phòng bà soát. Bà có mơ cũng không ngờ, nó lại kiếm được cái hộp lạ hoắc từ gầm giường của bà, bên trên xếp chín trăm quan tiền, bên dưới là hình nộm châm kim có đề tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của bà hai.

Ánh mắt phú ông nhìn bà, chưa bao giờ thất vọng đến vậy. Vũ Năm liếc qua chiếc hộp mà lạnh toát cả người, bà cả, nhìn thì xinh đẹp mà tâm độc địa thật đó, lần này thì tới ông trời cũng không giúp được bà ấy rồi, đáng đời. Bà hai nước mắt ứa về như nước lũ, khóc tức khóc trời.

- "Chị Yến ơi là chị Yến ơi, chị có thù có oán em thì em cũng xin chịu. Em chết em cũng can tâm, nhưng sao chị lại nỡ phá cậu thế hả chị? Dù gì cậu cũng là cốt nhục của phú ông, xét cho cùng chị cũng là mẹ cả của cậu mà. Sao chị nỡ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Phải kẻ khác rơi vào cảnh này chắc bị đánh cho như tử rồi, nhưng bà cả, khúc xương khúc thịt của phú ông, mọi việc đâu có êm xuôi như vậy. Phú ông cố nén giận, chậm rãi hỏi lại một lần nữa, cho bà cơ hội giải thích.

Bà cũng muốn thanh minh lắm, tiếc rằng liếc qua thấy con trai cưng đang run cầm cập lại không đành lòng. Bà thờ dài, gật đầu thừa nhận.

Là bà.

Chính bà lấy chín trăm quan tiền đó. Chính bà làm hình nộm hại bu cậu Lâm.

Người hầu kẻ hạ được một phen bàn tán xôn xao, thằng Quát áp ứng hỏi ông có phải mang roi lên theo gia pháp không? Roi mây, cứng nhưng dẻo lắm, vút một phát nghe tiếng vút vút, tội của bà cả phải chịu năm chục roi là ít, chịu xong chẳng biết thành người hay thành ngọm đây?

Mặt cậu Hưng tái xanh tái tím, cậu toan mở miệng thú tội mà bị bu cậu ngăn lại. Bu thương cậu còn nhỏ, bu sợ lộ chuyện nên bu một mực bảo do bu ngựa mất với bà hai thành ra một phút bốc đồng. Thầy cậu thấy bu cậu khóc lóc tự dung ruột gan quặn thắt, bà hai sợ xôi hỏng bỏng không nên cũng nức nức nở nở.

- "Thầy nó à, thầy nó có thể phạt bất cứ ai trên đời này, nhưng xin thầy nó đừng ra tay với tiểu thư. Tiểu thư là lá ngọc cành vàng, chỉ sợ không chịu nổi, thôi thì em xin nhận roi thay cho tiểu thư."

Một câu phát biểu của bà hai, nếu như phú ông không phạt bà cả thì khác nào tự nhận mình thiên vị, ngày mai mặt mũi đâu mà ra đường?

Một câu phát biểu của bà hai, cũng khiến già trẻ gái trai đều tấm tắc khen ngợi. Phải người bình thường chắc xông lên cào cấu cắn xé bà cả rồi ấy chứ, đằng này tấm lòng của bà hai lại từ bi đến như vậy, thật đáng để người ta ngưỡng mộ.

Chỉ có bà cả không nghĩ thế.

Cách đây mấy chục năm, có khi bà cũng ngây thơ như vậy. Nhưng bà của ngày hôm nay, thà để tui nó đánh chết còn hơn ngậm ngùi cúi đầu xin lỗi cái loại chó phản chủ đó. Bà cả ngang bướng hại phú ông phát điên, tuy nhiên ông cũng chẳng nỡ dùng roi quất bà, suy cho cùng đành bức bối sai người làm giam lỏng bà trong từ đường, phạt quỳ ba canh giờ.

Cả nhà giải tán dần, đứa ghét bà thì hả hê sung sướng, người thương bà thật lòng tính ra cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, gan dạ nhất chắc là con Bưởi.

Chỉ có nó mới dám bò qua giậu mừng tôi chui vào với bà. Thời khắc nhìn thấy nó, bà ứa cả nước mắt.

- "Bà ăn bánh không bà? Con mang bánh rán vào cho bà nè!"

Bà chán nản lắc đầu. Con Bưởi buồn thiu cắt bánh vào túi, cặm cùi lòi ra chiếc gối bông mềm mại đặt xuống đất rồi ngọt giọng dỗ dành bà quỳ lên đó cho đỡ đau chân. Bà chẳng hề nhúc nhích, bà sục sục hỏi nó.

- "Ông... ông xuống chỗ bà hai rồi à?"

- "Không ạ, nhưng đêm nay bà hai ở trên nhà lớn hầu ông."

Bưởi thành thật trả lời, thực ra cả bánh lẫn gối đều là ông xui nó mang vào cho bà đó. Nó muốn kể bà nghe lắm, nhưng nó sợ bị ông đuổi đi nên không dám hé răng, dù sao cái nhà này ông cũng là to nhất mà. Nó quan sát thái độ bà cả một hồi rồi lại lật đặt chui ra chạy qua chỗ phủ ông báo cáo tình hình.

Bà hai đang xoa bóp chân cho chồng đột nhiên bị đuổi ra ngoài như người lạ. Bên trong Bưởi với phủ ông thì thà thì thút, Bưởi trình bày tới đâu, phủ ông nã nê rầu rĩ tới đấy. Cái người đầu mà dỗi dai, sắp làm mẹ chồng rồi, cứ thế này mai sau con dâu nó cười cho thối mặt. Yên ơi là Yên, phải chăng lỗi là do xưa nay Kim cung Yên quá nhiều?

Thôi thì rên giữa một chút cũng tốt, cho cái tính nó mềm đi. Phủ ông thờ dài, lần này ông quyết không đi thăm bà cả mà chỉ tìm lộ cao đưa cho con Bưởi, bảo nó giữ cẩn thận nhờ đêm bà bị đau chân thì xoa bóp cho bà.

Con Bưởi vâng vâng dạ dạ chào ông, lúc nó ra ngoài bà hai có giữ lại hỏi chuyện nhưng con bé nhất định không khai nửa lời. Nó khiến bà hai tức lộn ruột, cái con thiếu năng này chứ, còn ở cái nhà này ngày nào bà thấy chướng tai gai mắt ngày ấy, cứ đợi đấy, sau này có cơ hội bà cho ra đê ở hết cả lũ.

Đột ấy phủ ông triệu bà hầu chín ngày liên tiếp, phía bà cả cũng không có động tĩnh xuống nước trước nên mâu thuẫn giữa phủ ông với bà cả ngày một lớn. Phủ ông hàng đêm nghe bà hai ngọt nhạt tâm tình cũng thương bu con bà hơn, đỉnh điểm là phủ ông quyết định đích thân ra mặt hỏi vợ cho cậu hai.

Đám hỏi đã có phủ ông thì tất nhiên nó phải long trọng rồi. Cậu hai cưỡi ngựa đằng trước, kiệu đồ rước phủ ông bà hai theo sau, vàng bạc châu báu tủy tủy xa hôm cậu cả xuống phố huyện nhưng so với phong tục trong thôn cũng là hoành tráng lắm rồi. Già trẻ gái trai nô nức ủa ra hai bên đường vừa ngó nghiêng vừa vỗ tay chung vui, riêng bu Trâm ruột gan cứ phải gọi là mát rười rượi.

Trâm thì sướng khò nói rồi. Nhất là cái lúc trà nước xong xuôi cậu hai nín áo Trâm rủ ra ngoài bụi chuối, tim Trâm tưởng nhảy ra ngoài lồng ngực ấy chứ.

Đêm hôm kia vừa nghe cái Dung ba hoa cậu hai mới kiếm được viên đá quý trên núi thuộc loại hiếm lắm, màu đỏ rực rỡ rất đẹp. Dung phấn khởi ti toe rằng cậu mà bán đi thì được ổi tiền, rồi cậu sẽ mua bánh đa kê cho nó. Trâm cũng phấn khởi theo, hi vọng cậu mua bánh đa kê thừa tiền cậu sẽ mua lễ vật trao cho Trâm.

Đúng như Trâm dự đoán, cậu hai thực sự giữ lời hứa. Bữa trước cậu khát, bữa nay cậu đền thật. Chỉ là không ngờ được, thứ cậu đền, lại mỹ miều ngoài sức tưởng tượng của Trâm. Cầm trên tay chiếc vòng lấp lánh ánh đỏ được mài giữa cẩn thận, hai má Trâm ửng hồng, làm được thứ đồ tuyệt mỹ như này chắc mắt công lắm đấy, thảo nào tay cậu hai bị trầy mấy chỗ liền.

Nhưng quan trọng không phải thế, quan trọng là vật quý giá như vậy, nếu đem xuống phố huyện bán nhất định kiếm được năm sáu trăm quan là ít, vậy mà cậu lại tặng Trâm. Vật quý giá như vậy, đến con gái trưởng thôn còn chẳng có, thế mà Trâm lại có. Trâm run lẩy, giọng cũng lạc hẳn đi.

- "Cậu hai... cậu... đeo... đeo... cho tui với..."

Cậu ngại hay sao ấy, tai cậu đỏ rực, cậu ấp úng bảo chị tự đeo đi, thích tay nào đeo tay đó. Trâm bấu môi nhưng chẳng thềm chấp cậu luôn, Trâm tự đeo vào cổ tay phải của mình. Đeo xong lâu rồi mà cứ ngẩn ngơ ngẩn mãi, đẹp quá là đẹp luôn.

Cậu cũng cười, cậu nói màu đỏ rất hợp với Trâm, Trâm đáp thực ra tui thích màu đỏ nhất đấy, đoạn then thùng chạy xuống bếp khoe khoang với các em. Trang Dung được một phen ghen tỵ nỏ đom đóm mắt, cu Trí có vẻ không hài lòng, ba chân bốn cẳng chạy lên nhà tìm cậu hai hỏi thăm chỗ khai thác đá.

Cậu cả trốn sau bụi rom suốt từ sáng tới trưa, thấy cậu hai và Trâm cứ chốc chốc lại lăm lét liếc nhau lòng đau như cắt từng khúc ruột.

Cậu khóc.

Từ khi sinh ra chưa bao giờ cậu khổ sở đến như thế. Cậu chạy về nhà ôm bu Yên nức na nức nờ.

- "Bu ơi bu ơi là bu... tình hình này tháng sau Trâm của cậu thực sự là của người ta rồi. Nó được ôm Trâm của cậu đó bu, làm thế nào bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Bu giúp cậu với bu ơi, cậu không chịu đâu, cậu chết mất đó bu. Trâm không là của cậu thì cũng không được là của ai hết. Hay bu nghĩ cách đuổi bu con thằng hai đi biệt xứ đi bu... bu cũng không thích bu thằng hai mà... đi bu... van bu đó..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Bu xót cậu quận cả ruột, bu ôm cậu vào lòng dỗ dành an ủi. Bu thở dài bảo rằng đuổi được thì bu đã tổng cổ tụi nó ra khỏi nhà từ lâu rồi ấy chứ. Sống chung với rắn, một bước cũng phải tính toán cẩn thận, xénh một li là đi một dặm cậu à.

"Cậu hiểu rồi bu...bây giờ thì cậu đã hiểu, thực ra bu thắng Lâm xúi cậu giấu chín trăm quan tiền đó bu, nhưng cậu không biết bên dưới có hình nộm đầu, cậu bị con cáo già đó lừa bu à. Tội nghiệp bu Yến phải chịu tội thay cậu...cậu thương bu lắm...hay cậu móc thầy nhè...đòi lại công bằng cho bu...bu nhè..."

Bà cả tức tím mặt tím mày, dấm lợi dụng cả một đứa nhóc, bà hai lần này quả thật đi quá xa rồi. Bà cố nén giận giữ cậu cả ở lại, khuyên nhủ cậu không có chứng cứ thì không được làm liều, bà dịu dàng chải tóc cho cậu rồi nín thở.

"Cậu Hưng của bu đẹp trai quá nha, cậu nghe bu, cậu lấy cô Cẩm Chi, lại cộng thêm có ông ngoại hỗ trợ, rồi tương lai cậu sẽ rộng mở. Cậu chịu khó học thành tài, vài năm nữa đỗ đạt cao được làm quan to, được phân đất, tới lúc đó cậu đón cả nhà xuống phố huyện, bỏ mặc bu con nhà thằng hai ở xó này thôi."

"Cậu muốn đón cả Trâm nữa, được không bu?"

"Được, cậu có quyền có thể, cậu đón ai cũng được."

Bà cả đáp qua loa lấy lệ chứ bà thích cậu chỉ lấy một vợ thôi. Cậu còn nhỏ, tính tình còn trẻ con, mấy bữa nữa rước tiểu thư Cẩm Chi về bà tin cậu sẽ chóng quên Trâm thôi. Đến phú ông nói thương bà, yêu sống yêu chết, vậy mà vẫn có thể thu nạp thêm bà hai đó.

Đàn ông ấy à, trái tim họ, nhiều ngăn lắm.

Cậu cả nguôi nguôi liền huyết sáo vang rồi hôn hờ chạy ra ngoài đồng chơi, con Bưởi từ đầu lao tới ôm bà nín thở rồi bà ra ngoài vườn hóng mát. Bà chán nản bảo bà một, Bưởi đi một mình đi, Bưởi vẫn không chịu bỏ cuộc, cái miệng chu choa rõ dè.

"Hoa mạn nở trắng cả một góc trời rồi đó bà à, gió thổi thơm nức luôn ý, bà thích hoa mạn lắm mà, bà ra đó rồi con đẩy xích đu cho bà nha."

Bà mỉm cười véo má nó, nó giúp bà vấn tóc rồi dắt bà ra vườn. Cái con lật lọng dễ sợ, nó bảo nó giúp bà đẩy xích đu, mà bà vừa mới ngồi xuống nó đã kêu đau bụng rồi chạy biến. Cả thằng Quát phía xa xa cũng cong mong lúi mắt, hai đứa dắt tay nhau trốn sau hòn non bộ rình rập phú ông phú bà.

Phú ông đang ngồi viết chữ ở cái bàn phía Nam, thằng Quát nó rõ hơn ai hết, cả chục hôm rồi phú ông cứ ra đây chẳng phải để luyện chữ gì đâu, mà ra đợi bà cả thôi. Cái vườn này là ông xây cho bà, cất công sưu tập đủ các giống mạn từ khắp nơi khắp chốn về, tự tay ông vun bón chăm sóc kỳ công lắm.

Mùa hoa nào bà cả cũng ở miết trong vườn từ chiều tới tối, chỉ có mùa hoa này bà còn giận, nên mãi hôm nay bà mới thêm ra. Chắc bà giận vì ông gọi bà hai lên hầu, nhưng chắc bà cũng không biết, bà hai chỉ được bóp chân và trò chuyện với ông thôi chứ không mần chi cả.

Phú ông nhớ bà cả lắm rồi đó, lo đám hỏi cho cậu hai xong xuôi ông cũng không hề ở lại chèn chèn mà đã vội vã về. Chỉ cần bà cả chịu nhún mình một chút, nhất định mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi. Khổ nỗi bà cứng đầu lắm, con Bưởi thắng Quát mong mãi mà bà không hề nhúc nhích, bà chỉ ngồi lặng lẽ ở cái xích đu, thần thơ ngắm những đoá mạn nở bung rực rỡ.

Những cánh hoa mạn mong manh dập dềnh theo gió, vẻ trắng muốt tinh khiết ấy khiến bà say mê. Vẻ xuân sắc rực rỡ của bà lại khiến ông đứng đờ. Bà mặc chiếc yếm màu xanh lá cây, để lộ tấm lưng ong ngọc ngà thiêu cháy tim gan ông. Rõ là ông ngắm bà ngây ngốc, nhưng mỗi lần bà ngẩng đầu lên ông lại cúi xuống mài mực tỏ vẻ bận rộn lắm.

Thằng Quát ghé tai con Bưởi thì thầm, nó bảo ông là nền ông, ông có sĩ diện của nền ông, bà không nên quá bướng kéo thua bà hai. Con Bưởi bĩu môi bênh vực bà cả của nó. Thằng Quát cười hi hi, nó lén lút nhặt đoá hoa rụng gài lên mái tóc đen nhánh của con Bưởi, nó nhìn con Bưởi hồi lâu rồi buột miệng rú rề.

"Bưởi xinh quá đi mất thôi, hay là anh tích đủ ba chục quan tiền rồi anh xin bà cả ban Bưởi cho anh nhè!"

"Quên đi, cả đời em chỉ ở với bà cả thôi."

"O nhưng Bưởi phải lấy chồng chứ, không thì thành gái già đó!"

Quát trêu, Bưởi đỏ bừng kêu em chả thèm. Hai đứa hí ha hí húi chọc nhau inh ỏi, phú ông phú bà thì vẫn mỗi người một nơi chẳng ai thèm để ý tới ai. Chỉ biết, tới đó lúc Quát dọn đồ cho ông chẳng thấy chữ nghĩa gì cả, toàn hình vẽ bà cả không à. Trong khi đó Bưởi ở buồng bên dưới lại nghe bà thở dài thườn thượt, bà tủi thân bảo ông chán bà thật rồi, bà hờ hạng như vậy mà cũng chẳng quyền rũ được ông.

Lẽ nào bà già rồi?

Bà trần trọc mãi chẳng ngủ được nên dậy đi dạo linh tinh. Bà cứ lang thang men theo ánh trăng, hết vào vườn hoa lại ra suối tắm bộ, mãi tới canh tư về tới sân nhà thì nghe con Thuận đập cửa rầm rầm, giọng nó như sắp khóc tới nơi rồi ấy.

- "Bà ơi...bà cả ơi bà mau dậy đi...có chuyện không hay rồi...ban tối cậu cả và cậu hai rủ nhau lên núi song đầu..."

Phú bà giật bắn cả người, bà vội vàng gọi nó tới hỏi han tình hình cậu Hưng. Cũng may các cụ phù hộ, cậu bình an vô sự, bà vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe con bé nghẹn ngào.

- "Nhưng mà...nhưng mà cậu hai hình như bị rơi xuống vách núi, bao nhiêu người đi tìm mà giờ vẫn chưa thấy xác...bà hai đang làm um lên rồi bà ạ...bà hai nói sức cậu cả yếu ớt chẳng thể đẩy được cậu hai...chỉ e có người đứng sau toàn bộ chuyện này...phú ông đang cho điều tra xem đêm nay những ai không có ở trong phòng...phen này lành ít dữ nhiều rồi bà ơi...sợ...sợ...cậu hai mệnh hệ gì...thì bà...bà..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Bà cả còn chưa hết sốc thì thằng Mía ở đâu thờ hồng học lao tới bẩm bà phú ông cho mời. Bà tất tả chạy theo nó, trời vẫn còn nhá nhem tối nhưng cả đại gia đình từ phú ông, bà hai, cậu cả tới kẻ hầu người hạ đã tập trung hết ở đại sảnh lớn rồi.

Mọi nghi vấn đều tập trung vào cậu cả, cậu ôm chân thầy mếu máo xin được minh xét, cậu không hề hện cậu hai song đầu gì hết, ban tối cậu đi đánh khăng cùng thằng Quát, thằng Lộc và mấy đứa xóm trên, rất nhiều người có thể làm chứng.

Quả thực khi phú ông cho gọi thì bọn nhóc đều gật đầu thừa nhận đúng là cậu ở chỗ tụi nó. Lòng bà cả như trút được tảng đá nặng, trong khi đó bà hai tiếp tục khóc lóc inh ỏi.

- "Sao có thể? Rõ ràng lúc xế chiều cậu hai nhận được thư của cậu cả xong mới lên núi mà...cậu hai ơi...cậu ở đâu? Cậu sống khôn chết thiêng cậu phù trợ cho bu tìm ra người hại cậu với cậu ơi..."

Bà kêu la thống thiết, phú ông bực bội giật lấy mẫu giấy từ tay bà hai, nét chữ đẹp như này, thanh thoát uyển chuyển, trình độ cậu cả đã làm sao đạt tới? Ngay cả phú ông cũng chẳng thể viết được như thế. Cả cái nhà này, trừ bu cậu Hưng, nào còn ai có thể tài hoa như vậy?

- "Bươi, buổi đêm bà cả có trong phòng không?"

Ông gần giọng hỏi, Bươi giật bắn cả mình, Bươi ngốc nên không ý thức được sự việc rất quan trọng, nó thật thà đáp bà không ngủ được nên đi dạo ông ạ. Bà hai ngã vật ra đất rên rĩ, bà cả giận tím mặt mày, con tức bà hai dồn nén bao nhiêu ngày qua bỗng bùng phát, bà không kiềm được lao xuống giật tóc rồi thẳng tay tát bà hai ba cái liên tiếp.

- "Chị đánh hay lắm, chị đánh nữa đi, chị đánh chết em luôn đi, cậu Lâm đi rồi, em cũng chẳng thiết sống nữa."

Một bà ngậm ngùi cam chịu số phận, một bà đang điên máu nên ra tay càng ngoan độc. Phú ông bực bội nhảy vào lôi bà cả ra răn đe.

- "Bu cậu Hưng có thôi ngay đi không? Lần này bu nó quá trốn rồi đó, bu nó xót con bu nó thôi à? Con của người khác bu nó không xót sao? Rừng núi hiểm trở lại nhiều thú dữ bu nó đẩy cậu như thế giờ biết tìm cậu ở đâu? Có phải bao nhiêu năm qua tôi nuông quá nên bu nó nhờn phải không?"

- "Thầy nó nghe em...em không hại ai cả...đêm nay em chỉ đi dạo thôi...em không lên núi...là nó...là con yêu nghiệt đó...nó bắt chước chữ em...chỉ có thể là nó...ngày xưa chính em là người dạy nó viết chữ...thầy nó tin em đi..."

Một bà uất ức giải thích, một bà sục sục phù định.

- "Sao tiểu thư lại nữ nói vậy? Em thân phận thấp hèn đến đọc còn bập bõm chữ được chữ mất nửa là viết, nét chữ rồng bay phượng múa như thế đâu đến lượt em? Mà cứ coi như là em đi, thì con là do em dứt ruột đẻ ra, em hại cậu thì em được gì?"

Chẳng những phú ông thấy có lý mà đến bà cả cũng bị lung lay. Đúng, đợt đó phú ông bắt buộc phải nạp thêm vợ là vì công bà hai sinh cậu Lâm. Tuy bà ghét thằng bé, ghét cay ghét đắng nhưng nói công tâm thì nó tài giỏi, thông minh tháo vát hơn người, có nó đời bu nó mới bớt nhọc, tính ra nó mà mệnh hệ gì thì người khổ nhất chẳng phải bà hai hay sao?

Có lẽ già trẻ lớn bé cũng cùng suy nghĩ, tất cả đều nhìn về phía bà Đinh Phi Yến bằng ánh mắt ái ngại. Việc nội bộ trong nhà nhưng không hiểu sao kinh động tới hãn cai tổng, ông ta dắt theo năm sáu tên lính đòi tới bắt nghi phạm, lệnh rằng qua một tuần nếu không tìm được cậu Lâm sẽ đem xuống phủ huyện cho quan lớn xét xử.

Bà cả nghe thất kinh, bà thà chết chứ không đi theo tên cai tổng đó. Đến bước đường cùng e rằng chỉ có thể đánh liều, bà rầm rút kêu oan rồi đập đầu vào trụ nhà ngất lịm. Bà hai nghiêng răng ken két, đập nhẹ thế thì ăn thua quái gì, có mỗi cái trò già ngất lịm nào cũng dùng, ấy vậy mà lần nào phú ông

cũng mắc mưu.

- "Mời cai tổng về cho, là chuyện nhà tôi, tôi tự xử được. Nếu thực sự không tìm thấy cậu Lâm, tôi sẽ đích thân mang bà cả xuống huyện, không cần nhờ cha con thằng nào hết."

Năm xưa cai tổng, phú ông và bao nhiêu trai tráng con nấp xôi nấp nếp hàng dài ở ngoài cổng nhà quan thất phẩm, chỉ mong được lọt vào mắt xanh của tiểu thư Đinh Phi Yến, chuyện này ai mà không biết? Tình địch gặp nhau, bao nhiêu năm vẫn cay cú như vậy. Cai tổng điên lắm nhưng phú ông có máu mặt trong khu nên chẳng làm gì được, phú ông thì đã vội bỏ bà cả về phòng mình, một sợi tóc của Yến nhà ông, ông cũng không muốn cho tên mặt dày đó được chiêm ngưỡng.

Phú bà nằm gọn trong lòng phú ông mới biết đã nhờ ông đến nhường nào. Phú ông cũng siết chặt bà, trùi mền gạt mớ tóc máiбет mở hơi rồi nhẹ nhàng day day chỗ trán sưng, giọng ông buồn buồn.

- "Ba mươi ba xuân xanh rồi mà sao vẫn ngang ngạnh thế? Bu nó bảo tôi phải làm sao đây? Đến một ngày tôi không thể bênh vực được bu nó nữa, thì phải làm thế nào? Sẽ phải xa nhau đó, bu nó biết không? Bu nó nỡ xa tôi à? Bu nó không thể sống an phận hơn được hay sao?"

Phú ông ôm vợ cả một lát thì đặt bà nằm xuống chiếc võng cạnh cửa sổ, cẩn thận đắp chiếc mền mỏng rồi ra ngoài sai thằng Quát gọi thêm chục đứa nữa theo ông lên núi tiếp tục kiếm cậu hai. Phú bà ở bên trong đưa mắt nhìn theo bóng phú ông khuất dần, bỗng dưng khoé mắt nhoà đi.

Ngắm lại thấy chính mình đại, khi xưa bỗng bột không nghe lời thầy bu. Hồi đó thầy bảo để thầy tìm một mối tốt tốt rồi gả Phúc cho nhà người ta, nhưng Phúc cứ khóc mãi, Phúc kêu nhớ tiểu thư, không có tiểu thư không sống được, sống chết đòi đi theo tiểu thư.

Từ lâu Yến đã thân với Phúc lắm, tình như tỷ muội, cho nên dễ bị mũi lòng, đồng ý với Phúc ngay tức khắc à. Trộm nghĩ thôi thì về Kim Giang rồi, nhắm trúng anh trai nào khoẻ mạnh vạm vỡ, gia đình khấm khá thì gả về đó cũng được, sau này mỗi khi khó khăn buồn tủi có chị có em nương tựa nhau.

Sự đòi trở trêu, nào ai ngờ cả làng trên xóm dưới, Phúc trèo lên giường ai không trèo, lại trèo đứng lên giường phú ông. Cả làng dưới xóm trên, phú ông rước ai làm vợ hai không rước, lại rước đứng hầu gái của phú bà.

Từ đó cứ hễ có chuyện gì phú ông lại hỏi, bu nó không thể sống an phận hơn được hay sao? Sống an phận? Đánh đá ghê gớm thế nó còn tính bài lật bà, nhu mì hiền thực để nó trèo lên đầu bà ngồi hả?

Cứ nghĩ tới bu con nhà nó máu nóng của bà lại xộc thẳng lên đại não, bà đập chén, bà quăng ấm mà cũng không sao hạ hỏa nổi. Đã điên rồi thì chó, lại thêm đứa con gái nhà bán bún dấm gừng hồ cầm dao phay xông vào tìm bà tính chuyện. Cái con cũng khoẻ, cả con Bưởi con Thuận cũng không giữ nổi.

- "Bà cả đâu...bà ra ngay đây cho tui...bà đẩy cậu hai của tui ở núi nào bà mau khai ra...hôm nay bà mà không khai tui thì tui sẽ băm bà nát tươm như băm bèo..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Cả cái làng này, dám thách thức bà e rằng chỉ có mình Trâm. Con gái con lứa gì mà cứ sồn sồn phát ghê, lão nháo thật. Cũng may khi xưa bà cương quyết đòi lại trăm quan tiền của cậu Hưng chứ không rước con này về làm dâu để mà thờ nó hả?

Bực nổi kẻ hầu người hạ trong nhà theo ông lên núi hết nên bà đành phải đích thân dạy dỗ. Bà lệnh con Bưởi con Thuận buông cô Trâm ra, đoạn nhân nhạ bảo.

- "Bà đây...có giò vào đây băm, mày thử động vào một sợi lông của bà xem tối nay ông có sang lột da bu con nhà mày không?"

Giọng bà đầy thách thức, vẻ mặt bà cũng kiêu hãnh chẳng kém. Ấy vậy mà lại chọc đúng điểm yếu của đối phương, ban nãy nghe bà hai kêu khóc Trâm lộn hết cả tiết, chọn con dao sắc nhất rồi phi ngay sang chứ nào đã kịp nghĩ gì.

- "Tự và miệng ba cái rồi biến cho khuất mắt bà."

Bà quát, Trâm quỳ xuống ngoan ngoãn làm theo lệnh rồi gạt nước mắt lặng lẽ ra ngoài. Bà hai đứng đợi Trâm ở bụi trúc đầu đình, hồ hồ Trâm đã trả thù cho cậu hai chưa? Trâm buồn buồn lắc đầu, bà bĩu môi dè bĩu tường Trâm thương cậu như nào, hoá ra chỉ là chót lưỡi đầu môi, đoạn bà bực bội bỏ về, để lại Trâm ở lại oà khóc nức nở.

Trâm có thể liều với bà cả, nhưng cu Trí thì sao? Cu Trí còn nhỏ quá, lại là cháu đích tôn của cả gia tộc. Cái Trang thì đang mang bầu, nhất là bu Trâm, bu Trâm cả đời lam lũ vất vả đã đủ tội nghiệp rồi, Trâm đâu còn lựa chọn nào khác?

Cậu cả rình rập ở phía xa xa thấy Trâm tủi thân mà xót hết cả ruột cả gan. Cậu chạy qua chợ mua năm mươi đồng bánh đúc cho Trâm mà Trâm cũng chẳng thèm ăn, Trâm lạnh nhạt làm cậu buồn thiu buồn thiu à.

"Trâm thương thằng hai rồi à? Tui trắng trẻo đẹp trai thế này sao Trâm không thương mà lại đi thương cái thằng cao to đen hôi như thế?"

"Cậu hai không hôi. Cậu hai rất thơm. Cậu hai cũng không đen, da cậu ấy màu đồng rất khoẻ mạnh."

Trâm gào ầm cả lên, cậu cả nhún nhường vỗ vai Trâm an ủi. Cậu ngồi với Trâm mãi đến lúc thằng Quất đi núi với thầy cậu về, nó báo cáo tình hình rằng vẫn chưa tìm được cậu hai. Trâm chán đời quá, nhảy bùm xuống ao, cậu ngồi ngẩn ngơ nhìn Trâm quãng từng cụm bèo lên bờ tự dưng rầu rĩ dễ sợ, cậu rủ thằng hai lên núi song đầu hỏi nào chứ? Cái thằng, hay nó mộng du? Lại còn có thư của bu Yến viết, buồn cười thật đấy!

Mà từ đã...thư của bu cậu...song đầu...hình như cậu nhớ ra cái gì đó thì phải? A đúng rồi, đúng chuyện đó rồi, sao cậu có thể quên? Mắt cậu sáng rực, ba chân bốn cẳng cậu lao về nhà, về tới cổng đã nghe thầy bu cãi nhau chí chóe.

"Thôi thôi bu nó đừng ngang nữa, bu nó đẩy cậu Lâm ở núi nào thì bu nó nói ra giùm tôi với, chứ rừng núi mênh mông tìm cả ngày vẫn không thấy tung tích cậu."

"Em đã bảo em không đẩy cậu mà, thầy nó không tin thì thầy nó giải em lên quan huyện luôn đi, khỏi nhiều lời."

"Bu nó cấm cái nhé, nét chữ của bu nó tôi chỉ cần liếc qua là biết. Cũng như bu nó ấy, năm đó đi trẩy hội xuân trong hàng vạn người tôi nhìn thoáng qua cũng biết bu nó đứng ở chỗ nào rồi."Phú ông vừa dứt lời thì cậu Hưng lao vào ngập ngừng trình bày.

"Đúng rồi bu Yến ơi...bức thư đó là bu viết đó...chắc bu quên rồi...hai năm trước ý...đúng dịp Tết Nguyên Đán cậu nhờ bu viết thư rủ thằng hai lên núi song đầu...nhưng không phải đánh nhau đâu...cậu chỉ định rủ nó thì xem ai chặt được cây nêu cao hơn thôi...nhưng mãi không thấy nó tới...mà cậu đói bụng quá nên đợi được nửa canh giờ cậu liền chạy về nhà ăn bánh chưng...xong cậu cũng quên khuấy đi mất..."

Phú bà ngầy cả người, có chuyện đó thật hả? Sao bà chẳng có ấn tượng gì nhỉ? Căn bản cứ thỉnh thoảng cậu lại chạy tới nũng nịu nhờ bà viết cái này cái kia, bao nhiêu thứ trên đời nhờ sao nổi? Bà cẩn thận xem lại bức thư một lần nữa, phú ông đứng, cậu cả cũng đứng, đúng là chữ bà thật. Nhưng thế thì càng tốt chứ sao, chẳng phải mọi chuyện rõ rồi còn gì?

"Đấy nhá, giờ thì thầy nó sáng mắt ra chưa? Thư này cậu gửi từ hai năm trước cơ mà, liên quan gì tới việc mất tích của cậu hai?"

"Thế đêm qua bu nó đi đâu? Nửa đêm nửa hôm đàn bà con gái dạo dạo cái gì?"

Phú ông gằn giọng, phú bà cũng hét to không kém.

"Em đi đâu kẹ em, thầy nó có người làm ám giương rồi thì hiểu làm sao được cảm giác của em? Vậy mà khi xưa hứa này hứa nọ, toàn hứa xuống. Biết thế lúc đó em gả xừ cho con trai quan thái phó còn hơn."

"Á à...tôi bắt quả tang bu nó còn thương thầm thằng cha đó nhé...không ra cái thể thống phép tắc gì cả..."

"Ừ...thương đấy...còn thương đấy thì sao nào?"

Bà cả giận lấy bỏ vào trong buồng, phú ông mặt đen kìn kịt bám theo, đóng cửa đánh sầm một cái rồi ôm bà quăng lên chiếc chõng tre, ra sức thối thối vào tai. Phú bà ban đầu vẫn còn mạnh mẽ đĩnh đĩnh ra ngoài nhưng sau dần ông càng thối thì bà càng run, cộng thêm cái tay hư hỏn lách trên lưng dưới hại bà cả người mềm nhũn vô lực.

"Ghét thầy nó!"

"Bu nó tưởng tôi quý bu nó chắc? Cái loại yêu nghiệt...ăn gì mà lúc nào cũng thơm nức luôn à..."

Có người thật lòng mắng yêu, có người bên lên thẹn thùng, khề thơm lên chớp mũi ai đó. Người được thơm sướng râm ran cả lòng, hành động càng thêm mãnh liệt, hại người bên dưới tim gan tan chảy.

Ôm nhau cả chiều, quần nhau cả tối, con Bưởi mòi ra ăn cơm mà ông bà cũng chẳng thèm, bỏ bữa luôn. Mãi tới rạng sáng ông mới chịu chinh đồn áo quần để sai người gọi bà hai lên hỏi chuyện. Bà hai lúc tới thấy cảnh bà cả e ấp trong lòng phú ông đã sôi hết cả máu rồi, lại nghe phú ông tra khảo đến lạnh lưng.

"Thư hẹn song đầu viết từ hai năm trước, loại giấy này giờ cũng không còn bán nữa. Sao bu cậu Lâm lại đem ra để đồ tội cho bu cậu Hưng? Rốt cuộc là cậu Lâm đang ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Bà hai thoáng giật mình, nhưng chỉ rất nhanh thôi, bà mau chóng lấy lại được phong độ. Bà khóc lóc thống khổ, bà gào thét kêu oan, bà bảo rằng nào bà có biết, tự dưng cậu hai mất tích, bà kiếm hoài kiếm chán không thấy, thấy mỗi mẩu giấy này thì tưởng cậu cả rủ cậu hai lên núi song đầu, bà lo lắng quá nên chạy tới bẩm báo phú ông.

Thì ra chỉ là chút bông bột nhất thời, phú ông nghe bà hai vật vã thảm thương nửa canh giờ thì cũng xuôi xuôi. Dẫu sao cậu Lâm cũng do bà mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, bà không xót cậu thì ai xót cậu nữa?

Có lẽ lúc đó rồi quá thành ra hiểu nhầm bà cả, thôi giờ mọi chuyện đâu ra đấy thì cho qua vậy. Bà cả nhếch mép cười khẩy, ôi chao ôi, người tính nào đã bao giờ bằng trời tính? Mặc bà hai đang quý dưới đất, bà chu môi phụng phịu làm nũng, tay còn không ngừng cù cù chọc chồng.

Phú ông bị nhột cười phá lên, miệng mắng bu nó hư đồn nhưng ánh mắt trĩu mến lắm. Việc không liên quan tới bà cả nữa nên ông cũng chẳng bận mà đi tìm con như trước. Cậu hai là cốt nhục của ông thì ông phải có trách nhiệm với cậu, sai vài người tiếp tục lên núi tìm cậu. Tuy nhiên ông là người phạm, tình cảm phân định, yêu mẹ như nào cũng con đó, cậu cả mới là trưởng nam của nhà họ Phạm, mới là cục vàng cục ngọc của ông.

Cậu hai, suy cho cùng cũng chỉ là con của bà hai.

Bà hai, suy cho cùng cũng chỉ là một đêm quá chén.

Bà hai cay đắng lúi thúi về túp lều tranh. Xưa kia là bà nhắm trúng phú ông trước mà, phú ông từ đầu cũng có tình ý với bà. Còn tiểu thư, chẳng phải tiểu thư thích con trai quan thái phó hay sao? Vì đâu lại đổi ý nhanh đến thế? Chẳng phải do ghen ăn tức ở, kèn cựa với bà sao? Coi tiểu thư như chị em tốt, vậy mà tiểu thư nở lòng nào dỗi cho bà cả gáo nước lạnh?

Mấy chục năm trời, bà ôm mối hận trong lòng, ăn không ngon ngủ chẳng yên. Đêm nào bà cũng mơ thấy phú ông nói thương bà, say đắm bà, để đến lúc tỉnh giấc, nhìn căn phòng lụp xụp bà chỉ còn biết ôm gối khóc.

Bà tui, con dâu tương lai của bà cũng tui không kém. Ra ngõ bị chửi đàng ngõ, xuống chợ bị đuổi đàng chợ, họ thì thụt dè bủ Trâm sát khí cao, cậu hai bao nhiêu năm tuần tú khoẻ mạnh, ấy vậy mà vừa mới ăn hỏi Trâm đã bị vận xui. Họ ngoa độc rủa Trâm là đồ gái sát phu, bu Trâm thương con quận thất ruột gan, vừa nấu cơm vừa gạt nước mắt.

- "Bu sao vậy?"

- "Bu không sao, do khói bếp cay quá đấy thôi."

- "Con vừa sang đem tô bún riêu cho bà hai, bà bảo bà mơ thấy các cụ báo mộng cho bà chỗ cậu hai bị rơi xuống, ở cách rừng năm đúng một trăm bước chân về phía Nam bu à... hay là con thử đi tìm cậu thêm một lần nữa nha bu!"

Trâm hồn nhiên xin phép, bu gạt đầu đại, bu gói cho Trâm một giỏ bánh lá, dặn dò Trâm đi cẩn thận, nhớ về trước lúc mặt trời lặn kẻo bị thú dữ tấn công. Trâm vâng vâng dạ dạ, đoạn hớn hờ chạy lên núi.

Trâm đi đúng theo lời bà hai dặn, nhưng đến đúng chỗ đó thì chỉ thấy một bụi hoa cúc, lòng vòng loanh quanh, ngó nghiêng quay trái quay phải cũng chẳng thấy gì cả. Lẽ nào bà hai mơ linh tính chứ không phải do các cụ báo mộng?

Lẽ nào cậu hai chết thật rồi, bị thú rừng ăn thịt ỷ, xong nó nhai gọn cả xương luôn, thế cho nên tìm mãi cũng không thấy xác. Lũ hung ác, cậu đẹp như vậy mà chúng nó cũng nở ăn ư? Trâm thương cậu đến nhói lòng, Trâm cũng thương cả Trâm nữa.

Còn chưa được làm vợ cậu, còn chưa được cậu ôm, còn chưa kịp đẻ cho cậu thằng cu tí bi bô. Gì gì gì gì cái gì cũng chưa hết, Trâm buồn thối ruột thối gan, ngồi thụp xuống khóc lóc sụt sùi. Khóc mãi đến khi trời xế chiều mới phui vẩy đứng dậy, định bụng nhỏ khóm cúc về trồng, mấy hôm nữa nhà phú ông có phát tang cậu thì còn đem sang viếng.

Cúc mọc trên núi mà buồn cười quá, lời nhẹ cái đã lời cả gốc lẫn rễ. Hình như không phải cúc tự mọc, là có người cố tình trồng ở đây hay sao ấy? Chắc mới trồng thôi, phía dưới lớp đất là tấm gỗ rất to. Trâm thoáng giật mình, hồi hộp lật nó lên, khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ngồi dưới hang đá, Trâm sướng đến run người, hò hét toát loạn.

- "Cậu hai... cậu hai ơi... tui nè... Trâm nè... cậu ơi... cậu... cậu có sao không?"

Trâm nhớ cậu ứa nước mắt. Tội nghiệp cậu một thân một mình ở chỗ tối tăm ẩm ướt bao nhiêu ngày trời, nhưng không sao, Trâm sẽ xuống đó với cậu. Mỗi tội hang đá sâu ghê gớm, Trâm lo sợ nhọt nên cẩn thận dặn dò.

- "Tui mà chết nhớ ghi trên mộ tui là vợ hai đó nha!"

Đoạn, chưa kịp nghe cậu quát không được nhảy Trâm đã liều mình phi xuống. Cao lắm, cũng sợ lắm chứ, nhắm mắt nhắm mũi mà lao thôi à, mặc kệ ngã trúng chỗ nào thì ngã, đầu dám ngờ lại "ngã" ngay vào vòng tay cậu như này đâu.

Nằm gọn trong lòng cậu luôn.

Là cậu cố ý đỡ Trâm đó, là cậu đang bông Trâm nữa, bông kiểu công chúa nhé. Khoảnh khắc ấy, đầu óc Trâm quay cuồng, tim tưởng như ngừng đập, cả người có bao nhiêu máu chắt dồn hết lên mặt, một màu đỏ lừ lừ.

- "Ngốc."

Cậu khẽ mắng, bị cậu mắng mà lòng Trâm cứ sưng râm ran mới lạ chứ. Rồi tay cậu hơi buông lỏng, Trâm tiêng tiếc nhưng cũng biết ý nhào xuống. Trán cậu nhiều mồ hôi lắm, môi cũng trắng bệch lạ thường, cậu lẳng lặng ngồi xuống chỗ lúc nãy, mi mắt nhắm hờ. Trâm quan sát một hồi mới phát hiện ra cậu bị thương ở chân, vết thương sâu lắm, xung quanh toàn máu khô, cũng may mà cậu biết đắp lá thuốc nên cầm được máu.

Tuy trong hang có nhiều lỗ, ánh sáng mặt trời có thể rọi xuống được nhưng ngoài cái lỗ Trâm vừa nhảy xuống thì các lỗ khác quá nhỏ, căn bản cậu không thể thoát thân từ đây được. Rốt cuộc là ai đẩy cậu? Còn độc ác tới mức lấp ván trồng hoa để che mắt thiên hạ? Ai đẩy cậu rồi còn xếp sẵn cho cậu mấy rễ khoai lang sống, rồi cả một gùi đầy ắp nước nữa?

Lẽ nào người đó chỉ muốn dẫn mặt cậu chứ không thực sự muốn hại cậu? Là cậu cả sao? Hay bà cả? Trong đầu Trâm có nhiều nghi vấn, nhiều thắc mắc lắm, muốn hỏi cậu bằng sạch, chỉ tiếc quay sang cậu đã lịm mất. Người cậu lạnh toát, hình như cậu cảm rồi. Thường ngày cậu vạm vỡ khỏe mạnh, giờ cậu như này, Trâm chẳng quen chút nào. Sống mũi cay xè, Trâm buồn buồn ngồi bệt xuống đối diện với cậu, hai tay bao trọn hai tay cậu, ra sức hà hơi thổi thổi.

Tay cậu ấm lên thì Trâm lại xoa má, xoa chân cho cậu. Trâm cứ thế kiên trì tới tờ mờ sáng hôm sau thì sắc mặt cậu bớt xanh xao. Cậu đỡ rồi, Trâm cũng yên lòng, mà cả một đêm thức trắng nên người ngom mồ hôi, hai mí mắt riu riu, gà gà gât gât. Lúc Trâm bừng tỉnh đã thấy đầu mình dựa vào vai cậu rồi, hai tay cũng ôm siết cậu không rời, Trâm ngược lên nhìn cậu, cũng vừa hay bắt gặp ánh mắt cậu đang nhìn Trâm.

Trâm xấu hổ quá đỗi, lí nhí giải thích.

- "Cậu hai đừng có hiểu lầm nhen, tui không phải loại con gái dễ dãi đâu, tại mỗi khi ngủ tui hay có thói quen quấn chặt chân ý, ban này chắc tui tưởng cậu hai là cái chân của tui đó..."

- "Ừ."

- "Cũng tại cậu hai nữa mà, cậu hai cứ đẩy tui ra là xong mà."

Cậu chẳng nói gì cả, Trâm nghĩ nghĩ một hồi, đoạn siết cậu chặt hơn, khẽ ghé tai cậu bên lên thủ thủ.

- "Từ giờ tui chính thức là người của cậu hai rồi phải không? Chứ cả đêm qua tui ở với cậu, tin này đồn ra thì sau này ai dám lấy tui nữa?"

- "Ai đồn?"

Cậu hỏi, Trâm vành mặt rõ oai.

- "Tui đồn. Sau khi ra được hang đá tui sẽ thông báo cho cả làng biết, à không, cả thôn luôn. Với cả cậu hỏi tui rồi mà, đằng nào sang tháng tui chả là của cậu?"

- "Ừ."

- "Vậy nếu đằng nào cũng thế, thì cậu ôm tui trước đi, được không?"

Trâm then thùng mở lời, nhưng cậu là giống động vật máu lạnh, thấy gái đẹp mà chẳng thèm động tâm. Cậu với túi của cậu, lấy ra vài cái lá thuốc vò vò rồi bôi vào chỗ mu bàn tay bị trầy của Trâm.

- "Tui đi tìm cậu từ sáng qua, xong bị gai đâm vào đây, thương tui không?"

- "Không thương."

Cậu đáp, cậu hơi cười cười nữa, ghét cậu ghê. Ghét nhưng không dám nói, nói sợ cậu đẩy ra không cho dựa vai nữa. Trâm cũng với vài cái lá, cho vào miệng nhá nhá rồi cẩn thận bóc lớp lá thuốc ở chân cậu ra thay lớp mới. Lúc mò lá trong túi Trâm phát hiện cậu mang theo chiếc khăn tay đính ước Trâm tặng, lòng Trâm như có dòng nước mát chảy qua, ngượng ngượng hỏi cậu.

- "Có khăn sao cậu không dùng? Cậu nói thật đi, cậu sợ khăn bẩn chứ gì?"

Vành tai cậu hơi đỏ, nhưng cậu cương quyết lắc đầu. Trâm lấu cá trên rằng nếu không sợ bẩn thì để Trâm băng vết thương ở chân cho cậu luôn bây giờ. Cậu hai khẽ chau mày, ngay lập tức giặt lại chiếc khăn thêu đôi uyên ương từ tay Trâm, giấu nhem vào túi áo.

Trâm bị cậu cốc đầu một cái rõ đau, mà Trâm lại cười, cười ngậy ngậy luôn.

- "Tui thương cậu hai, cả đời chỉ muốn làm vợ cậu thôi."

Trâm thổ lộ rõ tình cảm, hồi hộp mong chờ phản ứng của cậu, thế nào cậu lại chỉ chậm rãi bảo đến lúc phải lên rồi. Ừ nhỉ? Phải lên chứ, phải về nhà báo tin mừng cho bu, cho bà hai, cho thôn xóm, để mọi người không chửi Trâm là loại gái khắc chồng nữa. Trâm đi cả đêm thế chắc bu lo lắm, nhưng vách

đá cheo leo quá, chỉ e Trâm treo không nổi. Có vẻ như cậu hai nhìn ra nỗi lo ngại của Trâm, cậu nhẹ giọng.

- "Đừng sợ, tui đưa chị lên."

- "Nhưng chân cậu hai bị đau mà."

- "Không sao."

Cậu điềm tĩnh trấn an, nhưng Trâm một mực không chịu.

- "Thui cậu lên trước đi, rồi chạy về nhờ trai làng lên đây cứu tui, nha!"

Lần này người không chịu là cậu, Trâm lại đưa ra phương án khác, bảo cậu ngại nhờ vả thì chỉ cần qua nhà tui nói với bu tui một tiếng, bu Trinh sẽ tìm được người, nếu không tìm được thì bu sang thôn bên gọi thằng Toàn, em rể Trâm tới giúp. Hợp lý như vậy rồi mà cậu vẫn không tán thành, Trâm đưa ra một loạt các phương án khả thi khác, cậu lắc đầu hết, rốt cuộc cậu chỉ kết luận đúng một câu.

- "Chị nặng lắm, chẳng ai công nổi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Trâm đen mặt, con gái ai mà thích bị chê nặng chứ, chê nặng nghĩa là béo đó. Trâm cũng từng rất tự ti rằng mình không thon thả mảnh khảnh bằng các cô nương trong thôn, nhưng bu Trinh giải thích rằng Trâm không phải ngưng, Trâm không béo một chút nào cả, là Trâm đầy đặn hơn người ta thôi. Thế cho nên Trâm mới được nhiều nơi mang trâu cau tới hỏi.

- "Tui nặng nhưng mà nặng mong nặng ngực ý, chứ eo tui cũng nhỏ mà, không tin cậu hai ôm thử mà xem? Ôm thử là biết liền!"

Trâm sợ cậu hai còn chưa hiểu ra vấn đề nên nghiêm túc trình bày, ai chê Trâm xấu thì chê, nhưng trong mắt cậu hai nhất định Trâm phải đẹp. Trai trong thôn vớ được cơ hội này chắc lao tới ôm Trâm tới tấp, chỉ có cậu hai là khác người thôi, cậu mặc kệ Trâm, cậu đeo lại túi lá thuốc chuẩn bị leo lên.

- "Ồ, xong cậu có gọi người tới đây cứu tui không thể?"

- "Không."

Cậu lạnh lùng đáp, Trâm giật thon thót, hoảng hốt hỏi.

- "Cậu nỡ để tui chết trong hang này à?"

- "Ừ."

- "Tui còn trẻ còn đẹp vậy mà...tui còn là vợ sắp cưới của cậu nữa...cậu không tiếc chút nào sao?"

- "Không."

- "Chỉ cậu định về xong rước con khác chứ gì? Con Dung phải không? Tui biết thừa cậu thích nó."

- "Ừ."

Cậu khẳng định chắc nịch, cõi lòng Trâm tan nát. Nước mắt trào ra như mưa, Trâm tủi thân thì tủi thân thật, nhưng Trâm quyết không cam chịu số phận như vậy đâu, Trâm lao tới phía cậu hai, vội vàng nhảy lên lưng cậu, vòng tay qua ôm cổ cậu thì thầm.

- "Tui đói ý rồi, cho tui lên với cậu."

Cậu hơi cười, tất nhiên là Trâm không nhìn thấy vẻ mặt của cậu rồi. Trâm chỉ đang rất tức cậu thôi, tức cậu vô tình với Trâm, tức cậu bất công, rõ ràng gặp Trâm trước mà lại thương Dung hơn. Tức tức tức, tức vô cùng nhiều thứ, nhưng cái cảm giác được cậu cõng, nó lại cứ ngọt ngọt sao sao ấy.

Trâm dụi mặt vào tấm lưng rộng lớn của cậu, ưu tư đắn đo cậu mai sau có rước bà hai bà ba về thì cũng đừng bỏ rơi Trâm, một tháng nhất định phải qua phòng Trâm ba đêm. Nói rồi Trâm then thùng chạm nhẹ môi mình lên gáy cậu, hơi sợ cậu quát, nhưng rốt cuộc cậu chẳng mắng mỗ gì cả, cậu chỉ hơi khựng lại, mãi sau mới tiếp tục leo.

Lúc lên tới nơi vết thương ở chân cậu ứa máu đỏ rực, mặt cậu xanh xao hại Trâm hét bực cậu luôn, xót xa diu cậu ra vuốt rửa ráy với đắp thuốc lại. Từ

đây xuống tới chân núi chắc phải một canh giờ, Trâm với cậu đều vừa đói vừa mệt nên khó xuất phát luôn được, Trâm để cậu ngồi nghỉ dưới gốc thông gần đó rồi một mình chạy đi tìm đồ ăn.

Chỗ bánh lá hôm qua u gói bị thiu rồi, Trâm đi lang thang hồi lâu mới lượm được ỏ sáu quả trứng gà rừng, hón ha hón hờ đem về định nướng mà xong mãi chẳng mời được lửa. Trâm ngoảnh lại nhìn cậu hai, tiu ngiu phân bua.

- "Không phải tại tui vụng, tui không vụng, tại mấy cái lá khó bén lửa."

Cậu hai ngồi phía xa xa neho mắt nhìn khuôn mặt lấm lem của Trâm, đoạn cậu chậm rãi đứng dậy đi ra mạn xa xa gom ít lá khô và cỏ cây đem về. Trâm không biết cây đó là cây gì, chỉ biết vừa quăng vào nó đã cháy bùng lên rồi, còn đượm hơn cả rom nữa. Chẳng mấy chốc trứng đã chín, Trâm hí hửng định nhón một quả thì bị cậu cản.

- "Nóng."

Cậu nhắc, rồi cậu tự mình khều ra bóc cho Trâm. Trâm nhận quả trứng mà cay cay nơi sống mũi, cậu không biết chứ da tay Trâm đã đạt tới trình độ bắc nồi cám lợn mà không cần giẻ lót rồi. Ở nhà thi thoảng đốt gà mái ấp Trâm cũng thó mấy quả rồi nướng trứng cho các em, tụi thằng Trí con Trang, kể cả thằng Toàn em rể cứ ngồi xếp hàng đợi Trâm bóc cho tụi nó.

Trâm là chị cả, chăm sóc lũ nhóc là chuyện hiển nhiên. Nhìn tụi nó ăn ngon miệng, khi ấy Trâm hạnh phúc, nhưng ngày hôm nay, Trâm còn hạnh phúc gấp trăm gần vạn, lần đầu tiên kể từ khi thầy mất, có người bóc trứng cho Trâm.

Ngon lắm.

Thơm lắm, ngọt ngọt nữa. Gió thổi hương hoa rừng ngào ngạt, chim chóc riu rít ngân vang, lòng Trâm cũng rạo rức rộn ràng chẳng kém, Trâm thích cậu hai nhiều nhiều, mỗi ngày lại thích cậu thêm một chút. Trâm dụ cậu nói cho Trâm biết người hại cậu, để Trâm trả thù hộ, cậu thật thà đáp khi đó cậu đi hái lá thuốc về thì trời nhá nhem tối rồi, cậu lại bị đẩy từ đằng sau nên không nhìn rõ mặt kẻ gian.

- "Tui khóc đó, khóc sung húp cả mắt luôn, tui lo cho cậu."

- "Ừ."

- "Mai sau tui bị mất tích cậu có khóc không? Có đi tìm tui không?"

- "Không."

- "Nhưng nhờ tui để cu tí cho cậu xong nó nhớ bu thì sao? Cậu không thương tui thì cũng phải thương con chứ! Cậu nhớ đi tìm tui đấy nha, vì con ý!"

- "Đề xem xét."

Cậu với Trâm cứ người mè neho đủ kiểu, người đắp cộc lốc, lững thà lững thững cũng về tới thôn. Bé Dung phát hiện ra đầu tiên, Dung chỉ cho Trí, hai đứa ngồi trên cây dừa í a í ới xuống bên dưới. Bu Trâm thở phào nhẹ nhõm, còn đang định sắp đồ đi tìm Trâm, giờ thì may quá rồi. Cậu cả hay tin cũng lôi người làm háo hức ba chân bốn cẳng chạy tới nhào vào lòng Trâm sụt sà sụt sịt.

- "Trâm về rồi à...tốt quá...tốt quá rồi...tui lo muốn xỉu mất..."

Trâm hoảng hốt đẩy cậu ra, nép sau lưng cậu hai phân trần.

- "Cậu đừng thế, tui...tui là người của cậu hai rùi...đêm qua tui và cậu hai..."

Lời Trâm như chiếc búa nặng giáng mạnh xuống đầu cậu, tim cậu buốt, cậu gặn dừ sai chục đứa lao vào tóm sống cậu hai. Thằng nhãi nhép, đen hời xấu xí mà dám mồi chài Trâm của cậu, cậu hận. Hôm nay cậu phải chứng minh cho Trâm thấy nó cũng chẳng tốt đẹp gì cả.

- "Đề cậu ôm Trâm một cái, cậu cho mày một trăm quan tiền."

Một trăm quan, thằng hai có bán nắm cả năm e rằng cũng chẳng dành dụm được ngần ấy, vậy mà mặt nó không biến sắc. Cậu điên, cậu lựa viên đá sắc nhọn ven đường, cậu quay lại nạt Trâm.

- "Giờ Trâm ôm tui hay đề tui đập vỡ đầu thằng này?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Cậu cả như điên ấy, tính tình trẻ con bốc đồng suốt ngày thích gây chuyện, Trâm ghét cậu cả, cậu hai chịu khuất phục cậu thì chịu chứ Trâm còn lâu nhé. Trâm nhắc một viên đá khác, to gấp đôi viên cậu cả, vênh mặt thách thức.

"Cậu đập cậu hai một phát, tui tự đập tui hai phát."

Con trai cưng của phú ông, Trâm đâu dám làm gì cậu, nhưng Trâm kiên quyết không nhượng bộ, cùng lắm thì hôm nay Trâm với cậu hai cùng sứt đầu mẻ trán chứ gì. Biết đâu hành động của Trâm lại khiến cậu hai cảm động, rồi cậu thương Trâm hơn, xong cậu ôm Trâm, cậu đắp lá thuốc cho Trâm.

Ôi trời đất tình cảm quá nha, Trâm cứ tưởng tượng lại hí hửng hết cả người. Trong khi đó cậu cả ruột gan nào nề, cậu căm phẫn quăng viên đá vào bụi rậm, ừ ừ quay người chạy, cậu không rõ cậu cần chạy đi đâu nữa, chỉ biết về tới đầu đình đã đâm sầm vào bà hai.

Bà Phúc nghe tin cậu hai thoát nạn thì mừng lắm, dù để sẵn khoai và nước rồi nhưng mấy ngày hôm nay bà vẫn lo ngay ngáy. Sợ tai mắt của bà cả nên bà chẳng dám khinh suất, đành phải dụ Trâm là bà được báo mộng, may sao con này nó cũng không đần như bà tưởng, cũng tìm được cậu.

Lần này kể cũng thiệt thòi cho cậu, tội nghiệp cậu. Bà tự hứa với lòng mình từ giờ sẽ không làm điều gì có lỗi với cậu nữa, chỉ là, không ngờ gặp cậu cả rầu rĩ lòng bà lại tê tái.

"Tránh đường...bà tránh ra...bà và thằng hai...một lũ súc sinh khôn nạn...cút cho khuất mắt cậu..."

"Cậu bình tĩnh, chỉ là một con nhỏ thôi mà? Cậu thích ôm nó tới vậy tôi sẽ giúp."

Bà Phúc nhò nhẹ mở lời, cậu Hưng đáp bà mấy phát liền, cậu kêu không tin bà, bà dùng hồng lừa cậu rồi đổ tội cho bu cậu như lần trước. Lời cậu sắc bén quá, tìm bà nhói. Bà gạt nước mắt, cố gắng giữ vai cậu giải thích về kế hoạch sắp tới. Cậu kiên nhẫn nghe bà, có chút hứng khởi, có chút ngập ngừng run rẩy.

"Nhưng...như thế là xấu...bu Yến bảo nam nhân đại trượng phu không được làm trò mèo...tui...tui sợ..."

"Cậu không phải sợ gì cả. Cậu là con phú ông, là cháu ngoại quan lớn, cả cái thôn này cậu là to nhất, cậu nói một là một, cậu nói hai cũng không ai dám cãi một."

"Thật...thật...vậy sao?"

"Thật. Sau này cậu đỡ bằng vàng, cậu hô mưa gọi gió, quyền sinh quyền sát nằm cả trong tay cậu, chút chuyện nhỏ này có đáng gì đâu?"

Bà hai thù thì ngọt ngào, cậu Hưng nghe mát ruột rười rượi. Cậu nhoen miệng cười với bà, lòng bà cũng như có dòng nước suối róc rách chảy qua. Cậu càng lớn càng trắng trẻo xinh trai, bụng phê tướng làm quan đó, tướng phú quý, chẳng như cậu hai, thân hình lực lưỡng vạm vỡ khó coi lắm, tướng cậu Lâm chắc tướng bóc than cả đời mất. Không sao cả, sau này cậu cả công thành danh toại, bà sẽ bảo cậu chiếu cố cho cậu Lâm chức thị vệ để đỡ cậu bớt khổ, bà cũng đỡ áy náy với cậu.

Tất nhiên đó là chuyện của tương lai, theo dự tính của bà. Còn hiện tại, cậu hai bị mợ hai trưng lai bám dai như đĩa. Cứ hễ hàng bún vắng khách là mợ lại nhảy phắt sang hàng cậu hóng hớt. Gái cái thôn này ai cũng phải nể mợ, chỉ có gái cung nhà trường thôn là mặt dày thôi, Trâm ngựa mất với con này dễ sợ.

"Cô Hoàng Anh mua lá thuốc xong rồi thì về đi chớ?"

Trâm hỏi, tiểu thư Hoàng Anh làm như không nghe thấy, then thùng đề nghị.

"Tui...tui vụng lắm...hay cậu hai theo tui về nhà bôi thuốc giùm tui...tui trả gấp mười luôn..."

Có người hỏi hộp đựng câu trả lời, có người ước muốn học máu, hằm hằm đứng dậy quát lớn.

"Này nhá, đừng có mà quá đáng nhá. Nói Hoàng Anh nghe tui với cậu hai qua đêm với nhau rồi, ở dưới hang đá hần hoi, không tin hỏi cậu hai mà xem...nhì...cậu nhì..."Giọng Trâm oang oang, bà con cô bác trong chợ ngó lại tùm tùm cười, bu Trâm ngượng chín cả người. Con gái nhà người ta giấu đi còn chẳng được, con gái nhà mình bỏ bô đến đại.

Cậu hai thờ dài kéo Trâm ngồi xuống, một tay cậu bịt miệng Trâm một tay khoá chặt hai tay Trâm đang giãy giụa. Trâm điên ghê gớm, nhưng thấy đứa nào đó giận dỗi bỏ về thì lòng cũng nguôi nguôi đi nhiều, tiện thể thơm thơm lên tay cậu hai luôn. Cậu bóp nhẹ má Trâm một cái rồi buông Trâm ra, đuổi về cho cậu còn bán hàng.

"Xi, tui về để gái nó lại tới của cậu à? Cậu khai thật đi, cậu cũng thích cô Hoàng Anh chứ gì, lúc nãy tui thấy mắt cậu hơi sáng đấy!"

"Ừ."

Cậu đáp, Trâm tức, người đâu mà đào hoa ghê gớm.

"Tui với cô Hoàng Anh ai đẹp hơn?"

"..."

- "Cậu trả lời đi, cậu trả lời thì tui về, không phiền cậu nữa."

Cậu mãi tính tiền cho khách, chẳng thèm đoái hoài tới Trâm luôn. Trâm cố nhìn tới lúc tan chợ mới nhảy ra chắn trước mặt cậu tra khảo.

- "Cậu thấy cô Hoàng Anh đẹp hơn hả? Nhưng cậu không nói vì sợ tui buồn chứ gì? Ủ... công nhận cô ấy đẹp hơn tui thật... nhưng một phần cũng vì cô ấy có nhiều váy áo đẹp hơn tui đó... có son phấn mua dưới huyện nữa..."

Cậu kệ Trâm làm nhảm, cậu dọn hàng xong thì lấy ra cái lọ nhỏ nhỏ, là thuốc mỡ cậu tự chế từ dầu dừa, sáp ong và bột thảo dược, mùi dịu nhẹ dễ chịu lắm luôn. Cậu khẽ quệt một lớp lên vết trầy ở tay Trâm, đoạn cậu bảo.

- "Tạm thời đừng nhảy xuống ao vớt bèo nữa."

- "Tui không vớt thì ai vớt? Bu tui bận lắm, cu Trí thì nhỏ xíu, mấy con ừn ừn chết đói mất."

Trâm hồn nhiên đáp, lúc đó cậu chẳng nói gì cả nên tới xế chiều ra ngõ thấy năm rổ bèo đầy ắp Trâm bắt ngờ lắm, nhảy chân sáo hí hửng sang tìm cậu. Khổ nỗi cậu đi hái nấm rồi, ở nhà chỉ có bà hai đang tỉa hoa thối, nhà bà có rất nhiều hoa lạ, bà cho Trâm một bó màu vàng rực rỡ, Trâm sung sướng tạ ơn bà rồi tung tăng chạy lên núi tìm cậu.

Bó hoa trong lòng Trâm toả hương thơm ngát, bước chân Trâm cứ chậm dần, chậm dần, đầu óc Trâm choáng váng mụ mị, rồi Trâm cảm giác cả người mình nhè bẫng, trong mơ hồ Trâm thấy cậu cả, cậu kéo Trâm tới căn nhà hoang ven suối. Sao cậu lại đưa Trâm tới đây, Trâm thực sự không rõ nữa?

Sao cậu rứt rề tháo khuy áo của Trâm, Trâm càng không hiểu?

Cậu dịu dàng ôm lấy Trâm, vỗ về Trâm, an ủi Trâm đau một chút thôi, rồi sẽ qua. Cậu siết chặt Trâm hơn, chân tay Trâm bủn rủn, chưa bao giờ Trâm thấy sợ đến vậy, nhưng cả người Trâm mềm nhũn vô lực, sức chống đối cậu, đập cậu, đẩy cậu, cắn bản Trâm không có.

Trâm cảm hận cậu, nước mắt Trâm chảy ngày một nhiều. Cậu nhìn Trâm khóc, lòng cậu nhói, cậu do dự. Tuy nhiên nhớ tới lời bà hai dặn, cậu là con trai phú ông, là cháu quan, chuyện đâu có gì to tát, cậu hít một hơi thật sâu rồi triu mến hôn miết lên bả vai Trâm.

Cậu thoả thích làm những gì cậu muốn, còn Trâm, lại chẳng thể làm những gì Trâm muốn. Cậu nói đúng, đau, cũng chẳng đáng gì. Vết thương da thịt, một tuần không lành, thì một tháng sẽ lành. Nhưng vết thương lòng, biết bao giờ cho nguôi ngoai?

Một canh giờ qua đi, nụ cười của cậu chưa bao giờ rạng rỡ đến thế. Trâm đau tới ngất lịm, cậu sợ Trâm tỉnh lại sẽ nhớ ra mình, hận mình, nên ba chân bốn cẳng chuẩn vội. Hoàng hôn dần buông ánh nét hồng trên gương mặt trắng trẻo tỉnh khôi, cuộc đời cậu, đến bây giờ mới được trải nghiệm, thế nào là hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Bà hai thấp thòm đợi cậu Hưng ở bụi chuối đầu ao, thấy cậu hớn hờ lòng bà cũng rộn rạo theo. Cậu giờ ra bộ kim mười hai chiếc, cười toe toét khoe bà.

- "Thành công rồi, tui đã xăm cái mặt đẹp trai của tui lên bả vai Trâm rồi, sau này thằng hai lấy Trâm, ôm Trâm thì ngày nào nó cũng phải nhìn mặt tui."

- "Hả? Cậu đùa à? Xăm?"

- "Ừ, mấy hôm nữa lên màu rõ nét phải biết, mực này xịn lắm, thầy tui gửi người mua tận trên kinh thành, thầy tui cũng xăm tên bu Yến trên vai mà."

Cậu cả huỳnh hoang, bà hai ức nghẹn. Phần vì lời cậu kể khiến bà phát ghen, phần vì bức bà cả, tối ngày đứ đờn với phú ông chẳng chịu dạy con gì cả, trai làng mười ba tuổi lấy vợ đỉnh đặc lắm rồi, đằng này cậu Hưng mười ba tuổi vẫn ngây thơ như con nai tơ. Cậu đưa cho bà một quan tiền, cẩn thận dặn dò.

- "Bà mua ít bánh khúc rồi đem cho Trâm hộ tui với, tội nghiệp Trâm chắc còn đau lắm."

Bà vâng dạ cho cậu yên tâm, bà cũng ra chợ mua bánh khúc thật, nhưng là mua cho bà ăn thôi. Trâm bị vớt bỏ một mình trên núi, lại trúng mê độc của hoa lạ cộng thêm tay nghề của cậu cả còn non kém nên vai ứa máu rất nhiều, cũng rất đau nữa. Trời nhá nhem tối, xung quanh chỉ có tiếng suối chảy róc rách, Trâm lặng lẽ lau nước mắt, đoạn gắng hết sức lê từng bước xuống núi.

Càng về khuya nhiệt độ càng thấp, chiếc yếm đào mỏng manh không đủ giữ ấm, môi Trâm tái nhợt, gió rít từng cơn ê da buốt thịt. Tiếng gió gào thét, tiếng thú rừng rùng rợn, Trâm bất giác run rẩy, người ngã sầm về phía trước. Trâm tự dặn mình phải kiên cường, không đi được thì bò, nhưng trớ trêu thay, ngay cả bò, cũng chẳng còn sức.

Mi mắt Trâm trĩu nặng, thoi khác Trâm tuyệt vọng nhất, hình như Trâm mơ thấy cậu hai. Cậu quỳ xuống cạnh Trâm, cậu xốc Trâm dậy khẽ ôm vào lòng ở bên cậu, thực sự rất ấm áp. Rồi cậu bồng Trâm men theo bìa rừng ra tới con suối gần nhất, cậu rửa đi vết máu khô trên vai Trâm, cẩn thận rắc ít thảo dược tán nhuyễn.

Trâm bị xót, nước mắt ứa, môi Trâm mấp máy.

- "Tui...tui...tui bị thú rừng tấn công..."

Ngay cả trong mơ, Trâm cũng không đủ can đảm để nói ra sự thật. Trâm sợ cậu sẽ ghét Trâm, bỏ mặc Trâm. Chỉ bằng để cậu hiểu nhầm, chỉ ít cậu còn thương, chỉ ít cậu còn lau mồ hôi cho Trâm, khoác cho Trâm áo của cậu.

Có cậu rồi, Trâm không phải gồng mình gắng sức gì nữa.

Có cậu rồi, Trâm cảm giác an tâm lắm, cứ thế thêm thiếp. Cậu bọc Trâm trong lòng, mãi nửa canh giờ sau mới ôm Trâm về. Khi Trâm tỉnh giấc đã thấy nắng rọi chói chang vào phòng, bu hình như ra chợ, cu Trí ở bên riu rít chuyện trò. Trâm cứ mong mọi chuyện êm qua chỉ là giấc mơ, mà lời cu Trí, cứ như lưỡi dao nhọn khoét dần khoét mòn tim gan Trâm. - "Hôm qua Trí chơi đuổi bắt với lũ bạn gặp cậu hai và cậu cả gây nhau, cậu cả khiêu khích cậu hai cái gì mà cả đôi sẽ phải nhìn mặt cậu cả, nhưng em cũng không rõ nữa, chỉ nghe loáng thoáng vậy. Xong cậu hai điên, một tay cậu hai tóm gọn cậu cả nhấc lên, tụi em sợ té khỏi, tưởng đâu cậu định ném cậu cả qua bờ rào, nhưng bà hai xông ra can, mãi cậu hai mới chịu thả cậu cả xuống, rồi cậu lên núi. Xong tụi muội thấy cậu bồng chị về, bu hỏi thì cậu bảo chị bị ngã."

Lòng Trâm nghẹn đắng, có vẻ cậu hai biết mọi chuyện rồi, biết từ trước khi gặp Trâm cơ. Nhớ con Xuân vợ thằng Lô đó, tháng trước con Xuân bị thằng xóm trên thòm nhẹ một cái vào má mà thằng Lô đã đánh vợ rồi đuổi nó về nhà mẹ đẻ rồi. Đàng này cậu cả không những ôm, còn hôn Trâm nữa, Trâm làm gì còn mặt mũi nào để đối diện với cậu hai đây?

Chắc cậu kinh tởm Trâm lắm!

Cũng phải, Trâm cũng thấy ghê tởm chính mình. Trâm ra chợ phụ bu, mà chẳng dám bám cậu như trước nữa. Thình thoàng Trâm thấy bọn gái thôn làng vãng của cậu, trêu chọc cậu, nhưng Trâm không xông ra đánh hanh đánh đá, chỉ biết tui thân quay vào trong bếp khóc rầm rức.

Trưa nắng, bu kêu chóng mặt bu về trước với cu Trí, dặn Trâm trông quán nốt tới lúc nào chợ vẫn vẫn người hằng dọn hàng. Trâm ngoan ngoãn vâng lời, thi thoảng múc riêu cho khách lại ngó sang hàng đối diện. Cậu hai hôm nay bán tinh dầu các loại hoa, ban sáng thấy mấy giò mà giờ đã hết sạch rồi, cậu giò thật đó.

- "Bán tui ba mươi đồng bún."

Trâm mãi buồn, chẳng để ý cậu đứng sừng sững trước mặt từ bao giờ. Trâm vẫn thế, toàn lên cho cậu gấp đôi riêu của với chả lá lốt. Cậu tính ý đưa sáu mươi đồng nhưng Trâm không nhận, Trâm bao biện hàng ế nên bán rẻ.

- "Chị Trâm..."

Cậu gọi, Trâm giật bắn.

- "Dạ...cậu..."

- "Xé chiều ra bụi chuối đợi tui."

- "Bụi...bụi chuối nào hà cậu? Chỗ cuối vườn hồng nhà tui ả?"

Trâm run run hỏi, cậu ừ rồi xách âu bún về, bỏ lại Trâm lo sốt hết cả ruột. Trai gái ra bụi chuối là chỉ có màn nhau thôi. Nhưng cậu hai thì không thế đâu, vậy đang yên đang lành cậu hai rù ra bụi chuối làm gì chứ? Chà nhẽ...cậu định từ hôn?

Cũng có lý, nếu Trâm là cậu, Trâm cũng chẳng thềm đưa con gái như Trâm. Lòng Trâm trĩu nặng, dọn hàng xong cũng chẳng về mà trốn sau gánh bún nức nở nghẹn ngào, mãi tới khi hai mắt sưng đỏ mới phui vấy đi gặp cậu hai. Dầu sao Trâm cũng nghĩ thông rồi, Trâm thương cậu là thật lòng, Trâm mong cho cậu những điều tốt đẹp nhất.

Trước đây Trâm cứ tin rằng Trâm là đứa nhanh nhẹn tháo vát, rước Trâm về cậu hai sẽ nhẹ gánh, nhưng giờ sự việc khác rồi, Trâm tháo vòng tay nhét vào túi áo cậu, giọng buồn buồn.

- "Chiếc vòng này đắt giá, tui không dám đeo nữa, cậu giữ lại để trao cho mợ hai tương lai. Cậu không cần áy náy với tui làm gì, là tại tui không xứng với cậu nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Trâm cúi thân lấm, cảm giác như có chiếc gai nhọn chấn ngang họng, phải lấy hết dũng khí mới thốt ra được ngần ấy từ. Cậu hai cầm tay Trâm, không phải do Trâm yêu cầu hay mè nheo gì cả, là cậu cứ thế chủ động thôi. Cậu thương Trâm sao? Thương hại ý?

Tay cậu to gàn gáp rườì tay Trâm, thô ráp nhưng ấm áp vô cùng. Tay cậu đặt bên dưới, đỡ tay Trâm bên trên, ngón cái của Trâm và cậu chạm vào nhau, xúc cảm ngọt ngào cứ len lỏi mãi trong tim. Má Trâm ửng hồng, cậu đặt vào lòng bàn tay Trâm lọ thuốc nhỏ nhỏ, đoạn cậu bảo.

- "Nhớ thoa đầy đủ."

- "Dạ."

- "Hết lại sang tui đưa cho."

Cậu cẩn thận dặn dò, rồi cậu quay người, để lại Trâm thần thờ hồi lâu, mãi mới hoàn hồn chạy về nhà. Cu Trí đang ngồi ở cái chõng tre ngoài sân chơi, bu Trâm thì vừa hay bụng nổi ngo luyệt ra, Trâm nhanh nhẹn đỡ cho bu, bu mặt mày rạng rỡ phấn khởi lắm.

- "Ôi chào ôi vừa qua nhà con Trang thẳng Toàn, năm nay thôn bên đó được mùa lắm nha, ông bà thông gia cho bao nhiêu ngô là ngô. Trước khi về bu dúm cho con Trang ba quan tiền, nhưng nói nhỏ cho mấy chị em mi nghe thôi chớ ai mà dám bỏ bỏ ra, để thẳng Toàn nó trấn nó đi uống rượu à? Bu không có đại đầu nghe."

- "Dạ bu nghĩ phải."

Trâm đáp, cu Trí nhoen miệng cười, nó bê cái rổ gấp chục bắp nhảy chân sáo đem sang cho bé Dung. Bà Trinh trù mển nhìn con trai, chep miệng tâm sự.

- "Bu nhờ người gửi năm chục quan tiền xuống phố huyện mời thầy về dạy cu Trí rồi. Xong bu tính sang năm cất nhà mới, chắc nhà mình đóng nhà gỗ thôi, chứ tiền đâu mà lên kinh thành mua gạch mua ngói như nhà phú ông. Nhưng thế là bu cũng nở mày nở mặt lắm rồi, bu tốt phúc mới sinh được đứa con gái như Trâm đó..."

Bu hồ hởi tâm sự, Trâm cắn bắp ngô mà suýt nghẹn. Từ khi thầy mất mấy khi tâm trạng bu được tốt như này đâu, tiền ăn hỏi cũng tiêu rồi, giờ bu mà biết cậu hai chuẩn bị từ hôn chắc bu sốc chết mất. Trâm lo đến nẫu cả ruột, đêm hôm thấy bu buồn bã liền lên sang nhà phú ông tìm cậu.

Gần rằm nên trăng to tròn lắm, cậu hai vẫn chưa ngủ, cậu còn đang bận với đồng gỗ ngoài vườn. Gỗ ngọc am, Trâm nhận ra vì mùi hương thơm mát của nó, gỗ này cực quý, mọc cách thôn xa lắm, cái nơi đó lại nhiều thú dữ nên ít ai dám bén mảng tới, cậu hai thò được ngần ấy gỗ về Trâm nể cậu quá. Cậu bán gỗ thò thoi cũng phát tài rồi, mà chẳng biết cậu định làm gì nữa?

- "Cậu hai..."

Trâm rụt rè gọi, đợi cậu ngẩng đầu lên mới hít hơi thật sâu, nói một tràng.

- "Tui...tui tự biết thân tui ngọc nát hoa tàn...tui chẳng đáng, nhưng mà...cậu...cậu cứ coi tui như cậu mua người hầu về thui ý. Tôi hứa sẽ chăm chỉ làm việc, tui sẽ ăn ít ít cho đỡ tốn gạo, với cậu thích rượu mấy bà thì rượu, tui sẽ không mặc cả mỗi tháng cậu phải sang phòng tui mấy đêm nữa đâu, cậu không sang cũng được...chỉ là...chỉ là...cậu đừng từ hôn có được không?"

Trâm run run, trình bày phân tích rõ dài dòng, cứ ngỡ phải thuyết phục cậu hết nước hết cái, ai ngờ cậu chỉ ừ một câu rất đơn giản. Lẽ nào cậu đã tính toán hết rồi? Cũng đúng, tiền ăn hỏi là của phú ông cho, cậu thì được thêm một người đỡ đần việc nhà, cũng có mất gì đâu. Trâm thở phào nhẹ nhõm, đi về tới cổng quay người tự dưng thấy cậu.

Cậu hai đi theo Trâm sao? Là cậu tiện đường hay cậu sợ con gái đi đêm nguy hiểm? Trâm ngây ngô nhìn cậu, cậu ngập ngừng hồi lâu mới hỏi.

- "Vai...đờ rất chưa?"

Chưa đỡ đâu, nhưng có câu quan tâm này của cậu, rất mấy cũng bằng không. Trâm then then bảo đỡ rồi, cậu bước nhanh về phía Trâm, tay cậu cầm chiếc vòng Trâm trả, cậu bảo.

- "Đem vứt hộ tui."

- "Sao...sao lại thế? Cậu không giữ cho người cậu thương à?"

- "Không."

Cậu trả lời chắc nịch, Trâm hoang mang hỏi.

- "Nhưng bán đi cũng được ỏi tiền mà, vứt thật à cậu?"

- "Ừ."

- "Nếu cậu không cần nữa... vậy... vậy... quăng lại vào tay tui... được không cậu?"

- "Tuỳ chị."

Cậu đáp, Trâm mừng muốn nổ tim, vội vàng đeo lại. Nói thật Trâm thích chiếc vòng này lắm, màu đỏ rất hợp với Trâm, lại còn do cậu hai tự tay mài, từ hồi được tặng tới nay đêm nào Trâm cũng ngắm, lúc chiều bỏ ra có một lát thôi mà thấy thiếu thiếu.

- "Vậy tui... tui chào cậu tui vào nhà..."

- "Ừ..."

- "Tui vào thật đây!"

- "Vào đi."

- "Thôi... hay cậu về trước đi... cậu về rồi tui vào..."

- "Ừ."

Rõ là cậu ừ, mà chân cậu lại chẳng nhúc nhích. Trâm cũng bối rối khó tả, hai vành tai đỏ ửng. Trâm với cậu cứ thế đứng ngoài cổng nhìn nhau nửa canh giờ, thế rồi, cậu chạm vào mu bàn tay Trâm, mân mê chiếc vòng đá lấp lánh, khề bảo.

- "Đừng tháo ra nữa."

Lòng Trâm mềm nhũn, Trâm nghe trống ngực mình đánh thảng thốt, Trâm gật gật đầu, xong ngượng quá, chào cậu rồi chạy vội vào buồng. Đêm ấy Trâm đâu có ngủ được đâu, đành chòm dầy chằm nén cơn cười. Trâm tự may cho mình yếm đỏ, áo ngoài hồng phấn Trâm thêu hoạ mẫu đơn rực rỡ, hí hục tận chín đêm mới hoàn tất.

Rạng sáng ngày thứ mười con Trang thẳng Toàn cũng về sớm phụ bu Trinh bắc rạp để sớm mai cậu hai sang rước Trâm. Rước về làm vợ hai, hay làm người hầu Trâm cũng chẳng quan tâm nữa, chỉ cần bu có một ngàn quan tiền lo cho các em, còn Trâm được ở cạnh cậu là Trâm mừng rồi.

Nhà Trâm mở hẳn một con lợn đái họ hàng gần xa. Nghe đồn cậu cả đi rước cô Cẩm Chi từ chiều hôm kia rồi, hai cậu có thể ăn hỏi có thể cùng ngày nhưng vợ Chi dẫu sao cũng là vợ cả, theo lệ thì vợ sẽ bước chân vào nhà phú ông trước Trâm.

Mợ Chi mê cậu Hưng lắm, cậu trắng trẻo bụ bẫm, bụng tròn tròn phê phê, mợ say mợ đắm cậu từ cái nhìn đầu tiên. Mợ nhỏ người xinh xinh, cũng nhiều đám hỏi nên mợ khá tự tin về mình. Chi là, mợ không ngờ, đêm tân hôn của mợ, cậu cả uống say bí tỉ, rồi cậu ôm mợ, cậu ngọt ngào gọi.

- "Trâm... Trâm cởi áo đi... cởi áo rồi quay lưng ra đây cho tui xem cái mặt đẹp trai của tui... Trâm đẹp quá... tui nhớ Trâm ghê..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Mặt mợ nóng hầm hập, phải kẻ khác chắc mợ cho vài chương rồi, nhưng cậu cả dẫu sao cũng là cục cưng của mợ, mợ chẳng nỡ đập cậu, mợ chỉ đập cửa cái rầm, nửa đêm, giọng mợ cao vụn vút.

- "Chanh đâu! Chanh! Con Chanh qua đây mợ biểu!!!"

Con Chanh còn đang ăn vụng xôi dưới bếp với con Bưởi, nó nghe tiếng mợ lanh lảnh giật mình thon thót, lén lút chui mép rồi cun cút chạy lên trình mợ.

- "Dạ, mợ gọi em ạ? Có em đây!"

- "Con Trâm là con nào? Nhà ở đâu? Hú hí vụng trộm với cậu từ bao giờ?"

- "Mợ... mợ... mợ bớt giận... em... em cũng mới về nhà phú ông cùng mợ mà..."

Bé Chanh khép nép đáp lời, mợ Chi sai nó đi điều tra ngay lập tức. Con này được cái nhanh nhẹn được việc, đêm đó ngủ cùng con Bưởi nó đã moi được hết tin rồi. Thì ra là mợ Trâm, vợ của cậu Lâm. Kể cũng tội, mang tiếng là con trai phú ông nhưng hai mẹ con bà hai sống ở túp lều lụp xụp hơn cả bọn người làm như Chanh Bưởi.

- "Sao cậu không cốp tiền rồi dựng nhà gỗ cho khang trang nhỉ? Như tui nè, mợ Chi cho bao nhiêu tiền tiêu vặt tui gửi hết về biểu thầy bu, nhà tui cất nhà

từ năm ngoái rồi."

- "Ôi chao ôi, Chanh tưởng mọi chuyện đơn giản thế á? Lệ thôn không cho phép ý, tại cậu là cháu trai của tội phạm sát nhân mà. Đợt vừa rồi tui thấy anh Quất lén trốn xuống giúp cậu dọn cái phòng chứa củi đó, để đón mẹ Trâm về. Cậu mới đóng thêm hai chiếc giường nữa, một giường lớn to, một giường đơn nhỏ nhỏ thôi, nghe đâu cậu lên núi kiếm được gỗ quý lắm."

- "Ồ thế cậu hai không có phòng riêng như phú ông và cậu cả hử?"

- "Có chứ, cái phòng củi dọn sạch sẽ rồi ngăn đôi bằng vách tre kéo ra kéo vào, một gian rộng tui đoán của cậu, còn gian của mẹ Trâm hẹp hơn, chỉ kê đủ mỗi chiếc giường đơn bé thôi."

- "Mẹ Trâm đẹp không?"

- "Đẹp, trên đời này chỉ đẹp thua bà cả thôi."

Buổi thành thật đáp, Chanh gặt gà gặt gù, hai đứa riu ra riu rít tới tận canh ba. Vú Năm lén lút trốn xuống nhà phụ cậu hai. Trời vẫn chưa sáng hẳn, gà còn chưa gáy, chỉ có bà hai gáy như sấm trong phòng thôi. Phú ông cho đủ vốn làm ba chục mâm cỗ thịnh soạn, bà hai là mẹ chẳng cho thêm cậu được đồng nào còn trần của cậu tiền mười chín mâm, vú năm vẫn còn ức thay.

Còn lại mỗi chút tiền ít ỏi, cậu nhờ vú mua gạo đồ xôi với ít rau dưa nấu canh thôi, đêm qua cậu lại lên núi bắt lợn về. Lợn rừng được cái thịt chắc chắc thơm thơm, nhưng chúng ranh hơn nên rất khó bắt, tất nhiên rồi, nếu dễ thì dân trong thôn việc gì phải ngày ngày bầm bèo nấu cá. Ngay tới cậu hai nhanh trí với vạm vỡ thế mà lần nào đi về tay chân cũng bị bầm tím hết cả kia kia, vú xót cậu lắm. Chuẩn bị mọi thứ gần xong xuôi vú gửi cậu cái túi vải, thủ thi bảo.

- "Là áo quần vú may cho cậu, cậu hai đừng chê nha. Cậu hai tắm gội rồi thử đi."

Cậu hiền hiền gật đầu nghe lời vú. Vú ngồi ngoài cứ thấp tha thấp thỏm đợi, đứng như vú tưởng tượng, cậu hai mặc áo quần mới nhìn phong độ quá, nói sợ bị phạt chứ vú thấy cậu nam tính hơn cả phú ông đó. Mẹ Trâm cũng nhận ra sự khác biệt hay sao ấy, vú để ý lúc cậu sang đón mẹ, mẹ cứ lên nhìn cậu mãi thôi.

Mẹ hôm nay xinh đáo để, hai má chúm chím ửng hồng, mặt mẹ tròn đầy phúc hậu, mẹ chỉ cần cười một cái là cả khoảng trời như bừng sáng, cậu rước được mẹ về, vú mừng thay cho cậu.

Bà hai nhủ mảy đánh giá một hồi, góm nhìn tướng lẳng lơ phát ón, y hệt bà cả, phải nhỏ nhỏ đoan trang như mẹ Chi mới là quý phái. Bà Trinh xúc động nắm tay con gái, búi ngùi trao Trâm cho cậu hai, dặn dò tội nhỏ đôi ba câu. Theo lệ thôn bà nào có được đi đưa dâu, hôm đó đoàn người đi xa xa lắm rồi, bà vẫn cứ đứng trân trân ngoài cổng, mắt mũi tèm nhem hết cả.

Vậy là Trâm đi lấy chồng rồi. Từ nay, Trâm là con nhà người ta rồi, Trâm nhớ hạnh phúc nhà Trâm. Trâm hạnh phúc, bu cũng hạnh phúc! Trâm cũng lát lát lại ngoái đầu nhìn bu, mọi khi chạy sang nhà cậu hai chẳng sao, tự dưng hôm nay trong lòng nghẹn ngào khó tả, nước mắt cứ đua nhau chảy hoài.

Bu phải giữ gìn sức khỏe nha bu, từ giờ Trâm chẳng phụ bu bầm bèo nấu cá hay ra chợ bán bún được nữa đâu, mong sao cu Trí ngoan, mau lớn, mau đỡ đàn bu. Trâm được về với cậu hai, Trâm mãn nguyện lắm, mà cứ nghĩ tới bu, Trâm xót bu, người Trâm lại run lên. Cậu hai bên cạnh lẳng lẳng không nói gì, chỉ là, cậu siết tay Trâm chặt hơn.

Cái nắm tay đó, thực sự rất ấm áp. Ánh mắt cậu nhìn Trâm, ngập tràn bao dung. Thậm chí về tới nhà rồi, cậu còn dặn Trâm cứ nằm nghỉ trong buồng cũng được. Trâm lắc đầu, khề tùm vạt áo cậu lau nước mắt rồi nhoeo miệng cười, chạy ra phụ vú Năm. Nhà cậu có mỗi bà hai, cậu và vú, còn lại toàn khách khứa bên đằng nhà Trâm.

Cỗ bàn bên cậu chuẩn bị chu đáo thịnh soạn, bà con cô bác khen nức khen nở, Trâm phỏng mũi thay. Tối xế chiều theo lệ cậu phải tiễn khách về bên bu Trinh, còn Trâm thì ở lại rửa mấy mâm bát cùng vú Năm. Mẹ Trâm tỉnh tỉnh xối lời lắm, thấy vú già bị đau lưng mẹ còn xung phong đem bát lên bếp nhà trên cất hộ vú.

Là bát đĩa vú lén mượn xuống nên mẹ úp hết sức cẩn thận. Mẹ vừa cất dọn xong thì có đứa tên Chanh chạy qua đưa mẹ đĩa chả phượng, nói phú ông ban thưởng cho nhà dưới ăn cơm chiều. Mẹ Trâm ríu rít gửi lời cảm ơn phú ông, mẹ đem đĩa chả về đặt trên bàn phần cậu, đoạn mẹ hí hửng chạy qua chỗ giếng nước khoe với vú Năm.

Sắc mặt vú tái mét, vú bảo cả bếp mỗi ba đĩa chả phượng, là phú ông đặt mua tận trên kinh thành để tiếp đãi khách quý, nào có chuyện đem thưởng cho cậu hai một đĩa, chỉ sợ quả này mẹ bị đứa nào chơi khăm rồi. Mẹ Trâm bắt chợt nổi da gà, mẹ hoảng hốt chạy lên định bụng đem đồ đi trả, khổ nỗi mẹ vừa bước tới bậc thềm đã thấy bà hai ngòm ngòm ăn gần hết nửa đĩa.

Xa xa đã nghe tiếng bà cả và người của bà. Bà kêu bà là nhà có trộm, chả phượng đã quý, chiếc đĩa ngọc cũng đáng giá cả trăm quan, bà chửi rủa ầm ĩ cả lên, bà đe bà dọa, bà mà bắt được đứa nào thì bà dẫn cho nhừ từ.

Ăn thì cũng ăn rồi, sự việc âu cũng đã muộn màng, vú Năm nhanh trí vùi cái đĩa xuống vại, xúc mấy đấu gạo đổ lên cho lấp. Mẹ hai là bị oan, nhưng nhân chứng chẳng có, vật chứng tố mẹ thì rõ ràng, đã thế cái tội ăn trộm ăn cắp bị phạt nặng lắm, đánh chục trượng, thân gái như mẹ sợ chịu không nổi. Vú lo tới ngộp thở, mẹ Trâm cũng run cầm cập, tiếng chân của bà cả thì ngày một tới gần, giọng bà cũng oai nghiêm dọa người ta toát mồ hôi hột.

- "Soát! Soát thật kỹ cho bà!!!"

Thằng Quất, thằng Quýt, con Chanh con Thuận hi hục tuân lệnh. Soát tới soát lui chẳng soát được cái gì sất, mẹ Trâm vú Năm vừa thở phào nhẹ nhõm thì nghe tiếng con Bưởi lạnh lạnh.

"Ô ô bà ơi, ô ô kìa, mép bà hai còn dính chả."

Bà cả tùm tùm cười khẩy, Phúc à, Phúc ơi, đã tới lúc rồi Phúc ạ! Bà hai thế nhưng không hề sợ hãi, bà thần nhiên bảo, chả là bà ăn, nhưng người trộm không phải bà, bà vô tội. Ánh mắt bà đảo qua con dâu, Trâm âm ức vạch tội cái Chanh, khổ nỗi nó chối bay chối biến, ngay cả bà hai cũng đứng ra trì chiết Trâm.

"Cái con nặc nô này...cái loại ăn cắp vặt dân làng đồn không sai mà, vừa mới bước chân vào nhà đã làm ảnh hưởng tới danh dự của cậu. Còn không mau khai ra? Định để phủ ông tới xử lý, lúc đó liên lụy tới cậu chị mới hài lòng hay sao?"

Cổ họng Trâm đắng nghẹn, Trâm bị người ta lừa, là Trâm ngu, lỗi của Trâm. Trâm không thể nào để cậu gánh thay Trâm được. Trâm đành ngậm ngùi nhận. Không xử được bà hai khiến bà cả hơi bức, nhưng cái tội câu dẫn con trai bà, bà cũng ngửa mặt với Trâm lâu lắm rồi. Bà sai người lôi Trâm xuống nhà kho xử phạt. Bà hai nháy mắt ý bảo vú Năm đi tìm cậu hai, vợ cậu bị phạt, cậu chịu phạt thay vợ được thì tốt.

Kể ra bà cũng thương cậu đấy, nhưng sức cậu khoẻ, mấy trượng cũng chẳng là gì. Thêm nữa, chằm chằm nhìn bà cả đánh cậu hai, chẳng phải rất vui hay sao? Khổ nỗi cậu hai lúc qua nhà bu Trâm nhận lời sang chỗ Trang Toàn lợp lại cho chúng nó cái mái chuồng lợn, vú Năm lại phải hót hải chạy sang thôn bên, cậu vợ vả về theo vú, nhưng lúc cậu về tới nơi, Trâm đã chịu đòn xong rồi.

Tội ăn cắp vặt, tội dối trá vu oan cho con Chanh, tổng cộng mười sáu trượng. Gậy làm bằng cây song lớn lắm, dài tần ba thước rưỡi lận, từng cái gậy đập xuống Trâm đau muốn lịm đi. Cứ đánh được hai gậy bà lại lệnh người làm tạt cho Trâm một gáo nước lạnh, đánh đủ mười sáu trượng thì bà tặng Trâm cả xô nước đầy.

Cả người Trâm ướt sũng, bộ váy yếm này, Trâm phải may chín đêm mới xong, còn chưa mặc được tròn một ngày. Một ngày, cũng ngày đầu tiên làm dâu nhà phú ông, có sao thể thảm? Nước lạnh thấm vào, buốt da buốt thịt, từng chỗ bị đánh, xót tới quặn người.

Họ đi rồi, đánh Trâm xong đi hết cả rồi. Còn lại mình Trâm trong nhà kho trống vắng. Trâm đau tới mức chẳng thể nhích nổi, Trâm hé mắt nhìn xung quanh, Trâm lại thấy cậu hai.

Cậu đi tới ngồi bên Trâm, nhưng cậu ngoảnh mặt đi chỗ khác. Mãi nửa canh giờ sau cậu mới quay lại nhìn Trâm, cậu trầm lặng tới đáng sợ, rõ lúc sáng cậu còn quan tâm Trâm lắm cơ mà, sao giờ đã thế?

Trâm sợ cậu giận Trâm, gắng hết sức vươn tay chạm tay cậu, lí nhí mở lời.

"Tui...tui...xin lỗi..."

Trâm chuẩn bị tâm lý rồi, mà cậu không hề quát Trâm như Trâm tưởng, cậu chỉ hỏi đau không? Trâm cười gượng, ra sức lắc đầu kêu không sao, không đau chút nào hết. Cậu làm bộ tin tưởng Trâm lắm, cậu bảo.

"Vậy tự đứng dậy đi về tui xem."

Mặt Trâm nghệt ra, cổ tim có lấp liếm.

"Cậu về trước đi, lát tui về sau."

"Được."

Cậu lạnh lùng đứng dậy bỏ về, để lại Trâm dờ khóc dờ mếu. Trâm cũng không dám gọi cậu quay lại, đành xoa xoa qua chỗ đau rồi hít thở thật sâu, đoạn khò sờ nhích từng chút một. Trâm nhích được ra tới cửa thì bất gặp cậu đứng đó, cậu lờm Trâm, nhưng xong lại đưa tay bồng Trâm vào lòng, mắng nhỏ.

"Ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ở thì Trâm cũng công nhận Trâm ngốc thật nên mới bị con Chanh nó lừa, nhưng nghe cậu trách lại cứ hơi hơi tủi thân kiểu gì ý, xì mặt nép vào người cậu luôn, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu nữa. Cậu đưa Trâm về, bà hai đã moi đĩa chả phượng từ vại gạo ra từ lúc nào, bà đang ngồi nhai tòm tèm rất ngon lành.

Phòng của Trâm và cậu ở cách phòng bà hai một vườn hoa. Phòng nhỏ thôi nhưng cậu cũng chia được làm hai gian, cách nhau có cái vách tre, thì ra mấy đêm Trâm may đồ cưới thì cậu ở nhà đóng giường đó. Giường gỗ ngọc am hẳn hoi, gỗ hiếm nên đâu phải nhiều tiền là mua được đâu, đến mẹ cả cũng chẳng có mà Trâm lại có nhé. Đã thế trên vách còn treo rất nhiều lan rừng toả hương thoang thoảng, vừa vào phòng một cái Trâm thấy người mình nhẹ nhõm đi nhiều lắm.

Ai cũng tội nghiệp Trâm lấy cậu hai nghèo rớt mùng tơi, nhưng Trâm khẳng định trừ mái lều hơi lụp xụp thôi chứ trong thôn này chưa cái phòng tân hôn nào đẹp như của Trâm đâu. Bên cạnh còn có một gian nhỏ lợp lá dừa, hình như là gian tắm gội. Gian tắm nhà Trâm ở cạnh giếng cơ, mỗi mùa đông chạy từ đó vào buồng rét run đi ấy, ở đây thì khác, hai chum nước đầy áp ở ngay phía tay trái, tiện quá thể.

Váy áo ướt sũng, Trâm bẽn lẽn xin phép cậu đi thay đồ. Cậu khẽ gật đầu, lúc Trâm xong xuôi thì không thấy cậu đâu cả, Trâm quan sát một hồi, đoán giường mình là giường nhỏ nên rón rén đi về phía đó, kéo vách ngăn lại rồi lấy thuốc cậu cho cẩn thận bôi lên những chỗ bị đau.

Vết kim xăm của cậu Hưng chưa hết, vừa tê vừa ngứa, thỉnh thoảng Trâm gãi hay bị ứa máu. Nay lại thêm vết đánh nữa, Trâm chẳng nhìn thấy lưng mình nhưng Trâm đoán chắc bầm tím ghê lắm, vì Trâm đau mà. Trâm đi chần chừ cắt củ tỏi nhỏ, đã quen với những việc nặng nhọc rồi, nếu là trầy da nhẹ thì không nhức cái xương tủy như này đâu.

Mẹ Trâm còn đang mãi xoa chỗ này nắn chỗ kia thì cậu Lâm đột ngột mở vách ngăn. Cậu cũng không lường trước được nửa người trên mẹ lại mặc có mỗi cái yếm nhỏ mỏng tang hay sao ấy, tay cậu vút cho mẹ lọ thuốc mới, còn mặt cậu thì đỏ lựng quay đi hướng khác.

Mẹ cũng hồng hồng hai bên má, mẹ biết đột trước cậu đưa mẹ về nhà có lẽ cậu thấy hết rồi. Nhưng hôm đó khác, hôm đó mẹ thêm thiếp mắt, còn hôm nay, mẹ hoàn toàn tỉnh táo. Đêm qua ngủ với cái Trang nó còn thủ thi thắng Toàn dè lắm, mới về tới nhà đã hùng hục như trâu đực kéo cày, Trâm biết rõ mình bị cậu cả động chạm, thân vậy bản chẳng còn như xưa nhưng nghe em gái kể chuyện vẫn ngượng chín mặt chín mày. Trâm của trước kia chắc nhân cơ hội tí tê cậu thoa thuốc hộ rồi đấy, nhưng Trâm của bây giờ, chẳng có đủ tự tin để mở lời.

Lòng Trâm náo nức lắm, buồn buồn nằm gọn vào góc tường, đôi mắt róm lệ lơ đãng nhìn nhàn nhàn hồ điệp treo lủng lẳng trên bậc cửa sổ. Những đoá hoa màu tím trắng rực rỡ thật đấy, chả bù cho Trâm, giờ chỉ là một cánh hoa tàn tàn héo úa.

"Canh hai rồi, ăn gì không?"

Giọng cậu trầm ấm, cậu vẫn ngồi rất gần Trâm. Thế mà đã canh hai rồi, nhanh quá, người Trâm ê buốt, chân tay rã rời, Trâm nhỏ nhẹ trả lời cậu.

"Tui không, cậu về giường nghỉ ngơi đi cậu."

Cậu không đáp, một lát thấy hơi thở của Trâm đều đều cậu với lọ lá thuốc tán nhuyễn, cẩn thận rắc lên lưng Trâm. Trâm chẳng biết là lá gì nhưng Trâm tin cậu hai, chỉ là nó xót, nó rát đến run người. Trâm khẽ rùng mình, cậu hai hình như biết, cậu áp chặt lòng bàn tay của cậu vào chỗ đau, Trâm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Cậu cứ quan tâm Trâm một chút là tim Trâm lại mềm đi một chút, Trâm lấy hết can đảm quay người ra, mạnh dạn ghé đầu tựa lên đùi cậu, hai tay vòng qua ôm cậu oà khóc nức nở.

"Tui...tui...mai sau lấy bà hai bà ba về thì đừng bỏ mặc tui nha...không sang phòng tui cũng được, nhưng không được bỏ mặc tui...nhớ ngày ngày nói chuyện với tui đôi ba câu nha..."

Mẹ ghen ngào, còn cậu thì cười. Nhưng mẹ mãi nắc, mẹ đâu có thấy vẻ mặt của cậu đâu, mẹ khóc chán thì ngủ mất, miên man mãi tới tận giữa trưa hôm sau. Ở nhà với bu Trinh mẹ cũng toàn dậy bấm bèo từ canh năm mà, ngày đầu tiên về nhà chồng lại hư hồn như này bị đồn ra chắc dân làng chê cười mẹ chết. Mẹ lo nom nớp, vội vã vấn tóc rồi khoác cái áo chạy lên chào bu Phúc.

Cậu hai chắc ra chợ rồi, bu thấy mẹ bủn rủn dài.

"Gớm đâu, chị về làm dâu hay về làm tướng hả?"

"Con...con sai rồi bu...tại hôm qua...người còn hơi nhức bu à...chứ thường ngày..."

"Im! Người lớn nói mà cứ cãi leo leo leo thế? Bu chị không dạy chị đạo làm dâu hả?" Bà quát, mẹ không dám hé răng thêm nửa lời. Bà phân tích giáo huấn một hồi thì sai mẹ chuẩn bị nước ngâm chân cho bà. Nước phải được đun từ củi nhãn, là sự kết hợp của mười loại lá thơm và thêm chút hương hoa nhài, bà dặn tới đâu mẹ làm chu đáo tới đấy, được cái con này nhanh nhẹn tháo vát, bà cũng khá hài lòng.

"Này, bu cho."

Bà hai xối lời chia cho con dâu phần tư miếng bánh rán bà đang gặm dở. Mẹ Trâm ở nhà tuy có nghèo thật nhưng chưa bao giờ bu mẹ bắt mẹ phải ăn đồ thừa, mẹ có chút bất ngờ, bà thấy mẹ ngỡ ngàng thì bỏ nốt vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa xia đều.

"Gớm thôi, cái đồ nhà chị, đã quê còn kiêu. Thôi, xuống bếp thổi cơm đi rồi ra chợ đón cậu hai về, tiện thể mua cho bu ba mươi đồng bún riêu. Bảo bu chị giờ thông gia rồi thì bán nó rẻ rẻ tý, lấy cho bu nhiều chả lá lốt vào."

Mẹ dường như chỉ đợi có thế, cơm nước dọn dẹp xong xuôi liền hớn hờ chạy ra chợ, cậu cũng vừa hay dọn hàng, mẹ riu rít hỏi han cậu bán được nhiều không, có mệt lắm không, uống chút nước đi, sao sáng dậy sớm không gọi mẹ dậy cùng? Bà Trinh ở gian bên nghe con gái líu la líu lo mà bật cười, đó,

đề con gái đó, lớn lên là của nhà người ta rồi. Nói thì nói thế thôi chứ nhìn mặt Trâm tươi roi rói thế kia bà cũng mừng.

Cậu hai ít nói hơn thằng Toàn, nhưng mặt cậu lạnh chứ tâm cậu không lạnh. Trâm chạy vội quá thở hồng hộc, bà để ý thấy cậu với cái nón đội lên cho Trâm, sang bên này cậu còn lễ phép cúi đầu chào bu nữa. Bà múc bún cho con gái con rể, một mực không lấy tiền, Trâm ngổ nên bu cho thì nhận thôi, có cậu hai nhỏ tuổi hơn nhưng được cái chín chắn, cậu để lại một giỏ nấm tươi biếu bu.

- "Nấm này xào hành khô với tóp mỡ ăn ngậy ngậy ngon lắm đó bu."

Trâm hồn nhiên dặn bu. Bu lắc đầu cười Trâm, bu có định lấy của cậu đâu, Trâm ngốc quá à. Bu hỏi Trâm mọi chuyện tốt cả chứ, đêm qua có bị lạ nhà mất ngủ không, Trâm sợ bu lo nên chẳng dám nói mình bị đánh, nhoeo miệng cười kêu tốt cả. Cũng muộn rồi nên Trâm tạm biệt bu Trâm về, được nửa đường thì gặp cậu cả.

Cậu vẫn vậy.

Lấy vợ rồi mà vẫn chẳng hề thay đổi gì hết.

- "Trâm ơi còn đau không Trâm? Trâm đừng giận bu Yến nha Trâm, bu Yến tuy hơi đánh đá nhưng bu được cái đẹp, thơm mới cả thương tui lắm. Tui lo sốt hết cả ruột Trâm biết không, cả đêm hôm qua tui trần trọc mãi...đây...tui...tui mang cho Trâm ít thuốc quý này...Trâm tự thoa được không hay để tui thoa hộ Trâm..."

Cậu cả hết lời hỏi han, Trâm lén nhìn cậu hai. Cậu chưa có động tĩnh gì sất, chỉ là sắc mặt cậu hình như hơi nghiêm nghiêm rồi, Trâm vội trốn sau lưng cậu hai, cậu cả được thể cũng nhảy ra đằng sau để nhìn rõ cái mặt Trâm hơn. Cậu nhớ Trâm quá mà, bao nhiêu ngày bận chuyện đám cưới, chẳng được gặp Trâm ấy.

- "Trâm gầy đi đó Trâm, thằng hai chẳng chịu chăm sóc Trâm gì cả. Trâm chịu khó ở với nó một thời gian, đợi sau này tui làm quan rồi tui ra đón Trâm..."

- "Cậu. Đón. Ai?"

Mợ cả lira giận dưng dưng, mợ gằn từng từ. Tay mợ cầm cái gậy rỗ dài, rỗ nhọn, mợ điên máu lao tới phía này. Chính ra mợ cả nhỏ người hơn Trâm đấy, nhưng nghe đâu mợ là con nhà quan võ, được cha đào tạo từ nhỏ, với lại mợ là mợ cả, Trâm nào dám dây. Trâm có bất cần thì Trâm cũng còn bu Trinh, còn các em, còn cậu hai, Trâm liệu sao được?

Mợ càng tiến tới gần, Trâm càng căng thẳng, mồ hôi ứa ra nhễ nhại. Cậu cả xốt Trâm, cậu định lau trán cho Trâm, mà chưa kịp đưa tay, đã bị cậu hai chặn lại. Cậu cả ức nhưng không làm được gì, trong khi đó mợ Chi đã hằm hằm đứng trước mặt cậu, cái gậy của mợ chỉ thẳng vào mặt Trâm, đồng đặc hỏi.

- "Cậu nói tui nghe, cậu định đón con này hả? Phải không?"

Khí thế của mợ phùng phùng hai cậu sợ sớn cả vó, cậu lí nhí mợ chẳng nghe rõ, mợ trừng mắt lườm cậu, oai nghiêm dọa dẫm.

- "Có nói không thì bảo?"

Sĩ diện của cậu Hưng bị xỉ nhục ghê gớm, mặc cậu hai cao to vạm vỡ trước mặt, mặc mợ cả hằm hằm sát khí, cậu hít một hơi thật sâu, dũng cảm lấp ba lấp bấp.

- "Phải...phải...thì sao? Tui...đón Trâm của tui...thì sao nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Thì sao nào? Còn sao được nữa? Mợ xiên mợ mằn thịt mợ quay mợ nướng chó sao? Có chồng hăn hỏi rồi còn dám câu dẫn chồng của mợ, lão nháo thật đó. Cục hặn này, mợ nuốt đầu có trôi, mợ phần nộ chĩa mũi gậy nhọn hoắt về hướng con yêu nghiệt đó, mặt mợ đỏ ngầu một màu máu.

Cậu cả sợ suýt tè ra quần, cậu hai ngay lập tức giật lấy chiếc gậy của mợ. Mợ được cha truyền cho nhiều bí kíp võ nghệ, mợ có thể một mình đánh bật mấy thằng lính quèn, mợ chưa từng nghĩ, có ngày lại phải chịu uỷ khuất như vậy. Cậu hai quá mạnh, mợ mà không biết điều buông gậy thì chắc mợ theo nó lao xuống nương rồi. Mợ căn bản không phải là đối thủ của cậu, đàn ông đàn ang gì mà cao quá, cơ bắp vạm vỡ trông phát ghê. Bụng đã không trắng trắng tròn tròn được như cậu cả đã đành, đằng này lại hằn lên mấy cái mui tôm chết đi được.

Mợ hai thì mợ công nhận đẹp thật, con Bưởi nó bảo bà cả đẹp hơn chắc do nó thiên vị thôi chứ so sánh cũng một chín một mười, mợ nhìn còn suýt mê nữa là. Sắc nước nghiêng thành như vậy, lại lấy phải thằng chồng xấu như hủi á, cho đáng đời cái tội lăng lơ.

Mợ cả bĩu môi khinh bỉ, đoạn mợ véo tai cậu cả, lúi về nhà dạy bảo. Cậu muốn chạy đi mếc bu Yến, mỗi tội, sức cậu thoát làm sao được mợ, cậu ảm ức sứt sứt rõ khổ. Trâm cũng leo đèo về với cậu hai, mãi mới dám lí nhí thưa chuyện.

- "Tui ý...tui giờ tuy không phải bằng thanh ngọc khiết...nhưng tui...tui không phải là của cậu cả đâu...chưa phải...và cũng không bao giờ phải..."

- "Tui biết."

Trâm cứ nghĩ cậu sẽ lặng thinh như mọi khi, ai ngờ cậu đáp làm Trâm há hốc, chẳng biết nên nói gì tiếp theo. Cậu quay lại, thản nhiên bảo tiếp.

- "Vì giờ chị là của tui."

Trâm cảm thấy hồn mình bay lơ lửng phương trời nào rồi ấy, lần tha lần thân chẳng để ý ngọn tre nhỏ chắn trước mặt, cũng may cậu đã đứng lại nâng nó lên cao hơn. Trâm ngẩn ngơ bước qua mấy bước rồi mới giật mình để ý, tùm tùm cười chạy về phía cậu, đợi cậu đi trước mới then thùng bám theo đằng sau. Ngoạ trừ bún riêu ra thì hôm nay cũng coi như lần đầu tiên cậu được ăn đồ Trâm nấu nhè, Trâm háo hức ghê lắm.

Ban sáng trước khi đi làm Trâm đã rán sơ sơ hai con cá rô phi rồi, giờ về chỉ cần châm bếp đun lại cho giòn tan với pha nước mắm chanh tỏi ớt thì tuyệt vời luôn. Phần bu một con, phần cậu hai một con, còn Trâm ăn com với lạc rang muối cũng được, Trâm tính hết rồi đấy chứ, mà đâu có ngờ rằng lúc về lạc hết đằng lạc, cá thì đến xương cũng chẳng còn.

Bu đang nằm vắt vẻo trên chiếc chõng tre, thấy cậu hai về bu liền lột hết tiền bán hàng của cậu, cướp luôn cả âu bún riêu cậu đang cầm, bu sai Trâm lấy đĩa lấy thìa cho bu, đoạn tình cảm quan tâm.

- "Trời nắng chang chang ấy, thương tui con quá cơ. Mau rửa mặt mũi chân tay rồi xuống ăn com đi. Nóng bức như này ăn com chan nước rau muống luộc là nhất đấy, nhớ vắt thêm quả chanh vào cho mát."

Cậu hai dường như đã quen với cảnh đó, cậu lễ phép chào bu rồi xuống bếp. Riêng Trâm ghen tới mức không nuốt nổi, Trâm mặc kệ cậu, chạy một mạch lên phòng, đóng cái vách tre đánh cách, ngồi thu lu một xó nhìn xa xăm ra vườn hồng trước mặt. Phận làm con phải kính hiếu thầy bu, Trâm biết chứ, chỉ là Trâm thương cậu hai, rất thương.

Trâm nghe tiếng cậu gõ vách, có vẻ rút kinh nghiệm nên lần này cậu không mở đột ngột nữa. Trâm đưa tay mở vách ngăn, buồn buồn hỏi han cậu.

- "Sao cậu lại lên đây? Hay cậu ngồi đợi tui tạm một chút nhè, tui chạy vù ra nương xem có mót được con tôm con tép nào không tui mang về rang cho cậu!"

Trâm sửa sang lại mái tóc, toan lao đi thì bị cậu giữ lại. Cậu cẩn thận lôi ra cái bọc lá chuối, trong đó có một chiếc bánh dày cỡ nhỏ và khoanh giò bò thơm lừng. Trâm vui vẻ hẳn lên, sợ bu biết nên rón rén ra khép cửa rồi vòng lại nhắc cậu mau ăn đi. Thế nhưng cậu một mực lắc đầu, cậu gửi vào tay Trâm. Mợ không chịu, mợ bỏ lại vào tay cậu, cậu cậu mợ mợ đẩy qua đẩy lại một hồi thì mợ mệt quá, mợ thương lượng.

- "Mỗi người một nửa, nha!"

Cậu gật đầu. Mợ cười. Cậu cầm bánh dày mợ cầm miếng giò, cứ người này cắn một miếng lại đến người kia. Cả đêm qua mợ có ăn gì đâu, đây chắc là miếng giò tuyệt nhất trong cuộc đời mợ. Mọi khi mợ cũng chẳng thích nhân đậu xanh lắm, mà hôm nay ăn lại ngon thấy lạ.

Xong cậu còn dắt mợ xuống bếp, xào dưa chua với tóp mỡ cho mợ ăn com nữa, mợ húp nốt bát nước rau muống luộc, nhìn xuống cái bụng tròn vo luôn. Nhìn lên cậu, mợ cười. Bu Phúc đi qua trông thấy có vẻ không hài lòng, bu thờ dài.

- "Con gái con lừa cái nổi gì, ăn như lợn."

- "Bu...bu cũng ăn nhiều mà..."

Trâm buột miệng phản pháo, bu giận thâm tím mặt mày, bu quát.

- "Cái chị này hay nhì? Tôi đâu còn con gái nữa, tôi giờ là đàn bà rồi, nó khác."

- "Thì con cũng lấy chồng rồi mà, con cũng là đàn bà rồi ý."

Trâm nhòe lời giải thích, nhưng bu lại cho là Trâm đang cãi bu, bu la làng la nước.

- "Ôi chao ôi, cậu hai cậu dạy vợ cậu thế hả? Có cái lọ tóp mỡ của bu cũng đem ra ăn mất, lại còn bóp chất với bu như quân đầu đường xó chợ. Ôi chao ôi thử hỏi xem thế gian này có loại con đâu nào mất nết như cái con Trâm này không? Cậu hai cậu xem xem, cậu xem thế mà được à?"

Cậu hai nói cậu sẽ đền lọ tóp mỡ cho bu, đoạn cậu giấu Trâm sau lưng hai bu ức ghen. Tiền bu tịch thu hết rồi, Trâm sợ cậu lại tính lên rừng bắt lợn, nghe vù Năm kể mấy lần cậu đi bắt đều bị thương cả, Trâm xót lắm, Trâm nhất định không đồng ý đâu.

- "Đúng, là con thêm quả con đem ra xào dưa đó. Con ăn con chịu, cậu không phải đền gì bu hết."

Bà Phúc cười khẩy, ranh con già mồm, cái ngữ nó lấy tiền đâu ra mà mua? Lấy của cậu hai chứ gì? Của cậu hai thì không phải là của bà hả? Bà mắng xối xả một thôi một hồi, Trâm ức chế lôi túi vải ra đưa bà hai tiền. Chỗ túi của Trâm có tất cả ba quan, tức ba mươi tiền, là bu Trâm cho trước khi đi về

nhà cậu hai, không ngờ vừa mới định cắt lại đã bị bà Phúc tịch thu mất.

Bà ngưng nguẩy lên nhà, cậu hai giữ không cho Trâm cài cọ với bu nữa, cậu không mắng Trâm, nhưng cậu nhắc Trâm, là bu cậu. Trâm tủi thân không sao nói được, lao thẳng xuống ao vớt bèo. Vớt đầy cả rổ nhưng nhà có lợn đầu, Trâm đành mang sang cho bu Trinh, bà Phúc nằm trên chõng tre với giọng gọi theo.

- "Bảo bu mi trả ba đồng một rổ."

- "Bu nói phải, ba quan tiền bu trần là của bu con đó, tính ra phải sáu trăm rổ mới đủ."

Trâm cũng bỏ lại có câu đó rồi đi thẳng. Cậu hai thì rời nhà từ ban nãy rồi, cậu sang giao gỗ cho ông Tứ, ông trả cậu bảy tiền. Lúc về gặp Trâm, cậu dúm cho Trâm toàn bộ, đoạn bảo.

- "Cắt đi, còn hai mươi ba tiền nữa. Đêm nay tui sang nhà lão Bảy lợp lại mái bếp tui sẽ đưa chị sau."

Lợp mái bếp mà được nhiều tiền vậy ư? Hay cậu lại định lên rừng tìm đồ hiếm? Trâm lo cho cậu, bán tín bán nghi bám theo, nhưng đúng là cậu nói thật. Thực sự là lợp mái bếp, trả giá cao thế, chẳng qua là con Huyền nhà lão Bảy có tình ý với cậu. Nghe đồn mai nó về nhà trai rồi đó, vậy mà còn ông a ông ọ, khăn tay uyên ương nó chẳng trao cho chồng tương lai của nó thì thôi, mắc mớ gì lại giao cho cậu chứ.

Cậu hai kể cũng tò, người ta cho liền nhận luôn lau mồ hôi. Người ta đưa nước cậu cũng uống, lòng Trâm nhức nhối dễ sợ, cả đêm trần qua trọc lại, đến khuya cậu hai về, cậu vỗ vỗ vai Trâm rồi mà Trâm vẫn cứ bút rút không nguôi. Biết thân biết phận chẳng dám mè nheo cậu, chỉ rom róm sụt sịt.

- "Tui đau."

Trâm khóc, cậu bỏ đồ nghề, vội vã tìm thuốc định xoa bả vai cho Trâm, mà Trâm càng khóc to, nước na nước nỏ.

- "Tui không đau vai. Tui đau tim."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Phải trai làng chắc lao vào nịnh nọt dỗ vợ rồi đấy, mà riêng cậu hai nhà Trâm thì khác. Cậu đi thẳng, một lời hỏi han cũng không có, bỏ lại Trâm thao thức khổ sở. Mãi tới canh ba nghe tiếng gà gáy sớm Trâm mới thấy bóng cậu, trán cậu nhễ nhại mồ hôi, cậu đưa Trâm lọ thuốc nhỏ.

Trâm sốc, vội vã bật dậy thối mác.

- "Không lẽ cả đêm cậu đi kiếm thuốc xoa tim cho tui hả?"

Cậu hai lắc đầu, cậu vừa rót nước vào chén vừa bảo thuốc này không phải thuốc bôi, là thuốc uống. Trâm nhận chén nước từ tay cậu, nuốt nửa thì khóc tu tu. Mặc dù chẳng có bệnh tật gì đâu, nhưng thương công cậu chạy mãi sang nhà thầy lang thôn bên, cậu lấy cho Trâm bao nhiêu viên Trâm đều cố gắng nuốt bằng sạch.

Trâm ngồi thu lu một góc giường, tự thấy xấu hổ về hành động trẻ con của mình nên chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn cậu. Cậu thì lại tưởng Trâm còn đau, cậu ngồi xuống cạnh Trâm, nhẹ nhàng xoa lưng. Tay cậu có chút thô ráp, nhưng Trâm lại thích, Trâm bèn lên ngả đầu vào vai cậu, thủ thủ nhận lỗi.

- "Tui thấy cậu lau mồ hôi bằng khăn cái Huyền đưa ý, còn khăn tui tặng cậu không bao giờ dùng cả. Nhưng cậu đừng hiểu lầm, tui không có ý bắt cậu phải như này như kia đâu, tui biết sau này cậu còn nạp thêm bà mà, là tại tui ý, kiêu tui ghen ghen, xong tui buồn thiù à, xong tui bảo tui bị đau tim...là đau lòng đó cậu...chớ không phải bị lên cơn đau tim như người ta đâu...tại tui mà cậu hai vất vả...cậu giận tui lắm phải không?"

- "Không."

- "Sao cậu không giận? Hay cậu chán tui quá rồi à, chán tới mức không buồn giận nữa?"

- "Ừ."

Cậu đáp lạnh lùng quá, đoạn cậu đứng dậy vào gian tắm thay áo quần chuẩn bị lên núi. Trâm bên ngoài mặt xị như cái bị, nhưng Trâm xót cậu, nên mặc kệ, cứ thế đứng chắn ở trước cửa ra vào, đợi cậu ra thì một mực không cho cậu đi làm. Cả đêm qua cậu thức rồi, sáng nay ít nhiều cũng phải chợp mắt chút chút, nếu không thì hại sức khỏe lắm, Trâm không chịu đâu.

Cậu kể cũng chiều Trâm, cậu không cáu mà kiên nhẫn nhẹ lời khuyên bảo. Chỉ có bà hai đang cắt hoa hồng ngoài vườn cao giọng vọng vào.

- "Ôi chào ôi, không đi làm thì móc họng ra mà ăn à? Huống chi nhà lại vừa nuôi thêm một con lợn."

Trâm nghe chạnh lòng lắm nhưng vẫn cố cắn môi kiềm nén. Cậu đưa tay áp vào má Trâm, ngón cái của cậu xoa nhẹ cánh môi Trâm, an ủi không sao đâu, đêm nay cậu ngủ bù. Trâm ngùi ngùi, nhỏ lời thỉnh cầu cậu.

- "Nếu trời nắng quá thì lấy khăn của tui lau mồ hôi nha."

Cậu lắc đầu, Trâm tiu ngiu bảo trong lòng cậu vị trí của Trâm còn chẳng được bằng cái Huyền. Cậu cười, cậu khẽ cúi xuống ghé tai Trâm thì thầm, rằng bằng làm sao được mà bằng? Trâm rầu rĩ chạy xuống bếp, lúc gấp vú Năm bao ẩm ứ tuôn ra sạch, vú cứ tùm tùm hoài, vú bảo cậu trân trọng cái khăn Trâm tặng, cậu sợ dơ nên không dám dùng đó, vú chê Trâm ngốc mãi.

Trâm lúc bấy giờ mới ở người, tâm trạng vui vẻ hẳn lên. Hôm nay bu Phúc đi vắng nên cũng chẳng có mấy việc để làm, Trâm chạy sang bu Trinh xin ít hạt giống trồng rau với bắt hai con gà con về nhà nuôi thôi. Kể nhà cậu rộng thêm chút thì chắc nuôi được mấy con lợn nữa đó, mà khổ, gian ở cho người còn nhỏ xíu huống chi cho gia súc. Bà Phúc ăn mặc tươm tất đi ra chợ từ sớm, tháng trước bà đặt hai chục quan tiền mua tấm lụa thượng hạng dưới phố huyện, nay đã có hàng về rồi. Bà phấn khởi ghê lắm, vội vã đem lên nhà trên dúi cho cậu cả. Cậu trắng trẻo đẹp trai lại có tướng làm quan, chỉ những đồ cực phẩm mới xứng với cậu thôi.

Tiếc rằng, đối với bà là cả gia tài, là bao nhiêu ngày tháng tích cóp. Nhưng đối với cậu, lại chỉ là thứ rẻ mạt tầm thường. Đợi bà đi rồi, cậu bấu môi liệng thẳng xuống ao.

Vì sao cậu không quăng khi bà ở đó ấy à? Bởi vì cậu còn có việc cần nhờ bà, cậu muốn được sắp xếp một buổi gặp Trâm. Từ ngày Trâm về với cậu hai, cậu nhớ Trâm còn cào ruột gan, cũng may hôm nay mọi việc thuận buồn xuôi gió, thấy bóng Trâm một cái, cậu lao ra ôm Trâm liền.

Trâm hoảng quá, đánh rơi cả rổ hồng xiêm. Trâm cố đẩy cậu, khò nôi, cậu bám dai như đĩa. Càng khò hơn, mợ Chi từ đâu xông tới, người của mợ cứ thế hằm hằm lời Trâm ra đầu đình, trước mặt toàn dân thiên hạ, mợ phùng phùng tuyên bố vạch tội Trâm.

- "Bớ bà con, bớ làng nước, tới đây mà xem... mau mau... mau tới đây mà xem cái loại đàn bà lăng lợ nè... có cậu hai rồi nhưng hàng ngày vẫn thích câu dẫn cậu cả á..."

- "Tui không... tui không mà... là bu Phúc sai tui mang hồng xiêm cho mợ Bảy mà... xin mợ đừng nói linh tinh..."

- "Im miệng. Lý do lý trầu vớ vẩn, ban ngày ban mặt đường chính không đi lại đi đường tắt? Không lén lút hẹn hò nhau thì là cái gì? Chị tưởng mợ là con cóc à mà qua mặt?"

Mợ bực bội quát, cũng may mợ theo dõi cậu sát sao, không thì quả này vào tay con yêu nghiệt, trinh nguyên của cậu sợ khó bảo toàn. Mợ con nhà quan, sượng từ trong kén nên mợ đâu có hiểu, đường chính tuy sạch đẹp nhưng bao giờ cũng xa hơn rất nhiều, thường chỉ tiêu thư như mợ, có người kiêu kiêu mới đi, chứ dân đen như Trâm, toàn chạy tắt qua cánh đồng thôi.

Tình ngay lý gian, Trâm có giải thích thế nào cũng không ăn thua. Mợ còn vu cho Trâm cái tội mất nết, dám xăm hình mặt cậu cả lên bà vai. Có biến nên dân làng kéo tới ngày một đông, cậu cả, bà cả, bà hai cùng người làm trong nhà phú ông cũng lần lượt chạy đến. Cậu cả hèn thì Trâm biết từ lâu rồi, nhưng Trâm thực sự vẫn mang chút hi vọng mong manh.

- "Cậu Hưng... là cậu hại tui mà... xin cậu minh oan cho tui với..."

Trâm nhìn cậu khấn khoản, cậu thương Trâm xót hết cả ruột, cậu vừa định đứng ra nhận tội thì bị bà cả kéo lại bịt miệng. Bà hai lo cho cậu nên cũng xông vào tát Trâm một cái đau điếng, đánh chưa đã, bà còn chửi rất ngoa.

- "Ôi chào ôi, đúng là nhà vô phúc mà. Vô phúc nên mới rước chị về làm con dâu, một ngàn quan chứ đâu có ít? Đã đồ đốn đĩ thoả thì chớ, lại còn tính vu khống cậu cả hả? Cái ngữ chị chắc phải cạo đầu bôi vôi thả trôi sông mới làm gương được cho kẻ khác."

Bà bù lu bù loa ầm ĩ inh ỏi, bu Trinh đang bán bún ở chợ thấy xôn xao liền chạy ra. Trâm bị người ta bu lại, trúng thối, cà thối, vò dũa vô chuối, có cái gì họ ném vào Trâm cái đó. Họ kỳ thị Trâm, họ đòi Trâm lột áo chứng minh sự trong sạch, nếu không sẽ xử Trâm theo lệ làng. Trong sạch? Trên vai Trâm căn bản là có hình xăm đó, mà kể cả không có, thì giữa thanh thiên bạch nhật, lột áo giữa đình, Trâm còn có thể trong sạch được hay sao?

Bị cậu cả hại, Trâm nghĩ đó là nỗi nhục nhã lớn nhất Trâm có thể chịu đựng rồi. Có mặt dày thế nào Trâm cũng chẳng thể trơ trên thêm được nữa, Trâm nhất định không cời áo đâu. Trâm ngồi thu thu một xó, tay ôm đầu gối không nói không rằng, cũng chẳng nói được, thời khắc này, càng nói càng sai.

Bu Trinh tin con gái bu không bao giờ làm cái trò mèo mà gà đồng. Nhưng biết tính sao? Bu thấp cổ bé họng bu chẳng giúp gì cho Trâm được, nhìn Trâm bị xã hội đàm tiếu, bị người đời lên án dè bỉu mà tìm bu quặn thắt, ruột gan bu như bị ai đó đem dao xéo từng khúc, từng khúc một.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Mọi cả ngày một hưng hân, đám người của mọi, đám bà tám rảnh rồi được thể mua vui, cả những đứa trước kia hỏi Trâm không được cũng nhân cơ hội trả thù. Dân bu đông quá, chưa gì ông trưởng thôn cùng con gái đã tới rồi, bu Trâm lo toát mồ hôi hột, chỉ sợ người ta lôi Trâm đi cạo đầu bôi vôi.

Cũng may trời thương đất xót, cô Hoàng Anh len vào giữa, đồng dặc đề nghị.

"Kính thưa các vị bô lão cùng toàn thể bà con cô bác, tui xin mọi người hết sức bình tĩnh. Bà con nghĩ thử xem, Trâm đã là gái có chồng, giờ bà con lại đòi lột áo người ta giữa ban ngày ban mặt cho cả thôn nhìn, thử hỏi còn ra thể thống gì nữa? Trâm bị oan hay không thì sau này chị ấy cũng làm gì có mặt mũi mà ra đường?"

Cả thôn bắt đầu hoang mang, ông Hoàng trưởng thôn thấy thái độ mọi người bắt đầu lung lay liền nhân cơ hội tiếp lời.

"Giờ sự thể ra nông nổi này, tôi đề nghị cháu Hoàng Anh, cháu Dung, cháu Bưởi và cháu Mỗ đưa Trâm vào trong lán kiểm tra, tình hình ra sao sẽ nghiêm túc trình báo với bà con."

Một đứa con gái trưởng thôn, một đứa nhỏ xíu, một đứa thiếu năng, một đứa là loa phát thanh chuyên hóng hót gần xa, ai lươn lẹo đặt điều thì đặt chứ riêng bốn đứa đó trước giờ đều nổi tiếng trung thực. Đề công tâm nhất, ông Hoàng còn cho từng cháu thẩm định một, kết quả lúc bước ra, cháu nào cũng lắc đầu, riêng cháu Bưởi còn chu môi nhận xét thêm.

"Đâu có gì đâu, da mọi hai trắng mịn luôn á."

Cháu Dung gật gù tỏ vẻ đồng tình, già trẻ gái trai lại được dịp quay sang chỉ trích mọi cả, mọi cả hoang mang quá, vội bảo chữa mọi không phải là hạng điều ngoa, chính đêm tân hôn cậu cả uống say, cậu buột miệng nói ra. Cậu cả sợ tai tiếng, mang tội phải sạch sẽ sang cho bà hai, căn bản vụ này cũng có phần đóng góp của bà.

Bà cả chẳng cần biết cậu thật hay phét, bà chỉ biết đây là cơ hội ngàn năm có một, bà là bà gào, bà tổng sỉ vả bà hai là cái loại phụ nữ mất nết, tung tin vợ vẫn gây mâu thuẫn nội bộ, đem chuyện nhà ra cho thiên hạ cười chê. Ông trưởng thôn quay sang hỏi chuyện bu cậu Lâm, ông bảo bà có oan khuất gì cứ thông thả trình bày, ông sẽ đứng ra bảo vệ lẽ phải.

"Chị dám! Thách mười đời nhà chị dám vu khống cậu, tôi là tôi cho đốt luôn cái lều rách!"

Bà cả xót con trai, giận dữ dọa nạt. Bà hai một lời cũng không nói, dân làng người tin bà vô tội người nghi bà bị thế lực của bà cả làm cho khiếp sợ nên đành phải ngậm miệng làm thinh. Nhưng dù như nào đi nữa thì hôm nay bà vẫn phải chịu phạt, bà thế mà không hề nao núng, chỉ thò thè xin xỏ.

"Chuyện này không liên quan tới cậu cả, là mắt tôi kém, tôi nhìn nhầm. Nhưng mong các bô lão và bà con cô bác thông cảm cái thân tôi già rồi, xin để cậu Lâm chịu đòn thay cho tôi."

Con cái kính hiếu với thầy bu là chuyện thường tình, hơn nữa cậu Lâm vạm vỡ lực lưỡng vài trượng cũng chẳng đáng. Chỉ là, cô Hoàng Anh cô ấy không thích thế, mà cô ấy không thích, thì ông trưởng thôn ông cũng không thích. Ông nghe theo lời khuyên của con gái, phạt bà hai gánh đủ mười tạ phân từ các nhà xí công cộng chuyển tới hồ phân của thôn, tích làm tài sản chung.

Cô Hoàng Anh đưa ra phương án ấy âu cũng vì cô thương bà hai, trộm nghĩ bà xuất thân thấp hèn, việc này khi xưa làm quen rồi nên chắc không thiệt thòi gì cả. Khổ nỗi, cô biết một mà không biết hai, bà Phúc đúng là đi ở nhà quan từ nhỏ, nhưng được tiểu thư thương, suốt ngày chỉ chạy lật vật quanh tiểu thư chứ đâu phải ra đồng đầu. Từ ngày lấy phú ông thì nào có được phân đất làm ruộng, tính ra chuyện gánh phân, đây là lần đầu tiên của bà.

Vú Năm chắc mẩm bà hai bị bu con cậu Hưng hại nên vú thương bà lắm. Vú vội vã lên về méc phú ông, vú không dám ton hót vạch tội bà cả nhưng vú vẫn mong ông đánh tiếng với ông Hoàng, mong ông ấy cho vú gánh giúp bà hai một nửa. Vú năn nỉ ỉ ôi, cứ nghĩ phú ông sẽ sốt sắng lo toan, ai ngờ rít điều thuốc lảo xong, ông chỉ nhếch mép bảo.

"Kệ bà, để bà gánh tỵ cho nó khoẻ người."

Khoẻ người? Chẳng qua là bà hai thôi, chứ rơi vào Đình Phi Yến của ông xem, ông chả lo sốt vó lên rồi ý chứ. Vú tiu ngừ ra về, trông bà hai lay lắt đôi quang gánh trên vai tội nghiệp kinh khủng khiếp. Gánh phân khô còn đỡ, phân tươi thì ôi thôi, nó thúi, thúi muốn xỉu. Lưng bà đau vai bà nhức, mũi bà cũng sắp điếc tới nơi rồi, chưa khi nào bà nhớ cậu Lâm da diết như lúc này.

Cậu ở đâu vậy cậu?

Cả ngày hôm nay cậu chạy xó nào mà mắt tằm mắt tích?

Bà than thân bà trách phận. Con dâu bà cũng tui hồ chẳng kém, lúi thủi cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về nhà. Ban nãy Trâm thấy cậu hai với cô Hoàng Anh thì thụt với nhau ở bụi chuối gần ao cá trắm, đại loại là cậu cảm ơn cô đã giúp đỡ, còn cô thì nhõng nhẽo đòi cậu giữ lời hứa, sang đóng lại cho cô cái chân giường.

Cậu gật đầu, lòng Trâm ngổn ngang bộn bề. Trâm muốn lắm, lao vào đó giành cậu, tuyên bố cậu là của Trâm, mà rốt cuộc, lại không đủ tự tin. Người ta xinh đẹp rạng ngời, còn Trâm, Trâm của bây giờ nhếch nhác thê lương, so với ăn mày có lẽ chẳng khá hơn.

Trâm lớn rồi, Trâm cũng hiểu chuyện chứ. Đàn bà xưa nay rơi vào cảnh này, chẳng cần biết là đúng hay sai, chỉ có nước ôm áo quần về nhà mẹ đẻ thôi. May mà Trâm được đi Hồng mạch nhỏ, Trâm ngoan ngoãn làm theo lời dì dặn, đặt một cái roi, một cái kéo và lọ vôi lên bàn rồi quỳ xuống đợi cậu.

Đi bảo mình phận nền bà, mình biết nhận lỗi thì nền ông họ sẽ nhanh nguôi giận, khi xưa chú cũng đánh dì vài roi thôi chứ không đuổi. Còn cậu, kể cả lát nữa cậu có cạo đầu Trâm cũng chịu, chỉ mong cậu không đuổi Trâm, làm dơ mặt bu Trâm thôi.

Trâm đợi tới khi trăng treo lừng lừng trên ngọn tre cậu mới về. Cậu châm thêm ngọn đèn dầu rồi ngồi bệt xuống đất, ngay đằng sau Trâm. Không thấy cậu cầm roi, cũng chẳng thấy cậu với kéo, chỉ thấy cậu gỡ ra mảnh gỗ nhỏ từ mái tóc dài đen nhánh của Trâm.

Rồi cậu lại lôi ra vài chiếc lá rau cần, ít hạt cà chua, ít hạt ôi rồi vỏ trứng vỏ dưa vỏ đậu, người ta ném Trâm cái gì, cậu ngồi tỉ mẩn gỡ bằng sạch. Bóng cậu chải tóc cho Trâm thấp thoáng trên vách tre, chắc cậu không định cắt tóc của Trâm đâu, tại nếu cắt thì cắt luôn chứ đâu phải mất công làm gì? Trâm cảm động, nghẹn giọng hỏi cậu.

- "Cậu hai không đánh tui à?"

- "Không."

- "Sao không? Tui ngu ngốc đi đường tắt rồi bị cậu cả tóm được, tại tui không trốn nhanh...tui làm cậu mất mặt...tui hại cậu phải sang nhờ vả người ta, rồi đóng giường cho người ta...tại tui mà đêm qua cậu cũng chưa được ngủ...tui có bao nhiêu cái tội ý...tui biết tui sai rồi..."

Trâm đột ngột quay người, trán vô tình đụng ngay vào môi cậu. Cảm giác nó cứ mềm mại ngọt ngào sao sao ấy, tim Trâm đập thình thịch từng hồi, cả người cũng nóng ran khó tả. Rồi ngượng quá, Trâm cúi gằm mặt xuống đất, lí nhí bảo cậu.

- "Cậu giận tui thì cậu cứ đánh đi cho hả lòng hả dạ, tui khoẻ lắm, tui không thấy đau đâu."

Hình như cậu nhích vào gần Trâm hơn, Trâm cảm nhận được hơi thở ấm áp của cậu phả lên cổ. Hai má Trâm đỏ ửng, lí nhí khẳng định thêm lần nữa, tui không đau thật đó, cậu cứ yên tâm đi. Cậu lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình, cậu ghé tai Trâm phân trần.

- "Nhưng...tui đau."

Đầu óc Trâm mụ mị một hồi, máu lên não chẳng kịp, ngây ngô thắc mắc.

- "Ủa kì vậy? Cậu đánh tui sao cậu đau?"

Cậu cúi đầu, trán cậu đụng nhẹ vào trán Trâm, cậu khẽ bảo.

- "Đau tim."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tìm cậu đau, tìm Trâm loạn. Trâm chỉ lên đưa mắt lên đã chạm ngay ánh mắt cậu, Trâm ngây ngốc nhìn cậu, cậu cũng lặng lẽ nhìn Trâm. Ngọn đèn dầu le lắt trong đêm, cậu và Trâm xích gần nhau hơn, sống mũi cậu chạm sống mũi Trâm, hơi thở của hai người như hoà quyện làm một. Trâm vô thức vòng tay qua cổ cậu, cậu cũng ôm lấy eo Trâm, kéo Trâm vào lòng.

Một khoảnh khắc nào đó, cánh môi của cậu và Trâm, khẽ đan xen.

Cũng đúng khoảnh khắc ấy, phía nhà trên vang vang tiếng gào ầm ĩ.

- "Cậu Lâm đâu, mợ Trâm đâu...đâu hết rồi...mau...mau dậy đi...dậy bóp vai cho bu...bu mệt quá đi thôi..."

Mợ Trâm giật nảy, tìm mợ tưởng rớt ra ngoài. Mợ thẹn thùng vỗ vỗ cho hai má bớt đỏ rồi vội vã lên nghe bu sai bảo. Bu Phúc không thấy cậu Lâm thì hơi hoảng, cần bản mọi khi bu về, chưa cần bu gọi cậu đã lên hầu bu rồi.

Bu lật đặt xuống phòng tìm cậu, vừa đi bu vừa sụt sịt phân bua. Bu kêu cậu đừng có hiểu lầm, bu không làm gì hại Trâm cả, bu sợ bà cả đốt nhà nên bu đành phải nhận bừa thôi. Bu hỏi cậu có thương bu không? Bu mang cậu chín tháng mười ngày, lúc đẻ ra bị người ta thù ghét, cậu thì được ăn sữa của bu, còn bu phải ôm cậu đi mò đồ thừa ở sọt rác ngoài chợ. Bu rên rỉ thảm thương mà cậu không có trong phòng, bu lại vòng xuống bếp kêu than.

- "Bu chỉ có mỗi đứa con là cậu thôi, cậu là khúc ruột khúc gan của bu, cậu lạnh nhạt với bu thế này bu sống sao nổi?"

Bu tính lần ra đất ăn vạ nhưng Trâm đã kịp đỡ bu lên rồi. Nhìn bu cũng tội, già gần này tuổi đầu gánh mười tạ phân đâu có đơn giản. Trâm biết bu bị

oan chứ, cả cái làng này ngoại trừ phú ông ra thì ai chả biết bà cả ghê gớm, cậu Lâm cũng không giận bu đâu, cậu đang đun nước ngâm chân cho bu mà.

Cậu thực sự là một đứa con có hiếu, điểm này Trâm còn phải học hỏi cậu nhiều nhiều. Trâm và cậu mỗi người xoa bóp một bên chân cho bu, bu Phúc ngả người vào ghế gà gà gât gât. Thế mà lại hay, bà cả có người hầu thì bà cũng đâu kém cạnh. Giả như một ngày nào đó, bà cả biết chuyện này thì sao nhỉ? Cứ ngẫm tới cái vẻ mặt của tiểu thư lúc ấy bà hai thích chí vô cùng, bà cười khẩy, lìm dìm chìm vào giấc ngủ.

Trâm thấy bu gầy khô khò rồi thì bảo cậu đi nghỉ trước, Trâm ở bên trên đỡ bu vào giường, mặc màn xong xuôi mới về phòng mình. Cậu thế mà chưa ngủ, chắc cậu đang tẩm đó, cũng đúng, cậu hai ưa sạch sẽ lắm. Trâm ngồi xuống một góc giường, đợi cậu ra mới tò mò hỏi.

- "Vai tui...hết hình xăm tui đoán là nhờ thuốc của cậu hai, phải không?"

- "Ừ."

- "Eo, tui thông minh quá cơ, tui đoán trúng phóc luôn. Nếu có lần sau cậu lại chế cho tui một ít nha."

Trâm hồn nhiên xin xỏ, cậu mặc xong cái áo mới quay lại siết chặt cổ tay Trâm, sắc mặt cậu khó coi hẳn. Ít khi Trâm thấy cậu giận như vậy, cậu dọa Trâm sợ chết khiếp luôn.

- "Không có lần sau."

Cậu cảnh cáo. Trâm bần rùn cả người, vô thức gật đầu lia lịa. Đêm ấy cậu bảo Trâm may một cái túi vải to cỡ bàn tay, còn cậu thì hi hụi đập chỗ ốt hiểm khô làm bột ốt đồ đầy túi, cậu dặn Trâm phải mang theo bên mình phòng thân. Trâm hiểu ý cậu, nhưng vẫn rụt dè hỏi.

- "Nhờ làm thương người ta, rồi bu người ta tới tìm tui tính sổ thì biết sao?"

- "Thì bước qua xác tui trước."

Cậu thần nhiên đáp, lòng Trâm rộn rạo lắm. Có cậu hai rồi, Trâm chẳng thấy sợ sệt gì hết. Từ đó cứ thấy cậu cả có ý định mon men tới gần là Trâm nhanh tay tung bụi ốt mù mịt rồi chạy thẳng. Cậu cả thương Trâm nhiều lắm nên có hôm dù bị cay chảy nước mắt cậu cũng không hề mếc bu. Cứ như thế dần dần cậu chỉ dám đứng nhìn lên Trâm từ xa. Cứ như thế, Trâm với cậu hai sống bình yên, cho tới một ngày Trâm bước sang tuổi mười sáu trắng tròn, làng trên xóm dưới bắt đầu lan truyền tin đồn Trâm chơi bời lẳng lơ quá nên bị hiếp muộn. Gái cái thôn này lấy chồng nửa năm đã có tin mừng rồi, ngay tới mợ cả nhà cậu Hưng, nhỏ xiu mà đã nghén từ tháng trước, đáng này Trâm già khảm già khú rồi mà vẫn chưa có xi nhê gì sất.

Bu Trâm lo ăn không ngon ngủ không yên, cuối tháng đó bu quyết định thịt hai con gà, rù vợ chồng Lâm Trâm với vợ chồng Toàn Trang về chơi. Bu có tuổi rồi, nói mấy vấn đề này với Trâm e rằng không hợp, nên có gì bu giao hết cho con Trang. Con này được cái to mồm, chưa thấy người đã thấy giọng, nó đề thẳng Toàn bế cu Thóc, mình thì ông ẹo chào ư, chào anh rề rồi nhảy vào trong buồng.

Góm số Trâm kể có phúc ghê, lâu lâu không gặp lại thấy cậu hai cao hơn một chút, vạm vỡ hơn một chút. Ôi chao ôi nhìn cậu bỏ củi ngoài vườn giúp bu thôi mà nó muốn lòi hai con mắt. Nó rón rén mở cửa sổ, vừa ngắm anh rề vừa thì thọt với chị gái.

- "Sức cậu hai ý...chắc được lâu lắm nhỉ?"

Trâm ngần ngừ nhìn cậu, trộm nghĩ gỗ quý cậu còn xử lý được nữa là đồng củi mùn nhà mình, nên thật thà đáp.

- "Ừ, từ sáng sớm tới chiều tối luôn, có hôm còn chẳng thèm ăn cơm."

- "Eo, khủng vậy á?"

Chị Trâm gật đầu, cái Trang sừng sốt thán phục. Nó hết nhìn cậu hai, mợ hai rồi lại nhìn ba thằng Thóc, nó tự thương thay cho thân phận hẩm hiu, nó tui nghiêng than thở.

- "Chẳng bù lão Toàn nhà em, nhiệt tình thì thừa nhưng năng lực lại thiếu."

- "Thôi đi, nhà mi có ruộng sượng bỏ xừ đi được, mi tưởng đi bỏ củi thuê sượng lắm chắc? Cả ngày hùi hùi mà có khi người ta chỉ trả cho năm tiền thôi."

Trâm càng kể lể thì cái Trang càng điên, vậy là rốt cuộc từ nãy tới giờ hai chị em nó đâu có nói cùng chủ đề đâu. Nó vô đầu bứt tai lòi Trâm vào một góc giăng giải, Trâm ngồi nghe hết nhưng chỉ ậm ừ cho qua thôi, chứ mấy chuyện đó thì thoảng nghe gái trong thôn thì thọt Trâm cũng hơi hơi biết mà.

Chỉ là, cậu hai với Trâm vẫn ngủ riêng giường, có lẽ từ đợt Trâm bị cậu cả xăm lên vai, cậu thấy Trâm là hoa tàn ngọc nát nên không động tới, Trâm đoán vậy, nhưng Trâm chẳng dám tiết lộ với ai cả.

- "Trâm với cậu hai lấy nhau cũng qua một cái Tết rồi còn gì, qua cái Tết năm sau mà không có tin mừng chắc bà hai dắt Trâm về trả bu mất. Cậu hai khỏe mạnh thế có khi lổi ở Trâm rồi, hay là bu đi cắt thuốc cho Trâm nha Trâm."

Bu Trâm ở ngoài cũng sốt sắng chạy vào hỏi han. Trâm gượng cười dối bu rằng không cần đâu, Trâm đang uống thuốc rồi. Nhưng bu và cái Trang nói nhiều quá, Trâm cũng bắt đầu căng thẳng, giả như cậu với bu Phúc tốt, không đuổi Trâm về thì cũng sẽ rước bà hai cho cậu mà thôi.

Xong rồi, nhà tranh nhỏ xiu, Trâm biết ở đâu? Ngủ dưới bếp chăng? Mà xong cậu quán quít với bà hai thì lúc đó Trâm cô đơn lắm. Có một đứa nhỏ

cũng hay nhỉ? Nhìn cu Thóc kia, hai má hồng hồng phúng phính mùi sữa, Trâm ôm nó mà thêm ghê cơ.

Con gái trong thôn đến tuổi này nếu không đi ở đợ thì hầu hết đều được làm mẹ rồi, chỉ trừ Trâm. Bất chợt Trâm thấy tủi thân quá, cả ngày cứ như người mất hồn luôn. Cậu hai hình như nhận ra sự thay đổi của Trâm, lúc chiều gánh xong cho bu mấy lu nước lớn, cậu qua cái võng Trâm ngồi, vỗ nhẹ nhẹ vào vai.

Trâm đưa cu Thóc cho cậu bông, cu Thóc mập lấm, Trâm chắt vật với nó vô cùng, nhưng nó ở bên cậu thì gọn lỏn nhỏ xíu luôn. Đôi mắt nó tròn xoe long lanh nhìn cậu mãi, cái miệng nhỏ chúm chím ghét ghê cơ.

Cậu kiệu nó, cho nó với quả hồng bì trên cao. Nó sượng, cười khanh khách. Trâm ngược lên mà ứa nước mắt, Trâm bán khoán do dự rất lâu mới dám đứng dậy, nín nín áo cậu, cố gắng hít thở thật sâu rồi căng thẳng đề nghị.

-"Cậu hai...cho tui...cho tui...xin thằng cu tí."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Cậu đang đùa với cu Thóc bông sững lại, nghiêm túc nhìn Trâm. Trâm lo cậu hiểu lầm nên dù má nóng hôi hổi vẫn cố giữ bình tĩnh giải thích cậu nghe.

-"Không...không phải cu Thóc đâu nha...tui...tui là xin thằng cu tí của tui ý...cậu cho tui..."

Cậu không phản đối cũng chẳng đồng tình, cậu kiệu thằng nhỏ đi loanh quanh một lát thì đem trả cái Trang. Thằng này ranh đáo để, gặp mẹ nó một cái nó dụ đầu nó mếu máo dỗi hờn, Trâm ngồi ngắm thằng nhỏ mà tim mềm như nước. Cái Trang cười, nó nắm tay thằng bé, vỗ vỗ vào má Trâm trêu chọc.

-"Cho bác Trâm ngửi hơi cháu một chút lấy may nhá...cho bác sớm sinh anh cu tí chơi với cháu nhá...tổ sư bố cái thằng cha cháu...bảo đóng cho cháu cái cũi từ Tết mà lười chạy thấy..."

Ăn với chả nói, phải đùa khác có mà nó chả tát cho con Trang sái quai hàm rồi ấy chứ. Cũng may được thằng Toàn hiền, nó cười hềnh hếch, nó gãi đầu phân bua nào có phải lười, là do không biết đóng thôi. Tệ thế cậu hai ở đây, nó nhờ cậu luôn, nó ngồi bên cạnh phụ lật vật.

Cậu làm cho Thóc cái nôi to quá, cha thằng Thóc chịu không khiêng nổi về thôn bên, thế là cậu lại vác hộ vợ chồng nhà nó. Trâm lủi thủi theo cậu mà hồi hộp ghê lấm, lấy cậu cả năm trời, cậu đối với Trâm không tệ, Trâm biết mà. Cậu không dễ tính như thằng Toàn, cậu hơi nghiêm mặt là Trâm sợ rồi, nhưng có đôi lúc Trâm còn thấy mình được chiều hơn cái Trang. Nhà có công to việc lớn gì cậu lo hết, đến củ khoai nướng nóng hổi cậu cũng không cho Trâm tự bóc cơ mà, lần này, chỉ mong cậu thương tình.

Trâm hi vọng lấm lấm, rồi Trâm thất vọng nhiều nhiều.

Đêm đó, cậu vẫn chú ý ngủ riêng. Cậu toàn nằm cái giường nhỏ thôi, chừa cho Trâm giường lớn. Cậu kéo vách rồi Trâm cũng chẳng đủ tự tin mò tới làm phiền cậu nữa. Đến cả tuần sau tình hình vẫn thế, Trâm buồn nhiều lắm, thân Trâm vậy bản Trâm biết, Trâm nào có dám oán trách nửa lời.

Đã nhiều lần Trâm cố gắng tự động viên mình, khổ nỗi, Trâm nghĩ tích cực bao nhiêu thì mỗi lần bước ra khỏi cổng tình thân lại xuống dốc bấy nhiêu, làng trên xóm dưới họ xì xào thì thật, họ nói số cậu vô phúc, sinh ra đã gánh thân tội của ông ngoại, giờ lại chẳng có nổi mụn con nối dõi. Có người còn độc địa tung tin đồn cậu bị bóng, Trâm nghe đủ cả, Trâm xót cậu lắm, một tối trăng rằm, nhân lúc cậu vừa mới đi nằm, Trâm rụt rè ngồi dưới chân giường cậu nhỏ lời.

-"Nghe đồn cô Hoàng Anh từ chối hết đám này tới đám khác, tui đoán là do cô ấy thương cậu nhiều nên không nỡ đi lấy chồng. Cô Hoàng Anh con nhà danh giá, cậu với cô ấy tuy hơi khó nhưng không phải là không có cách, cứ dặt nhau vào bụi chuối ý, xong cậu cho người ta thằng cu tí, gạo nấu thành cơm rồi thì ông trưởng thôn cũng chẳng làm gì được..."

Trâm thật thà bày cách, cậu bật dậy trừng mắt nhìn Trâm, Trâm sợ run cầm cập, nước mắt rơi là chã. Lúc này thái độ cậu mới dịu đi một chút, cậu bảo Trâm ngồi dậy nói chuyện với cậu một lát. Trâm ngoan ngoãn vâng lời, cậu đợi khi Trâm ngồi đối diện mình rồi mới thở dài hỏi, chị có muốn con vừa sinh ra đã mang tội không?

Trâm suy nghĩ hồi lâu, buồn buồn lắc đầu. Cậu xích lại gần, lau nước mắt cho Trâm, chậm rãi đề nghị.

-"Vậy cố gắng đợi thêm một thời gian nữa."

-"Nhưng...gái trong thôn kiếm được người đẹp như cô Hoàng Anh khó lắm. Đợi thêm một thời gian nữa, chỉ sợ tới lúc đó cô ấy bị người khác rước mất..."

Trâm lo lắng không nguôi, cậu ngược lại bình thân hỏi.

- "Liên quan gì?"

- "Ồ hay? Thế cậu không định rước bà hai à? Không định cho cô Hoàng Anh thằng cu tí à? Hay cậu nhắm được mối nào khác rồi? Gái thôn mình hay thôn bên? Cậu định cho ai cậu nói đi tui sẽ tính cách giúp."

Trâm hồn nhiên hỏi một thôi một hỏi, cậu nhích lại gần Trâm, ghé tai Trâm thầm thì.- "Tui định...cho chị."

Cậu hơi cười, hai tai Trâm đỏ rực, cậu lấy tay xoa xoa, tay cậu mát lạnh, tai Trâm bốt nóng nhưng lòng Trâm vẫn chần động ghê lắm. Cậu lại tiếp tục hỏi

- "Được không? Chị có giúp không?"

Từng câu từng từ của cậu như mật ngọt rót thẳng vào tim Trâm, không gian bí bách tới ngột ngạt, hồn Trâm lơ lửng tận đâu tận đâu. Trước giờ Trâm cứ tưởng cậu hai ghét Trâm, chê Trâm cơ, mà hoá ra không phải. Là cậu chín chắn hơn Trâm, cậu lo cho tương lai thôi. Trâm chẳng biết chờ thêm một thời gian nữa của cậu là ý gì, nhưng Trâm tin cậu lắm. Trâm cũng tự tin về chính mình hơn, lần đầu tiên, từ rất lâu rồi, Trâm mới dám giờ giọng mè nheo.

- "Tui giúp được...nhưng đổi lại cậu cho tui ôm một cái nha."

Sợ cậu từ chối nên Trâm chủ động luôn. Rất nhanh thôi, Trâm nép vào ngực cậu rồi vòng tay qua, trộm siết một cái, sau đó then thùng chạy về giường. Có một chút, mà cảm giác như được ăn kẹo ý, ngọt mãi tới tận sớm hôm sau. Lúc Trâm thức giấc thì cậu đã lên núi, cậu chẳng bao giờ gọi Trâm dậy cả, Trâm cũng quen với điều đó rồi.

Chỉ là, lâu lắm rồi mới thấy bu Phúc dậy trước Trâm. Bu đang vật lỏng gà. Nhìn thấy Trâm bu liền tươi cười giao phó nốt việc còn lại cho con dâu, Trâm mới đầu mắt mũi còn tèm nhem, càng lúc sau mặt mày càng tái mét.

Là con gà mái đang ấp trứng của Trâm mà.

Thảo nào bu lại lên thịt trước chứ không đợi Trâm dậy, vì bu biết chắc chắn nếu sai Trâm sẽ không làm. Đôi gà của Trâm nuôi từ thuở nhỏ bằng nắm tay, một trống một mái quấn quýt bên nhau, để được mấy lứa trứng rồi chứ, mà bu chôm gần hết, lứa này Trâm phải lên làm ổ rom ngoài gốc nhãn, xa oi là xa mà bu vẫn lần mò được.

Bu giỏi thật! Nắm cậu hai hong khô để tới giao cho khách bu cũng lựa những cái to nhất, bở nhất, bu sai Trâm mau mau rửa rồi hầm gà cho mọ cá. Mọ cá mang bầu đã có bà cả chăm rồi, nắc mớ gì bu phải sốt sắng như thế? Tiền cậu hai làm ra bu thu bằng sạch, thú rừng thỉnh thoảng bắt được bu cũng ép đem bán hoặc sai mang lên nhà trên, người ta chèn ép bu, khinh bạc bu, vì sao bu phải sống nhu nhược như vậy?

Gà hầm, nào cậu có mấy khi được ăn? Thi thoảng có gì ngon cậu toàn dành cho Trâm trước, Trâm thì tính ấp xong lứa này để bồi bổ cho cậu dân, thật không ngờ, bu ra tay quá nhanh lẹ. Con gà mái chết rồi, trứng chưa kịp nở, con gà trống cứ loay quanh trong sân. Cậu hai về, cậu thấy nó chạy túi bụi mắt kiểm soát, cậu thịt nó luôn.

Trâm ứa nước mắt, Trâm trách cậu sao vội vàng, con gà đó vẫn khoẻ mạnh, vẫn đập mái được, đợi dành tiền rước con gà mái khác về cho nó là được mà. Cậu quay lại, thần nhiên bảo.

- "Nó sống cũng chẳng vui về gì."

Trâm chợt hiểu ra, ừ thì cho chúng nó cùng đầu thai vậy. Cậu đem chỗ trứng sang nhà bu Trình ấp nhờ rồi lại xuống chợ. Trâm thì ở nhà hầm gà, Trâm nghe cậu không cãi bu, hầm canh xong ngoan ngoãn mang con gà mái lên cho mọ cá. Tuy nhiên con gà trống Trâm nhất quyết phần cậu, bu có nói thế nào Trâm cũng không giao ra.

Bu điên lắm, nhân lúc Trâm không có nhà liền hùng hục lao đi tìm. Mũi bu kẻ cũng thỉnh, Trâm đã múc vào cái niêu đất, vùi sâu dưới đồng tro bếp mà bu vẫn bới lên được. Bu ngồi ăn ngấu nghiến, gà hầm nắm ngon quá thể đáng, nhất là hai quả kê ý, ngọt oi là ngọt, phê hết cả người.

Trâm về tới nơi thì bu đã chén non nửa con rồi, máu nóng nó bốc lên tới tận đỉnh đầu, Trâm không còn giữ được bình tĩnh nữa, vội vàng xông vào giật niêu. Bu Phúc cũng không phải dạng vừa, hai bu con giằng qua giằng lại một hồi, cái niêu rơi xuống đất, vỡ tung toé.

Trâm ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc nức nở. Bu Phúc bị nước canh bắn ra chân, bỏng rất. Bu ầm ức lê từng bước ra ngoài đầu đình, nhân có hội bà lão đang đánh cờ, hội bà thím đang buôn dưa, bu được thể ca thán.

- "Bà con cô bác nhìn xem, xem có ai vô phúc như tôi không? Cái thằng hai ngoan ngoãn là thế mà lấy phải con vợ vừa lằng lằng, vừa hiểm muộn lại vừa mất nết. Đời thuở đầu có loại con dâu hầm gà ăn vụng, bị bắt quả tang không biết lỗi thì thôi lại còn hất thẳng canh vào người mẹ chồng dẫn mặt. Ôi chao ôi hôm nay cậu hai không tống cổ nó ra khỏi nhà thì tôi thề với ông trời tôi thà chết ở đây chứ không về."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Nói chung trước giờ Trâm chẳng nhu mì hiền thực cho lắm, lại không khéo ăn khéo nói nên ít được lòng người. Cu Trí biết thừa đám đông đang đàm tiếu về chị nó, họ nói trăm thứ bà già, chốc chốc lại có người mang cái tội ăn cắp vặt ra đây nghiêng.

Họ chỉ nhớ mỗi chị nó từng ăn cắp, nhưng họ lại chẳng nhớ được mùa đông năm ấy nhà nó khốn khó như nào. Thấy vừa mắt người ta đã đến siết nợ, bu nằm liệt giường cả tháng trời không đi chợ được, gạo trong lu hết sạch, tiền cũng chẳng còn một xu, nếu Trâm không bị bõm lợi bòn, lang thang từ cánh đồng này qua cánh đồng khác, gồng hết sức mót lúa hoang, lúa rài thì cả nhà đã sớm chết đói rồi.

Chỉ là những bông lúa ít ỏi còn sót lại, thế nhưng khi bị phát hiện, Trâm vẫn bị lôi ra đầu đình bêu riếu. Mụ vợ ông Tứ mụ làm ầm lên, mụ kêu rằng nhà mụ còn nửa sào ruộng chưa gặt, tội vạ đầu mụ vu hết cho Trâm. Mụ làm thế, chẳng qua là trả thù Trâm thôi, vì Trâm không chịu lấy con trai mụ.

Chuyện cũ qua rồi, nhưng những vết roi người ta quật Trâm giữa trời đông buốt giá năm ấy, cu Trí không bao giờ quên. Tương lai nếu có ngày nó làm quan, việc đầu tiên của nó, nhất định là giải oan cho Trâm.

Nó vừa nghĩ linh tinh vừa chạy, chẳng mấy chốc đã tới nhà cậu hai, nó vội thuật lại mọi chuyện cho chị nó nghe. Trâm cố làm ra vẻ bình thản bảo cu Trí bà hai đùa thôi, đừng có lo. Em trai về được một lát thì Trâm thấy bóng cậu hai, cậu kêu Trâm đi cùng cậu.

Trâm nặng nề bước từng bước theo sau, khó khăn lắm mới dám mở lời.

- "Cậu hai... có định trả tui về cho bu tui không?"

- "Không trả."

Cậu đáp, Trâm bót căng thẳng hẳn. Cậu dắt Trâm tới khu rừng nhỏ phía Bắc, bình thường không bao giờ Trâm dám bén mảng tới đây, dân làng cùng chẳng ai dám, tại nghe đồn chỗ này nhiều ma lắm quý. Hôm nay có cậu Trâm mới can đảm vậy đó, theo cậu đi tít vào tận sâu bên trong luôn.

Cũng giống các khu rừng khác thôi, có chim chóc líu lo, có hoa cỏ xanh tốt ngào ngạt. Phía cuối khu rừng, nhìn qua tường chỉ có thác nước chảy róc rách, nhưng nếu đi xuyên qua đó, sẽ tới một khu đất trống, ở giữa là cây sồi già đại thụ, dưới gốc sồi có một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ. Nhỏ lắm ý, nhìn hơn cái giường đơn có xú à, thấp nữa, muốn đi vào là phải cúi người đó, chứ không sẽ bị cụng đầu mất.

- "Á à tui bắt quả tang cậu hai lén đóng nhà gỗ nhá, tay nghề của cậu tui nhìn qua là biết mà. Sau này cậu hai đừng hòng bỏ tui, không chừng tui đi báo quan đó."

- "Ừ."

- "Mà cách trang trí y hệt ở nhà luôn, bậu cửa sổ treo vài giò phong lan nè, phía góc tường còn đặt sẵn ít hoa khô nữa. Cậu thích hoa lắm hả cậu?"

Trâm ngây ngô thắc mắc, mặt cậu đen kìn kịt, cậu búng trán Trâm một cái rõ đau. Rồi cậu đưa cho Trâm xôi bánh tẻ, cậu dặn chịu khó ở đây ít bữa. Trâm hiểu ý cậu liền, nhà gỗ vừa vững chãi vừa nhỏ xinh, Trâm thích mê luôn. Tuy nhiên lời nguyên về chốn rừng thiêng nước độc nó cứ văng vẳng trong đầu, Trâm lo nom nớp, lí nhí xin xỏ cậu.

- "Đêm cậu qua với tui được không? Nghe đồn rừng này nhiều ma lắm quý, tui sợ nó bắt tui đi mất ý."

- "Đừng sợ, là tui đồn."

Cậu chỉ bảo vậy chứ chẳng hứa là đêm cậu qua đâu, Trâm cũng đâu dám mong, mà không ngờ canh hai chợt mình đã thấy cậu nằm bên cạnh rồi. Trăng rớt ánh vàng qua khung cửa sổ, cậu hai đẹp quá, cậu ở gần Trâm quá, Trâm không kiềm được đưa tay mân mê sống mũi thẳng tắp của cậu.

Trâm ngắm cậu chẳng bao giờ thấy chán cả. Rồi cậu chợt hé mắt, tay cậu đột ngột giữ chặt tay Trâm, Trâm rút thế nào cũng không được. Đang yên đang lành bị bắt quả tang làm việc xấu, Trâm thẹn muốn độn thổ, lắp ba lắp bắp chữa cháy.

- "Tui... tui... đuổi muỗi cho cậu ý..."

Cậu nghiêng người về phía mợ, nhà nhỏ nên cậu mợ nằm sát nhau lắm, cậu vẫn nắm tay mợ không buông. Rồi đầu cậu gục nơi bả vai mợ, mợ cảm nhận được hơi ấm từ cánh môi cậu, mợ không biết cậu vô ý hay cố tình, mợ chỉ biết đầu óc mợ rối rắm, hôn mợ lơ lửng theo mây theo gió. Đêm khuya âm u tĩnh mịch, mợ nghe nhịp thở của cậu đều đều, mợ bản thân hỏi cậu.

- "Cậu hai thương tui chưa cậu?"

- "Chưa."

Cậu đáp gọn ghẽ, Trâm ảm ức lý luận.

- "Chưa thương sao ban sáng cậu không đuổi tui về nhà bu tui? Còn nữa, nắc mớ gì đêm hôm khuya khoắt cậu phải mò lên đây với tui, cậu ngủ ở nhà có phải sướng hơn không?"

- "Ồ nhà nóng."

Ra thế, chứ ở nhà mát chắc cậu chẳng lên đâu. Cậu đi như vậy mà bu cậu cũng không mấy may để ý, sáng bu thức giấc không thấy cậu bu lại tưởng cậu lên núi sớm. Bu nhọc quá bu la inh ỏi, bu mắng con Trâm chui ở xó chết tiệt nào rồi, mau mau vác cái mặt ra đây bóp chân bóp vai cho bu.

Bu gọi khản cả cổ mà chẳng thấy bóng dáng Trâm đâu. Mãi một lúc sau định thần lại bu mới nhớ ra hôm qua bu ép cậu hai tổng cổ Trâm rồi mà. Đấy, đến khổ! Đòi thuê đâu có loại con đâu, đuổi đi là đi thật luôn, cũng không biết điều ra đâu đành khóc lóc xin xỏ bu. Mồm mép để trưng bày hả? Chỉ có ăn là giỏi thôi!

Bu ở nhà một mình bu chán quá, bát ăn xong vẫn chất đầy cạnh giếng, gió thổi lá vàng rơi đầy sân, bu ngại quét, ngại rửa. Quan trọng nhất là không có người nghe bu làm nhảm linh tinh, con Trâm tuy đồ đốn nhưng được cái tháo vát, làm cái gì cũng gọn gàng sạch sẽ, con nhà bán bún nên nấu nướng cũng được, cùng là con cá rô phi đó, vào tay cậu hai là chỉ có hấp hoặc luộc, ít ra nó còn biết chiến giòn rụm ngon lắm.

Bu nằm vắt vẻo trên cái võng ngoài vườn, nghĩ ngợi mới hôm kia Trâm còn trèo lên cây hái hồng xiêm rồi gọt cho bu ăn mà, tự dưng bu nhớ Trâm quá đi mất. Ngay đến cậu hai cũng chưa bao giờ dám giành giật với bu, Trâm như thể là láo toét, nhưng thôi thì con nhóc mới mười sáu, còn trẻ người non dạ, bu lớn rồi, bu chẳng chấp nó nữa. Trưa hôm đó đợi cậu hai về, bu hiền dịu dặn dò.

- "Cậu đi đón con Trâm, bảo nó xin lỗi bu rồi bu tha thứ cho."

Cậu hai lễ phép vâng lời, Trâm hay tin bu hết giận rồi thì mừng lắm. Ai mà ở trên rừng mãi được đâu, đẹp thì đẹp chứ cô độc bỏ xừ đi được, còn thương cậu hàng ngày cứ vất vả lên xuống xuống nữa chứ. Trâm hớn hờ nhảy chân sáo theo cậu, thế nào mà vừa bước chân tới cổng ngõ đã thấy vú Năm chạy hốt hơ hốt hải tới tìm.

- "Cậu hai...mợ hai...chuyện lớn rồi...nguy rồi...mợ cả...con Chanh nó đang làm âm lên kia kia, nó biểu mợ cả bị động thai là do ăn canh gà hầm nấm của mợ hai đó. Bữa nay mợ cả có mệnh hệ gì chỉ sợ bà cả bà đốt cái nhà này mất..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Chưa cần tới bà cả nổi khùng thì bà hai giận tím tái mặt mày với cái roi mây xông tới đòi lột da mợ Trâm. Mợ hoảng hồn trốn sau lưng cậu, có cậu che chắn, bu dù có điên cỡ nào cũng không làm gì được mợ. Hai con người bu long sông sọc lườn Trâm, dẫn mặt Trâm đôi ba câu rồi vội chạy lên nhà trên xem tình hình mợ cả.

Phú ông phú bà cũng tức tốc từ trên phố huyện về, không kiệu rước, không người khiêng, chỉ đơn giản một con ngựa vằn to khỏe, bà ông ẹo nép trong lồng ngực ông. Tới cổng một cái ông bệ vệ nhảy xuống trước, hơi khom người trên bà.

- "Bu nó lấy lưng tôi làm đệm, cứ thế dẫm lên mà bước xuống."

Bà cả hai má ửng hồng, then thùng kêu thầy nó hâm à? Phú ông cười sảng sặc, vừa lăm bắm thì ra bu nó không nở vừa đưa tay bồng vợ. Bà hai ở xa xa tìm gan quận thất, lẽ thường thôi mà, thế gian này được mấy người bình tĩnh khi chứng kiến chồng mình tình tứ với con yêu nghiệt khác?

Năm xưa tiểu thư bị rấn cần, chính bà đã không màng tính mạng hút máu độc ra cho tiểu thư, chính bà đã cứu tiểu thư một mạng. Khi đó tiểu thư còn cùng bà thề nguyện đời này sẽ mãi là chị em tốt, bà thích cái gì, tiểu thư nhất định sẽ cho bà cái ấy. Lời nói gió bay, tiểu thư quên rồi.

Rõ ràng phú ông thương bà trước, có vú Bầy chứng kiến, hai người viết thư qua lại cũng non nửa năm. Phú ông khen bà thật thà chất phác, ông bảo ông say ông đắm bà ngay từ cái nhìn đầu tiên, ông hứa qua Tết sẽ đem trâu cau tới rước bà. Vậy mà dùng một cái, người phú ông rước, lại là tiểu thư.

Bà của ngày hôm đó, đau như muốn chết đi sống lại. Lá thư cuối cùng, phú ông viết rất dài, phú ông bảo vì gia đình lâm vào cảnh khốn cùng, tình thế bất buộc nên mới phải lấy con quan để trả nợ cho cha, ông mong bà nể tình ông, đừng bao giờ tìm người vợ mới của ông kể từ chuyện thư từ xưa cũ, gây khó dễ cho ông.

Ông mong bà hãy quên đi!

Thật hay, nói quên, là quên được sao? Bà tôn trọng ông, tôn trọng ký ức của hai người, bà chưa từng nhắc tới để ăn vạ ông, nhưng kiếp này bà đã trót phải lòng ông rồi, bằng mọi giá, bà sẽ chỉ là người của ông thôi.

Và rồi bà cũng toại nguyện, nghiễm nhiên trở thành bà hai của ông. Mặc dù bề ngoài ông lạnh nhạt với bà, nhưng ẩn sâu trong tim, bà biết ông còn thương bà nhiều lắm, ông chẳng dám thể hiện chẳng qua là do thế lực nhà bà cả quá lớn, cha bà làm quan to thôi. Bà sẽ nhịn, bà sẽ gắng nhịn tới ngày cậu cả đỗ Trạng Nguyên. Tới ngày đó rồi, phượng hoàng sẽ cất cánh bay xa, mọi thứ, sẽ về với đúng trật tự vốn có của nó.

Bà hai hít một hơi thật sâu lên theo bà cả và phú ông tới chỗ mợ cả, thầy lang bảo mợ không có thai, mấy ngày qua khó ở chắc do nắng nóng quá thôi.

Còn canh gà ăn cả con thì nó đầy bụng là chuyện hiển nhiên, bà cả sau đó có gọi riêng cậu cả ra hỏi chuyện, cậu xác nhận xong bà cũng an tâm phần nào, đứng đĩnh trở về phòng đùa giỡn cùng phú ông.

Bà hai thờ phào, người làm ai nấy cũng nhẹ cả lòng. Riêng chỉ có mẹ cả là vẫn chưa tin vào sự thật. Sao có thể cơ chứ? Rõ ràng tháng trước lúc cậu cả ngủ say mẹ đã hôn trộm cậu rồi cơ mà? Hôn sâu lắm ý, mẹ chắc chắn là trúng luôn ý, mấy hôm nay mẹ còn cảm thấy em bé đập đập cựa quậy trong bụng mẹ cơ mà, chắc chắn mọi người lo mẹ buồn nên nói dối để mẹ yên lòng thôi.

Là nó, là con Trâm cóc ghè đó ghen ăn tức ở với mẹ. Là nó hại chết con của mẹ, nhất định mẹ phải đòi lại công bằng cho bé con của mẹ. Nhân lúc người hầu mệt quá ngủ gà ngủ gật mẹ liền lên ra ngoài, mẹ xuống căn nhà tranh toan tìm mẹ hai trả thù, mà khổ, trông thấy bóng dáng cậu Lâm khiến mẹ hơi run run.

Cậu kéo xe đằng trước, mẹ Trâm và đồng cùi ngồi vắt vẻo đằng sau. Bữa nay vì sợ bà cả xuống trách phạt nên cậu cho mẹ lên núi cùng, tới lúc về mẹ sẩy chân ngã sưng đầu gối nên cậu không cho mẹ đi bộ nữa.

"Cậu mệt không cậu? Chân tui hết đau rồi đó, cho tui xuống chỗ này thui nhá, tui sợ cậu mệt ý."

Giọng mẹ mè nheo xin xỏ, giọng cậu đều đều.

"Chị nói nhiều mới khiến tui mệt đó."

Mẹ xì mặt không dám phát biểu thêm câu nào nữa, về tới nơi cậu xếp cùi gọn ghẽ, phủ lá chuối khô rồi bồng mẹ vào nhà. Cậu giã lá đắp lên đầu gối cho mẹ, mẹ nhìn cậu trêu mền lăm, đoạn mẹ tra khảo.

"Khai thật đi, cậu hai thương tui rồi phải không? Rõ là thương nhiều nhiều rồi ý, thương thì nói là thương, có sao đâu? Như tui nè, tui thương cậu nhất trên đời luôn đó, cậu cũng nói thương tui đi, cho tui sướng, việc gì phải ngại hả cậu?"-"Tui không biết nói dối."

Cậu đáp, vô cùng lãnh đạm. Mẹ tức, mẹ gầy hết lá thuốc ra, mẹ bảo cậu không thương thì mặc kệ nó chảy máu đi, mắc mớ gì cậu phải lo. Mẹ giận mẹ dỗi, mẹ chui vào giường nhỏ, mẹ kéo vách ngăn đến rằm một cái, lạnh lùng không hề kém cạnh cậu.

Mẹ kéo vào thì cậu kéo ra, cậu giữ tay mẹ, cậu bực bội quát.

"Hỗn."

"Kệ tui, tui cứ hỗn đó, hỗn thì làm sao?"

"Thì tui vớt xuống ao cho cá rĩa thịt."

Cậu đe, mẹ bướng bỉnh bâu môi, ngồi bật dậy huyênh hoang.

"Còn lâu mới rĩa thịt được tui nhá, tui biết bơi đó, tui toàn nhảy xuống ao vớt bèo mừi, tui không bắt bọn chúng chiên giòn thì thôi."

"Được, chị giỏi."

Cậu đứng dậy, định bỏ ra ngoài. Mẹ phụng phịu hỏi cậu đi đâu đó, cậu quay lại, chậm rãi bảo.

"Đi rước bà hai về."

Lần này thì mẹ sợ thật, mẹ sợ tái mặt luôn. Sáng nghe tin mẹ cả động thai, bà cả chuẩn bị xuống xử tội mẹ cũng không hoảng như này, mẹ vội vã chạy theo ôm vai bà cô cậu, ra sức nịnh nọt, mẹ bảo mẹ biết lỗi rồi ý, mẹ xin cậu thư thả năm sau hằng rước được không? Mẹ lý sự nhà bé xíu thế này rước về thì mẹ ở đâu?

Cậu mặc kệ mẹ lúng lẳng bám trên lưng mình, việc cậu chọc mận bán cho người ta thì cậu cứ chọc thôi, thỉnh thoảng được quả chín đỏ cậu cố ý đưa ra đằng sau cho mẹ, mẹ cắn một miếng rồi lại đưa cậu một miếng. Cậu ăn ngon lành luôn à, cậu đâu có biết thế này là hôn gián tiếp đâu, cậu thật ngốc, mẹ sướng, cười híp hết cả mắt.

Trong khi đó mẹ cả đứng rình trộm ruột gan cứ phải gọi là sôi sùng sục. Chồng mẹ thương nó mẹ đã điên lắm rồi, giờ ngay cả chồng nó cũng thương nó, ôi cái cuộc đời mẹ nó thảm. Mẹ hóng hót được xé chiều mẹ Trâm sẽ đi giao mận cho nhà thím Vân chú Trần, mẹ uất hận bốc cả túi đá dăm, mẹ trào lên ngọn lửa nhà chú thím ngồi rình, mẹ tính đợi mẹ hai qua sẽ ném cho sứt đầu mẻ trán luôn.

Khổ nỗi, người tính chẳng bằng trời tính.

Đi rình mẹ hai, ngoài mẹ ra, không ngờ còn có thêm cả cậu. Cậu Hưng nghe tin mật từ thằng Quất, tới từ sớm nép sau gốc nhãn, mẹ Chi ở trên cao tức run người, mẹ mất kiểm soát ngã lộn cổ xuống. Cậu cả yếu lắm, cậu đâu có đỡ được mẹ đâu, cậu bị mẹ đè bẹp đi.

Rồi tổ ong trên cao bị động, tíu tít bay vù vù xuống. Mẹ xót cậu quá, mẹ vòng tay qua ôm cậu, che chở cho cậu. Cậu sợ run cầm cập, cậu rúc đầu thật sâu trong lòng mẹ. Mẹ bị ong đốt sưng húp cả hai bên má, nhưng mẹ kiên cường lắm, mẹ không khóc đâu, mẹ chỉ bảo.

"Kiếp này là cậu Hưng nợ tui, trừ cho kiếp sau cậu Hưng thương Cẩm Chi điên cuồng nhưng tui lại thương người khác. Cậu phải đeo đuổi tui nhiều thật

nhiều, cậu phải tỏ tình với tui tới lần thứ một trăm tui mới nhận lời theo cậu về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Mặt mũi mọ đỏ rùng rục, những vết chích chỗ ngứa chỗ buốt, mọ trụ được một lát thì da dẻ tái nhợt, mọ xiu mắt. Cậu trốn trong lòng mọ mãi tới khi đám ong bay hết rồi mới dám thò đầu ra, là thằng hai đuôi cho cậu, nó đi giao mận cho nhà người ta với Trâm. Thằng hai ghét cậu sao lại đuổi ong cho cậu? Hay do Trâm xúi? Trâm xót cậu quá nên Trâm xúi đó, lòng cậu rộn ràng như có cả rừng hoa nở bung rục rờ.

Cậu sai cậu hai cõng mọ Cẩm Chi về, còn cậu thì bẽn lễn chân sáo bám theo Trâm. Trâm thì thoảng lại lén liếc cậu Lâm mọ Chi, trong lòng cứ gai gai kiểu gì ý, khó chịu kinh khủng khiếp.

Trâm ghen đấy, ghen lắm lắm.

Cậu tuy hơi nghiêm nhưng cậu đối xử với Trâm tốt vô cùng, càng được chiều thì lá gan của Trâm càng lớn, tính ích kỉ muốn độc chiếm cậu ngày một cao, cứ thấy đứa con gái nào lảng vảng quanh cậu Trâm bực bực ghê cơ.

Vẫn biết mọ cả chả thèm cậu đâu, vẫn biết mai sau cậu còn rước bà hai nữa, vẫn biết nhỏ nhen thế này không phải phép một chút nào. Mà khổ, biết là biết thế thôi, còn cái cảm xúc, nó khó không chế lắm chứ bộ.

Cậu cả thấy Trâm cau có lại tưởng Trâm lo lắng cho mình nên tâm trạng phần khởi lắm. Cậu gờ mu bàn tay có vết ong chích nhỏ xíu ra hươ hươ trước mặt Trâm nũng nịu.

"Tui đau quá à, tề tề buốt buốt ý, Trâm thôi cho tui một cái đi, thôi phù một cái là hết đau liền ý...nha...nha..."

Cậu năn nỉ nhè nhều mãi, cậu hai đột ngột quay sang nhìn Trâm. Trâm thấy mọ Cẩm Chi nằm gọn ghẽ trên lưng cậu, máu nóng lại xộc lên tới tận đỉnh đầu, giật giật thôi phù một cái vào tay cậu cả. Chỉ có vậy thôi mà cậu Hưng sượng ngay ngất, cậu Lâm không nói gì cả, cậu thờ ơ quay mặt bước tiếp.

May có cậu kịp thời tới nên mọ Chi cậu Hưng chỉ bị sốt chứ không nhiễm độc. Phú ông có lời khen ngợi cậu, còn thưởng cho hẳn mười quan tiền. Bà hai cũng rom róm sụt sùi, ngày nào bà chả sa sả dận dò cậu Lâm, Trâm nghe tới nhảm tai rồi ý chứ, bà bảo, trong bất cứ hoàn cảnh nào cậu Hưng gặp nguy hiểm, cậu Lâm cũng phải dốc hết sức mình cứu giúp, đặc biệt không được phép tố giác thói hư tật xấu của cậu cả trước mặt phú ông.

Trâm nghe vô lý lắm, Trâm thắc mắc lý luận như thế là bất công với cậu hai, nhưng bu lại khuyên rằng, tình máu mủ sao mà dứt? Đến anh ruột của mình còn không đối xử tốt để người đời họ cười chê cho à? Sống lâu với bu, nhiều điều Trâm không phục, không dám phản biện, chỉ riêng điều này là nể thôi. Đàn bà thương con riêng của chồng hơn cả con ruột mình, trên đời này quả thật hiếm hoi.

Có lẽ vì bu rộng lượng như thế nên mới sinh ra được cậu hai giỏi giang ngoan ngoãn, chẳng mấy khi cãi bu cả. Trâm sẽ cố gắng noi gương bu, tương lai nếu cậu có nhiều bà nhiều con, dù xích mích bất đồng với các bà Trâm cũng sẽ cố thương yêu chăm sóc cho các con như nhau.

Bà Phúc sốt ruột cậu Hưng, bu hối hả chạy lên thăm cậu mọ. Đi được gần tới sảnh bà gặp con Bưởi hót ha hót hải như đứa mất hồn, con này bà ngứa mắt với nó lâu lắm rồi, tuy nhiên bà cũng chẳng làm gì quá đáng đâu, chỉ khẽ gờ chân sang bên phải thôi mà, nó ngã sấp mặt là tại nó mất đề lên trời đó chứ.

Bà thấy nó bất động liền lôi nó vứt vào chuồng bò, trái rom phủ kín mít. Đoạn bà phui tay, đứng đĩnh rẽ vào vườn mận, lén lút ngó cậu Hưng từ phía cửa sổ. Tội cậu, tội mọ, da dẻ trắng nõn mịn màng thế kia bị ong nó chích cho sưng phồng hết cả, bà hai xót cậu mọ đến nao lòng. Bà cả ngày hôm ấy cũng chẳng vui về gì, vừa thờ phào vì cậu Hưng đỡ đỡ sốt thì lại không thấy con Bưởi đâu, bà gần như phát điên.

Bà gào, bà thét, bà lệnh phải tìm nó bằng được cho bà, không tìm được thì lũ chúng bay nghỉ cơm đi. Cả nhà nháo nhác toán loạn, ngay đến phú ông cũng sốt ruột chẳng yên, chỉ có bà hai ngồi núp một xó cười khẩy thôi. Tiểu thư tính nóng như lửa, đợt này không dẫn con Bưởi ra bã thì bà bé bằng con kiến. Bà đây cũng chỉ là muốn mượn dao chém người chút cho khuấy khoả. Bà men theo bờ rào tới gần phòng của phú ông phú bà, im thin thít chuẩn bị chứng kiến cảnh vui.

Đúng như dự đoán, con Bưởi ngu ghê lắm, thằng Quát tìm thấy nó, cõng nó về, bị bà cả quát cho một trận nhưng nó chả nhớ vì sao bị ngã nữa. Nó chỉ thút thút ôm chân bà, ầm ức nghẹn ngào.

"Tại anh Quát ý...lúc con mang cháo xuống cho cậu mọ xong đi ra anh Quát cầm trộm tay con...xong con tui thân quá, xong chắc do con chạy vội nên con bị ngã xù nó vào chuồng bò...nhưng con bị hại mà...bà làm chủ cho con với...là con bị anh Quát hại đó...bà đừng đánh con nha bà..."

Nó gào to không kém bà, cả nhà được dịp phì cười. Bà cả cũng cười, bà không nở ra roi với nó, thậm chí bà còn bảo thằng Quát cố kiếm một trăm quan tiền rồi đợi hai năm nữa bà bán nó cho. Thằng Quát mừng như mở cờ trong bụng, bà cả thực ra đâu có cần tiền, bà là bà muốn thử thách nó thôi, xem nó có thương con Bưởi thật lòng không.

Con Bưởi nức na nức nở, nó ôm bà bảo không gả đâu, đòi cả đời ở với bà cơ. Bà triu mến nhìn nó, bà cho nó ngồi trong lòng bà, bà tết tóc viền hai bên mái cho nó xinh thật xinh.

- "Mày đang chiếm chỗ của ông đấy!"

Phú ông nghiêm giọng mắng mỏ, bà cả nguyệt ông, chê ông trai già sắp có cháu còn giờ thói trẻ con. Phú ông lắc đầu thở dài, chắc phải xúc tiến tạo điều kiện cho Quất Bưởi thôi, tổng khứ được con Bưởi xuống gian dưới lúc nào hay lúc đó, để xem tới lúc nó chữa tướng ra, nó đẻ con thì nó ôm con nó hay ôm vợ ông?

Bà hai rập rình phía cửa sổ được phen sốc khỏi nói, khi xưa bà đi chơi về muộn thôi mà nửa đêm tiểu thư còn sai người đánh bà chực trượng liễn, vậy mà giờ đây, con Bưởi lại nhon nhon dễ sợ. Tiểu thư thay đổi rồi, hoặc ngày xưa tiểu thư cũng chẳng thương bà nhiều như cái hôm tiểu thư cứ xoén xoét suốt ngày.

Có lẽ, chỉ có bà đã từng thật lòng thương tiểu thư thôi. Cái giá sau này tiểu thư phải trả, âu cũng là do tự chuốc lấy, bà chẳng áy náy làm chi nữa. Lòng bà nhẹ tênh, bà đứng đĩnh bước từng bước về căn nhà tranh, bà bảo bà nhọc nên dặn mợ Trâm dọn cơm riêng.

Như thường lệ, mợ bê lên hai cái khay cho bà chọn. Mỗi khay một đĩa rau muống luộc cùng bát nước canh dầm sấu giống nhau, ngoài ra có một khay để chiếc bát con múc vài miếng thịt kho tương, khay còn lại là chiếc bát nhỉnh hơn, mợ cũng gấp rất nhiều thịt bên dưới, nhưng lại chan nước tương thừa trong nồi lên che lấp, làm như nó đơn thuần chỉ là bát nước tương không thôi.

Đúng như mợ dự đoán, bà toàn chọn khay cơm thịt. Mợ nén cười bê khay cơm về phòng, mợ sắp đĩa gấp thức ăn cho cậu. Cậu hai bữa nay lạ lắm, mợ gấp thịt cậu chẳng thêm ăn, mợ gấp rau cậu cũng gạt ra. Cậu chan có tý nước canh, ăn qua loa thôi.

Cậu bực cái gì không biết? Mợ linh cảm cậu giận mợ, nhưng mợ hỏi mãi cậu chẳng chịu mở miệng. Đến tối cậu không nghe mợ nói chuyện như mọi khi, cậu lạnh nhạt châm đèn dầu ngồi đan rổ. Tại lúc trước mợ hay có thói quen ngồi bệt xuống đất nên sàn nhà cậu ộp gỗ luôn cho mợ rồi, quan chỉ cấm xây nhà gỗ thôi chứ đâu có cấm lát sàn, cậu hai cũng giỏi lách luật ghê.

Với lại chỉ là những miếng gỗ mài nhẵn bóng mịn xếp xen kẽ với nhau thôi mà, tháo ra tháo vào dễ không. Giàu như nhà phú ông mới được đi chân đất trong nhà, nghe đâu ông mua được gạch đá hoa từ trên kinh thành đắt lắm. Chắc chẳng ai ngờ nghèo rớt mùng tơi như nhà Trâm cũng có cái phúc đó nha.

Cậu hai sáng dạ quá đi mất, lấy được cậu thật may. Mợ ngồi xuống bên cạnh nín ống tay áo cậu. Cậu thờ dài quay mặt sang chỗ khác, cậu chán mợ rồi sao? Chả nhẽ hôm nay công mợ Chi xong cậu trúng tiếng sét ái tình với mợ ấy rồi, cho nên về thái độ của cậu mới như băng như đá vậy. Cậu thương cậu nhớ người ta tới mức lo đến bị dao cứa trúng tay, cậu ít khi bất cần như thế lắm.

Mợ tủi, nhưng lòng mợ vẫn thương cậu nhiều nhiều, mợ vội kéo tay cậu, ra sức thổi phù phù. Mợ mong cậu bớt đau, nhưng cậu lại chẳng đoái hoài tới sự quan tâm của mợ, mặc cho mợ lo lắng, cậu khăng khăng giật ra, giọng cậu lạnh nhạt.

- "Đề hơi mà thổi cho ai đó."

Mợ há hốc, ai đó là ai cơ? Cậu cả á? Cậu đề tâm sao? Mợ hỏi dồn, nhưng cậu không chịu nói thêm gì cả, cậu tiếp tục chẻ nửa đề đan thêm cái thúng. Mợ sợ cậu hiểu nhầm nên cuống quýt giải thích.

- "Đời này tui chẳng thương ai hết ý, cậu cả lại càng không, thương mỗi cậu hai thôi à. Thương cậu hai nhất luôn, nếu cậu hai không chê tui nguyện làm vợ cậu hai kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa nha."

Giọng Trâm ngọt ngọt lắm, mặt cậu hơi giãn giãn ra rồi, Trâm đề ý cậu bớt khó thì xích xích gần cậu hơn, len lén nằm xuống sàn rồi gối đầu lên đùi cậu. Cậu không có đẩy ra nữa, cậu tập trung làm việc mặc kệ mợ, mợ cười cười vòng tay qua ôm eo cậu, lim da lim đim ngủ mất.

Mợ mơ màng tới canh tư, thấy mặt hơi nhột nhột thì chợt tỉnh giấc, mợ thấy tay cậu mân mê nơi gò má mợ, rồi mặt cậu với mợ sát ới là sát, trán mợ cụng trán cậu, môi mợ hơi chạm môi cậu. Tim mợ thảng thốt như muốn nhảy ra ngoài, mợ vô thức gọi tên cậu, rồi mợ áp ứng buột miệng hỏi.

- "Cậu...cậu...làm gì đó?"

Cậu thoáng giật mình, tai cậu đỏ ửng. Rõ ràng đã có khoảnh khắc mợ thấy cậu hơi bối rối, nhưng chỉ chốc lát cậu đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh. Môi cậu khẽ sượt qua môi mợ, rất nhanh, rồi cậu thân nhiên bảo.

- "Tui...đuôi muỗi."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Đầu óc mớ mông lung trống rỗng, mợ ngây ngốc một hồi, rồi mợ ầm ức kinh khủng. Cậu đều ghê lắm, cậu hại mợ ruột gan mềm nhũn xong cậu tỉnh bơ như không ý. Mợ không chịu đâu, mợ muốn đòi lại cơ. Mợ liền mình đưa tay vòng qua cổ cậu, lấy cậu làm điểm tựa, mợ đột ngột nhướn người lên, thơm trộm cậu một cái.

Không thơm má đâu, thơm môi hẳn hoi nhé!

Cậu bị bất ngờ, cậu nhìn mợ đầy nghiêm nghị. Nhưng mợ không thêm sợ đâu nhé, mợ làm ngơ luôn.

- "Tui cũng đuổi muỗi mà, ày da, cái con muỗi ở đâu mà to thế chứ nì!"

Mợ cười khoái chí lắm, mợ thách cậu cáu giận hay phạt mợ đấy! Quả đúng như mợ dự đoán, cậu lẳng lặng quay đi dọn dẹp đồng tre nửa thúng rỏ, từ tối tới giờ mà cậu đan được nhiều ghê, vất vả cho cậu quá. Trong khi đó mợ ngủ miết à, mợ thấy ăn năn quá, mợ bảo để mợ đan nốt mấy cái dang dở mà cậu chẳng cho, cậu khoẻ lắm, mợ chịu không tranh được. Mợ đành lẳng văng quanh cậu, cố ý thờ dài thườn thượt.

- "Tối nay tui ngủ với cậu nha, nhà lắm muỗi lắm ý, tui ngủ một mình tui sợ nó công tui đi mất."

Mợ nịnh ngọt xon xớt, mà cậu dường như hiểu nhầm ý mợ thì phải. Cậu nắc nằn ngay ngắn cho mợ, mặt mợ ngẩn tưng luôn. Nhiều lúc mợ cảm nhận được cậu thương mợ, chỉ là, thì thoảng những lúc như này mợ cứ bị hoang mang áy. Nhưng thôi, mợ chọn tin tưởng cậu, đợi cậu như lời cậu hứa.

Một thời gian là bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Hay nửa năm?

Thấm thoát vậy mà cũng tới mùa tép nhảy tanh tách ngoài đồng, dưới cái tiết trời se se lạnh cuối thu ăn bát com gạo tám bùi bùi với chút tép riêu mỡ nước thì còn gì bằng? Ôi chào cái con tép quê nó căng mọng ngày ngày, thêm chút lá chanh xắt nhỏ dậy mùi ngào ngạt, càng nhai càng bùi. Bà hai nằm đung đưa trên chiếc võng ngoài vườn, trong mơ toàn thấy tép là tép, tỉnh giấc rồi mà vẫn thấy thòm thềm.

Mợ Trâm làm món này ngon lắm nhé, tiếc là nhà bà không có ruộng, mua ngoài chợ thì bà tiếc tiền nên lần nào muốn ăn cũng sai mợ ra ao mò thôi. Ở nhà cũng không có công to việc lớn gì nên bu sai là mợ đi liền. Bà hai ăn rất khoẻ nên mợ tính mò đầy hai giỏ để còn lên phần cậu hai nữa, mò tới mò lui thế nào lại vớ được mảnh vải người ta ném đi, tuy ban đầu dính bùn bết bát bẩn lắm, nhưng lúc giặt sạch sẽ mợ phát hiện ra là lụa cao cấp hẳn hoi. Mợ mừng huỳnh, mợ thức mấy đêm liền để may đồ cho cậu, còn thừa ít vải vụn, mợ chấp lại làm chiếc yếm nhỏ.

Tiền bu Phúc trần hết nên cậu hai ít áo quần mới lắm, thì thoảng có để ra được mợ thấy cũng chẳng đáng là bao, cậu lại mua đồ ăn hoặc mấy thứ lật vặt mợ thích thôi. Mợ thì vậy từ đợt lấy cậu bu Trinh sắm cho nhiều, vẫn còn tốt, nhưng sáng sớm hôm ấy mợ vẫn vui lạ, tại được mặc đồ đôi với cậu ý.

Bà hai ban sáng nom cậu Lâm thấy hơi quen quen rồi, mà lúc đó mắt bà còn tèm nhem nên chưa nắm rõ tình hình, tới lúc mặt trời lên cao, cậu đi ra chợ, mợ Trâm khom lưng nhỏ cò ngoài vườn, bà đâm chiều ngắm mợ, rồi bà giặt này mình, lửa giận trong bà nó bốc cứ ngùn ngụt ngùn ngụt.

Cái con rẻ rách, quân ăn trộm ăn cắp, dân làng đồn quả không sai. Lụa của bà, lụa thượng hạng của bà, hai chục quan tiền của bà, cái công bà đặt dưới phố huyện, tâm sức của bà, bao nhiêu ngày mà mong bà ngóng được ngắm cái tướng tròn tròn yêu yêu của cậu Hưng trong bộ đồ mới, áy vậy mà con ranh nó lại thò mắt.

Con này nhìn cái mặt là biết dày như thốt rồi, bà nhiech cho một hồi mà nó có thêm nhận lỗi đâu, nó còn dám giả bộ rằng nó vớt được ở dưới ao chứ. Ao nào? Nực cười, dưới ao mà nở ra lụa thì có mà dân làng khỏi nuôi tằm lấy tơ, từ mai cứ thế nhảy xuống mà vớt.

Bà tức sôi cả máu, bà lôi nó ra trời vào góc mạn, đoạn bà dùng roi mây bà vục cho bằng khai. Nó càng chối bà càng mạnh tay, để xem nó gan được tới bao giờ? Tiếng roi quất vun vút đều đều, roi tấp thẳng vào da thịt mợ, những vết trầy xước rom rớm máu, mợ đau tái cả mặt, nhưng mợ không khóc, mợ cũng không phục.

Việc mợ không làm, có đánh chết mợ cũng không nhận. Nhưng phận làm con, bu dạy bảo mợ đâu được phép chống cự? Mợ cắn răng nín nhịn, chưa lúc nào mợ mong cậu mau về như bây giờ. Mợ mong mãi, đúng là thấy bóng dáng cậu, nhưng tiếc rằng, không phải cậu hai.

Mợ cứ nghĩ mợ tiêu luôn rồi, ai ngờ cậu Hưng hốt hoảng xông vào cời trời cho mợ. Bà hai vội vàng giải thích, bà tố cáo mợ Trâm tội ăn cắp lụa nhưng cậu không thèm nghe. Cậu giặt roi từ tay bà, vừa quất bà cậu vừa hậm hực chửi.

- "Là tui đó, thứ rẻ mặt đó tui không thèm, chính tui quăng xuống ao đó. Bà là đồ rắn độc, bà chết sớm đi cho đỡ chật đất."

Cả người bà cứng đờ, đau xương đau tim, chỗ nào cũng đau. Tiền bà dành dụm mãi để mua cho cậu tấm vải đẹp, cậu nữ lòng nào chê đồ rẻ mặt? Rẻ mặt quá, cậu không mặc thì thôi, cậu để làm giẻ lau chân cũng được mà? Cậu cứ thế vứt đi ư?

Lời lẽ của cậu, sao mà nó cay nghiệt?

Bà là rắn độc? Bà chết sớm? Bà tui nhục gạt nước mắt, chân tay bà run lẩy bẩy, bà đối xử với cậu tốt là vậy, bao nhiêu tâm huyết bà dành cho cậu, áy thế mà, trong mắt cậu, bà chẳng bằng một đứa con gái nhà bán bún. Bà ngã, cậu không hỏi lấy nửa lời. Nó ngồi thu lu một góc thì cậu lại sột sắng quay sang quan tâm, cậu còn dụ nó về ở với cậu, làm vợ cậu, để cậu lo cho nó cả đời.

Tội thay cho cậu, cậu cứ như này, đến một ngày không xa, chỉ sợ cậu hối hận không nguôi. Tối lúc đó rồi, không khéo lại quỵ xuống mong bà tha thứ.

Mà bà cũng chẳng trách cậu đâu, cậu chưa lớn, chưa hiểu chuyện, cậu vô tội.

Con dâu bà mệt đến bơ phờ rệu rã. Mẹ sợ mẹ Chi biết chuyện lại làm ầm ĩ nên nhờ lời khuyên cậu cả lên nhà trên giùm mẹ. Cậu thấy mẹ thảm quá, xót quá, nên chiều lòng mẹ, còn mẹ thì lê lét từng bước về phòng. Mẹ đi được nửa đường chợt thấy bu đuổi theo, bu khổ sở cầm tay mẹ khóc lóc năn nỉ, bu xin mẹ giữ kín không cho cậu hai biết bu đánh mẹ.

Có lẽ bu lo xa quá rồi. Cậu Lâm chín chắn chứ không bốc đồng như cậu Hưng, cậu có thể trả đũa tất cả mọi người để đòi lại công bằng cho mẹ, nhưng riêng bu thì không đâu, bu dẫu sao vẫn là bu mà. Tuy nhiên mẹ cứ gặt đầu cho bu yên tâm. Thi thoảng bận bịu thì trưa cậu sẽ không qua nhà nữa, nhưng tới xế chiều kể cả cậu về muộn đến mấy thì mẹ vẫn đứng loanh quanh ở ngoài cổng đón cậu.

Chỉ có hôm nay là chẳng thấy bóng dáng mẹ đâu, lòng cậu tự dưng hơi hụt hẫng. Com mẹ để phần cậu dưới bếp, gà còn chưa lên chuồng mà mẹ đã đi nằm rồi, mẹ cũng chẳng thèm đợi cậu cùng ăn.

Bu cậu cũng có bao giờ đợi cậu đâu? Cậu ăn một mình, chẳng phải quen rồi sao? Hay từ ngày rước mẹ về, cậu lại không quen nữa? Cậu cố ý đẩy cửa thật mạnh, tiếng bước chân của cậu, chính cậu cũng nghe rõ, nhưng mẹ hình như không nghe thấy thì phải?

Mẹ trùm chăn kín mít, mẹ ngủ say lắm. Mẹ nhọc mà, mẹ tự lấy thuốc của cậu để trong giỏ thoa rồi nhưng da thịt vẫn rất vẫn xót, xương cốt vẫn nhức vẫn tê. Cậu thì đâu có biết đâu, cậu cứ lóng ngóng, cậu đi qua đi lại quanh giường mẹ, rồi đêm đến cậu thấy khó vào giấc, chốc chốc cậu lại ngoảnh sang bên cạnh xem mẹ có thức giữa chừng không.

Cậu trông mãi tới lúc gà gáy, cậu phải đi giao hàng cho người ta rồi mà mẹ còn chưa dậy. Sáng sớm mẹ hay rang com cho cậu lắm, có hôm mẹ còn nấu cháo hành hoa nữa, xong mẹ sẽ leo đèo theo cậu ra tới tận đầu ngõ, mẹ dặn dò cậu bao nhiêu là thứ. Bữa nay mình cậu lười tha lười thôi, thi thoảng ngoảnh lại cái công đầu hiu vắng vẻ, lòng cậu bất giác trùng xuống.

Trưa hôm ấy cậu chủ tâm ghé qua nhà, thấy bóng mẹ ngồi bàn thần trên giường, tay ôm đầu gối nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ. Cậu cao lớn là vậy, chắc mẹ phải nom thấy cậu rồi chứ, nhưng mẹ lại chẳng hề nhảy chân sáo chạy ra quần lấy cậu. Cậu bàn thần đi vào buồng, khẽ ngồi xuống cạnh mẹ, cậu chờ mẹ mở lời trước, mà một canh giờ qua đi, không gian vẫn cứ im lìm như thế. Rốt cuộc cậu chịu không nổi, cậu vụng về vỗ nhẹ vào bả vai mẹ, đợi mẹ quay người, cậu trầm tư nhìn mẹ, rồi cậu ngập ngừng hỏi.

"Chị...chị hết thương tui rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Mẹ đơ cả người, cậu về từ bao giờ mà mẹ không biết quý không hay vậy nhỉ? Hôm nay cậu lại về ban trưa cơ? Chẳng rõ cậu buồn chuyện gì, mặt bí xị tội ghê lắm, còn hỏi mẹ linh ta linh tinh nữa chứ. Mẹ chủ động vòng tay qua ôm cậu, đầu mẹ gục bả vai cậu, rồi mẹ lau ba lau bầu.

"Vớ vẩn, sao tui hết thương cậu cho được? Chắc lại có đứa nào tung tin đồn nhảm phải không? Rảnh quá ha, cậu nói tui nghe là đứa nào để tui tấn cho nó ra bã luôn."

Mẹ ba hoa rõ hăng, mặt cậu chợt đỏ bừng, cậu ấp úng giải thích.

"Thì...thì có cái đứa xóm trên...nó bảo chiều tối qua chị ăn com trước tui..."

"Ồ, chiều qua tui nhọc người tui đi nằm luôn mà, tui nào có ăn com trước đâu? Mà ghê thiệt đó nha, ở tận xóm trên mà làm như chui gầm giường nhà người ta không bằng. Cái quân mất nét nhà chúng nó, toàn bịa đặt bom đếu, rõ ghét."

Máu mẹ nó cứ phải gọi là nóng hừng hực lên ấy, bôi nhọ danh dự mẹ ít nhiều mẹ còn nhịn được, chứ riêng chia cắt tình cảm của cậu mẹ là không có xong với mẹ đâu. Cậu nhất định không chịu nói danh tính kẻ xấu hại mẹ càng lộ ruột, mẹ điên tiết toan xông lên xóm trên dẫn mặt nhưng cậu đã kịp chốt cửa trước khi mẹ lao ra rồi.

Căn phòng nhỏ xiu thoang thoang hương lan rừng, mẹ phụng phịu tựa người vào song cửa sổ, cậu cầm tay mẹ, bắn khoăn quan sát hồi lâu. Mẹ tủi lắm, xém chút nữa là rung rung mếu tị bu Phúc rồi ý, khổ nỗi thấy cậu tình cảm thối thối lên vết trầy tím mẹ lại mềm nhũn, mẹ chẳng nỡ để cậu phải khổ xử. Mẹ đành bỏ qua, mẹ chỉ nhõng nhẽo chút chút thôi.

"Tui bị ngã đó, vừa đau vừa xót, thôi không chẳng khỏi đâu, phải thơm cơ."

Phải thẳng Toàn có mà nó chả xông vào mần con Trang tới bến luôn rồi ý, mà cậu hai thì khác, chẳng để dụ chút nào sất, chán lắm cơ. Mẹ bủ cái môi rõ dài, cậu bôi thuốc cho mẹ, không những ở chỗ bị thương mà còn thoa đều cả mu bàn tay nữa. Cái hỗn hợp này ngoài dầu dừa và sáp ong còn có thêm chút thảo dược tán nhuyễn, là hàng đắt nhất và bán chạy nhất của cậu, không phải vì cậu thét giá, chẳng qua bởi thảo dược quý hiếm tận trên vách núi cao, khó kiếm lắm.

Thế cho nên gái trong thôn giàu lắm mới dám mua, chỉ mợ là được dùng thoải mái thôi. Có đợt nhà còn hai hũ nhỏ, cô Hoàng Anh trả gấp đôi cậu cũng không bán, mợ cảm động ghê lắm. Lấy cậu một thời gian, chẳng phải làm việc nặng nhọc da mợ bớt rám nắng hẳn, thi thoảng soi gương mợ thấy má mình cứ hồng nhuận lên ấy, bu mợ còn trêu người ta lấy chồng mất xuân xanh, mợ thì càng ngày càng trẻ ra.

Cậu ở nhà được có một lát xong cậu lại phải bận công chuyện. Các buổi chiều cậu hay cầm một tấm gỗ bào mỏng với cục gạch nhỏ rồi chạy đi đâu ý, mợ trước giờ tưởng cậu lên núi hoặc qua chợ, nhưng bữa nay ngắm lại mợ cứ linh cảm có cái gì đó không đúng lắm.

Không lẽ cậu trốn mợ ra bụi chuối hện hò?

Chết toi, không lẽ thế thật? Con nào? Gái nhà ai? Làng dưới hay xóm trên? Á, mợ biết thừa rồi nhá, nhất định là xóm trên rồi! Cái con mồm năm miệng mười ton hót bịa chuyện mợ không thương cậu nữa chứ còn gì?

Nó muốn cướp cậu đây mà, đừng hòng soi a, dù cậu có rước nó về thì cũng làm bà hai thôi, trái chiếu ngủ dưới đất ý, mợ dẫu sao vẫn là mợ cả nhé, mãi mãi là mợ cả. Mỗi ngày qua đi, mợ lại ích kỷ thêm một chút, mợ thấy mợ hiền được mỗi mấy cái ngày mới lấy cậu thôi, còn giờ cậu cung cung mợ rồi là mợ lại hiện nguyên hình thành Trâm của ngày xưa ấy.

Quả đúng là, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Mợ lén lút rình rập bám theo cậu. Con này nó máu ghê đó, không thèm hện bụi chuối luôn, hện tận trên ngọn đa. Nó bắt cậu leo cây mà nó có chịu tới đâu, cậu thì cứ ngồi mãi trên đó làm gì không biết?

Mợ băn khoăn, mợ đắn đo. Rồi mợ chấp tay mợ lượn tới lượn lui, chợt mợ phát hiện ra hướng cậu nhìn xuống chính là thư phòng của cậu Hưng. Thầy đồ đang dạy cậu ấy, cả mợ Chi cũng chơi loanh quanh bên cạnh. Mợ Trâm há hốc, mợ vội vàng tự bịt miệng mình để khỏi gây ra tiếng động...thì ra...thì ra cậu hai lén học chữ.

Trước kia Trâm cũng từng hỏi bu Phúc về việc này, lúc đó trông bu có vẻ buồn bã lắm, bu bảo bà cả cấm phú ông mời thầy cho cậu. Tuy nhiên bà cả không nhận đâu, Trâm nghe vủ Năm kể cái mồm bà lúc nào cũng giáo huấn rằng bà không cấm, chính bà hai là người tự xin phú ông rằng cậu hai dốt nát, tiếp thu chậm không cần học.

Mỗi bà nói một nẻo, tất nhiên mợ Trâm tin bu Phúc hơn chứ. Làm gì có mẹ nào lại không muốn con đỗ đạt, chẳng qua thấp cổ bé họng cứ bị bu Yên chèn ép hoài. Cậu hai với cậu cả cùng sắp bước sang tuổi mười lăm, sắp đủ tuổi dự thi rồi, bà cả với phú ông chuẩn bị cho cậu cả chu đáo lắm, không chỉ ông bà hi vọng vào cậu, mà dân làng cũng hi vọng.

Cần bản chỉ cần một người đỗ đạt là rạng danh cả dòng tộc, cả vùng quê ấy chứ. Trâm thì vẫn cứ tưởng cậu hai là cháu tội phạm nên không đủ tư cách tham dự, nhưng kẻ cũng lạ, không thi thì cậu học để biết mặt chữ là được rồi, cậu chăm chỉ như vậy làm gì cơ chứ?

Đầu óc mợ hoang mang lắm, mợ chạy một mạch về thủ thi hội cu Trí, nó cười hi hi lắc đầu.

- "Không đâu, vẫn được thi, chỉ là với những người lý lịch không sạch sẽ như cậu thì phải nộp thêm năm mươi quan tiền lệ phí. Thi ba kỳ, thi Hương, thi Hội và thi Đình. Nếu cậu hai nhà chị đỗ đầu kì thi Hương, sẽ được ân xá cho đưa con trai đầu lòng. Còn nếu được dự thi Đình, chỉ cần lọt tam bảng thi cậu, bà hai, chị và tất cả họ hàng thân thích với tội phạm sát nhân, tức ông ngoại cậu hai đều được bỏ thân phận thấp hèn."

- "Tam bảng là gì cơ cu Trí?"

- "Cao nhất là Trạng Nguyên, tiếp tới Bảng Nhãn, rồi tới Thám Hoa đó. Nhưng nhiều người tài nên lọt vào thi Đình khó lắm Trâm ạ, bu bảo mấy năm nữa em chỉ cần đỗ thi Hội thôi, hoặc thi Hương cũng được, rồi em sẽ phấn đấu lên chức cai tổng cho bu nở mày nở mặt, em sẽ rửa cái oan năm xưa cho Trâm nữa."

- "Ừ ha..."

- "Hai chị em tám gì mà rôm rả thế? Cu Trí ơi bu vừa đi nộp tiền rồi nha, tuần sau cu Trí được đi nghe giảng đó."

- "Thật hả bu? Thật hay đùa hả bu? Thật không thế bu?"

Cu Trí sượng phờn hết cả người, bu Trinh cười hiền gật đầu. Thầy cô Hoàng Anh xuống phố huyện mời bà bọt mép mới rước được Thám Hoa năm kia về truyền đạt kinh nghiệm thi cử cho trai tráng trong thôn, phú ông thoáng tay chi hẳn trăm quan tiền để cậu cả ngồi ở vị trí đẹp nhất, nhà nào muốn cho con em đi chỉ việc đóng thêm năm quan thôi.

Trâm nghe mà mừng rơn à, vội chào bu rồi hối hả về nhà xin tiền bu Phúc. Tiền hàng của cậu kiếm được bu quản hết mà, bu từng bảo bu giữ cũng là muốn tốt cho tương lai cậu mợ thôi nên mợ cũng yên tâm lắm lắm.

- "Không được."

- "Sao vậy bu?"

- "Năm quan nhiều quá!"

- "Vậy hai quan được không bu? Hai quan nhé bu, bu cho cậu đi bu, để cậu đi nghe Thám Hoa giảng cho sáng cái dạ, rồi sau này biết đâu cậu thành tài."

Mợ chợt nhớ tới ba quan mợ còn đót cậu bù vốn rồi dặn mợ cất kỹ, nên mợ xuống nước chỉ dám xin hai quan. Có hai quan thôi mà bu cũng khó khăn, mợ năn nỉ mãi bu cứ cương quyết không đưa tiền, mợ kiềm không nổi nữa, mợ ầm ừc buột miệng.

- "Tiền của cậu mà, tiền của cậu chớ đâu phải của bu."

- "Chị cầm miệng!"

- "Bu quá bất công đi, bu là bu mà bu không thương cậu chút nào cả."

- "Giỏi giang có tư chất thì khắc thi đỗ, chẳng cần nghe ai giảng hết, nhà đã khó khăn chị lại còn học đòi thế hả?"

- "Bu nói buồn cười ghê ý, bu chả hiểu gì sất, chả nhẽ bu chưa nghe câu không thầy đồ mầy làm nên à?"

Mợ ức quá mất khôn, mợ chộc bu giận sôi máu. Bu hằm hằm đứng phắt dậy, bu lý sự bu không thương cậu thì trên đời này chẳng có ai thương cậu cả. Mợ đang điên, mợ cãi bu, mợ bảo có mợ thương. Mợ hét ầm ĩ, mợ bảo bu đừng có nói mồm, nếu bu thương thì bu chứng minh đi, bu đưa cho mợ hai quan tiền. Mợ trả treo hại bu tức run cầm cập, bu trừng mắt túm tóc mợ, rồi bu giáng cho mợ một cái tát để đòi, năm ngón tay bu in đỏ rưng rục trên gò má mợ.

Mợ mắt thẳng băng, ngã nhào xuống sàn nhà. Bu chỉ thẳng vào mặt mợ răn đe.

- "Chị không phải dạy tôi cách làm bu, nghe chưa? Đừng có để tới lúc tôi phải dắt chị về trả cho bu chị. Dâu với chả con, loại mắt nết, cút xuống bếp nấu cơm mau. CÚT."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Đột nhiên mợ cảm thấy cái việc mợ tranh luận với bu sẽ chẳng đi tới đâu cả. Cùng lắm là mợ lại ăn thêm trận đòn nữa, chứ đòi được hai quan của bu ý à, đòi đến mùa quýt đi. Mợ thở dài phui váy rồi chạy ra gốc đa với cậu. Mợ muốn trông thấy cậu, mỗi lần mợ buồn buồn mợ đều muốn ngắm cậu ý, ngắm cậu rồi, mợ cảm giác được tiếp thêm sức sống nhiều lắm.

Cậu đã trèo xuống từ bao giờ, không chỉ mình cậu, còn có cô Hoàng Anh đứng đó nữa. Cô ấy dúi cho cậu phiếu đi xem Thám Hoa giảng bài, còn nũng nịu mong cậu nhận lấy tấm lòng của cô, cậu có ngại thì cuối vụng sang gặt trả nợ là được. Mợ trồn đằng sau bụi hoa râm bụt, nước mắt chỉ trực rơi ra. Giờ mợ có chục quan tiền thì tốt nhỉ, mợ sẽ đăng ký hẳn hai phiếu rồi đường hoàng xông tới giật tay cậu, lôi cậu về nhà với mợ.

Mà mợ không có. Ba quan, ba quan ít ỏi quá, chẳng làm được cái gì sất. Ôi dào, rốt cuộc cậu vẫn được đi nghe giảng, lại còn không mất đồng nào. Tốt quá, tốt quá còn gì?

Mợ tự lẩm bầm trong lòng, mợ dặn mình phải vui lên. Dặn thế thôi, nhưng không vui nổi. Mợ nhớ tới lời hứa của cậu, mợ sẽ đòi cậu thôi. Kể cả cậu không đỗ, kể cả thân phận cậu có thấp hèn thì cậu vẫn là cậu của mợ, mợ sẽ vẫn theo cậu cả đời. Chỉ là, cậu lo cho mợ chu toàn như vậy, mợ thì vô tâm quá, chẳng giúp gì được cậu mấy.

Lòng mợ nặng trĩu, mợ quay lưng, lủi thủi ra về. Bữa đó mợ cất công lượm đủ thứ rau xanh mướt trong vườn nấu bát canh tập tàng với tôm khô, mợ còn bứt mấy quả khế kho cá nữa. Mợ nhanh lắm, cứ lúc nào bu định gấp gì là mợ đã gấp trước cho cậu rồi, mợ bị bu lườm cho mấy lần.

- "Nhân có bu ở đây, tui muốn thừa chuyện với cậu luôn. Từ giờ tiền hàng cậu đưa cho bu một ít thôi, còn cậu để tui giữ đi. Tui giúp cậu cất, tích đủ năm mươi quan còn đăng ký thi Hương."

Bu sốc sực nghẹn xương cá, cậu cũng sốc, cậu không nghĩ mợ lại biết chuyện sớm như vậy. Cậu chưa kịp nói gì thì bu đã vội xua xua tay.

- "Không việc gì phải thế, cứ đưa bu giữ cho, tới ngày thi bu khắc đưa."

- "Cậu đừng tin, hai quan bu còn chả cho ý!"

- "O cái chị này, ngu chưa? Nói thế khác nào đồ tiếng ác cho bu, bu là bu nghĩ cho cậu thôi. Chị tính mà xem, nhà thì nghèo rớt mòng toi, đâu phải chỉ có năm chục quan lệ phí thi đâu, xuống phố huyện còn đủ thứ tiền, tiền ăn tiền ở, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó chớ."

Mợ nghe bu giải thích thấy có lý dễ sợ, là mợ nông cạn chẳng suy xét sâu xa rồi, may có bu người lớn chín chắn hiểu chuyện. Trong khi đó bu thờ phào nhẹ nhõm, tranh quyền quản tiền với bu hả, còn mợ đi!

Mà cậu hai nữa, lằm lỉ ngu ngu cũng học đòi thi với chả cử. Sức ảo tưởng của cậu công nhận kinh khủng khiếp thật đấy. Cái thân phận thấp hèn bu nợ cậu, bu đã đánh tiếng mấy lần rồi, cậu cứ tốt với cậu cả đi rồi thời cơ tới bu ắt xin cho cậu chức thị vệ mà. Cậu an phận thủ thường có phải tốt không?

Đằng này, mơ trèo cao là chỉ có ngã đau thôi.

Ôi chao ôi cái cuộc đời này, bu thương phú ông thứ hai, bản thân bu đứng ở vị trí thứ ba, nghĩa là bu thương cậu Lâm thứ tư lận luôn đó. Thương chứ sao không thương, cậu lành tính lại ngoan ngoãn có hiếu với bu, sau này vận đổi sao dời, bu có hưởng phúc bu cũng chẳng bỏ rơi cậu.

Bu khua môi mím thêm mấy câu, mẹ Trâm an tâm hẳn, lúc rửa bát mẹ còn vui vẻ ca hát nữa cơ. Xong xuôi mẹ chạy sang nhà bu Trinh gửi thóc để chằm đàn gà của mẹ. Đợt trước cậu hai đưa trứng qua đây ấp nhờ mà, nhưng mẹ không có đón về, tại mẹ sợ bu Phúc thịt hết cho mẹ cả thì toi.

Mẹ còn nhờ bu dạy mẹ cách dệt vải nữa, trước lúc về mẹ rẽ qua cánh đồng hoang chặt mấy bó đay để kéo sợi. Thấy mẹ mất rồi, thầy mẹ đâu thể cho mẹ tiền tiêu vật như thầy cô Hoàng Anh đâu. Bu mẹ còn phải lo cho cu Trí, thế cho nên mẹ muốn tích góp một ít dúi cho cậu trước khi lên đường thì mẹ phải tự lực thôi.

Mẹ chủ quan chắt hai quang gánh đầy, quên khuấy mất cái chân bị bu đánh vẫn còn đau, đâm ra về tới đầu ngõ mồ hôi nhễ nhại, mặt mũi cũng tái mét luôn. Cậu đang đứng ở ngay cái cổng tre, nhìn thấy mẹ cậu vội vã chạy ra đỡ. Mẹ cầm cái nón quạt phần phật, quạt cả cho cậu nữa, mà cậu tránh luôn, mặt cậu cau có lắm.

- "Giận tui hả?"

- "Ừ."

- "Sao giận? Do tui đi lâu quá hại cậu sốt ruột à? Mỗi lần cậu về muộn tui cũng đều sốt ruột cả ý, nhưng tui đã xin phép cậu trước rồi mà? Cậu đợi tui lâu không cậu?"

- "Tui không đợi chị, tui ra ngoài quét lá."

- "Sao cậu không mang chổi?"

- "Tui quên."

Vậy hả? Mẹ lại nốc cả cân dưa bỏ rồi, mặt mẹ xỉ như cái bị. Mấy cây đay còn phải phơi khô nên tạm thời mẹ chưa làm được gì, nhưng mẹ thương lượng với cậu thành công rồi, rằng vải mẹ dệt cậu chỉ bán hộ thôi, tiền thu được cậu phải đưa mẹ. Mẹ gạt mồ hôi, toan ra giếng giặt giũ thì đã thấy áo quần sạch sẽ thơm tho phơi ngay ngắn trên sào rồi, mẹ cảm động lắm, mẹ vội quay người chạy vào ôm chầm lấy cậu.

Cứ nghĩ tới cái buổi tuần sau là mẹ nấu cả ruột ra ấy, Thám Hoa này lựa ngày nào không lựa, lại lựa đúng hội thả đèn uyên ương hai năm mới có một lần. Cậu với cô Hoàng Anh đi nghe giảng với nhau xong có khi lượn ra đầu đình dự hội luôn, trăng thanh gió mát có khi kéo vào bụi chuối mây mờ nhau cũng nên.

Không lẽ giờ mẹ mặt dày xin cậu về nhà sớm sớm? Không đâu, quyền của cậu mà. Mẹ cũng có cho được cậu cái phiếu năm quan như người ta đâu mà có tư cách?

Mẹ tủi quá, càng nghĩ càng tủi, càng nghĩ càng nẫu nê. Mẹ rầu rĩ suốt một tuần, chiều hôm đó đợi cậu ra khỏi nhà mẹ liền ôm mặt khóc nức nở. Hiền thực rộng lượng gì chớ, mẹ ghen kinh khủng lên ý, mẹ nhin hết nổi rồi. Phòng có mỗi mẹ nên mẹ chả phải giữ kè, mẹ ghen ngào mẹ rầm rứt, mẹ tức tưởi mãi cho tới khi cậu đột ngột đẩy cửa vào.

Bất ngờ quá, mẹ không có kịp chùi nước mắt.

Cậu đứng sừng sững trước mặt mẹ, cậu chậm rãi hỏi ai bắt nạt chị?

Chị, chị với cả chị, suốt ngày chị. Hôn cậu có hai tuổi chứ mấy? Gọi cái từ chị nghe già đau già đớn à. Mẹ kiêu đang ức sắn, phun ra một thôi một hỏi.

Xả xong mẹ mới thấy mình lão. Phận đàn bà liễu yếu đào tơ mà dám lên mặt đòi co với chồng, phải mấy thằng xóm trên chặc nó và cho rụng răng rồi. Mẹ lăm lét nhìn cậu, sắc mặt cậu nghiêm nghị hại mẹ run cầm cập, mẹ vội vã quỳ xuống ôm chân cậu năn nỉ.

- "Tui xin, tui xin, là tui nhớ lời, đừng trả tui về cho bu tui nha, tui biết lỗi rồi."

Mẹ rớt rít van nài, thậm chí mẹ còn định tự vả miệng mình mong cậu bớt giận. Mà tay mẹ mới đưa được nửa chừng, hai tay cậu đã áp chặt hai bên má mẹ rồi, mẹ giờ có đánh cũng là đánh cậu thôi, nên mẹ chẳng dám.

- "Đứng dậy đi."

Cậu nói không chút biểu cảm, mẹ sợ sồn gai ốc. Không đâu, mẹ không đứng đâu, đứng để cậu tổng cổ mẹ ra khỏi nhà à, mẹ đâu có ngu. Mẹ ngó ngang ngó dọc, nhanh trí lết tới cạnh chân giường, bám chặt không buông. Cậu kiên nhẫn tiến tới, ngồi xuống ngay cạnh mẹ. Cậu chỉ lên đùi mình, rồi cậu thân nhiên cho mẹ hai sự lựa chọn.

- "Quỳ ở đó hay ngồi ở đây?"

Mẹ sau một hồi ngáy ngốc chột hoàng hôn, mặt mẹ sáng như sao, mẹ vội nhảy vào lòng cậu, đầu nhỏ nép vào lồng ngực rộng lớn, hai tay vòng qua ôm cổ cậu phụng phịu.

- "Tui ngồi đây."

Cậu nhìn mợ rất kỹ, đoạn cậu thở dài.

- "Mất súng vù rồi."

- "Kệ nó."

- "Súng đỏ sẽ xấu."

- "Kệ xấu, xấu sẵn rồi, cô Hoàng Anh mới đẹp."

Mợ dỗi, sứt sà sứt sít. Cậu cười, những ngón tay cậu mon man trên mi mắt mợ, cậu day bằng một lực rất đều, rất nhẹ, sức nóng dần lan toả khiến đôi gò má mợ ửng hồng. Đoạn cậu giúp mợ xoa nốt hai bên đầu gối, vừa xoa cậu vừa ghé tai mợ thủ thỉ.

- "Mợ đẹp hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Ôi chào ôi, mợ chết chìm trong hũ đường mất thôi. Ban nãy mợ dỗi mợ nói lấy chứ mợ đẹp thì cả thôn biết, mợ cũng biết thừa đi ý. Các bà lão còn khen mợ có gương mặt đầy đặn phúc hậu, mợ cố tình chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh đưa tình với cậu, cho cậu mê mợ tít tò lò luôn.

Ấy thế mà cậu chẳng ngắm mợ say đắm gì sất, cậu cóc đầu mợ cái rõ đau.

- "Đieu."

- "Đieu nhưng mà đẹp cậu nhí?"

Mợ nũng, cậu đặt mợ lên giường, đoạn cậu thông thả bỏ đồ trong túi ra sàn, cậu vói quả ổi đào nho nhỏ nhét vào mồm mợ. Cái mặt mợ phồng mang trợn má nhìn rất chi là hài, nhưng cậu cho thì mợ vẫn cố ăn hết. Mợ ngó ngó nghiêng nghiêng, không thấy cái phiếu đi dự giãng đâu cả, mợ liền thắc mắc.

- "Cậu không đi với cô Hoàng Anh nữa hả?"

- "Không."

- "Sao không? Đi đi chứ, đi nghe Thám Hoa truyền đạt kinh nghiệm cho sáng cái dạ."

- "Tui đi để đêm nay mợ khóc hết nước mắt hả?"

Cậu thần nhiên hỏi, cậu gọi mợ là mợ rồi đó, ngọt không để đâu cho hết ngọt. Cậu cứ như này mợ sún rằng lúc nào chẳng biết đâu, mợ ngượng ngùng bao biện.

- "Tui khóc là vì chuyện khác mà. Tui đâu có khóc vì hai người đi chung với nhau đâu, tui rộng lượng lắm. Cậu đừng có hiểu nhầm tui ích kỷ vô lý nhé, chuyện gì tốt cho cậu thì cậu cứ làm, tui không bao giờ muốn cậu khó xử đâu, tui cũng biết nghĩ trước nghĩ sau chứ bộ."

Mợ ba hoa rõ hoành tráng, tỏ vẻ cao thượng lắm cơ. Xong bắt gặp ánh mắt cậu thâm trầm nhìn mợ, khoé môi cậu khẽ cong lên như kiểu cậu biết tông rồi ý, mợ phát thẹn. Rốt cuộc hai má mợ hây hây đỏ, mợ lấy tay che mặt, lí nhí thừa nhận.

- "Được rồi...được rồi...tui thừa nhận...là tui ghen..."

- "Mới thế đã ghen? Sau này tui rước bà hai mợ tính sao?"

Cậu hồ hững chất vấn, mợ lén lút nhìn cậu xuyên qua những kẽ ngón tay, mợ tự thấy con người mợ nhỏ mọn thật đó, so với những đứa con gái nhu mì nét na trong thôn, mợ thua xa luôn. Biết làm sao, cảm xúc của mợ, chính mợ cũng không không chế được mà, mợ phụng phịu lấp liếm.

- "Ờ thì sau này cậu cho tui thăng cu tí rồi, thì tui chơi với nó, cái đầu tui không nghĩ tới cậu nữa, cái tim tui chuyển sang thương cu tí, thương cậu ít ít thôi, thì tui không thèm ghen luôn."

Mợ ngọt ngào là vậy, có làm sao cậu lại xa xâm mặt mày? Cậu giận ghê lắm, cậu đứng phất dậy hại mợ lăn lông lốc mấy vòng dưới sàn. Cậu hậm hực

bỏ ra ngoài không thèm nói chuyện với mẹ luôn. Mẹ hoang mang lẽo đẽo bám đằng sau cậu, cậu còn chẳng buồn liếc mẹ lấy một cái.

Mãi đến khi tới gốc đa phía sau đình cậu mới khom người quát.

- "Lên lưng tui."

Mẹ vội vã nghe lời, cậu cõng mẹ treo lên cao tít. Rồi cậu ngồi phía ngoài, cậu cho mẹ ngồi ở chỗ êm mộng hơn, ở giữa nhánh cây và cậu. Bấy giờ thì mẹ hiểu hết rồi, cậu không nhận phiếu của cô Hoàng Anh không có nghĩa là cậu không đi nghe giảng. Cậu vẫn nghe đó, mà nghe lên.

Cánh cổng đình làng đóng chặt, trong sân lớn chủ yếu là thanh niên trai tráng, mẹ Chi, cô Hoàng Anh với mấy đứa con gái nữa được vào cũng là pha trà rót nước thôi. Riêng cậu cả ngồi cái chiếu to nhất, chễm trệ ngay đối diện Thám Hoa, mọi người khác đều ngồi bệt phía đằng sau, cu Trí may mắn thế nào được xếp ngay hàng thứ hai. Ôi chao ôi thế là tốt lắm rồi, còn hơn cậu Lâm phải vất vèo trên cây đến tội.

Thám Hoa quả có tài hùng biện, mọi người phía dưới bàn tám rất rôm rả. Hắn nói nhiều thứ mẹ không hiểu, nhưng mẹ lên để ý thấy cậu lắng nghe vô cùng chăm chú, gương mặt cậu sáng lắm, pha chút phấn khích và nhiệt huyết nữa. Trong phút chốc mẹ tưởng tượng ra cảnh cậu đỗ đạt, cậu mặc áo quan, ôi chao, cậu lúc đó phong độ ngồi ngồi luôn.

Mẹ ngây người ngắm cậu, say đắm tới nỗi bị kiến cắn đỏ ửng cả chân mẹ cũng chỉ nhẹ phui chúng đi, mẹ chẳng dám kêu, sợ phiền cậu, rồi sợ động dân làng phát hiện ra lại coi khinh cậu mẹ.

Mẹ đã nhịn rất giỏi rồi, mà tới gần cuối buổi kiến kéo tới lúc một đông, mẹ ngứa ngáy không chịu nổi, mẹ nhân lúc cậu không để ý len lén treo xuống, rồi mẹ vô tình đập vào nhánh đa khô, nó gãy cái rắc, mẹ ngã cái rùm.

Tiếng động to quá, bên trong sân đình ngơ ngác, cậu cả tai thính nhất, cậu hô lớn có đứa rình trộm. Cả bọn nháo nhác chạy ra, đứa với liềm đứa cầm cuốc, hùng hục truy bắt kẻ gian. Bắt được thì nhất định phải trói nó ở cái cột đầu đình rồi gọi cả làng ra bêu riếu xử tội.

Mẹ Trâm lo toát mồ hôi hột, tiếng bước chân ngày một tới gần. Xung quanh bao bọc bởi ao hồ, đình làng và một cái vườn chuối, cậu mẹ quả thật hết đường rồi. Mẹ đau không nhắc mộng nổi, mẹ hoảng loạn khuyên cậu trốn đi, có gì mẹ chịu thay cho. Nhưng cậu không nghe, cậu dịu mẹ chạy thực mạng, rồi cậu ôm mẹ, cùng nhau nấp trong cái giếng cạn sau bụi chuối tiêu.

Nấp kỹ lắm rồi, thế nào mà vẫn bị cậu cả phát hiện.

Cậu thấy thẳng hai trước, cậu ghét thẳng này kinh khủng, cậu toan gào toáng lên thì lại bắt gặp ánh mắt quen quen, ánh mắt mà cậu ngày nhớ đêm mong. Cậu không nổi.

Ai đánh Trâm một thì cậu xót mười, cậu thực sự không nổi.

- "Tụi bay ơi là con mèo hoang đó."

Cậu hét, rồi cậu quay người. Trai tráng trong làng được phen thở phào nhẹ nhõm. Mẹ Chi luôn đi theo cậu Hưng, toàn bộ sự việc, mẹ chứng kiến hết. Mẹ cay đắng nuốt nước mắt ngược vào trong, mẹ là mẹ chỉ muốn lời con đó ra bầm vằm cho bõ tức, nhưng mẹ không dám. Mẹ sợ làm thế rồi, khoảng cách giữa cậu và mẹ, sẽ ngày một xa.

Bữa nay mẹ nhịn, nhưng rồi một ngày nào đó, mẹ sẽ trả hết.

Mẹ Trâm từ nãy tới giờ thấy chân man mát, hoá ra cậu Lâm đã với mấy cái lá hoàn ngọc nhá rồi đắp lên cho mẹ từ lúc nào. Cậu hỏi mẹ còn ngứa không, mẹ cúi gằm lắc đầu, lỗi do mẹ hết, cậu cũng trách mẹ đó, nhưng không hề nặng lời, chỉ mắng có đúng một từ, cậu bảo.

- "Ngốc."

Mặt mẹ tiu ngưu, đợi một lát sóng yên biển lặng thì cậu cấp mẹ về. Không phải bông hay bể công chúa đâu, chính là cấp ý, là tay cậu vòng qua eo mẹ, xong cậu cấp mẹ lên rồi cứ thế đi thôi.

Mẹ so với cậu thì nhỏ xíu à, cảm giác cậu đối xử với mẹ như với lợn ý, người mẹ cong cong giống con tôm, có mỗi cái bụng vất ngang qua tay cậu, chân hay đầu đều chúi xuống không chạm đất.

Cậu qua nhà lấy đèn rồi lại vòng ra sông để bán, giờ thì tay xách đèn tay cấp mẹ. Mẹ biết tội nên mẹ không dám kêu, nhưng mẹ tự dặn lòng, từ giờ mẹ sẽ ăn thật nhiều, để bụng bẫm lên, mẹ béo rồi xem cậu có còn nâng mẹ dễ dàng rồi chạy phăng phăng thế không?

Ồ nhưng mập nhờ may lại xấu nhĩ?

Rồi cậu lại thấy cô Hoàng Anh đẹp hơn có mà chót à?

Không được, ngàn vạn lần không được. Mẹ lắc lắc đầu bỏ đi cái suy nghĩ đen tối đó. Ra đến bờ sông cậu mới thả mẹ xuống, mẹ ngồi trên đám cỏ xanh rì, điệu đà chỉnh chu lại đầu tóc, con bé Dung từ đâu nhảy ra không nhẹ.

- "Cậu hai cấp Dung với, con cũng thích được cấp, giống mẹ Trâm ý."

Nó năn nỉ nó i ôi, cu Trí mặt đen kìn kịt, mặt mợ Trâm cũng đen không kém. Lại đòi thay, mợ vừa thấy rất thiệt thòi cơ mà, vì đâu tới lúc cậu hai cấp con đó quay vòng vòng ruột gan mợ lại lỏng lộn lên thế hả trời?

"Ê, mi ra cấp con Dung đi chứ."

"Chị tưởng em không muốn chắt? Trò này khó lắm, phải khoẻ cỡ cậu hai mới làm được."

"Bu cho người ăn cho lắm vào, để người yếu xìu ra thế hả?"

Mợ Trâm bực bội trách móc, cu Trí dỗi không thèm nói chuyện với chị nó nữa. Nó vùng dậy chạy đi, vừa chạy vừa quay đầu lại hờn con Dung.

"Anh sẽ không bao giờ đan chong chóng cho Dung nữa."

Dung giật mình thon thót, vội xin cậu hai cho xuống lao theo anh Trí nịnh nọt. Cậu hai neho mắt nhìn theo tụi nó, rồi cậu quay lại bán đèn cho người ta cùng mợ. Cậu với mợ ngồi gần nhau, nói chuyện với khách nhưng chẳng thèm nói với nhau nữa lời.

Mợ gái có chồng rồi thế mà cũng lắm người để ý, rình rập mợ từ lúc hoàng hôn dần buông tới khi trăng treo lừng lừng trên ngọn tre. Toàn là mấy anh trai xưa kia hỏi mợ không được nhân cơ hội ngấm trộm ý mà. Mợ thỉnh thoảng lại lên nhìn lên đưa mắt nháy nháy với tụi nó, ra hiệu đừng có nhòm mợ nữa.

Tại mợ sợ mấy con vợ nó ghen ý, rồi lại ghét mợ, khổ cái thân mợ.

Mợ cũng không hiểu có làm sao mà cậu đột ngột vòng lên chắn trước tầm mắt mợ. Tường cậu vẫn còn giận mợ cơ mà? Cậu cao quá là cao, giờ thì mợ không còn nhìn thấy anh trai nào nữa rồi.

"Cậu sao thế? Cậu đứng vậy bán đèn làm sao?"

Hai tai cậu đỏ bừng bừng, tự dung cậu bối rối khác thường. Cậu trềng mắt, nhưng không phải lờn mợ, mà là ngoảnh ra đằng sau. Mãi lúc lâu cậu mới quay lại, mợ hỏi cậu đứng đó mãi làm gì thì cậu khẽ hắng giọng rồi chậm rãi bảo.

"Phòng mợ sây chân ngã lộn cổ xuống sông."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Ủầy, cậu đang lo lắng cho mợ đó sao? Mợ biết bơi cơ mà cậu vẫn quan tâm mợ mới ngọt ngào chứ! Tim mợ rung ra rung rinh, mợ bển lên vòng tay qua ôm cậu, chân mợ khẽ nhón, cánh môi chúm chím dịu dàng áp lên cổ cậu.

"Bao nhiêu người xung quanh kia."

Cậu chậm rãi nhắc nhở, mợ thoáng giật mình, thẹn thùng đưa tay che hai má nhuộm hồng. Cậu búng trán mợ, cậu mợ sau đó lại tiếp tục bán đèn, chẳng nói với nhau lời nào cả, nhưng chốc chốc lại ngoảnh sang nhìn nhau, mợ cười rất tươi, còn cậu, hình như cũng hơi tủm tỉm.

Chiếc đèn cuối cùng, cậu chưa kịp nhắc mợ đã bán phất cho người ta. Mợ ngốc quá, chăm chăm tiết kiệm tiền chẳng giữ lấy một cái cho mình. Cậu mợ đành ngồi cuối sông xem các đôi khác rong chơi, những ánh nến trong đêm lung linh rục rờ đến mê hồn. Bên kia ruộng lúa mới lên đồng, nồn nà lắm, hương lúa thoang thoang ngòn ngọt, lúa còn đang thi con gái đó, mợ cũng vậy, mợ cũng đang ở độ tuổi rục rờ nhất của thanh xuân. Đẹp như vậy mà không quyền rũ được cậu, sợ sau này già rồi chẳng còn cơ hội.

Đầu óc mợ toàn những toan tính xa xăm, mợ liềm mình rúc vào lòng cậu, những ngón tay thon thon mò mẫm chạm tới mu bàn tay ram ráp của cậu. Bàn đầu là chỉ là tiếp xúc mon man nhẹ nhàng, sau dần thấy cậu chẳng màng mò gì cả mợ liền liềm mình thò thè.

"Nếu cậu hai nắm tay tui, thì sẽ không bao giờ sợ tui lộn cổ xuống sông cả. Tại nhờ tui có vấp thì cậu hai cũng kéo lại được ý."

Mợ nũng nịu hết nước hết cái mà cậu chả có động tĩnh gì sất, mợ tiu nguôi ghê lắm. Thế nào mà tới lúc tan hội, mợ vừa mới nhòms dậy phui vấy thì cậu đã chủ động cầm tay mợ, nắm ngón tay đan nhau chặt thật chặt, cậu đi trước, lẳng lẳng dắt mợ theo sau.

Lòng mợ xốn xang rạo rục, về tới nhà cậu mợ cùng ngồi đối diện nhau trên chiếc giường nhỏ, cậu chưa buông ra trước thì mợ cũng chẳng tội gì, cứ ở bên cậu như này, mợ nguyện thức xuyên đêm cũng được.

"Mợ Trâm.."

Cậu gọi, gọi cả tên của mợ ra luôn, nghe thân thương gì đâu. Giá kể cậu bỏ đi chữ mợ, chỉ kêu Trâm thôi chắc mợ phát rồ luôn đó. Nhưng kệ đi, thế này

cũng đủ sướng rồi, mẹ ngoan ngoan dạ, cậu định nói mà xong cậu lại thôi. Mẹ cảm giác bữa nay cậu có tâm sự, tuy nhiên mẹ cũng chẳng dám tọc mạch, lăm lăm để cậu bức cậu đuổi mẹ về giường thì thôi.

Chẳng mấy khi có cơ hội, mẹ ngã người nằm xuống, đầu tựa lên đùi cậu, tay vẫn nắm tay cậu không buông, mắt còn long lanh chớp chớp mời chào cậu. Cậu nhìn điệu bộ của mẹ, nhìn cười không nổi, mà cậu ngại, nên cậu đưa tay kia che mắt mẹ. Mãi sau cậu mới tha cho mẹ, rồi cậu ngáp ngừng mở lời.

"Sau này cu tí thì để tui thương cho...còn mẹ...mẹ cứ thương tui là được rồi."

Cậu phát biểu xong câu đó hai vành tai chột đỏ ngầu, mẹ đờ cả người luôn à, một lát sau mới kịp định thần chọc cậu.

"Cậu thương cu tí nhiều không?"

"Nhiều."

"Nhiều như nào?"

"Nhiều bằng thầy tui, bu Yến thương cậu Hưng. Cộng với cả mẹ nữa, mẹ định thương cu tí bao nhiêu tui thương thêm ngàn đó."

Thực ra cậu Hưng cũng phải gọi bu Phúc là bu đó, nhưng cậu ngang ngược, cùng lắm cậu chỉ ra về trước mặt phú ông thôi. Mẹ ngẫm mà chột thấy bất công thay, cùng là con mà cậu cả được phú ông thiên vị cưng chiều hết mực. Cậu đâu có gì xuất sắc hơn cậu hai đâu? Chẳng qua ông yêu người nào hơn thì thương con người đó hơn thôi mà. Tội nghiệp cậu, nhưng không sao hết, đã có mẹ ở đây rồi, mẹ nghiêm túc thì thầm.

"Bu Yến, thầy cậu và mẹ Chi thương cậu Hưng bao nhiêu, tui sẽ thương cậu bù gấp vạn lần như thế."

Cậu hình như bị làm cho cảm động, tay cậu siết tay mẹ chặt lắm, hơi đau đau, nhưng ngọt thấu tim à. Ai cũng bảo nhà phú ông có hai cô con dâu, mẹ cả sướng bao nhiêu thì mẹ hai khổ bấy nhiêu, mà mẹ đâu thấy khổ đâu, nhiều lúc mẹ còn thấy mẹ tốt số hơn mẹ Chi ý chứ.

Lại nói tới mẹ Chi, có đêm nào mẹ được ngủ ngon? Mẹ học võ từ nhỏ, chó mèo lợn gà thậm chí cả hổ con trên núi mẹ còn thu phục được, mỗi cậu cả là đầu cứng hơn đá. Mẹ đến phát rồ với cậu, nhưng kêu mẹ bỏ cuộc thì mẹ không làm nổi, mẹ mê cậu quá mất rồi.

Mẹ dậy trang điểm từ lúc gà còn chưa gáy, lần này mẹ nghe theo lời khuyên của con Bưởi, áp dụng cách bà cả quyền rũ phú ông. Mẹ mặc chiếc yếm đỏ để lộ tâm lưng ong mịn màng, yếu điệu bước ra vườn mận ngồi đợi từ sớm. Cậu như thường lệ đọc sách ở cái bàn phía Nam, mẹ thấy cậu ngắm mẹ đến bản thân cả người, cậu về mẹ hay sao ấy, tại cách đưa bút kia không giống viết chữ cho lắm.

Mẹ vui như mở cờ trong bụng, trưa đó mẹ không ăn cũng thấy no. Rồi mẹ lên tới thư phòng của cậu ngắm tranh. Khổ cho mẹ số nhỏ, tranh, có thì có, nhiều là đáng khác, mà chẳng phải vẽ mẹ đâu.

Là mẹ hai đấy.

Còn có bức lưng trần rồi chiến thêm cái mặt đẹp trai của cậu trên đó nữa cơ. Rõ ràng là xăm xong tẩy mắt, rõ ràng là hú hí với nhau rồi, thế mà dám xảo biện qua mặt mẹ? Bu mẹ bảo đàn bà không hư thì làm sao đàn ông hỏng? Con này nó mất nét vậy đấy, lấy chồng rồi mà vẫn tính của chồng mẹ, cái đồ lằng lằng. Mẹ càng nghĩ càng lộn ruột, ức chế tích tụ bao nhiêu ngày bỗng bùng bùng phát ngùn ngụt.

Máu mẹ sôi, gan mẹ nóng, mẹ hùng hục lao xuống túp lều tranh. Mẹ hai đang ngồi rửa rau ở cạnh giếng, nghe có người gọi mình, vừa mới ngược mắt lên đã bị mẹ cả choảng cho cả tảng đá to bự vào đầu. Mẹ thấy trời đất chao đảo, não mẹ ong ong, đau như muốn nứt ra. Mẹ ngã, trán tứa máu rì rì, mọi thứ xung quanh mờ dần, rồi mí mắt mẹ sụp xuống, mẹ ngất lịm.

Tảng đá trên tay mẹ cả vô thức rơi, mẹ lay mãi mà mẹ Trâm không hề nhúc nhích. Mẹ hoang mang tới đờ đẫn, rõ ràng mẹ đã kiểm soát lực mà, mẹ chỉ định đập cho thâm tím mặt mày thôi. Vì đâu tới nông nỗi này?

Là do đá nhọn quá, đâm rách da mẹ hai, thời điểm mẹ ngộ ra thì mọi thứ đã quá trễ rồi, mẹ chỉ còn biết phi tang vật chứng xuống đáy ao. Còn mẹ Trâm, mẹ run run kéo mẹ ấy đem giấu trong đồng rơm sau vườn. Khi mọi thứ đã được an bài xong xuôi, mẹ ngo trước ngo sau, chắc chắn không có ai nom thấy liền thờ phào chạy biến về phòng.

Mẹ cài chốt thật chặt, mò lên giường trùm chăn kín mít. Mẹ dặn con Chanh có ai hỏi thì bảo mẹ ở nhọc nên ở nhà cả ngày. Mẹ xếp rơm khéo lắm, chắc chẳng ai tìm thấy nó đâu, có tìm ra thì cũng chẳng liên quan tới mẹ. Nhưng rồi mẹ lại sợ, sợ nó nghèo mất thì tội nghiệp nó, dù sao nó vẫn còn trẻ măng, lại đẹp nữa.

Cậu Hưng kiểu gì chả khóc lóc vật vờ, mẹ hiểu cậu quá đi mà. Mẹ chết có khi cậu chẳng thèm đoái hoài đâu, ôi chao nghĩ tới thôi mà ruột gan mẹ sôi sùng sục trở lại, mẹ ghét, mẹ căm, mẹ hít thở thật sâu, mẹ tự an ủi mình không có tội. Là tại mẹ hai đó, lằng lờ trơ tráo, gấp báo ứng là đúng thôi.

Cậu hai hôm đó đi lượm mả thuê ở thôn bên được trả hậu lắm, cậu trích ra bốn mươi đồng mua nửa cân dưa lê. Cái giống dưa này nó ngọt quả mà thơm phưng phức, đất thôn cậu không trồng được, cậu nhớ có đợt con Trang đem sang mấy quả, mẹ hai mê lắm, mẹ vừa ăn vừa cười tít mắt.

Cậu sợ trầy nên dùng lá khoai môn bọc từng quả rồi cẩn thận bỏ túi vải đem về. Mẹ chắc đang đứng ở loanh quanh ở cổng đợi cậu đó, cậu mà về thế nào mẹ cũng lao ra đón, trông thấy dưa chắc mẹ thích phát rồ, rồi mẹ lại ôm chầm lấy cậu giữa xóm cho mà xem.

Mẹ ấy à, không giữ thể diện phép tắc gì cả đâu!

Nhưng cứ nghĩ tới mẹ, tinh thần cậu phấn chấn hẳn lên, bước chân của cậu cũng nhanh hơn. Tiếc là, thời khắc cậu về tới nơi, mọi thứ chẳng như cậu tưởng tượng. Mẹ chắc chưa hết thương cậu đâu, tại sáng nay mẹ còn nấu cháo hành hoa cho cậu mà, có ít ruốc mẹ cũng nhường cậu.

Không lẽ mẹ nhọc? Phải rồi, có khi mẹ nhọc, mẹ đi nằm trước cũng nên. Cậu vội vã đẩy cổng, sốt ruột chạy vào buồng trong thăm mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Căn phòng nhỏ xíu chẳng có bóng người, đôi giường một to một nhỏ của cậu mẹ chần chiếu hăng còn gấp gọn gàng. Chúng tỏ mẹ không nhọc, mẹ chắc chạy đi đâu đó thôi. Cậu cất gọn đồ nghề, giọng bu cậu từ nhà trên sa sả vọng xuống.

"Mẹ Trâm đâu? Dọn cơm đi chứ! Mẹ muốn hại bu chết đói hả? Mẹ Trâm! Mẹ Trâm lên bu biểu!"

Bu gọi rất hòng mà không thấy mẹ đáp. Dâu với chả con, chưa già đã điếc, bu xô đôi dép lê loẹt quẹt xuống bếp tìm mẹ. Ôi chao ôi cái con mắt nết, nó còn chưa thêm vo gạo, rau củ ngâm ngoài giếng từ bao giờ cũng quên không vớt vào?

Lại mãi chơi rồi, nên bà con gái, không lo làm ăn cứ suốt ngày thích đi hóng hớt chuyện thiên hạ, chả ra cái thẻ thông gì sất! Đợi đấy, quả này về bu đánh cho tuốt xác thì thôi. Cậu hai đi làm vất vả cả ngày trời, nom cũng tội. Bu thương cậu, toan nấu lửa nấu bát canh, mà khổ, lửa mãi chả thấy đâu, thấy mỗi khói bay mù mịt.

Bu ho sù sụ, cậu lại phải vào làm thay bu. Cậu nấu ăn chán đời lắm, cơm sượng đắng cơm, rau nát đắng rau, có mỗi quả trứng ngỗng là cậu luộc chuẩn thôi. Lòng đào bùi bùi ngọt ngọt, bu chén liền tù tì mà vẫn thấy thòm thềm, chưa kịp thò tay bóc nốt quả còn lại thì cậu đã cất nôi đi rồi.

Trước kia bu thích cái gì cậu đều cho cả, cậu gặm khoai sống cũng được. Khổ cái từ ngày rước mẹ Trâm về cậu ngu hẳn đi, toàn len lén bớt đồ ngon cho nó, cậu tưởng qua mặt được bu chắc, chẳng qua bu rộng lượng nên bu lơ đi thôi. Bu cũng không thích làm căng quá, tại tính cậu hai không được dễ thương như cậu cả, cậu ngoan thì ngoan thật nhưng lì lắm, bu sợ già néo đứt dây.

"Đề bu nửa bát cho, cậu đi nghỉ đi."

Bu ngọt nhạt mở lời, biết chắc cậu không để bu động tay, nhưng một câu nói dài bồi mắt gì đâu. Thi thoảng phải cho cậu thấy tình thương bao la của bu chứ, để cậu còn dóc lòng dóc sức phụng dưỡng bu. Cậu bữa nay chẳng ăn mấy, tối đến chốc chốc lại đi ra ngõ ngó, ngó chán lại đi vào.

"Gớm cái hội bà tám thì còn lâu mới tan, cậu cứ đi nghỉ đi, nhớ chốt trái cửa ý, cho mẹ ngủ ngoài ngõ một đêm thì từ mai mẹ mới sáng mắt ra, mới ngoan được. Các cụ biểu dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về cơ, nhưng cậu chữa rõ thì giờ rên giữa dần dần, cũng chưa muộn..."

Bu lạnh lạnh dặn dò, cậu buồn buồn đóng cổng, lủi thủi vào trong. Cậu châm đèn đàn rô, kệ mẹ vậy, không để ý tới mẹ nữa. Mẹ kêu mẹ thương cậu nhưng xong mẹ cũng đi chơi tít mít quên cậu luôn mà, mẹ đâu có mong cậu về như mẹ hay bảo đâu.

Mẹ lớn rồi, có chân đi thì tự có chân về. Cậu việc gì phải đi tìm?

Cậu tự dặn lòng mình thế. Cậu đàn tới cái rô thứ ba thì ngoài hiên bắt đầu lâm thâm mưa, xa xa phía chân trời vài tia chớp đánh nhè nhàng, cậu ban nãy quyết tâm là thế, mà bây giờ lòng lại bồn chồn thấy lạ. Trời đêm se se lạnh, mẹ nhỏ người như vậy, dính nước mưa sợ ốm mất, cậu mặc xác cái tự trọng nên ông, mặc xác việc cậu còn đang bức, hồi hả cầm nón chạy ra ngoài đình tìm mẹ về.

Về rồi, cậu khặc có cách trị mẹ sau.

Tiếc thay, mẹ không có ngoài đó. Cái Dung kêu cả ngày hôm nay chơi ở đây làm gì thấy mẹ. Cậu theo cu Trí về nhà bu Trinh cũng không thấy, cậu lang thang khắp những nơi mẹ có thể đi, cậu hỏi han hết người này tới người kia, nhưng chẳng ai biết mẹ ở đâu cả.

Ngay cả vú Năm cũng lác đầu. Giá kể vú biết chút tin tức thì tốt, nhìn mặt cậu hai nhọt nhọt tội quá, cậu chạy vụt lên phòng cậu cả đập cửa rầm rầm. Bà cả bữu cái môi rõ dài, vừa đen nhem vừa ướt át, không khác gì con chuột lột cả, nom churóng mắt ghê đó. Bà sợ bản nên bà tránh một đoạn rất xa, cậu cả thì khác, cậu sốt ruột ghê lắm, cậu cứ sấn lấy cậu hai hỏi han tin tức.

"Hay mẹ Trâm cũng bị ngã trong chuồng bò giống con?"

Con Bưởi ngây ngô quay lại thắc mắc. Nó chưa kịp trình bày thêm thì cậu hai đã vội lao đi, cậu cả cũng ba chân bốn cẳng bám theo. Nó tròn mắt trông hai cậu, bà cả véo cái má phúng phính của nó dọa nạt.

"Lần sau mà còn lơ đễnh như thế bà chôn sống mày."

Con Bưởi sồn hết cả gai ốc, vội ôm chân bà nịnh nọt. Nhỏ xíu mà ngọt giọng, bà cười khanh khách, bà hỏi nó có thấy bà ghê gớm không? Nó tất nhiên lắc đầu, nó giống phú ông, luy bà, thương bà nên thiên vị bất chấp. Chứ vú Năm nè, vú chứng kiến bao nhiêu lần bà hành bà hai, cậu hai, bà ác thấy mò luôn.

Hai cậu chạy một vòng, mồ hôi nhễ nhại vẫn chưa tìm được người. Theo như vú biết thì mợ Trâm đâu phải dạng ham chơi không có nề nếp phép tắc gì đâu, hay mợ sẩy chân rơi xuống ao nhỉ? Cậu Hưng nghe vậy lo lắng sai người châm đuốc, cậu không biết bơi nên đành đứng trên bờ soi sáng cho cậu Lâm.

Hai cậu đi lần lượt hết ao này tới ao kia, cái thôn bé như cái kẹo mà lắm ao, còn chưa kể sông hồ, bọn người làm theo sau nhọc thờ không ra hơi, cậu cả cũng nhọc, nhưng cậu vẫn cố dụi mắt lắc đầu cho tỉnh táo. Lão Tứ nghe phong phanh có đứa kể chuyện, liền đuổi theo hai cậu phân tích.

- "Tụi bay ngốc, ao trong thôn nông bỏ xừ làm sao chết đuối được, nhờ có chết thì xác cũng phải nổi chứ. Mưa thế này có khi mợ trú ở đâu thôi, sáng mai tạnh mợ khắc về, hai đứa về nghỉ đi, muộn rồi."

Vú Năm gật gù, lão nói vậy mà có lý, quả thực lo quá hoá hăm, mợ Trâm biết bơi mà. Vú khuyên mãi cậu hai mới chịu về nhà, cậu cả đuối sức không nhắc chân nổi, mè neo không nhọc.

- "Thằng hai, cồng cậu với!"

Vú bức, cậu hai này giờ lợi biết bao nhiêu ao, cậu còn mệt hơn cậu cả đó. Ấy thế mà cậu vẫn cồng, cậu cả tròn tròn mập mập áp mặt vào lưng cậu hai lưng ba lưng búng.

- "Hay tại Trâm thấy thiệt thòi nên Trâm bỏ mày rồi?"

- "Cậu hăm à, cậu hai rất tốt mà. Lo cho mợ hai đủ cả."

Vú Năm bức xúc bao biện, cậu cả không chịu nhún nhường.

- "Tốt cái gì mà tốt, rõ ràng có lần tui rình tui thấy Trâm tâm sự với con chó cái nhà hàng xóm, Trâm kêu nó tốt phúc, vừa có chục đứa con lít nhít vừa được con chó đực liếm lông, chẳng bù cho Trâm, thằng hai không chịu nói thương Trâm gì sất, Trâm tui thân đó!"

Cậu Hưng oang oang cả lên, bước chân cậu Lâm dường như chậm lại. Rồi cậu nghe cậu Hưng tuyên bố.

- "Tội nghiệp Trâm, thế nên tui mới thương Trâm đó. Tui sẽ thương Trâm bằng tui thương Trâm bây giờ với cả cộng thêm phần của thằng hai nữa."

Trời nhá nhem tối nên vú Năm không nhìn rõ sắc mặt của cậu hai, chỉ biết cậu buông tay rất đột ngột, cậu cả đang chằm trên lưng ngã nhào xuống vũng bùn, chắc không đau đâu, chỉ bẩn thôi. Cậu gào thét ầm ĩ, cậu kêu cậu sẽ giết cậu hai, nhưng cậu chưa kịp giết, đã bị cậu hai xách tai dẫn mặt.

- "Phần của tui không mượn ai lo!"

- "Mày...mày dám bắt nạt cậu...cậu...cậu phò bu Yên...cậu ghét mày..."

Cậu ầm ức lắm, cậu khóc nghẹn ngào. Mợ Chi nửa đêm nửa hôm chạy đi tìm chồng, chứng kiến một màn xót ruột xót gan. Mợ thương cậu, cho nên cậu ghét ai mợ ghét người đó, mợ căm thằng hai. Cậu thương ai mợ cũng ghét người đó, mợ hận mợ hai.

Tóm lại, mợ nguyên rủa hai vợ chồng chúng nó.

Mợ lấy khăn tay lau mặt mũi cho cậu Hưng, ngọt nhạt dỗ dành cậu về với mợ. Mà cậu không chịu, cậu Lâm về tới nhà liền ngồi lì ngoài cổng đợi vợ cậu, cậu Hưng cũng ngồi theo, cậu đợi vợ thằng hai.

Mợ Chi lửa giận ngàn ngút, mợ cầu cho sét đánh trúng thiêu trụi đồng rơm đó luôn đi. Nom cậu cả kia, ngủ gà ngủ gật gục hẳn vào bả vai cậu hai, rõ ức chế mà. Mợ phải cố lắm mới kiềm được hỏa khí trong người để bồng cậu về phòng. Cậu như con lợn con ý, rúc rúc vào lòng mợ, cứng chết đi được.

Cậu hai ngóng mợ hai nguyên một đêm. Tối lúc trời hưng hửng sáng, mưa ngớt, lòng cậu lại dấy lên chút hi vọng. Nhưng đến trưa nắng chang chang rồi, vẫn chẳng thấy bóng mợ. Cậu vào nhà ngó một lượt, cậu nhìn cái sào phơi áo quần, đêm qua ngấm nước vậy mà giờ khô cong rồi.

Là mợ giặt cho cậu đó, mợ tay nhỏ nhưng khéo, mợ giặt đồ vừa sạch vừa thơm. Mợ nấu cơm cũng dẻo lắm, mợ lúc nào cũng như con chim chích bông riu rít bên cậu, giờ chích bông bay mất rồi, chẳng biết do bận công chuyện, do đi lạc hay là không cần cậu nữa?

Không lẽ sống với cậu nghèo quá, khổ quá nên mợ theo trai xuống phố huyện rồi? Mợ đẹp, lắm đứa ga, cậu biết thừa mà, biết từ lúc cậu chưa rước mợ cơ. Lòng cậu bất giác trùng xuống, nắng vàng ruộm ngoài kia, nhưng trong này, cậu chỉ thấy một màu tăm tối. Bu cậu vọng xuống quát cậu hai không đi làm đi à, không tính tích tiền thì Hương nữa à?

Cậu lặng thinh chuẩn bị đồ nghề lên núi. Đường bữa nay sao gồ ghề xa quá, cậu bước từng bước nặng nề. Cậu định gửi cu tí cho mợ mà, giờ mợ bỏ cậu, lấy đâu ra cu tí nữa? Chỗ gỗ tốt cậu giấu mãi trong hang sâu để làm cái củi, chắc giờ bán đi thôi. Cậu tính toán vài thứ, mà lúc trời xế chiều, cậu lại mau mau chóng chóng về nhà, cậu nghĩ nhớ đâu mợ hối hận, mợ lại quay về với cậu?

Nhưng không!

Vườn không nhà trống, mợ bỏ cậu thật rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Mợ không những đẹp người còn tháo vát nhanh nhẹn, bao nhiêu đám hỏi, ngay cả cậu Hưng cũng chết mê chết mệt. Cậu biết cậu không xứng với mợ, đâu phải cậu chưa từng tránh mợ đâu, tại mợ cứ bám cậu trước đó chứ. Rồi thì cái duyên cái số run rui, thế nào cậu lại cưới được mợ.

Rước mợ về rồi, không lẽ tránh mợ mãi? Không lẽ nuôi nó đót mợ cậu không đi mắc mản? Không lẽ mợ đau chân không công mợ? Không lẽ không lo cho mợ?

- "Góm đúng là vô phúc mà, dâu với chả con, loại tro trên."

Bu Phúc ngồi hóng hớt ngoài đầu đình nguyên một ngày, giờ mới thêm ông ẹo mò về. Chuyện mợ Trâm mất tích cả thôn biết, dân làng đồn ghê lắm, có người còn bảo chiều qua tận mắt thấy mợ lén thậm thụt với thằng nào mặt lạ hoặc ngoài bờ đề cớ, không phải người trong thôn.

Trốn theo trai lên huyện là cái chắc rồi, khổ thân cậu hai đêm mong ngày ngóng. Bu nom da mặt cậu sạm đen, người cậu thất thểu thiếu sức sống, tội cậu quá. Bu thương cả cậu Hưng nữa, xót hai cậu bao nhiêu bu hận cái con yêu nghiệt đầy bấy nhiêu. Bu buồn mồm, bu chửi đồng cho nó đã, bu Trâm nghe người ta miệt thị con gái mình, máu sôi sùng sục, chạy vào choảng nhau với bu Phúc.

- "Chị ngâm cái mồm chó lại giùm tôi với, đừng có oang oang làm tổn hại danh dự con gái tôi."

- "Chị không biết nhục à mà còn lên mặt dạy đời tôi? Có người nhìn thấy rõ rành rành, có nhân chứng sống đó."

- "Sao chị ngu hết phần thiên hạ thế? Người ta bịa đặt bom đếu mà cũng tin hả? Giả như nó có thể thật thì chị phải làm mợ chị phải đóng cửa dạy con dâu chứ? Chị đi vạch áo cho người xem lưng vậy mà coi được à? Nói đùa chớ chị cũng chỉ là cái loại ngồi lê đôi mách, cái ngữ chị không bao giờ có cửa so với bà cả nghe!"

Bu Phúc hùng hực bề cảnh mận quật bu Trinh, bu Trinh cũng không vừa, tiện tay với cái chổi chĩa thẳng vào mặt bu Phúc. Sự việc ầm ĩ quá, cậu hai đành phải ra can ngăn, bu Trinh thấy cậu liền xả thêm một hồi.

- "Trâm không bỏ đi đâu, tui để nó ra tui biết. Nó mê cậu sống chết sao bỏ được? Không tin cậu thử chạy vào buồng mà xem, nếu nó bỏ đi nó nhất định sẽ mang váy áo."

Đúng là mọi thứ vẫn còn nguyên, kể cả ba quan tiền với mấy đồng lẻ tẻ mợ tích được vẫn giấu trong cái túi vải ở cuối giường. Bu Trinh kêu khóc nói nhất định Trâm gặp nguy rồi, chỉ sợ có kẻ xấu hại. Bu bảo cậu mau mau sang thôn bên đi, cậu khoẻ người chạy nhanh hơn bu, sang chỗ nhà thằng Toàn ý, sang đó mượn bà Thanh ông Trần con chó săn về, may ra có cơ hội tìm được mợ.

Cậu hai khác bà hai, cậu cùng Trâm lắm, cậu ít nói nhưng bu nhìn ra mà. May mắn thay cậu còn tin lời bà già này, cậu ngay lập tức lao đi. Con Trang gửi cu Thóc cho mợ chồng nó bỗng rồi đưa anh về xuống nhà dưới.

Dầu sao cũng là ruột thịt trong nhà, mượn có con chó thì đâu có gì khó khăn đâu. Chỉ là, con chó này với thằng Toàn thương nhau lắm cơ, Toàn đi đâu về cũng hỏi han chó anh hôm nay ăn được không, ngoan không? Chó cũng vậy, thấy Toàn là lon ton chạy ra đón, hai mắt long lanh rom róm cứ như vừa mới chia xa cả thế kỷ ấy.

Ngoài thằng Toàn ra chó chẳng bao giờ theo ai cả, Trang chỉ sợ nó cắn cậu hai thì toi. Ấy vậy mà đòi lắm sự khó ngờ, vừa thấy cậu cái đuôi chó đã cong cón cả lên, ngoe ngoe nguẩy nguẩy rõ ghét. Bị cậu dắt đi là cứ thế cun cút đi theo, cậu chạy, nó cũng chạy, đến một câu sủa cũng không hề có.

Trang tròn mắt nhìn anh rề, to cao bệ vệ chuẩn tướng anh hùng, ngưỡng mộ thế chứ nì. Thằng Toàn đứng sững sờ, tiu ngưu hết nom theo con chó lại quay sang ngó vợ nó, bất chợt thấy hơi chua chua. Nhưng đó chỉ là chút cảm giác thoáng qua thôi, chị vợ nó mất tích, nó thanh niên trai tráng đang hoàng, phải sang thôn bên giúp bu kiểm Trâm chứ.

Trang cũng tắt tả thay đồ rồi đi cùng. Chó của Toàn đúng là chó khôn, cậu hai cho người đồ của mợ hai xong chẳng cần quát nó đã tự chạy đi lùng sục khắp chốn. Trên đường gặp mợ Chi nó sủa inh ỏi, cậu hai mà không lừ mắt chắc nó nhảy vào đớp cho vài phát rồi.

Chó đi lòng vòng mãi thì dừng lại ở đồng rom sau vườn nằm bẹp dí không nhúc nhích. Mấy người theo sau nó thấy lạ nên thử bói bói, cậu hai chợt trông thấy bàn tay quen thuộc, mềm mẫn, cổ tay còn đeo chiếc vòng đá đỏ rất nổi bật, cậu rút rom điên cuồng, cậu lao vào kéo mợ Trâm ra khỏi.

Thời tiết nóng nực mà người mợ lạnh toát như lớp băng đóng quanh năm trên đỉnh núi cao. Chân tay mợ tím ngắt, gương mặt nhợt nhạt không chút khí sắc, trán thậm chí còn bị thương, hình như bị lâu rồi, vết máu trên đó đóng lại thành lớp vảy đen trông xót xa lắm.

Cậu hai không nói gì cả, cậu chỉ ôm mợ thôi. Dân làng kéo tới xem ngày một đông, mấy người ban sáng bịa chuyện nói xấu mợ vừa quê vừa ngượng, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt bu mợ. Con Trang run rẩy lao vút đi tìm thầy lang. Thầy lang thôn cậu hai chắc không chữa được ca này đâu, nhưng thầy lang thôn nó thì có hi vọng, lão giỏi lắm.

Giỏi như lão, mà khám qua cho Trâm xong cũng vuốt râu lắc đầu.

- "Mạch yếu lắm rồi, tôi bắt tài gia đình thông cảm."

Lão nói xong xin cáo từ, bu Trâm với Trang nghe tin ngất xỉu. Cu Trí gào khóc ầm ĩ, ngay từ lúc trông thấy Trâm, thấy Trâm mềm oặt, mặt trắng bệch giống thầy nó khi xưa nó đã biết lành ít dữ nhiều rồi, nhưng nó vẫn mong, mong có phép màu xảy ra.

Nó nhớ thầy lắm, bao năm qua vẫn nhớ, mỗi dịp Tết đến xuân về càng nhớ hơn. Thầy đi thì đã đi rồi, thầy bắt thêm Trâm làm chi nữa? Nó kêu la, nó oán trách. Cậu cả cũng gào to chẳng kém, chưa khi nào cậu kích động đến thế, cậu đòi nhai lá độc quyền sinh cùng Trâm, sống chết có nhau.

Bà cả điên lộn cả tiết, bà sai người làm lòi cậu về phòng giam lỏng. Mợ Chi trùm kín chăn rồi mà vẫn run cầm cập. Con Trâm ban nãy nom nó như cái xác y, ghê lắm. Mợ ghét nó kinh khủng, nhưng nó như vậy lòng mợ chẳng yên nổi. Tự dung mợ sợ nó chết thật, nhờ nó hiện hồn về nó bóp cổ mợ thì toi.

Ở bên ngoài, cậu hai từ lúc nghe thầy lang phán thế thì gần như bất động, mấy đứa trai tráng trong làng nhấc mợ Trâm ra khỏi mà cậu cũng không hề hay biết gì cả. Bu Trâm với Trang còn chưa tỉnh, dì Hồng thương tình giúp Trâm lau rửa, thay bộ váy yếm sạch sẽ rồi chải tóc thật mượt mà, vừa tết viên cho cô cháu gái đi vừa gạt nước mắt.

Cô Hoàng Anh mang sang cho Trâm lọ phấn. Dì đánh má hồng cho Trâm rồi thoa thêm ít son đỏ làm từ sáp ong và cánh hoa hồng. Xong xuôi đi đặt Trâm nằm ngay ngắn trên giường, bảo lũ nhỏ ra gọi cậu hai vào, có gì thì tâm sự nốt với mợ.

Tụi nó lay mãi cậu mới giật mình bật dậy, bu Phúc đợi cậu ở cửa, thấy cậu bu chep miệng dúi cho ba quan tiền dặn dò.

- "Cái này để lo cỗ bàn ngày mai, còn huyết thì thôi khỏi thuê người tốn kém, cậu tự đào cho mợ, dầu sao cũng tình nghĩa vợ chồng."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Dì Hồng nghe bà Phúc thở thê mà ngứa cái tai ghê đó, di để ý thấy cậu hai có vẻ bức, cậu chau mày liệng thẳng ba quan tiền ra ngoài sân rồi đóng cửa đánh sầm. Mấy người đứng ngoài, dì, thằng Toàn, thằng cu Trí hay đến ngay cả thím Vân, chú Trần, cô Hoàng Anh ai nấy mắt đều rom róm, ấy vậy mà bà hai bà vẫn cười cho được, hón ha hón hờ là đằng khác.

- "Ngoài chợ tầm này còn bánh rán không các chị nhé?"

Bà vừa lượm tiền vừa hỏi, dì Hồng tỉnh bơ đáp.

- "Bánh rán có lẽ không còn đâu, nhưng bánh phán thì chắc còn nhiều."

- "Ó, loại mới à? Nhà con Tuyền bán hử? Cha bố nhà nó, vậy mà ban sáng tôi qua chả thấy mời mọc gì cả. Mà ngon không? Đắt không?"

- "Ôi chao ngon hay không phải tùy khẩu vị chứ, nhưng mà cứ qua đi, mau mau lên, kéo lại hết."

Di sốt sáng giục giã, bà hai cũng sốt ruột chả kém. Bà tí tòn chạy ra chợ, tới nơi bà hỏi han một hồi mà con Tuyền nó cứ ngo ra như con dờ ý, con Bưởi bên cạnh vừa nhai bánh tẻ tòm tèm vừa tròn mắt bầu ống tay áo bà cả thắc mắc.

- "Ô hay chưa, có bánh phán nữa đó bà, con chưa bao giờ được ăn cái bánh ấy ý. Hôm nào bà mua cho con nữa nha!"

- "Trong nhà xí đầy ra, khỏi mua."

Bà đáp mà mặt bà lạnh tanh, con Bưởi nghệt mặt suy nghĩ. Sau khi máu lên được tới não rồi nó bắt đầu thấy tởm, nó ọe, rồi nó nôn bằng sạch chỗ bánh tẻ trong bụng, mặt nó mếu xènh xệch vì tức.

Bà cả nhìn bộ dạng của nó thấy mắc cười ghê, nhưng chón đông người nhộn nhạo nên bà chỉ hơi tùm tùm thôi, bà còn yêu kiều dùng khăn tay che miệng, đoạn bà biểu nó đứng dậy đi về.

Bà hai bức bội nom theo cái dáng điệu chảy nước, uất hận dâng trào. Uất con Hồng điên bịa chuyện một thì hận bà cả một trăm, ngoài cái xuất thân tốt thì được nước non gì đâu? Người như thế, chẳng có tư cách làm mẹ quan lớn đâu nhé! Cứ đợi đấy để coi, coi mèo nào cắn mỉu nào?

Dân làng này kể cũng nhiều chuyện, thấy bóng bà lại xúm vào hỏi tình hình mợ hai ra sao? Sao là sao? Khi nào phát tang khác báo, cứ sợ người ta không mời tới ăn cỗ không bằng? Thầy lang phán thế nào thì bà tin thế đó, chỉ có cậu hai ngu thôi, cậu ở trong buồng với mợ mãi chẳng chịu ra ngoài, chẳng ai nấu cơm tới cả, đến một mồi.

Phấn son trên mặt mợ cậu lau sạch từ lâu rồi, bình thường mợ không trang điểm thì hai gò má mợ vẫn căng mịn mà, cánh môi chúm cha chúm chim nhìn ghét lắm. Chẳng qua bữa nay mợ nhọc nên mặt mũi mới xanh ngắt tím tái như vậy, chắc mợ bị lạnh đó, hết lạnh là tỉnh lại thôi.

Cậu bê mấy cái chăn ra quấn xung quanh người mợ, rồi cậu cẩn thận xoa bóp cho mợ. Cậu cứ xoa đều đều thì tay mợ ấm lên, cậu mừng lắm, nhưng lúc cậu chuyển xuống xoa mu bàn chân thì tay mợ lại cứng trở lại. Hơi lạnh truyền qua da thịt cậu, xuyên thẳng vào tim, cậu thấy lòng mình cũng lạnh buốt.

Mạch của mợ cứ yếu dần, có lúc mãi mới thấy. Cậu bắt lực gọi mợ, cậu gọi rất nhiều mà mợ không đáp. Mợ tỉnh trả thù cậu sao? Mọi khi cậu lạng lạng nhưng mợ nói gì cậu cũng ghi nhớ hết mà, đâu có mềm nhũn như mợ bây giờ, mợ độc ác ghê.

Cậu giận, cậu đánh mợ vài phát. Từ đợt rước mợ về chưa ra đôn với mợ đâu, ai biểu lần này mợ hỗn quá? Đánh cho mợ chừa, mợ sợ rồi mợ dậy mà ôm chân cậu van nài. Cậu cầm cái que nhỏ, gõ đều đều vào lòng bàn tay mợ, ông thầy lang nhòm trộm ngoài cửa sổ sống mũi bắt giắc cay cay.

Ông biết cậu hai, đợt lâu lên núi hái thuốc có lần ông bị ngã cậu còn cõng ông về nhà, cậu trong mắt ông cứng cỏi chừng chạc lắm, không ngờ lại có những lúc trẻ con tới vậy. Cậu thương mợ thật rồi.

Ban nãy ông xem qua cho mợ, thấy vết thương trên trán mợ chỉ là ngoài da thôi, có điều không được chữa trị kịp thời lại nằm bất tỉnh trong đồng rom lâu như vậy, buổi đêm trời còn mưa nên người mợ mềm oặt, nom nhọt nhạt như cái xác khô đó. Tình trạng của mợ chẳng đến nỗi tệ như ông phán ban nãy, xấu nhưng cũng có tới năm sáu phần sống.

Tuy nhiên hồng nhan bạc phận, chẳng biết thế nào được. Mười năm trước có cô con gái nhà bán chè bị sốt cao, ông cũng dốc hết tâm sức ra chữa trị, mà cô bé ấy yếu ớt nên không qua khỏi, rồi dân làng thì nhau mặt sát chửi rủa ông, kêu ông ngu dốt thất đức, họ đốt cả phòng thuốc của ông, hại cả nhà ông phải trốn chui trốn lủi tới thôn khác sinh sống. Thế cho nên từ đó trở đi, ông chỉ nhận chữa mấy cái bệnh chắc chắn khỏi thôi thôi, phàm là trường hợp có nguy cơ tử vong, ông không dám manh động Thân ông, mấy bà nhà ông, con cái ông, ông không lo thì ai lo? Biết thế nhưng lần này ông lại cắn rứt lương tâm ghê gớm, mợ hai còn trẻ quá, cậu hai thì từng nhiều lần để rẻ cho ông mấy loại thuốc quý. Ông đoán một hồi, rốt cuộc không đành lòng chạy về nhà bốc thuốc rồi tất tả lao sang thôn bên, mở hé cửa sổ khẽ gọi cậu hai.

- "Nè, ra đây biểu. Thang thuốc này giờ đun lên để xông hơi cho ấm người, còn ba thang này sắc cho mợ uống, mỗi ngày một thang. Nhưng cậu phải giữ bí mật, nếu mợ lỡ có mệnh hệ gì cũng không được kêu dân làng tìm tôi tính sổ nghe chưa."

Cũng không còn cách nào khác, cậu quả quyết gật đầu. Ông thấy cậu hứa thì cũng an tâm phần nào, quay lưng mà nhẹ nhõm hẳn. Chẳng biết có cứu được mợ không, nhưng làm việc tốt thì lòng phần khỏi thôi, lẽ tất nhiên mà.

Cậu nấu cho mợ cả nồi nước thuốc lớn, cậu mở nắp vung, hơi nước bốc nghi ngút. Cậu ôm mợ kiên nhẫn ngồi bên cạnh, vú Năm với di Hồng sắc thuốc giúp cậu dưới bếp, vú lác đầu thờ dãi.

- "Ban nãy tôi kêu cậu hai cứ để mợ tựa vào vách nhà ý, chứ trời nóng thế này cậu ở cùng mợ khác gì chuột hun khói, mà cậu không chịu. Cậu ngốc quá!"

- "Ôi chao, một người chưa từng yêu cho hay."

Vú lờm di, di cười. Di trêu vú có muốn chống lầy không để di làm mai cho, vú thẹn thẹn bảo gái già rồi chó nó rước, di với vú nói đôi ba câu chuyện linh tinh thì cậu hai ra, người cậu nhễ nhại mồ hôi nhưng sắc mặt cậu rạng rỡ hơn hẳn. Bu Trâm với cái Trang tỉnh dậy vội lao vào ngó mợ Trâm, thấy người mợ không lạnh cứng như lúc trước thì mừng mừng tủi tủi, ôm nhau vừa khóc vừa cười.

Bu Trinh, Trang, Trí, Toàn, bốn bu con chạy vội ra mộ thầy khấn, mong thầy phù hộ độ trì cho Trâm, bu Trâm này giờ thì thoáng lại nhắm nước mắt, Trang nó an ủi mãi bu mới hết sứt sùi. Bu qua nhà xúc cần gạo bắc thom với bắt mấy con gà đem sang nhà Trâm, một phần để nấu cháo bồi bổ cho con gái con rể, một phần cùng các cô các di làm cơm liên hoan Trâm thoát nạn.

Bà hai lảng vảng quanh kêu để nhặt rau phụ, bu Trinh còn ức bà nhưng thôi thì vẫn là thông gia, sau này Trâm còn sống với bà nên lại chín bỏ làm mười, tươi cười đáp chuyện. Không khí lúc trước u ám bao nhiêu bây giờ lại rôm rả bấy nhiêu.

Thím Vân mang sang trái dừa nếp để đồ xôi, cô Hoàng Anh cũng cho non nửa cân thịt ba chỉ. Nhưng cô không ở lại mà về luôn, bên ven đường biển lúa mênh mông ngút ngàn, những cánh cò bay lả rập rờn, ánh mắt cô xa xăm nhìn chúng, trong đầu hiện lên hình ảnh cậu Lâm chăm mợ Trâm từng li từng tí, triu mến đứt từng thìa thuốc. Mợ chẳng uống được là bao, nước thuốc cứ chảy dài hai bên khoé môi, bàn tay to lớn thô kệch của cậu cầm chiếc khăn nhỏ, chốc chốc lại lau cho mợ.

Rồi cậu trầm trầm bảo, bữa trước cậu đùa thôi, cậu chẳng rước bà hai nữa đâu. Nhà nhỏ xíu thế này một mình mợ là cậu thấy đủ nhức đầu rồi. Mợ còn chưa tỉnh, mợ nghe thấy sao được, chỉ có cô nghe rõ thôi. Gió đưa lữ tre kéo kẹt, nước mắt cô nhẹ vương theo gió, nỗi buồn ấy, sao mà nó miên man, nó tê tái?

Mợ thì mãi tới canh ba mới cựa người, đầu mợ cứ ong ong đi ý, mắt he hé mợ thấy ngoài trời tối om, rồi mợ thấy có hơi thở quen thuộc, mợ sững sờ mò mắt xung quanh, cậu đó, cậu của mợ, mợ phải nhận ra chứ, mợ ngờ ngác buột miệng.

- "Sao cậu hai nằm đây? Tui mơ hả?"

Cậu giật mình tỉnh dậy chầm đên soi gần mặt mợ, chính cậu cũng đang sợ cậu mợ. Mà không, cậu tự bầu mình vài phát rồi, hoàn toàn là thật.

- "Tui sợ muỗi nó công mợ đi mất."

Cậu thần nhiên đáp, đoạn cậu thổi phù ngọn đèn, xung quanh lại tối đen như mực. Mợ nghe tiếng bước chân đều đều, dường như cậu đang tiến về phía mợ, rồi mợ thấy cậu nằm xuống cùng mợ, hai tay cậu vòng qua ôm trọn mợ trong lòng, mợ nghe cả tiếng tim cậu đập thình thịch, môi cậu còn chạm qua chóp mũi nhỏ của mợ.

- "Cậu lại đuổi muỗi chứ gì?"

Mợ tùm tùm hỏi, cậu thần nhiên đáp.

- "Không, là tui thơm mợ đó."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Ôi bu Trinh ơi, cậu hai...cậu hai...vừa mới bảo cái gì ấy nhỉ? Là cậu thơm ai? Mợ á? Ủ, đúng mợ đó. Mợ nghe rõ mà, tai mợ vẫn còn tốt lắm. Cậu thơm mợ xong cậu thừa nhận hẳn hoi nhé! Eo xương cốt mợ bị thằng cha nào nó rút xừ mất rồi, cả người mợ mềm nhũn như nước, mợ cảm giác mợ đang tan ra đó, ối làng nước ơi, mợ toi mất thôi.

Mợ rồi, rồi mợ cuống, đầu nhỏ của mợ khê ngo nguậy, dịch lên có một chút chút ý, thế nào mà môi mợ lại đụng trúng môi cậu mới tài chứ. Tự dưng mợ thấy phân vân lắm, mợ chẳng biết nên giải thích rằng mợ vô tình, mợ bị oan, hay mặt dày kêu cậu thơm mợ thêm phát nữa đây?

Hoặc cứ để nguyên như này rồi giả bộ ngủ nhỉ?

Sao giờ?

Mợ run quá rồi đây này, hơi thở của cậu phả vào gò má mợ, ấm ấm. Một tay cậu đỡ sau gáy mợ, tay kia nhẹ nhàng xoa xoa lưng cho mợ. Cậu hỏi mợ đỡ nhọc chưa? Mợ ngây ngô gật đầu, có gì đâu mà nhọc, nằm trong lòng cậu mợ sướng bỏ xừ đi được ý chứ.

Mợ cười híp mắt, mợ cố đợi cho nhịp tim đều đều chút rồi lén đưa lưỡi miết một đường lên khoé môi cậu. Mợ có gan làm nhưng chẳng có gan nhận đâu, cậu bầu eo mợ thì mợ phụng phịu phân bua.

- "Êu, không phải tui, là con chuột nó vừa bò từ trên vách nhà xuống nó treu cậu hai đó!"

Mợ hại cậu phì cười, cậu chỉ hơi kéo nhẹ cả người mợ đã sát sần sạt với cậu, rồi môi mợ bị ai đó tách ra, cánh môi trên bị nhá, ban đầu là nhẹ nhàng, sau thì hơi đau đau. Mợ có cơ hội, nhưng mợ lại không nỡ đẩy cậu ra, cái dư vị ấy, sao mà nó ngọt ngào đến thế? Hồn mợ treo lơ lửng chỗ nào, mợ thực sự không biết nữa.

Mà mợ cũng chẳng cần biết luôn, mặc xác nó.

- "Tui giận mợ."

Cậu tuyên bố. Mợ có nghe nhầm không vậy? Mợ bữu môi móm mĩa, cậu giận tui thế cậu vừa làm cái gì đó? Cậu lẽ ra phải lúng túng xấu hổ, mà không, giọng cậu thần nhiên dễ sợ.

- "Tui phạt con chuột."

Mợ không bắt bẻ được nữa, mợ định hỏi sao cậu giận cơ mà xong mợ nhọc quá, mợ cứ thế thiêm thiếp mất. Sáng sớm gà còn chưa gáy mợ đã nghe tiếng bu oang oang ngoài cửa.

- "Mợ Trâm với cậu hai tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì dậy đun hộ bu cái nồi nước ngâm chân với, nhức xương nhức cốt quá, gớm từ ngày sinh cậu hai bu yếu hẳn đi đó."

Ôi cậu lát còn đi làm vất vả, nghỉ bụng thế nên mợ định nhõm dậy xuống bếp. Chẳng hiểu sao người mợ lạ lắm, bột bột mềm oặt, chân tay cũng rệu rã nhừ nhối, mợ giờ mới để ý giọng mợ nhỏ hơn trước rất nhiều, mợ nói bu ở ngoài không nghe thấy. Nhưng bu chửi mợ những gì, mợ nghe rõ cả. Rồi mợ nghe cả tiếng chó sủa góc nhà, chó nhà cái Trang mà, ở đây làm chi vậy?

Ôi cái con mắt nết, nó lì lợm dai dẳng lắm luôn. Bu nhieć một câu thì nó sửa hẳn ba câu, bu điên bu chửi nó không tiếc lời. Nó cũng điên, nó biết cậỵ chột hẳn hơi nhẻ, nó lao ra ngoài nhào lên người bu.

- "Bố con chó đại, khôn hồn thì ngâm mồm lại không bà nấu rượu mặn bây giờ."

- "Gâu...gâu...gâu...ẳẳ...ẳẳ...gâu...ẳẳ...gâu...ẳẳ...gâu..."

- "ẶẶẶ cái mà cha nhà mày."

Bu túm tai chó, nghiêng răng nghiêng lợi bu véo. Chó đang định nhe răng đớp bu thì thấy bóng Toàn ngoài cổng. Toàn sang đón chó về. Chó chạy biến vào trong buồng. ầu yếm nhìn cậỵ hai mải, con khôn nó còn định liếm mặt cậỵ nữa đó, nhưng mợ Trâm không cho. Chó làm bộ tủi thân, nhưng cậỵ hai chẳng hề an ủi dỗ dành nó, cậỵ chỉ mải quay sang vỗ về ai đó thôi.

Chó dỗi, chó cụp đuôi chạy ra ngoài cổng với Toàn, Toàn vuốt ve bộ lông mượt như tơ, kêu chó đừng buồn, cậỵ hai không đem lại hạnh phúc cho mầy đâu. Trang ôm cu Thóc vào thăm bác Trâm lát lâu xong mới về, bác đỡ dần rồi, lúc bu Trinh qua còn húp được trên lưng bát cháo. Nghe cả nhà kể chuyện mợ Trâm mới biết vụ đồng rom, hoá ra là mợ nằm trong đó gần hai ngày lận.

Vợ chồng cậỵ cả cũng rón rén lên sang. Cậỵ mợ không đi cùng nhau, ấy vậy mà hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, cậỵ mợ mỗi người nấp một đồng rom rình trộm nhà người ta, rồi đảo qua đảo lại, bắt gặp ánh mắt nhau, cùng giật mình la lên oai oái.

Mợ Trâm bên trong nom thấy mợ Chi, ngây người đưa tay sờ sờ vết thương ở trán, rồi đột nhiên mợ gồng hết sức hết toáng.

- "A tui nhớ rồi nhá, là mợ Chi nhá, tui đang rửa rau thì mợ lấy đá mợ đập vào đầu tui nhá. Là mợ giấu tui trong đồng rom phải không? Mợ có giỏi mợ vào đây nói cho ra nhẻ!"

Tất nhiên là phải kêu mợ Chi vào đây rồi, chứ mợ giờ nào có đủ sức đi ra đấy. Mợ Trâm nói gì cậỵ cả nghe rõ mồn một, mắt cậỵ long sòng sọc, chẳng cần đợi mợ Chi trình bày bao biện gì cậỵ đã giật tóc mợ và cho liên tục.

Cậỵ tròn tròn, béo quay. Cậỵ căn bản không phải đối thủ của mợ, mợ thua cậỵ, chẳng qua bởi vì mợ thương cậỵ, mợ không nỡ phản đòn. Cậỵ còn định cầm đá đập lại mợ, mợ hoảng quá né theo phản xạ, cậỵ mất đà, lao xù xuống rãnh.

Cả người cậỵ, một màu đen ngòm. Cậỵ hai từ trong lờ lờ đi ra, cậỵ cả ngoi ngóp ngóc đầu lên, uất hận gào thét.

- "Thằng hai, trói con đó lại cho cậỵ. Mau trói nó rồi khiêng ra đình cho dân làng dân chết nó đi. Con ác ôn, cậỵ không có loại vợ như mầy, cậỵ bỏ mầy. Cậỵ bỏ mầy cậỵ làm trai tân đợi Trâm!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Cậỵ cả thương mợ Trâm nhiều lắm, nên cậỵ âm ức thay cho mợ. Còn cậỵ hai thì sao? Mợ nhà cậỵ nằm gần hai ngày trong đồng rom, cậỵ chẳng hề hay biết còn nghĩ oan cho mợ. Rồi lúc bói mợ ra, người mợ lạnh cóng như cái xác khô, khoảnh khắc tưởng rằng mợ sắp bỏ cậỵ, đầu biết mợ không có bỏ theo trai, nhưng mợ bỏ cậỵ sang thế giới khác thì cũng là bỏ, lòng cậỵ như có tảng đá nặng đè ngang.

Khi đó chân tay cậỵ cứng đờ, cậỵ sốc, đầu cậỵ tê buốt, cậỵ giận mợ ghê lắm. Giờ cậỵ hết giận mợ, nhưng cậỵ hận vô cùng cái người hại mợ. Giá kẻ cậỵ có thể một phát đập chết con ranh này rồi đem nó quăng xuống hố phân, quan có tới bắt cậỵ cũng chẳng sao sất, ngặt nỗi, cậỵ xót mợ sống vậy lẻ loi một mình, chẳng ai lo cho mợ.

Tội mợ đem đến đập chẵn xuống đất không có ai nhặt lên giùm, tội mợ mang cái danh vợ của kẻ sát nhân, đến kiếp nào mới gột sạch? Cậỵ cả đã chạy đi lấy dây thừng và rọ từ lúc nào, cậỵ hai đành nghe lời trói mợ cả rồi tống trong đó, mợ nhỏ người mà, lọn còn vừa huống chi là mợ.

Phú ông đi dạo ngang qua, thấy cảnh chường mắt quá liền nghiêm mặt hỏi chuyện. Cậỵ Hưng háo hức kể lể, cậỵ cứ mong thầy cho cậỵ bỏ vợ cơ, nào ngờ thầy lệnh cậỵ Lâm thả mợ rồi mắng cho hai cậỵ một trận toi bời.

- "Ngu xuẩn, cậỵ đã rước người ta về rồi, mợ hư thì cậỵ phải khuyên bảo dạy dỗ chứ? Cậỵ vạch áo cho người xem lưng thế à? Cậỵ tính bôi tro trát trấu vào cái mặt tôi cậỵ mới hài lòng hả?"

Thầy quát, cậỵ cả tiu nghỉu đứng một chỗ, mợ cả tưởng thầy bệnh mình nên một mực kêu oan, mong thầy nghiêm phạt mợ hai. Mợ khóc, mợ gào thảm thương như bị oan ức thật, ngay cả lúc thầy bảo mợ vào buồng đối chứng với mợ Trâm cái mặt mợ vẫn tỉnh queo à.

- "Góm, bữa nay tui mới biết, ngoài thói ăn cắp vặt ra mợ còn có tật bơm đặt bịa chuyện ghen."

- "Tui không có, tui không bịa."

- "Xi, người ta bảo nói có sách, mách có chứng. Vậy mẹ có nhân chứng nào thì mẹ mang ra đây! Nếu không thì chứng tỏ mẹ láo toét."

- "Tui...tui..."

- "Không cần nhân chứng, tui tin Trâm. Lời Trâm nói chính là chân lý."

Cậu cả bực bội chen vào, phú ông e hèm quát cậu im miệng, đoạn chậm rãi quay sang hỏi mẹ hai vì sao ông nên tin lời mẹ? Mẹ hai bất giác run run, mẹ đang ngồi trên giường, người khẽ tựa vào người cậu hai, nãy giờ cậu đứng sau lưng mẹ mà, tay cậu vẫn bóp vai đều đều cho mẹ.

- "Đừng căng thẳng, nhất thì tui chịu đòn thay mẹ."

Cậu ghé tai mẹ thủ thủ, chỉ đủ cậu và mẹ nghe thấy. Cậu nói linh tinh cái gì vậy trời? Thế thì để thầy đánh mẹ còn hơn, mẹ lo nom nớp, đầu mẹ rối rắm như tơ vò, rồi mẹ hoảng quá, mẹ đánh liều bịa bừa.

- "Ừ thì tui không có nhân chứng, nhưng tui có vật chứng, hòn đá mẹ đập tui mẹ giấu sau bụi chuối ý, trên đó vẫn còn vết màu hằn hoi, giờ sai người ra tìm là thấy."

Ôi dào, là máu gà ấy mà, ban nãy mẹ thấy bu Trinh kể hôm qua bu đem mấy con sang thịt đúng chỗ đó, kiểu gì chả bắn tý tiết ra ngoài. Bước đường cùng rồi, mẹ mặc kệ, mẹ cả được khai gian chả nhẽ mẹ không được? Mẹ Chi hiếm khi bị người ta vu khống tráo trộn như vậy, mẹ uất sôi máu, mẹ gân cổ lên cãi.

- "Mẹ điều, lấy đầu ra đá dính máu ngoài bụi chuối? Tui liệng xừ xuống đáy ao rồi còn gì? Cái đồ ngậm máu phun người."

Mẹ hai ngăn người, còn đang chuẩn bị tinh thần đôi co với mẹ cả thêm một hồi nữa thì mẹ tự khai cha nó rồi còn đâu. Phú ông nổi giận lôi đình, ông sai người làm giam lỏng mẹ cả nửa tháng, hàng ngày chỉ được phép ăn cơm với muối vừng và rau luộc.

Mẹ khóc cạn nước mắt, bà hai đứng ngoài cửa chep miệng cái rở dài, trước tường mẹ Chi chữa, bà xót cháu đâm xót mẹ hơn chứ cái tính mẹ đồng đành thấy ghét, giờ bà nhịn thôi, mai sau bố lều bố láo bà đuổi thẳng cổ. Bà cười khẩy, giả là cầm bát cháo nghi ngút vào đút cho mẹ Trâm, ngọt nhạt đổ dành.

- "Ăn đi mẹ, bu dậy từ canh ba hầm gà đó, mau ăn đi cho nóng."

Là bu Trinh sang hầm cho mẹ mà, mẹ sốc muốn xỉu, mẹ nuốt thìa cháo bu bón mà thấy nghèn nghẹn. Riêng phú ông thì nhìn bà triu mến lắm, gớm, có mẹ chồng nào chăm bẵm con dâu hơn cả con gái ruột thế này không? Kể ra ông mà không trót thương bà cả quá nhiều thì bà hai cũng là một người vợ khá được đó chứ. Cũng duyên dáng, cũng biết lo toan cho con cái, nhất là cái tính tình điềm đạm, lúc nào cũng nhường nhịn bà cả.

- "Thầy nó ngồi chơi với cậu mẹ một lát hẵng về." Bà hai thỏ thẻ mở lời, nghe tội tội. Phú ông tự dưng thấy có lỗi, tối đó ông gọi bà lên thư phòng mài mực giùm ông. Bà dịu dàng đốt hương giúp phòng ông thêm thơm mát, loại hương này mười mấy năm trước bà từng dùng rồi, vì điệu lắm. Nhưng là hương cấm, với cả cái thằng bán nó lang bạt khắp nơi, đâu phải lúc nào cũng mua được, tháng trước run rui thế nào nó lại qua làng, đợt này bà chỉ hẩn hai mươi quan tiền mua hai mươi hũ luôn.

Ánh đèn khuya phập phồng, bà dịu dàng ngồi trong lòng ông, nghe ông kể chuyện trên trời dưới bể. Lâu lắm rồi ông mới siết bà chặt như đêm nay, cảm xúc trong bà chưa khi nào đạt dào đến thế. Ông quán bà hai ngày hai đêm không biết chán, bà cả có cho bao nhiêu người gọi ông cũng xua tay mặc kệ. Canh năm ngày thứ ba, bà cả tự mình đi tới thư phòng ông.

Tiếng cười đùa điên loạn, tiếng thở dốc hỗn hển, phú ông còn không thèm liếc bà lấy một cái, ông với bà hai ôm nhau nhau nhảy múa thác loạn, rồi ánh mắt bà hai nhìn bà đầy đắc thắng, tất cả như lưỡi dao nhọn khoét dần, khoét mòn tim gan bà.

Nước mắt bà, chảy dài hai bên gò má. Nỗi đau ấy, đau mà đau lắm, đau muốn chết quách đi cho rồi. Con Bưởi thấy mặt bà trắng bệch, bà đứng trân trân, nó định ninh rằng bà không khỏe, nó chạy tới níu tay ông méc bà bị ốm. Ông cười ha ha, ông kêu bà ốm mặc bà, rồi ông hất nó ngã ngửa.

Nó khóc rung rức, bà cả lôi nó đứng dậy đi theo bà. Bà lặng lẽ bước từng bước phía trước, nó lon ton cầm tay bà chạy theo đằng sau, từ lúc bước ra khỏi cánh cửa đó, bà chưa hề ngoái lại. Cả tuần sau, bà cũng không tới thư phòng tìm phú ông nữa.

Bu Phúc ở li trên nhà cùng thầy Kim nên dưới túp lều tranh mẹ Trâm như được sống trên thiên đường vậy đó. Sáng mẹ tỉnh giấc chẳng nghe tiếng bu chửi nữa, chỉ có tiếng chim hót líu lo thôi. Mẹ nhớ cái chiều đầu tiên bu vắng nhà, cậu cầm bát thuốc lên vừa thổi phù phù vừa bón cho mẹ. Ôi cái phúc phận, xưa kia bảo cậu bóc hạt dẻ cậu còn chẳng chịu, mẹ sưng tê liệt luôn ý, thuốc đắng mà thấy ngọt thâu cả tim.

Mẹ bèn lên húp từng thìa, cố ý nuốt thật chậm, thi thoảng lại liếc liếc cậu. Cậu bị mẹ nhòm một lát mặt cũng đỏ hằm hạp. Rồi cái môi mẹ ấy, cứ phụng phịu chu lên, ghét dễ sợ. Đàn bà con gái mà chả ra cái thể thống gì sất, không lẽ để cậu cắn cho vài phát mẹ mới chữa?

- "Hồn."

Cậu quát, mẹ giờ nhìn cậu rồi, mẹ chả sợ đâu. Tối lúc bị cậu cắn thật mẹ cũng không sợ, ngược lại má mẹ hồng rực ả, mẹ thích chí đưa tay ôm chầm lấy cậu, hai chân mẹ quắp ngang người cậu, rồi mẹ li lợm áp mặt vào bả vai cậu, thi thoảng lại ngẩng đầu lên thơm dọc cổ cậu.

Cậu thờ dài đưa tay ra đỡ lưng mẹ, tay còn lại cậu vẫn cầm bát thuốc. Cậu bước ra ngoài hiên, rồi cậu cố ý đi dạo xung quanh vườn, mẹ nằm trong phòng lâu rồi, hít thở khí trời chút cũng tốt. Vườn nhà cậu mẹ ngoài hoa ra thì còn nhiều chuối lắm, buồng chuối chực nải sai trĩu trĩ, mẹ ngó nghiêng một hồi, rồi mẹ ngọt giọng nịnh cậu.

- "Hôm nào tui nấu canh chuối xanh đậu phụ thịt ba chỉ cho cậu hai ăn nha."

- "Ừ."

- "Tui vừa đẹp người vừa đẹp nét, lại tháo vát đảm đang cậu hai nhỉ?"

- "Ừ."

- "Vậy đâu cần rước thêm bà hai nữa nhỉ? Sau này cu tí, cu tèo hay con hím thì cũng cho tôi hết nhá, cho mình tui thui nhá, tui mang được hết."

- "Ừ."

Ừ á? Ừ nhẹ nhàng thế thôi á? Thật hay đùa vậy? Lòng mẹ xao xuyến rạo rực ghê lắm, eo ôi có khi cậu trót thương mẹ rồi đó, không khéo lại mê mẹ như điều đó rồi cũng nên. Mẹ được nước ra điều kiện muốn mẹ uống một thìa thuốc thì cậu phải thơm mẹ một cái. Mẹ dăm lá lếu vênh mặt, cậu lừ mắt đưa mẹ vào phòng, đặt mẹ lên giường rồi ác độc bóp má mẹ, không khoan nhượng đồ nết non nửa bát thuốc xuống thẳng cuống họng mẹ.

Đoạn cậu xuống bếp cắt bát, trước khi đi còn nạt mẹ dăm nhử ra thì chết với cậu. Mẹ ngoan ngoãn nghe lời, mặt méo xềnh xệch, tiu nghỉu tựa cằm vào đầu gối nom theo bóng cậu, vai cậu thật rộng, lưng cậu thật lớn, mẹ ngắm tít cả con mắt, nếu như mẹ nhìn thấy gương mặt cậu lúc này, biết cậu đang tủm tỉm cười, chắc hẳn mẹ sẽ rộn ràng lắm.

Cùng lúc đó cậu cả len lén mở cửa sổ, cậu í ới gọi mẹ Trâm, cậu ra sức bom đẽu, cậu xúi mẹ bỏ thằng hai đi rồi mình tới với nhau. Mà mẹ ngốc lắm, mẹ không chịu, cậu thuyết phục mãi chẳng ăn thua, cậu đành xuống nước.

- "Thế không bỏ nó cũng được, nhưng hay rước thêm tui về, tui cậu cả làm chồng cả, thằng Lâm cậu hai làm chồng hai."

Mẹ Trâm há hốc, đòi thử có chuyện như vậy sao? Mẹ buột miệng hỏi nhà bé xú như này cậu ở đâu? Cậu hai cũng vừa hay đẩy cửa, cậu trừng mắt lườm mẹ. Cậu cả thế mà không hề bị làm khó, như kiểu cậu đã chuẩn bị tron tru đầu ra đây.

- "Ôi dào quan trọng gì, thằng hai thích thì tui nhường nó giường lớn, tui với Trâm nằm ôm nhau ở cái giường đơn này cũng được, nha!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Cậu hai bình thường ôn hoà bao nhiêu thì lúc giận cậu lại cục tính bấy nhiêu. Sống lâu với cậu, mẹ biết mà, mẹ biết thừa đi ý. Chỉ là, mẹ chẳng ngờ được, hoá khí của cậu lại lớn như vậy. Cậu Hưng đầu sao cũng mới thương lượng thôi mà, cậu hà có gì phải hăm hăm bốc cả nắm sỏi ném người ta.

May mà không trúng chỗ hiểm, chứ làm sao thì hôm nay bà cả xuống chôn sống Trâm với cậu hai mất.

- "Đồ bạo lực, Trâm thấy chưa? Nó không xứng làm chồng Trâm đâu!"

Cậu Hưng cố vọng vào trước khi cậu Lâm đóng sầm cánh cửa sổ. Mẹ Trâm ngọt nhạt vài lời an ủi cậu, nhưng cậu lờ mẹ luôn à. Cậu bực mẹ ghê, cái gì mà nhà bé xú như này cậu cả ở đâu? Không lẽ nhà to thì mẹ định rước nó về hả? Không lẽ mẹ tính cho cậu làm chồng hai thật?

Cậu lừ lừ chuẩn bị đồ nghề lên núi đốn gỗ để đóng tủ thuê cho mấy nhà thôn bên. Cậu kéo mỗi cái riu từ dưới gầm giường ra thoi mà mẹ tưởng như trời long đất lở tới nơi rồi, mẹ giật thót cả người, lí nhí hỏi han.

- "Cậu...tức tui á?"

- "Sao phải tức?"

Vâng, cậu làm như cậu không tức. Thế mà chưa ra khỏi cổng cậu đã vung một phát chém đôi buồng chuối tiêu còn xanh. Mẹ vội xò dép, mẹ bám theo vách nhà lần ra ngoài hiên, ngoác nhìn cậu, giọng mẹ run run.

- "Cậu sao vậy? Sao tự dưng lại chặt chuối?"

- "Chặt để nấu chứ còn làm gì?"

- "Thế tui ra chợ chiều xem còn đậu phụ với thịt ba chỉ không nha, rồi tui nấu, cậu đi rừng về là chín rồi!"

Mợ cố gắng dịu dàng hết sức có thể, con nóng của cậu dường như cũng được xoa dịu. Cậu kêu hôm nay chưa thềm, để đó mai nấu. Cậu mợ nói với nhau đầm ba câu, xong mợ cứ ngoan như cún làm cậu chẳng ghét được nữa, rốt cuộc cậu bỗng mợ đặt lên cái xe thô, cậu kéo mợ vào rừng cùng luôn. Không lẽ để ở nhà, thằng kia sang rồi mợ với nó bàn bạc chuyện chồng cả chồng hai à? Cậu ngu cũng chưa tới mức đó đâu!

Cậu làm việc cậu, mợ tựa cằm vào thành xe im lặng nom theo cậu. Chết được đây rồi, trên đường đi về cậu mới hậm hực trả đũa.

- "Rồi bữa nào tui cho mợ làm bà hai cho mợ biết mặt!"

Chưa cần cậu cho, chỉ cần cậu dọa thế thôi mợ đã rom róm. Mợ hỏi dồn dập, mợ hỏi cậu tính lấy ai? Cậu có người trong lòng rồi hả? Là cô Hoàng Anh hay gái thôn bên? Rồi rước về xong mợ ở đâu?

Mợ lo tới mức cuống cả lên, mợ thở không ra hơi, lồng ngực mợ căng cứng, mợ thấy chóng mặt nữa, giọng mợ nhỏ dần, rồi mi mắt mợ khép lại. Cậu giận nên cậu cứ đi phăng phăng đằng trước, mãi tới khi về đến nhà cậu mới phát hiện người mợ bả mỗ hời, lúc nóng lúc lạnh. Cậu hoảng hốt lay mợ, mợ khê hé mắt, môi mợ mấp máy.

- "Tui nhọc quá..."

Mắt mợ sung húp, lòng cậu trầm hẳn xuống. Cậu ôm mợ vào buồng, lúc cậu định đặt mợ xuống giường mợ một mực không chịu, mợ bám riết lấy cậu, nức nở đòi cậu cho mợ cu tí trước đi rồi hẵng rước ai về thì rước. Cậu nheo mắt trù mến nhìn mợ, cậu cho mợ xuống bếp cùng, than hoa vẫn âm ỉ cháy, thuốc cậu ủ hẵng còn ấm ấm, cậu rót ra bát, cẩn thận mức từng thìa cho mợ.

Thi thoảng mợ có nhì nhèo, đôi lúc mợ cũng hay làm nũng, nhưng nói chung là thuốc thang đều đặn, ăn uống đủ chất đúng giờ lại không phải cáng đáng việc gì nặng nhọc nên mợ hồi phục khá nhanh.

Sang tới tháng chạp mợ còn tăng thêm hai cân, đôi gò má căng mọng như trái hồng cuối thu. Bu mợ cứ gặp là véo suýt, cậu cả nom cũng thềm thường ghé góm, cậu lén lấy trộm tiền của bu Yến đặt người dưới phố huyện làm cho mợ Trâm chiếc vòng mã não đỏ, do thợ chuyên nghiệp khắc nên ăn đứt vòng của thằng hai chế, cậu rình lúc nó không có nhà, hón ha hón hờ nhảy chân sáo tới nịnh mợ hai.

- "Trâm thấy đôi uyên ương khắc trên này không? Con uyên ương đực là tui đó, con uyên ương cái là Trâm, tui đang mổ Trâm nè, nghe đồn vòng này thiêng lắm, Trâm chịu đeo là tui với Trâm cả đời bình an hạnh phúc luôn."

- "Không đâu, tui thà sống gió mà ở với cậu hai còn hơn cả đời bình an với cậu."

Mợ Trâm buột miệng, lời nói của mợ như mũi giáo nhọn hoắt đâm thẳng vào lồng ngực cậu. Mặt cậu nghệt ra, mắt cậu đỏ quạch, cậu liệng chiếc vòng vào đồng lá cây mợ vừa gom rồi hờn dỗi chạy thẳng. Mợ nom theo bóng cậu thờ dài, bất chợt bắt gặp ánh mắt mợ Chi đang lén rình mợ ở sau khóm hoa hồng, kẻ cũng tội nghiệp, nghe người làm đồn thời gian mợ ấy bị giam lỏng cậu cả chẳng đến thăm bữa nào.

Hai mợ nguyệt nhau rõ lâu, mãi sau mợ Chi mới lò dò đi ra, mợ hậm hực moi lại chiếc vòng mã não của cậu cả, cẩn thận chùi vào vạt yếm, đoạn đưa cho mợ Trâm, ngập ngừng bảo.

- "Của mợ nè."

- "Tui không thềm, tui có vòng của cậu Lâm nhà tui rồi."

- "Vây...vây...cho tui nghe..."

Lần đầu tiên mợ Trâm thấy mợ Chi khép nép như vậy, mợ há hốc vì sốc, nhưng xin thì mợ cho chứ có gì đâu.

- "Mợ không cần à? Cho tui luôn á? Thương cái thằng cao to đen hôi đó thật lòng à? Mợ nghĩ kĩ chưa? Mợ cũng đẹp mà, thằng đó không xứng với mợ đâu."

- "Mợ có câm miệng không? Bắt nạt tui thì được chứ nói xấu cậu hai là tui táng cho toà mó đó nghe."

Mợ Trâm lừ lừ nhìn mợ Chi, mợ Chi lén che miệng tùm tùm cười. Ờ thì ra mợ hiểu nhầm mợ Trâm rồi, mợ ấy có thương cậu cả chút nào đâu, cậu cả trắng trẻo đẹp trai thế mà mợ ấy chẳng nhìn ra, chắc mắt bị đui nặng rồi. Ồi chao, cậu Hưng cũng không đơn phương được cả đời đâu, tốt quá đi mất.

- "Trán mợ, còn đau không?"

- "Đau chứ chả đau à? Tui mà không nể thầy mợ làm quan to thì tui ôm gạch tui đập nát đầu mợ rồi ý. Với cả tuy tui tức mợ nhưng tui biết mợ không phải là người xấu, mợ ghen thù phải không? Giống tui, eo ui nhiều lúc tui chỉ muốn xé xác cái con Hoàng Anh ra thù, tui ghen kinh khủng luôn ý, con đó vừa hiền vừa xinh vừa khéo léo tốt bụng, phát ghét mà."

- "Ừ, cậu hai thích nó không?"

- "Không biết nữa, chắc có đó, nhưng cậu khen tui đẹp hơn nó."

- "Eo, sướng thế."

- "Chả sướng thì thôi à? Mà lúc tui đim hàng nó thì cậu chẳng nói gì đâu, xong cái lúc tui khen nó thì cậu lại bảo tui đẹp hơn. Nên tui rút ra là không nên nói xấu đối thủ mợ ạ, mắc công mình hèn mà chẳng có tác dụng gì sất."

- "Ồ, mợ nói cũng có lý nhờ! Với tui hỏi mợ cái này được không?"

Mợ hai gật đầu rồi mà mợ cả vẫn cứ lưỡng lự mãi. Hai má mợ đỏ rùng rục, mợ dặn mợ hai phải tuyệt đối giữ bí mật, rồi mợ ghé tai mợ ấy thủ thỉ kêu mợ phát hiện cậu cả thích con gái nở nang, mợ muốn xin xỏ bí quyết để được giống như vậy.

- "Ồ, tui tưởng của mợ cũng to mà?"

- "Đâu có, tui độn đấy. Chứ tui bức tường à."

- "Tường như nào?"

Mợ Chi ngó ngang ngó dọc rồi bèn lên dắt mợ Trâm ra bụi chuối thì thật. Mợ Trâm xem xét một hồi rồi cuộc cũng phải thờ dài gật đầu.

- "Ấy da, cứ như nắm xôi ba đồng cầm hạt lạc non ý."

- "Ba đồng thì được mấy xôi đâu?"

- "Thì thế tui mới nói. Nhưng mà đừng có buồn nha, mợ nhỏ tuổi hơn tui nhiều mà, với cả cái này cải thiện được, lại gần gần đây tui bày cách cho."

Mợ Chi ngoan ngoãn đồng tai nghe mợ Trâm mách nước. Mợ Trâm vừa khuyên răn vừa giúp mợ Chi búi lại mái tóc xộc xệch, mợ ấy giống cái Trang, chỉ được cái to mồm chứ vụng về lắm cơ. Các mợ nhìn nhau cười tít mắt, trong khi đó cậu hai đã đi rừng về từ lúc nào, cậu đứng sừng sững ngay sau bụi chuối, cậu có vẻ không vui cho lắm.

Mợ Chi liếc thấy bóng cậu ba chân bốn cẳng co giò chạy, mợ Trâm thì bình tĩnh hơn, chỉ nom cậu neho mắt cười cười thôi. Cười với chả cợt, cười cho lắm vào, rồi cứ mãi buôn chuyện với gái thôi, cậu về còn chẳng thèm ra đón. Nhiều lúc cậu ghét mợ thế chứ, cậu bức bối lườm mợ, phải để mợ bị nó đập cho sưng vù đầu thêm lần nữa mợ mới sáng mắt ra được. Tới lúc đó cậu cũng không thèm quan tâm nữa đâu.

Cậu thờ ơ vào buồng lấy giỏ hồng xiêm mợ lựa lúc sáng rồi lạnh nhạt bỏ ra ngoài ngõ. Mợ nhảy chân sáo bám theo cậu, mề neho năn nỉ cậu cho đi giao hàng cùng với. Mợ cứ sấn lại gần cậu, người mợ như con bạch tuộc đeo bám quanh cậu, mợ phụng phịu kêu nhớ cậu, cái môi mợ chu rờ dãi, thỉnh thoảng lại nắm tay cậu thom thom, mợ cứ thom một phát thì máu nóng trong người cậu lại giảm một bậc, rồi chẳng biết từ lúc nào, lòng cậu hoàn toàn mềm nhũn. Cậu kiềm không nổi, cậu bầu eo mợ đau điếng.

Mỗi lần như vậy mợ đều nhân cơ hội giả bộ uỷ khuất, xong cậu thấy mợ tội tội, cậu lại bẻ lá dọc mùng che lên đầu cho mợ khỏi nắng, tay cậu chủ động vòng qua khoác lên bà vai mợ. Tim mợ xốn xang ghê lắm, cậu thì thoảng cũng quát mợ đó, nhưng quát xong lại thương chứ không như bu Phúc, mợ mong cả đời này bu cứ ở trên nhà lớn giùm mợ đi.

Đó là ước ao của riêng mợ thôi, con Bưởi thì khác. Phú ông ở li với bà hai từ đó tới giờ, chuyện nhà cửa tới tay bà cả phải lo liệu hết. Nhất là cái tháng chạp cuối năm, hết tính toán trả lương người làm tới thu tiền đất đai cho các hộ thuê, tiền cho vay mượn làm ăn, tiền lời lãi từ các cửa hàng dưới phố huyện, rồi thỉnh thoảng lại phải chạy qua trông nom mấy gian phòng phú ông đang cho lợp mái dờ, trăm thứ bà dần đồ hết lên đầu bà cả nhà nó.

Có hôm bà thức trắng đêm khâu, nó nhìn mà xót.

Rồi có hôm bà khuy ngay giữa đường, nó khóc rưng rức. May sao trùng lúc cậu hai mợ Trâm đi ngang qua, cậu cống bà về. Bà khi đó ngất lịm nên không biết là cậu Lâm, chứ biết có chết bà cũng không thèm lên lưng cậu.

Rồi lúc bà mơ màng tỉnh, đập vào mắt bà là vết bớt mờ mờ sau gáy cậu. Bà dụi mắt mấy lần, tim bà giật thon thót, tay bà nắm chặt cổ áo cậu, cậu mặc áo vải cũ bạc màu lắm rồi, bà chỉ cần hơi dùng sức đã xé được làm đôi.

Cậu Lâm sững sờ dừng bước, mợ Trâm nghe tiếng rách toạc ngó sang ngơ ngác. Ban đầu mợ tưởng bà ghét cậu nên định làm nhục cậu giữa làng, nhưng xem xét kỹ càng có vẻ không phải thế, mợ thấy nước mắt bà chảy liên tục, bà đòi cậu cho xuống rồi chạy thực mạng về nhà.

Con Bưởi tái mét mặt, tất tả chạy theo bà, bà nói nhiều lắm, mà bà vừa khóc vừa nói nên nó nghe câu được câu mất, chả rõ cơ sự làm sao nữa, chỉ biết lúc cuối bà quát người làm rất ghê.

- "Mau! Mau đi gọi cậu cả về đây cho bà! Mau lên!!! Cậu đang ở đâu cũng phải lôi cậu về bằng được cho bà!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Cậu cả còn mãi đánh khăng ở thôn bên nên mãi nửa canh giờ sau bọn người làm mới vác được cậu về. Cậu vừa mới bước lên hiên nhà đã bị bu cậu tóm lại lột áo, bu trầm ngâm ngắm vết bớt trên lưng cậu hồi lâu. Bớt của cậu là bớt quý bớt hiếm không phải ai cũng có đâu nhé, mai sau cậu nhất định sẽ làm quan to, bu cậu bảo thế.

Cậu cả khoái chí cười sang sảng, trong khi đó mặt mày bà cả mỗi lúc một tím tái. Nhà phú ông tuy giàu nứt đổ đổ vách nhưng lại không có vị thế trên quan trường, bởi vậy nên mới đầu sang hỏi thầy bu bà chưa ưng ngay đâu. Phải mãi tới khi mời thầy xem tướng về, thầy phán sau này phú ông sẽ có đứa con trai mang bớt rồng làm rạng danh gia tộc thầy bu mới gật đầu đồng ý gả con gái.

Cậu Hưng khi sinh ra, quả thực trên lưng có vết bớt lạ. Khổ nỗi, bà chưa từng thấy con rồng nào cái đầu nó lại nhỏ đến thế! Không lẽ ông thầy đó phán nhầm? Phải là đứa con trai mang bớt rắn làm rạng rỡ dòng họ mới đúng. Bà đã luôn chắc chắn như vậy, cho tới khoảnh khắc nhìn thấy cái đầu rồng uy nghiêm trên người cậu hai.

Phú ông không chỉ có một người con trai. Phải, bà suýt thì quên mất. Cậu hai làm quan ư? Hoang đường, thực sự rất hoang đường, cậu đâu có biết chữ? Bà tự an ủi mình rất nhiều, bà cố gắng trấn an, mà chẳng hiểu sao chân tay bà run cầm cập, lòng bà bồn chồn không yên.

- "Bà ơi...bà ơi...bà...ông biểu...ông biểu bà đưa cái vòng ngọc ông mua năm ngoái trên kinh thành cho bà hai đeo."

Con Nhài từ đâu co giò chạy tới, vừa báo cáo vừa thở hổn hển, cậu cả thấy ức thay, rõ khi xưa thầy còn bảo chiếc vòng đó chỉ xứng với bu Yến, vậy mà thoảng cái đã thay lòng. Cậu bức thầy ghé đó, cậu toan cầm chổi lên phòng thầy lửa bà hai đi, nhưng bu cậu lại cản, bu ôm cậu vào lòng, giọng bu buồn buồn.

- "Tim thầy cậu nhiều ngăn, là do bu đại nên mới bị đổ ngọt. Bu giờ chỉ trông mong vào cậu thôi, cậu cố học thành tài."

- "Vâng. Bu Yến yên tâm, sau này cậu đỗ đạt cậu làm quan lớn, rồi cậu đón bu xuống phố huyện cùng cậu nhé!"

Đón cả Trâm nữa cơ, nhưng chuyện đó giờ cậu giữ kín, sợ nói trước bước không qua. Cậu hừng khởi chạy về phòng luyện chữ. Bu neho mắt nom theo bóng cậu, cậu cũng sáng dạ, bu biết mà. Chỉ là, công bằng mà nói, khí chất của cậu so với cậu hai thì còn thua xa. Giờ bà hai được phú ông cưng chiều hết mực, nhờ đâu số cậu hai phát nữa thì bà với cậu cả chỉ có nước ra đề mà ở.

Càng ngắm bà càng hoảng loạn, bà sai người làm lên theo dõi cậu hai. Qua một tuần, thằng Quát tìm bà thưa chuyện, nó kêu ngoài việc chiều chiều cậu hay treo lên mái tít ngọn đa ngồi chơi thì chắc có gì bất thường cả. Nó đâu sao cũng chẳng khôn hơn con Bưởi mấy, nó không nhìn ra là đúng, bà thì khác, bà vừa nghe đã biết liền, cậu hai dám lên học chữ.

Ngay từ đầu nếu cậu muốn học thì cứ việc xin xỏ, bà không tới mức cấm đoán cậu, nhưng sẽ có cách kiểm soát cậu, cái loại con thứ như cậu chỉ cần học biết mặt chữ là được rồi. Đằng này nhà dưới đó lại giảo hoạt kêu dốt không cần, để bà lo là không phòng bị, rồi cậu thì cứ thế lên vụng trộm nghe giảng.

Chẳng biết cậu bắt đầu nghe từ lúc nào? Thầy bà mời cho cậu cả là thầy giỏi nhất dưới phố huyện, bà mất bao nhiêu tiền của tâm sức đâu phải để cậu hai được điểm nhiên hương sái thế đâu? Bà uất điên cả người, bà cố nén đợi tới đúng tám chiều, khi chúng nó báo cậu đã treo lên cây rồi bà mới đường hoàng đi ra.

Bà sai người lạng lẽ rải đá dăm nhọn hoắt khắp vườn, rồi bà kêu mấy thằng thanh niên trẻ khỏe cầm rìu đồn bên dưới gốc cây. Cậu hai kiểu này hết đường thoát, cậu ở trên đó thì cây đổ cậu ngã lộn cổ xuống ao, mà cậu nhảy xuống thì cũng vỡ mặt với đồng đá dăm.

Cậu chọn cách thứ hai, có điều cậu giỏi hơn bà tưởng. Đầu cậu vẫn lành lặn, tuy nhiên cậu cũng chẳng cao siêu gì, chân bị đá dăm rách hết da, máu ứa ra từng dòng đỏ quạch, máu chảy bao phủ mấy vết sẹo trên mu bàn chân của cậu. Bà biết, có thể cậu cảm bà lắm, nhưng bà còn biết, cậu không phải đứa hành xử bốc đồng, còn bà hai, còn mợ hai, cậu chẳng dám chống trả công khai đâu.

Ngay cả khi bị bà chửi rủa thậm tệ, cậu cũng chỉ lặng thinh rồi đợi bà xua tay mới tập tễnh lê từng bước về nhà. Bà thờ dài nom theo bóng cậu, rõ là bà ghét cậu, bà uất bà hai nên bà hận luôn cả cậu, có sao mỗi lần bà hành cậu, trông cậu khác khổ lòng ngực bà lại ngọt ngọt?

Bà làm việc xấu nên bà áy náy ư? Bà thấy bản thân mình đâu có lương thiện tới thế? Vì đâu đêm bà không ngủ được? Vì đâu mỗi lần nhắm mắt gương mặt cậu lại hiện lên trong tâm trí bà?

Bà mò mẫn bật dậy búi tóc, men theo vườn mạn đi lối sau xuống căn nhà tranh của cậu. Ánh đèn dầu mờ mờ, mợ hai đang ngồi tựa lưng vào vách nhà, cậu hai nằm ngay bên cạnh, chân cậu gác lên chân mợ, hình như mợ rửa vết thương cho cậu rồi, còn nhá lá thuốc đắp lên nữa. Mợ gặng hỏi nhưng cậu chỉ bảo lỡ may bị vấp thôi, mợ cứ nhìn xuống chân cậu lòng mợ lại xót, mợ thút thít mãi không nguôi.

- "Đừng khóc."

- "Tui đâu muốn đâu, tại nước mắt nó cứ chảy ra ý."

Mợ nức nở lý sự, cậu đưa tay bầu eo mợ, cậu rất hay bầu eo mợ, lúc giận cậu sẽ véo thật mạnh, lúc bình thường thì đùa cợt trên dưới, còn lúc muốn mợ nghe lời như bây giờ cậu sẽ chỉ néo chút dọa mợ thôi. Mợ thế mà không hề sợ, mợ càng khóc to, cậu bí quá liền gồng bật dậy, cánh môi cậu mon man trên gò má mợ, môi cậu chạm tới đâu, má mợ ửng hồng tới đó, tim mợ thảng thốt từng nhịp, mợ lơ đãng hỏi cậu, nước mắt mợ có vị gì?

- "Ngọt."

Cậu đáp, mợ cười ngậy ngốc. Cậu nói giỡn đó, nước mắt, vừa mặn vừa chát, mợ biết thừa mà. Nhưng mợ kệ, mợ ôm chăm lấy cậu, cố ý mè nheo.

- "Tui kể cậu nghe cái người này nhé, má thơm đường má, môi thơm đường môi, còn khen tui đẹp, còn ngủ cùng tui, còn sợ muỗi công tui, nhưng mà vẫn không chịu thừa nhận là thương tui. Ai mà nhát gan vậy cậu nhỉ?"

- "Không biết. Ai thế?"

Cậu thán nhiên hỏi lại mợ, mặt cậu tỉnh bơ, nhưng tay cậu đã nheo eo mợ thêm một cái nữa rồi. Mợ đổi, mợ quay mặt đi hướng khác, cậu ghé vai mợ thì thầm, cậu khen tóc ai mà thơm thế. Mợ sượng, quên khuấy mất mình đang giận, ngoảnh lại tươi cười giải thích.

- "Tóc tui chứ còn tóc ai? Phòng có mỗi tui với cậu mà, tui gội đầu bằng nước đun bồ kết, lá sả với vỏ bưởi đó. Cậu thích không?"

- "Không."

- "Không thích sao kêu thơm?"

- "Thơm đâu có nghĩa là thích."

- "Vậy cậu thích hỏi há?"

Mợ vênh mặt đối chất đến cùng, riêng khoản nói nhiều, nói dai, nói đại thì cậu thua mợ rồi, cậu kêu mợ về giường mợ đi cho cậu còn ngủ. Nhưng mợ chẳng chịu, mợ lý sự rằng chân cậu đau, để mợ nằm bên này có gì đêm hôm mợ còn chăm cậu.

Hai cái giường cách nhau có mấy bước chân thôi, nhưng theo như lời mợ phân tích thì chắc phải một cái dưới làng một cái trên phố huyện. Vậy mà cậu cũng chịu, mợ quấn quít đeo bám như nào cậu cũng mặc kệ. Mợ bên trong riu rít kể chuyện linh tinh, bà cả bên ngoài lòng bỗng trùng xuống, bà móc túi áo, lấy ra lọ thuốc để lại trên bệ cửa sổ cho cậu rồi lững thững về phòng.

Bà với phú ông, đã từng có những ngày như thế. Cuộc đời, rốt cuộc cũng chẳng đoán trước được điều gì cả, hạnh phúc hôm nay, ngày mai biết đâu lại rơi vào dĩ vãng?

Đau đớn, xót xa, đầu thế lột tả hết được tâm trạng của bà lúc này? Xưa kia đường đường là tiểu thư nhà quan lớn, xưa kia mặc kệ sự đời, xưa kia cao ngạo là thế, giờ đây tới một đứa nhóc cũng phải sán si tới cùng. Nhiều lúc bà mệt mỏi muốn vứt quách tất cả mọi thứ, kiểm con ngựa rồi lang bạt tứ phương, tự do tự tại. Nhưng biết làm sao, phóng lao rồi, thì phải theo lao thôi.

Còn thể diện gia tộc, còn mặt mũi thầy bu, còn tương lai cậu Hưng, và quan trọng nhất là, người đã trót yêu, nói bỏ, đâu có dễ dàng.

Vẫn là sống cùng dưới một mái nhà, vậy mà bằng qua mấy tháng mới được gặp mặt. Hôm đó, là hai mươi ba tháng chạp, đại gia đình tụ tập liên hoan tiễn ông Táo về trời. Như thường lệ, phú ông phải chủ trì buổi này, đích thân phát lương thưởng cho người làm trước khi họ nghỉ sắm Tết.

Những ai không có người thân, đón Tết cùng nhà phú ông phú bà thì được mười quan, người về với mẹ già con nhỏ thì được hai mươi quan. Còn lại tiền thưởng dựa vào năng suất làm việc từng người. Bà cả chuẩn bị hết rồi, còn đóng từng túi nhỏ có thể tên bên cạnh, phú ông chỉ việc ngồi một chỗ, con Quỳnh gọi tới tên ai thì ông lựa rồi trao cho người đó.

Giọng con Quỳnh thì to phải biết rồi, trước khi bị cha bán vào nhà phú ông nó làm nghề ca chèo mà. Giọng phú ông ngược lại nhỏ tới bất thường, người ông xanh tái bợt bặt. Bà hai ngồi vắt vẻo trong lòng ông cũng không khá hơn mấy, rõ ràng được mặc yếm lụa nhưng khí sắc yếu ớt khác thường, ngồi một lúc thôi mà bà thấy nhức đầu ghê gớm, bà ghé ông nũng nịu, tất nhiên vẫn không quên đá mắt liếc đều tiểu thư.

Bà cả lửa giận bốc ngàn ngút, bà nhắm đúng mặt bà hai, cả chén trà trên tay không nể tình quăng thẳng. Bà hai biết nước trà nguội rồi nên cũng chẳng thèm tránh, trán bà có bị sưng một chút, nhưng đổi lại phú ông sốt sắng lòng bà như có trăm hoa đua nở.

Lần đầu tiên, phú ông quát bà cả lớn tiếng tới vậy.

Lần đầu tiên, trước mặt người làm, bà bị một trận bẽ bàng đến như thế. Bà hận bà hai thấu xương thấu tủy. Mợ hai nhìn sắc mặt bà gai ốc sồn hết cả lên, mợ đâu có thích ở trên này đâu, tuy đồ ăn ngon, nhà cao cửa rộng nhưng không khí ngột ngạt lắm. Tuy nhiên tục lệ vậy mà, mợ là phận làm dâu, vào cái dịp này thì phải dâng trà cho thầy bu xong mới được về.

Mợ Chi cũng thế, trà của mợ là trà hảo hạng, con Chanh nó pha hộ mợ. Trà thơm lắm, uống xong còn thấy ngòn ngọt nơi đầu lưỡi, ai cũng tấm tắc khen ngợi. Tới lượt mợ Trâm, mợ chỉ có lá trà tươi mới hái ban sáng thôi, mợ cẩn thận chắt những giọt sương buổi sớm trên núi để nấu cùng, cậu mợ tuy nghèo nhưng cũng cố gắng hết sức làm tròn đạo hiếu.

Mợ kính cẩn bưng lên dâng thầy bu, bu Yến tức nên không thèm nhấp, bu Phúc thì chê trà nhà quê nên cũng kiêu căng quay mặt đi, chỉ có phú ông cười cười gật đầu với mợ, từ tốn thưởng thức cả ba chén trà.

Cũng được, vị trà thanh mát dễ chịu. Thầy thưởng cho mợ hai quan tiền, mợ mừng huỳnh trở về chỗ ngồi, còn chưa kịp quay sang chuyện trò với cậu hai thì bên trên thầy đã sùi bọt mép rồi lăn đùng ra đất co giật. Bà hai đang ngồi trong lòng ông nên cũng bị ngã theo, bà đập đầu xuống đất ngất lịm. Cả nhà

lớn bé già trẻ được một phen nháo nhác, bà cả hốt hoảng lao vào ôm phủ ông, bà vỗ vỗ lưng cho ông, bà dặn ông thở đều, nhưng người ông cứ yếu dần, được một lúc thì cứng đờ không nhúc nhích.

Ông không nghe thấy bà gọi nữa rồi, dù bà có kêu tới khản cổ.

Đang yên đang lành, tự dưng uống có chén trà của mợ hai liền bất tỉnh, chả nhẽ trà có độc? Không chỉ riêng mình bà nghi ngờ, bên dưới cũng bắt đầu xôn xao bàn tán. Nhưng sao phải hạ độc phủ ông? Không, không đâu, không phải phủ ông đâu. Là bà đó, là bà hại cậu hai suýt què nên cậu mượn tay mợ trà đầu, cậu muốn âm thầm giết bà, may sao phủ ông gánh nạn thay cho bà.

Bà giận run người, càng nghĩ bà càng thấy kinh tởm, cậu kể ra cũng xảo quyết y như bu cậu. Được, lần này để bà cho cậu biết thế nào là mùi vị đau thương. Để bà cho cậu hiểu, thế nào là cảm giác người thân kiệt quệ trước mắt mà mình lại bất lực. Bà đau như nào, cậu phải ném trái y hệt như thế. Bà gạt nước mắt, đoạn bà ngoảnh ra quát lớn.

- "Bay đâu, trói mợ hai lại, đánh đến chết cho bà."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Người làm nghe lời bà lũ lượt kéo lên, mợ Trâm sốc, chân tay mợ bủn rủn, mợ tưởng như mợ không đứng vững nữa, cậu Lâm đột ngột kéo mợ ra đằng sau. Cậu đứng chắn giữa mợ và tụi kia, bọn chúng xông lên một bước cậu cũng xông lên một bước, rồi tay cậu với lấy ấm trà mợ pha ban nãy, bắt chấp tu sạch.

Kẻ hầu người hạ bên dưới nín thở nhìn cậu, một khắc trôi qua, cậu vẫn bình an vô sự. Tất nhiên rồi, trước đó mợ từng nhấm nháp thử mấy chén mà, có sao đâu. Với cả mợ cho độc vào làm gì cơ chứ? Cậu Lâm cũng vậy, cậu mợ tuy nghèo tuy khổ nhưng cậu mợ vẫn sống vui, đâu cần hại ai đâu?

Mợ nhanh mồm nhanh miệng giải thích, khổ nỗi, bà cả nhất định không tin. Bà kêu vấn đề không ở ấm trà mà là ở chén trà, cậu cả nghe bà phân tích mất sáng ngời ngời, cậu chỉ thẳng mặt mợ Chi tố cáo.

- "Bu Yến, là nó, mấy cái chén ngọc là nó chuẩn bị, chính nó muốn hại thầy chứ không phải Trâm đâu bu ạ. Con yêu nghiệt ngoa độc, lần trước nó còn đập đá vào đầu Trâm nữa ý, bu phải cho người bắt nó lại thôi bu ạ."

Mợ Chi âm ức cãi lại, cậu mợ khẩu chiến một trận tanh bành khói lửa, bà cả nhức hết cả đầu, bà sai tụi thanh niên khiêng ông cùng bà hai về phòng, đoạn kêu người đi mời thầy lang. Thầy giỏi, lang bặt chữa bệnh khắp thôn, phải nửa canh giờ sau mới lôi được thầy về nhà, thầy khám một hồi thì kết luận phủ ông trúng mê hồn hương một thời gian dài rồi, sức khỏe kiệt quệ là việc sớm muộn thôi chứ chẳng liên quan gì tới chén trà nhỏ.

Hương này mê tính rất nặng, nếu dùng liên tiếp thì giới lâm cũng chỉ trụ được dăm bữa nửa tháng là ngòm củ tỏi, phủ ông thân thể cường tráng nên may mắn tới giờ vẫn còn thở, âu cũng là cái phúc.

Bà cả khóc rưng rức, bà khẩn khoản mong thầy lang dốc toàn lực chữa cho cả phủ ông lẫn bà hai. Kẻ hầu người hạ còn tưởng bà nhân hậu thế nào, ai dè thời khắc bà hai vừa mới hé mắt, bà cả đã sai người tống bà xuống chuồng lợn giam lỏng. Bà hai bị trói ở cái cột giữa chuồng, lợn nái lợn sề mười hai chú kêu eng éc quanh bà, ăn ngủ nghỉ vệ sinh cũng thân thiết ngay bên cạnh, ngấm cũng vui.

Bà còn chẳng đủ sức để chửi đổng, cái giá của mấy tháng vui chơi sa đoạ chính là bây giờ hết không ra hơi. May sao trên đời vẫn còn có người nhớ tới bà, vợ chồng cậu hai. Cậu đem theo âu cháo loãng, mợ thì cầm thìa gỗ bón cho bà từng chút một. Mợ thở dài thườn thượt, bu thế nào thì vẫn là bu cậu thôi, bu gặp khó khăn hoạn nạn cậu bỏ được à? Cậu không bỏ thì sao mợ mặc kệ bu được? Phận làm con nào có chuyện bất hiếu như thế, dân làng người ta cười chết.

- "Bu thương cậu hai nhất, lát cậu lên xin bu cậu Hưng chịu tội thay cho bu được không?"

Bà hai ăn được hộp cháo người cũng tỉnh tỉnh ra, bà ngọt nhạt năn nỉ, mợ Trâm ức chế gào lên.

- "Quên đi, ai làm người đó chịu. Bu vô lý nó vừa vừa thôi."

- "Chị im miệng, dẫu với chả con, cái mẹ chồng cứ nhem nhem đi, chả ra thể thống gì sất."

- "Vâng, con không ra thể thống gì, vậy bu thì sao? Có đồ ngon chưa bao giờ bu nhường cậu, bu nhà người ta con hư con hỗn toàn bao che cho con, còn bu thì sao? Trước giờ bu gây tội rồi toàn bắt cậu phải chịu thay. Bu hèn lắm."

Mợ ức chế nên mợ đêch nể nang ai cả, buột miệng xong mợ mới giật mình thon thót, mợ vừa bảo bu hèn đó, bu là bề trên mà mợ lại lộng ngôn như vậy, còn trước mặt cậu nữa, mợ toi chắc rồi. Chuyện này có kêu trường thôn phân xử thì mợ cũng là người sai thôi, cho nên bu càng được thể vin vào, bu kêu bu khổ quá, bu ép cậu phải chính đốn mợ ngay tức khắc.

Mợ không muốn cậu bị rơi vào thế khó xử nên tự động đưa tay ra cho cậu phạt, cậu cũng chặc lưỡi nhặt cái cành khô quật mợ một phát, thế nhưng bu vẫn chưa chịu, bu bấu môi xía đều.

"Cậu đuổi muỗi cho nó hả?"

Cậu thờ dài, cậu kêu bu nghỉ đi, lát cậu đi xin bà cả chịu trối thay cho bu. Bu mừng huyệt, quên khuấy mất tội lỗi của mợ Trâm, mợ thì ngược lại, mợ vừa ức vừa xót, nom theo bước chân cậu mà mợ rớt nước mắt.

Mọi chuyện cũng nào dễ dàng tới vậy, bà cả không những không gặp cậu, bà còn hùng hồn sai con Bưởi ra tuyên bố bà đã mua hương cấm rồi, từ đêm nay bà sẽ cho đốt khắp chuồng lợn. Bà nói là bà làm thật, lợn trúng hương nhảy nhót như quân rồ, chao đảo chỉ trực lao vào người bà hai, cậu hai lại phải xuống trối từng con lại không cho tụi nó húc bu cậu, mợ hai cũng giúp đỡ một bên.

Cậu mợ tuy bịt khăn kín mít rồi nhưng vẫn bị ảnh hưởng đôi chút, ra khỏi chuồng đầu óc mợ choáng váng, mắt cậu thấy hơi mờ mờ, cả cậu lẫn mợ người cùng nóng rực, mợ siết cậu rất chặt, mợ hôn dọc theo cổ cậu, trống ngực cậu đánh dồn dập, cậu tự bấm vào tay mình một cái thật mạnh, đoạn cậu đẩy mợ ra, vòng tay qua eo mợ, vác mợ về.

Mợ bị cậu quăng không thương tiếc lên giường, khổ nỗi, mợ khi đó người ngợp mị mị, lại chồm dậy bò xuống, nhưng mợ cũng không có làm gì quá đáng cả, chỉ ôm chân cậu rồi lăn ra ngủ khi khi thôi. Cậu khẽ bấu eo mợ, mợ trong mợ phụng phịu quay mặt đi hướng khác, cậu cười, rồi cậu cứ thế ngồi xôm, tay chống cằm, ngây ngốc ngắm mợ.

Rạng sáng ra cậu lại phải xuống cời trối cho lợn, rồi từ đêm thứ hai cậu không cho mợ vào chuồng nữa, cấm tiết bắt mợ đứng bên ngoài. Có hôm mợ bện gối đầu xong mới chạy qua, cậu ngửi mùi bồ kết thơm thoang thoang, cậu nhìn mợ tóc ướt thấm đầm vạt yếm đào, chân tay cậu bùn rùn rưng rùi, mợ lo cho cậu, mợ tiến tới gần thì cậu tự động nhích ra xa.

"Cậu ghét tui hả? Hay lại giận gì tui rùi?"

Mợ tui thân hồi han, cậu bực bực gật đầu rồi phăng phăng đi đằng trước. Mợ lẹo đẹo theo sau, buồn thối ruột thối gan. Cậu ghét mợ nên từ đó mợ nào có dám chủ động gần gũi, cậu thì cứ hể bắt gặp ánh mắt mợ là mặt đỏ phừng phừng quay đi.

Đến ăn cơm chung mâm mà cậu cũng cứ cúi gầm cái mặt, có lẽ do rước mợ về lâu lâu rồi, nhìn mợ nhiều rồi nên cậu chán đó, mợ chặc mắt như thế nên lòng mợ náo nức lắm. Mợ tìm mợ Chi tí tề tâm tình, mợ ấy móc túi lấy hũ son quẹt cho mợ một ít, mợ soi mình trong chum nước, mợ thấy mợ rạng rỡ đão dẻ, mợ chạy vội về gặp cậu khoe khoang.

"Ê, tui đẹp không? Đẹp nhĩ cậu nhĩ?"

"Không."

Cậu kết luận cậu xanh ròn, mợ buồn đến nỗi cả ngày không nuốt nổi cái gì cả, cứ ngồi ở góc nhà, cầm tựa đầu gối, khoé mắt rom róm. Cậu đi chợ về, trong tay cầm cái bánh tẻ, cẩn thận bóc rồi đưa lên miệng cho mợ mà mợ cũng lác đầu, giọng mợ ảm đạm vô cùng.

"Xưa đẹp người ta còn chẳng thương giờ hết đẹp rùi không khéo mấy hum nữa bị đuổi ra khỏi nhà mất."

"Người ta là ai?"

Cậu trêu, mợ xì mặt không thèm đáp. Cậu xoa đầu mợ, rồi cậu tiếp tục chọc.

"Mợ không ăn bánh thì tui đem qua cho bé Dung nhé!"

Mợ ghen lồng lộn, mợ ngay lập tức giật lấy nhai ngồm ngoàm, mợ bị cậu bấu eo đau điếng, mợ càu nhàu.

"Cậu suốt ngày bấu eo tui thui, sao cậu không sang mà bấu eo con Dung ý?"

"Ừ, thì sang."

Cậu làm bộ đứng dậy, mợ nghệt mặt, vội vàng chạy ra ngoài cửa chắn không cho cậu đi đâu sất. Thôi, mợ thua, mợ thua cậu đó, mợ thương cậu nhiều hơn nên mợ thiệt, mợ đành chịu vậy. Cậu quay lại lấy lát chẻ sẵn trong gầm giường ngồi đan rổ, mợ thì dệt vải ngay bên cạnh, cậu mợ thỉnh thoảng liếc nhau, mợ giận giận, còn cậu thì cười cười.

Tầm chiều vú Năm hót hải xuống gọi, vú kêu bà cả tìm cậu. Bà nghĩ thông rồi, được hôm mát mẻ bà có sai người đem lúa ra phơi ở mương sân lớn để tránh ẩm mốc, bà kêu nếu cậu có thể xúc toàn bộ chỗ này vào kho trong một canh giờ thì bà tha cho bu cậu. Cậu hai đồng ý, vú Năm, mợ Trâm uất nghẹn họng, là mương sân lớn, bình thường bao nhiêu người chạy ra chạy vô mãi mới xong, đằng này có mình cậu hai, tới mùa quýt nào đây?

Hơn thế nữa, bà còn đợi lúc trời bắt đầu đổ sấm mới cho cậu bắt đầu. Chẳng ai dám giúp cậu cả, vì bà kêu kẻ nào làm cản bà đánh què chân kẻ đó. Mưa mỗi lúc một nặng hạt, cậu vẫn mãi miết cào lúa thành đống, cậu nhanh trí hơn người ta nên cậu không mang từng thúng chạy vào kho mà đổ sang thùng lớn rồi kéo vào một thế.

Những sân bằng phẳng thì còn dễ dàng, sang đến sân dốc hơn lúa bị nước mưa cuốn trôi, rơi hết xuống rãnh, mợ hai đứng nom mà xót cả ruột, mợ bắt

chấp lời bà cảnh cáo, mợ lao ra giúp cậu. Cậu cảm cú làm nên chẳng để ý, mãi tới lúc sau ngẩng lên thấy mợ ướt sũng đứng bên cạnh cậu mới phát hoá, cậu đập vai mợ quát tháo.

- "Mợ vào đi."

- "Không."

- "Cút vào."

Nói nhẹ mợ chẳng nghe, nói nặng cũng không có tác dụng, cậu bực quá kéo tay mợ lôi vào, mợ ngồi thụp xuống, tay kia tranh thủ bám vào cánh mạn, nhất định không chịu nhích người. Sức cậu khoẻ, cánh mạn thì non, gãy làm đôi, mợ mất đà ngã nhào lên người cậu, cậu cũng trượt chân ngã ngửa ra đằng sau, nửa người vùi thẳng vào đồng lúa.

Sấm sét đánh nhè nhằng, bão về.

Bão lớn, lốc xoáy cuộn cuộn đánh bật từng gốc cây, những vết thương cũ trên chân cậu bị mưa đá thấm lạnh buốt, giàn thiên lý trên đầu cậu mợ bắt đầu rung rung, cậu trở mình không kịp, cậu vội đưa bàn tay to lớn của mình che lên đầu mợ.

Gió quạt liên hồi, giàn đỗ, chục thanh nứa bên trên ồ ạt đập xuống, nứa sắc cửa đứt mu bàn tay cậu, máu chảy thành dòng rỉ xuống trán mợ, máu quện cùng nước mưa trong vắt và nước mắt mặn chát của mợ. Mợ nắc. Mợ nhen. Rồi mợ gào ầm ĩ.

- "Sao bảo không thương tui cơ mà? Không thương thì đỡ hộ tui làm gì? Mặc xác nó đâm thủng đầu tui đi chó!"

- "Im"

Cậu quát, nhưng mợ đang điên nên mợ bướng lắm, nào có chịu nghe lời. Mợ giật lấy tay cậu giữ khư khư, vừa lôi khăn đắp lên mợ vừa cau có cằn nhằn, mợ hỏi cậu bữa nay ăn lợn cái bà gì mà ngu thế? Cậu bấu eo mợ, đoạn cậu kéo mợ nhích lại gần, hơi thở của cậu phả đều đều quanh chóp mũi mợ, môi cậu tách môi mợ, khề nhá.

Tìm mợ đập dồn dập, lòng mợ bức bối rộn rạo như thiêu như đốt, chẳng biết có phải do bão hay không mà mợ thấy trời đất chao đảo. Mợ ngậy ngốc nhìn cậu, vành tai cậu hơi đỏ, cậu đưa tay che mắt mợ, dịu dàng hôn mợ, từng chút, từng chút một. Ngọt, ngọt lắm, ngọt hơn cả bánh mật. Mợ như bị thôi miên, mưa trút xuống rào rào mợ cũng chẳng thèm để ý, mợ chẳng nghe thấy tiếng mưa rơi đâu, mợ chỉ nghe giọng cậu nho nhỏ thôi.

- "Chính mợ bỏ bà tui mà, mợ còn trách cái gì nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

- "Tui bỏ bà cậu hồi nào?"

Mợ gân cổ lên cãi, oan ức chết mất ý, ừ thì mợ thương cậu thật nhiều, ừ thì mợ mong cậu cũng thương lại mợ, nhưng mợ không như bu mà bỏ bùa bỏ bà cậu đâu. Mợ còn lo cho sức khoẻ cậu nữa chứ, chẳng nhẽ cậu không hiểu lòng mợ? Mợ giải thích một thôi một hồi mà cậu chẳng tin gì sất, cậu mặc kệ mợ lèo nhèo, cậu nhào người tiếp tục xúc lúa, mợ thôi đòi co, trườn xuống xúc cùng cậu cho nhanh.

Phía xa xa bà cả đứng nép sau gốc chanh đào, con Bưởi đang cầm ô che cho bà. Nó thương cậu mợ ghê, nhất là cậu ý, bà cả mắt đỏ hoe, bà xoa đầu nó cảm thán, rằng sau này Bưởi cưới được người thương Bưởi như cậu hai thương mợ hai thì bà an tâm rồi. Bưởi cười hềnh hếch, bà sai nó chạy ra kêu cậu mợ về đi, đoạn bà lệnh con Thương lôi bà hai lên gập bà.

- "Còn sáu sân lúa, chị bốc hết thì từ mai khỏi ở chuồng lợn."

Bà cả lãnh đạm ra điều kiện, bà hai ngậm đắng nuốt cay vâng vâng dạ dạ. Có một lũ rồi hơi đứng giám sát nên bà đầu dám ăn gian, bốc đúng, bốc đủ mới thôi. Bốc xong thì trời cũng rạng sáng, người bà đau, xương bà nhức, đã thế gọi mãi chẳng thấy cậu mợ lên hầu, bà muốn phật rồ đi mà.

- "Cậu Lâm mợ Trâm ở đâu thế hử? Cái quân bất hiếu, mau đi đun nước cho bu ngâm chân không bu lại đuổi ra đường cả lũ bây giờ."

Bà vừa lật đặt xuống phòng dưới tìm cậu mợ vừa gào thét ầm ĩ. Ôi chao ôi có con cái nhà ai mà mất nét như thế này không hả? Bu mệt bu ốm mà chúng nó ôm nhau mặc kệ. Bà ức điên, bà bẻ cánh hồng xiêm bà quát vùn vụt, quát tới rã rời tay chân mợ mới thềm hé mắt, nom thấy bu mợ hoảng quá, mợ vội bắt luôn cái đầu roi, ngăn không cho bu đánh cậu.

- "Xin bu, là lỗi của con, là tối qua về nhọc nên con lịm mắt, là con không nghe thấy bu gọi, con đi đun nước ngay bây giờ đây, cậu sốt cao lắm, xin bu tha cho cậu."

Mợ ngoan ngoãn biết điều thế khiến bu cũng hạ hỏa phần nào. Bữa đó mợ chạy như con thoi, hét lên hầu bu lại xuống nom cậu, người mợ tưởng như là luôn, nhưng nhà neo người, bu với cậu ôm hết thì mợ đâu có quyền ôm. Con Trang sang thăm chị thấy xót hết cả ruột, nó kêu Trâm đi nghỉ, để nôi cháo nó trông cho. Nhưng Trâm lâu ngày không gặp em gái nên cố ý ngồi dưới bếp hàn huyên.

- "Mi cho nhà tao lăm gạo nếp với đậu xanh thế, không sợ thằng Toàn mắng hử?"

- "Ôi chao, lo gì, cái thằng đó nó chỉ quan tâm tới chó thôi, em có hốt cả kho thóc khéo nó cũng chả hay, để đấy mà gói bánh chưng."

- "Ừ, thôn bên đó sướng, có vẻ năm nay lại được mùa."

- "Vâng, đất đai toi xộp chứ không cằn cỗi như bên mình, cũng để ra được ít vốn rồi, ra giếng em đi hỏi vợ hai cho nó."

Cái Trang thân nhiên tâm sự, bác Trâm sốc khỏi nói, bác níu tay áo nó ra sức khuyên nhủ.

- "Đừng, mi điên à? Nó rước thì mặc nó, nó rước mình chịu chứ mình tội gì mà rước cho nó. Rồi có vợ mới về nó không thương mi nữa thì sao?"

Cái Trang thờ dãi, cháo trong nôi bắt đầu sôi liu riu, nó gạt nốt mấy nhánh củi thừa xung quanh vào, ủ cho lửa cháy âm ỉ rồi quay sang thông thả tâm tình.

- "Nó đã bao giờ thương em đâu. Ngày xưa nó thương con Phụng cuối thôn ý, thương nhiều lắm, chẳng hiểu có làm sao ba năm trước con đó chạy theo trai huyện bỏ nó, xong đợt ấy nó bị điên mà, suốt ngày nằm ở rom ôm chó rồi khóc rưng rức gọi Phụng ơi về với tui đi Phụng. Con chó đó trước bị ghê, chủ cũ nó bỏ trong rừng, đợt hai đưa này vào đấy mần nhau xong lượm về curu mang. Sau này nó đặt chó tên Phụng luôn, chắc nó hận ý, còn hận nghĩa là còn thương nhiều."

- "Ừ, rồi sao?"

- "Con Phụng mới bị trai huyện đá rồi, em nghe tin nó về thôn hồi đầu tháng chạp, giờ nó khổ lắm, thầy không thương bu chẳng xót, em tính hỏi nó cho cha thằng Thóc, vẹn toàn cho chúng nó."

- "Mi không ghen à? Không sợ bị nó có mới nói cũ, nó ruồng bỏ mi hử?"

- "Không, nhà thêm người làm em đỡ nhọc bác ạ. Với cả em có thằng Thóc mà. Thằng cháu đích tôn đang hoàng, thách cả lò nhà thằng Toàn cũng chẳng dám đuổi."

Ừ, ít ra cái Trang còn có cu Thóc. Trâm còn chưa có gì đây này, cậu hai rước bà hai là việc sớm muộn thôi, Trâm lo quá đi cơ. Nhưng biết làm sao? Phải đợi cậu thi xong mới tính được tiếp, tháng sáu cậu mới thi, vậy là còn nửa năm lận!

Trâm thờ dãi thườn thợt, cu Trí nghe bu bảo Trang về chơi cũng hí hửng chạy sang nhà Trâm, nó mách tháng giêng quan lớn đi thu lệ phí thi đợt đầu, nếu nộp được hết trong lần này thì được giảm hai chục quan. Lệ phí năm chục quan, giảm vậy nghĩa là còn ba chục thôi, mợ Trâm phấn khởi vô cùng, đợt Trang Trí về rồi, tối đó mợ hí hửng bỏ vào gầm giường lôi ra cái hộp cũ kỹ, mợ hồi hộp mở, nín thở đếm từng đồng một.

Tổng cộng dành dụm được bảy quan, bốn tiền và hai mươi ba đồng, tiền gửi bu giữ suốt từ ngày mợ về làm dâu ít cũng phải được dăm bảy chục quan rồi, kiểu này nếu nộp sớm thì lúc cậu xuống phố huyện thi sẽ vẫn dư dả kha khá cho cậu được ở nhà trọ tốt, ăn uống đầy đủ. Mợ nghĩ mà lòng mợ mát rười rượi, mợ hạnh phúc ghê gớm lắm, mợ nhảy chân sáo lên gặp bu, hồ hởi thưa chuyện.

- "Bu à, bu nghe tin tháng giêng quan lớn về thôn chưa bu?"

- "Nghe rồi, biết hết rồi, chị khỏi dạy khôn tôi."

- "Vâng, thế thì tốt quá ạ. Ở đây con có hơn bảy quan nhưng bu cứ đưa con ba chục quan được không? Tại ngoài nộp lệ phí thi cho cậu thì mấy hôm nữa con muốn lo cái Tết chu toàn, giao thừa cúng mâm cơm thịnh soạn mong on trên phù hộ độ trì cho cậu đi đường thượng lộ bình an."

- "Ba chục quan mà chị nói như ba chục đồng ấy nhì? Tiền đâu mà đưa?"

- "O, tiền cậu gửi bu, bu kêu bu giữ hộ mà."

- "Tui kêu hồi nào?"

Bu tỉnh bơ hỏi lại, bu nằm vắt vẻo trên cái võng mây, miệng nhai trầu bồm bồm, mặc mợ kể lể gọi nhớ bu vẫn cứ ngo ngoe làm như không biết gì. Mợ ức nghẹn, người mợ hoá khí bốc ngùn ngụt, mợ kệ bu giả ngu, mợ liếc mình xông tới giường bu, nhanh nhẹn thò lấy chiếc gối cũ kỹ, bu thường giấu tiền trong này, mợ thừa biết.

Chỉ là, mợ không biết, tiền bu đem đi mua hương cắm hết rồi, toàn bộ tài sản bu có hiện giờ, chỉ vốn vẹn hai quan rưỡi. Mợ thất thần ngồi thụp xuống, lòng mợ khi ấy nẫu nẻ lắm, nước mắt chỉ trực rót ra. Bu nhếch mép cười khẩy, nhân lúc mợ không để ý, bu lấy lại tiền của bu, cuồn luôn hơn bảy quan của mợ. Tốt quá, gần chục quan lận, Tết này ít nhiều bu cũng cất được chiếc áo mới cho cậu Hưng rồi.

- "Bu! Trả con!"

Mợ gào lên, bu nghe giọng mợ chường tai quá, bu nhỏ đánh phẹt cái bã trầu đang nhai dở vào mặt mợ, đoạn bu dứt tiền vào túi vải, dắt ở ngang hông. Mợ cũng chẳng vừa, mợ xống tới giặt, mợ hại bu ngã đuối dụi. Bu giận tím mặt tím mày, bu quay lại túm tóc mợ, rồi bu nghiêng răng nghiêng lợi bu vả, mợ học máu mồm rồi bu vẫn chưa tha, phải tới khi nom thấy bóng cậu đứng sừng sững ở cửa bu mới tạm dừng.

- "Cái loại con đầu ác ôn chứ, nó đẩy bu đập đầu vào cạnh bàn sừng vều lên đây này. Suýt chút nữa thì bu được ăn xôi chuối rồi, con vớ cái, càng ngày càng khốn nạn, cậu vào cậu dạy nó thay bu."

Bu rệu rạo đứng đây, mợ ho sù sụ, cậu tập tễnh tiến tới phía mợ, cẩn thận lau mặt cho mợ. Đợi mãi không thấy cậu đánh mợ nên bu điên lắm, bu giục cậu, rồi bu nhức mợ, dùng những từ ngữ bẩn thỉu nhất để lăng mạ mợ. Bu bức cậu phát điên, cậu ngoảnh lại trừng mắt nhìn bu, lần đầu tiên cậu trừng bu dữ tợn như vậy, lần đầu tiên cậu dám lớn tiếng với bu như thế.

- "Bu thích thì bu cầm roi mà quật tui. Còn vợ tui, tui cảnh cáo bu, một sợi lông của vợ tui, từ giờ bu cũng đừng hòng mà động nữa."

Bu choáng, chân bu mềm nhũn tưởng chừng không đứng vững. Mợ tui thân khóc nức, gần chục quan tiền mợ vẫn giữ khư khư trong tay, ban nãy bu hành mợ khốn khổ nhưng mợ cũng chưa từng nơi lỏng, là tiền mồ hôi công sức của cậu, tiền đi thi của cậu, mợ có chết cũng giữ cho cậu. Cậu ôm mợ, mợ ôm cậu, cậu mợ đặt đẹo tựa vào nhau, cùng lê về phòng. Trán cậu nóng rẫy, mợ lo lắng, mợ vỗ nhẹ vai cậu để an ủi.

- "Sốt vậy cứ ăn cháo không sợ không khỏi được đâu, lại sắp Tết nhất tới nơi rồi chứ, đầu năm mới mà ốm là cả năm đông đó. Để tui sang thôn bên tìm thầy lang nhen, rồi tui cắt thuốc về cho."

Mợ xót cậu nên mợ khuyên nhủ đủ điều, cậu nhức đầu, cậu bầu eo mợ quả quyết.

- "Không cần, có thuốc rồi mà."

- "Thuốc nào? Đầu có đau? Lấy đâu ra?"

- "Mợ đó, thuốc đặc biệt."

Cậu trêu, mợ biết thừa đi ấy, nhưng tìm mợ vẫn rung rinh. Tay cậu mân mê đều đều xương quai xanh của mợ, rồi cậu cúi xuống, ngậm chiếc dây yếm đào mỏng manh, mợ cảm nhận được cánh môi cậu vô tình chạm vào da thịt mợ, mợ run ghê lắm, một chút xao xuyến, một chút rạo rực, lại có chút mê mị, mợ không diễn tả nổi nữa.

- "Hay cậu cho tui cu tí luôn đi, tháng sáu cậu thi, tháng bảy có kết quả, cậu đỗ rồi tháng chín thẳng nhóc ra đời là vừa."

Mợ thò thẻ mở lời, là mợ nghe cái Trang mách nước đó, nó kêu đợi lúc bọn đàn ông tình cảm một chút thì xin xỏ cái gì cũng dễ hơn. Khô nổi, chỉ đứng với thẳng Toàn thôi, còn cậu của mợ, kiên định khó lay chuyển lắm.

Mợ chỉ còn nước thở dài, bỗng dưng bao nhiêu nỗi lo chất chứa trong lòng, lo cậu thi rớt thì chẳng biết tới bao giờ mới có cu tí? Lo cậu thi đậu cậu làm quan to chỉ sợ không những rước bà hai mà còn bà ba, bà tư, bà năm. Nhưng lo gì thì cũng không bằng nỗi lo hiện tại, lo tới tháng sáu không biết kiếm sao cho đủ năm mươi quan tiền?

Mấy ngày giáp Tết người ta nghỉ chuẩn bị trang trí nhà cửa hết, còn mợ chạy đôn đáo khắp chốn, đêm mợ thức dệt vải, sáng ra mợ lại vào rừng cùng cậu, cậu chặt đào thì mợ cũng cắt lá dong đem về chợ bán. Nhà mợ năm nay chẳng mua gì cả, bánh chưng thì có gạo đậu của cái Trang, cân thịt ba chỉ của bu Trinh, chắc cũng gói được chục chiếc.

Chiều ba mươi, mợ đang ngồi ngoài giếng rửa lá dong thì cô Hoàng Anh ghé qua, đem cho hai bó giò bò, mợ chưa kịp từ chối thì bu Phúc đã tươi cười cảm ơn cô rồi mang vào buồng rồi. Bên ngoài chỉ có cô và mợ, cô ngồi xuống, nhỏ lời thủ thi.

- "Mợ Trâm...có chuyện này...tui thức trắng ba đêm mới dám quyết...có gì mợ thông cảm cho tui nhé!"

- "Ừ, cô nói đi."

- "Thì...thì...ra giềng ý...mợ sang hỏi tui về làm bà hai được không? Là thế này, bu tui thương tui lắm, bu kêu nếu cậu mợ sang hỏi thì bu tui sẽ có cách thuyết phục được thầy tui, bu dành cho tui hai thửa ruộng, mỗi thửa năm mẫu, nếu mợ rước tui về thì hai thửa đó của nhà mình, tui biết luật quan không cho phép cậu hai có ruộng ý, nhưng giờ cứ lén cây bừa lấy thóc ăn. Sau này cậu đỗ đạt rồi thì sang tên hẳn cho cậu."

Đàn ông đàn ang, hiếm ai cả đời chỉ có một vợ, mợ hiểu rõ lắm chứ, nhưng nếu cậu lấy bà hai thì mợ mong cậu lấy con nào vừa xấu vừa thú hoặc ý, chứ xinh đẹp dịu dàng như cô Hoàng Anh chỉ sợ về được đám bữa nửa tháng mợ bị ngó lơ mất thôi. Nhưng mà đất trời ơi, hai thửa, vị chi là mười mẫu ruộng. Là mười mẫu đó, chăm chỉ làm ăn thì mấy nhà giàu đâu? Mợ đã đang bán khoán rồi thì chớ, cô lại bồi thêm một đồng lời đường mật.

- "Tui thề khi về tui sẽ răm rắp nghe lời mợ, hàng tháng mợ cho tui xin cậu một đêm, còn không thì chẳng có đêm nào cũng được. Tui chỉ cần ngày ngày nhìn thấy cậu là tui mãn nguyện rồi. Với cả ở đây tui còn có một trăm quan, tui nghe đồn mợ chưa tích đủ tiền lệ phí thi phải không? Ra giềng mợ chịu rước tui thì chỗ này là của mợ."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48

Mỗi tháng một đêm? Nghe lời mẹ răm rắp? Công nhận Hoàng Anh có khác, hót hay như chim. Nhưng mà mẹ đây không tin đâu nhé, đâu có ngu đâu. Giờ kêu chẳng có đêm nào cũng được nhưng lúc rước về rồi biết thế nào mà lần? Lại trở mặt như trở bàn tay ý, tranh cậu của mẹ, nhà thì chật chội, không khéo đây mẹ xuống xó bếp ngủ bên đồng cùi cũng nên.

Ôi chào ôi, mười mẩu ruộng, là cái thá gì so với ngày ngày được quanh quẩn bên cậu hai, mẹ chả thèm. Mẹ lác đầu nguây nguây, rồi mẹ đuổi khách về không tiễn. Có ghét mẹ mẹ cũng mặc kệ, chồng mẹ mà, mẹ không giữ ai giữ?

Đó, phòng còn hơn tránh nha, cậu vừa mới bước vào cổng cái mắt nó đã chớp chớp rõ gian. Còn tình cùm hời han cậu kia, cậu lại lên rừng bắt lợn rồi, bị nó húc cho trầy xước hết cả chân tay. Mẹ xót cậu bao nhiêu thì mẹ tự thấy mình ích kỷ bấy nhiêu, lẽ ra ban nãy mẹ gặt đầu thì cậu đã có thêm vợ đẹp, ruộng rộng, cuộc sống cũng đỡ lam lũ vất vả.

Cái Trang đó, mẹ mang tiếng làm chị mà suy nghĩ nhỏ nhen, thua xa nó. Quyết định ban nãy của mẹ, tự dưng mẹ thấy sai sai, có vẻ hơi bất công với cậu. Lương tâm mẹ cắn rứt ghê gớm, mẹ chạy vù ra chỗ cậu với cô Hoàng Anh đang đứng, lấy hết sức can đảm hùng dũng tuyên bố.

"Cô hỏi lại cậu ý, cậu ưng thì tui cũng ưng."

Hai má cô ứng đo, cố gắng lắm mà không sao thốt lên lời. So về thương cậu, thì chưa chắc cô đã ít hơn mẹ, nhưng riêng khoản bạo gan, e rằng chẳng bằng. Mẹ thấy cô chân tay luống cuống, môi lưỡi lắp bắp thì bực mình trình bày thay luôn.

"Rước cô ấy về làm bà hai, bù lại cậu có mười mẩu ruộng và...và...trăm quan tiền."

Giọng mẹ đoạn cuối hơi lạc đi, mẹ cắn môi để khỏi nấc, đoạn mẹ chạy vù ra giếng xếp lá dong đem vào trong bếp. Kệ cậu thôi, mẹ không muốn nghe câu trả lời, mẹ sợ mẹ chịu không nổi. Mẹ cứ ngồi bần thần mãi tới khi cậu vào, cậu đưa mẹ âu thịt ba chỉ cắt thái sạch đẹp, kêu mẹ ướp muối tiêu đi để chuẩn bị gói bánh.

"Cố thịt bu cho rồi mà, gói ít ít thôi cũng được. Cậu lên rừng làm gì cơ chứ? Rồi không may lợn nó húc chết thì sao? Chết rồi sao cưới được bà hai nữa?"

Mẹ nói lấy, cậu hi hui nhóm bếp đun nồi nước lớn, đoạn cậu quay ra hỏi mẹ.

"Năm hết Tết đến, bu cho mẹ bao nhiêu đồ, thế mà mẹ lại không biếu bu cái gì hả?"

Ừ nhỉ? Cậu nhắc mẹ mới nhớ đấy, mẹ thấy mẹ bất hiểu ghê cơ, may có cậu chín chắn lo nghĩ chu toàn. Mẹ thờ dãi đưa tay đảo chảo đậu cho toi, đoạn tiếp tục đánh tiếng moi tin.

"Có cần gói thêm bánh để mang sang cho ông trưởng thôn nữa không cậu?"

"Chắc có."

Cậu đáp tỉnh bơ, mẹ siết chặt tay, không nói thêm gì cả, nước mắt mẹ lặng lẽ chảy dọc đôi gò má, rồi thẳng xuống rổ gạo nếp trắng phau. Cứ ngỡ mẹ là người duy nhất khóc trước đêm giao thừa, ai ngờ, phía nhà trên, bà cả cũng đang nức nở không người.

Phú ông tỉnh rồi, rốt cuộc ông cũng tỉnh! Từ đầu tiên ông gọi sau khi hé mắt, là tên bà. Bà mừng khùng khiếp, nhưng lòng bà còn giận, còn đau, bà bỏ về phòng chót trái cửa, mặc ông phía bên ngoài gọi khản cổ, bà bên trong chỉ ôm gối ngồi một xó chứ nhất định không chịu ra gặp ông.

"Bu cậu Hưng... Tết nhất tới nơi rồi, bu nó không bỏ qua được hử? Tui là bị hại mà!"

"Thầy nó không gọi người ta lên thì chó nó hại à?"

"Ừ, thôi, tôi sai, lỗi tại tôi tất. Mà tôi khổ quá, thương tôi với, được không? Cho tôi vào ôm một cái đi! Nhớ bu nó chết đó, nỡ để tôi chết hả?"

Toàn lời đường mật mà bà không hề lay chuyển, ông nhè nhèo một hồi mắt kiên nhẫn liền sai người phá cửa. Phòng không nhà trống, cửa sổ mở toang, chẳng biết bà trốn đi từ lúc nào? Cũng không rõ bà đi đâu, ông cùng người làm tìm mấy canh giờ liền mà chẳng thấy, người ông mệt mỏi rã rời, tìm ông như bị đũa nào thò mất. Ông ngồi thụp giữa cánh đồng, bật khóc tu tu.

Cậu Hưng mẹ Chi ngồi ngay bên cạnh ông, mẹ xoa lưng cho thầy, cậu vỗ về an ủi.

"Thôi thầy về với cậu, bu giận bu đi chơi lát thôi, sáng ngày mai bu về."

"Đêm hôm gió máy thế này còn đi đâu? Nhớ bu cậu có mệnh hệ gì thì tôi sống được à? Cậu mẹ cứ về trước đi, về trước mà cúng giao thừa, tôi ở đây thôi, tôi ở đây đợi bu cậu, nhớ may bu cậu mềm lòng bu cậu tha cho tôi cũng nên."

Giờ phú ông thất thế như này, cậu Hưng là con trưởng tất nhiên phải về lo cỗ bàn rồi. Mẹ Chi chân sáo chạy theo cậu, cậu mẹ tất tả chỉ đạo nhà trên bếp dưới. Đạo này mẹ nở nang ghê lắm cơ, sáng mồng một ngồi ngửa theo cậu xuống phố huyện mang lễ cho thầy bu mẹ mà có cái gì nó cứ ngồn ngộn đập vào lưng cậu, mẹ hại cậu bức bối khó chịu suốt cả một quãng đường dài.

Lễ Tết của cậu cả năm nào chả to, lễ Tết của cậu hai tuy chẳng được hoành tráng như thế nhưng cũng khá tươm tất. Tổng cộng mười bánh chưng, năm cân thịt quay và hai chiếc chân giò nhồi thịt cỡ bự, cậu chuẩn bị đâu ra đấy không thua kém gì nhà Trang Toàn, mẹ được dịp mát mặt rười rượi. Với cả đêm qua cậu đem bánh sang nhà cô Hoàng Anh rồi, thì ra cậu trả ơn cô vì trước giờ cô hay cho đồ thôi chứ không có rước cô đâu, mẹ sướng, cười không khép được miệng.

Mẹ ôm cu Thóc, mừng tuổi cho nó ba chục đồng lấy may. Quay sang thấy mắt con mẹ nó đỏ hoe, mẹ hỏi thì nó buột miệng lầm bầm

- "Tối qua cha thằng này xuống cuối thôn hú hí với gái bác ạ."

- "Con Phụng hử? Ồ hay, bu Trang kêu không quan tâm cơ mà nhỉ?"

- "Ừ, thì ai thèm. Muối bay vào mắt thôi."

Ghê chưa? Mới sáng mồng một mà nó gào diếc cả tai nhà người ta thế đấy. Nó ôm thằng cu con, cười cười nựng nựng, lúc thằng Toàn ra nó vẫn bình thần như không. Nó tài thật, mẹ Trâm chịu không nín nhịn được như nó. Mẹ mở túi vải, lấy ra hai tiền cho cu Trí, thương nó lắm, hôm hai bảy Tết con Dung bị gả cho nhà người ta trừ nợ, nó ỉu xiu suốt từ bữa đó tới giờ.

- "Thằng chồng con Dung khôn nạn lắm Trâm ạ, mới về có vài ngày mà đánh nó thâm tím mặt mày. Em dặn nó đợi em rồi, đợi em học thành tài, em thi đậu, rồi em chuộc nó về."

Trâm nghe cu cậu tâm sự tự dưng ruột gan nào nề. Năm nay mẹ mười bảy, cậu tròn mười lăm, tháng sáu cậu thi, giả kể cậu đỗ cao thì tốt quá, chứ đợi ngày cu Trí đủ tuổi dự thi cũng lâu lắm, tội cái Dung. Bu mẹ thấy hai chị em ù rú mất cả không khí Tết thì sai Trâm xuống trông nồi nước vối để lát bu còn tiếp khách. Cậu hai lật đật theo mẹ hai, tay cậu khẽ vỗ vai mẹ, lúc mẹ quay ra thấy cậu hơi cười cười, mẹ chột hỏi.

- "Trước kia cậu có thương thầm ai không?"

- "Có."

- "Giờ còn thương không?"

- "Còn."

- "Thế nó...có chồng chưa?"

- "Rồi."

Có chồng rồi mà vẫn thương tức là thương nhiều ghê lắm. Tính cậu hai lại trầm nữa, ít nói nhưng đã thổ lộ thì chắc cũng phải dạng khắc cốt ghi tâm, lòng mẹ gai gai bức bối. Mẹ rút rom dứt vào bếp, rầu rĩ thờ dài.

- "Vậy chắc cậu cũng giống cu Trí nhỉ? Đợi thi đỗ, làm quan lớn, có nhiều tiền rồi thương lượng chuộc người ta về."

- "Khỏi cần."

- "Sao thế?"

Là do nhà bên kia thế lực quá? Hay do con đó không thương cậu? Mẹ ngạc nhiên thắc mắc, cậu nheo mắt nhìn mẹ, bầu eo mẹ cái rồ đau rồi đưa tay nhắc mẹ đặt gọn ghế trong lòng, đoạn cậu cúi xuống ghé sát tai mẹ, chầm rãi giải thích.

- "Tại tui rước được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Hả? Rước được rồi? Sao mẹ không biết gì hết thế? Không lẽ cậu giấu nó trên rừng, ở cái nhà gỗ đó? Thảo nào thỉnh thoảng có những buổi cậu hay đi núi từ tờ mờ sáng đến tối mới về, thảo nào ngay cả cô Hoàng Anh cũng chê. Hoá ra lòng cậu đã sớm có ý trung nhân, chắc sau này xây được nhà cao cửa rộng cậu mới dâng hoàng đón về.

Mợ biết mợ ích kỷ, nhưng mợ không thích chia sẻ cậu với ai cả, dù chỉ là một cái liếc nhìn. Mợ ghen ghê lắm, mợ hẳn học chất vấn.

- "Thế cậu cho con đó cu tí chưa?"

Cậu nghiêm chỉnh lắc đầu, mợ thở phào nhẹ nhõm. Tiếc rằng, tới lúc mợ hỏi hai người ôm nhau chưa, thẹn nhau chưa thì cậu đều đáp rồi. Mợ buồn quá, tâm trạng nào nề như rơi thẳng xuống địa ngục, mắt long lanh một bông nước, nhưng vì tò mò, nên mợ cố hỏi thêm phát cuối.

- "Thế cậu và con đó hôn nhau mấy lần rồi? Lần gần nhất là bao giờ? Chiều qua hử? Cậu đi bắt lợn rừng xong cậu rẽ vào mần nó luôn chứ gì? Tui chả đi guốc trong bụng các người!"

Mợ giận rồi đó, giận nên cái giọng cũng chua lỏm ra. Cậu nheo mắt nhìn mợ, môi cậu lướt qua cánh môi mọng đỏ của mợ, rất nhanh thôi, đủ để đầu óc mợ chaoáng, rồi cậu chậm rãi bảo.

- "Tui tui...vừa hôn nhau xong."

Mợ bị đơ mắt một lúc, tới khi hết đơ thì sửng, sửng điên luôn. Hai tay mợ đập ngực cậu rầm rầm, thích chí gào thét ầm ỹ.

- "Tui hả? Tui là con đó hả? Vừa hôn xong thì tui chớ còn ai nữa? Cậu hai thương thăm tui từ lâu rồi hả? Cậu rước được tui rồi còn gì nữa? Ờ hoá ra lại là tui đây, thế mới hay."

Mợ cứ oang oang hét cả lên, hàng xóm láng giềng sang chúc Tết tưởng có chuyện liên lũ lướt chạy xuống, bu mợ nom đôi trẻ tình tứ trong bụng thấy ngon ngọt nhưng ngoài miệng vẫn e hèm nhắc mợ đàn bà con gái ăn nói nhỏ nhẹ thôi, giữ ý giữ tứ một chút. Cậu hai ngượng hay sao ấy, thấy cậu đứng dậy rót nước vối vào phích cho bu mà mặt đỏ phừng phừng, còn quay lại lườm mợ mấy cái liếc chứ.

Cậu là vậy nhưng lúc ăn cơm bu gấp cho cái đùi gà thì vẫn đẩy sang bát của mợ. Thành Toàn chẳng biết có phải nom anh rể học tập không mà cũng chẳng ăn nữa, nhường cho con Trang, vợ nó xé thật nhỏ cho cu Thóc rồi quay sang bảo chồng.

- "Ban nãy tui xin bu cho thầy nó ba buồng cau đẹp rồi đó, để mừng mười mà hỏi vợ."

Chú Toàn lí nhí cảm ơn bu, bác Trâm hơi ưng ừc nhưng bu không có phản ứng gì nên bác đành lặng thinh. Cưới thêm vợ là cái quyền của đàn ông mà, đàn bà con gái đâu được bép xép. Hơn nữa nhà cu Thóc khá giả lắm, thành cha nó có rước thêm chục cô về thì vẫn có chỗ ở thôi.

Cu Thóc còn nhỏ, chả hiểu gì sát, nó bốc miếng giò mứt mứt rồi dụi vào vai bu cười hèn hèn. Hết bữa bác Trâm nhận dọn dẹp cho nhà nó về sớm, bu nó bông nó đảng trước, thầy nó cùng con chó lẻo đẻo theo sau, đến ngã ba thì thầy nó đánh tiếng.

- "Bu này về trước, tui sang báo tin vui cho Phụng nhé!"

- "Ừ."

Cái Trang đáp nhưng không ngoảnh lại, cu Thóc mãi nũng nịu cái này cái kia nên chẳng bận tâm lắm. Toàn định dắt chó sang với Phụng nhưng chó bữa nay giờ què, một mực không chịu rẽ phải mà cứ thế lon ton chạy theo Trang Thóc. Toàn một mình ở ngã ba, nhìn theo bóng lưng của hai người một chốc, bất chợt lòng nó trĩu nặng, nó đứng đó rất lâu, rất lâu cũng không biết nên rẽ hay nên đi thẳng?

Thế rồi, nó gặp bà cả. Bình thường bà sang chảnh lắm, tầm mắt bà cao, bà sao có thể hạ xuống để nói chuyện với người như nó? Tay bà còn cầm cành lộc non, chắc có lẽ do bà mới đi chùa về nên tâm an tĩnh lành, bà băng quơ bảo. - "Bắt tôm về thì thả tép đi, hai con chung gối, khó mà êm ấm"

Phú ông ở mạn đồng xa xa nghe thấy giọng bà liền mừng huỳnh lao tới, bà kiêu căng rảo bước, một cái liếc nhìn cũng không bỏ thí cho ông. Nó nom ông bà, chẹp miệng lắc đầu. Lời bà nói khá có lý đấy chứ, hai vợ lại thêm một con chó, kẻ cũng mệt nhỉ? Nhưng con Trang đẻ cu Thóc rồi, bỏ sao được? Con Phụng thì đáng thương, nó nghĩ một hồi, rồi nó nhúc nhích hết cả óc, đành chạy về nhà lúi vò rượu ra uống ừc ừc, ầm cái bụng đã, mọi chuyện để tính sau vậy.

Rượu con Trang ừ thì ngon phải biết rồi. Nó được Trâm dạy mà, Trâm cũng ừ vài vò biếu họ hàng gần xa. Riêng dì Hồng được ưu ái hai vò, con cháu có hiếu thật, dì mắt ruột ghê gớm, dì kéo mợ vào buồng thủ thi.

- "Cái chợ đầu mối phía Nam ấy, cách chỗ mình hai canh giờ, nhà di có xe bò thò hàng rồi, ra giềng Trâm xuống đó làm ăn với di không? Có gì mình bán nấy, chợ buồn lớn lắm, lãi ít nhưng bù lại bán được nhiều."

Mợ nghe di tí te gật đầu lia lịa, căn bản mợ vốn đang lo không biết đào đâu ra đủ tiền nộp lệ phí thi cho cậu đây. Di cháu bàn bạc rõ rôm rả, ấy thế mà đến lúc thực thi, di lười chầy thây, đi được dăm bữa nửa tháng thì ngại, toàn trốn ở nhà rồi gửi hàng cho cháu bán giùm. Di có gửi thêm chút tiền uống nước nữa nên mợ tuy nhọc hơn nhưng lại dành dụm được nhiều hơn, mới qua hai tháng đầu năm mà đã bỏ ra được mười bảy quan rồi, mợ mừng ghê lắm.

Sang tháng thứ ba, có một ngày trời xanh miên man, hoa gạo đỏ thắm đượm nồng nàn, trong buổi chợ chiều oi ả nhộn nhạo, mợ tình cờ gặp bé Dung. Người nó nhỏ xíu, kéo chiếc xe thồ to bự, thằng chồng phì phèo nhà khói thuốc缭绕 bên cạnh, thì thoảng lại đập đập điệu cày vào lưng vợ, ra sức quất nạt chửi rủa.

Mợ gọi con bé, nhưng có lẽ nó xấu hổ nên cứ cúi gầm mặt. Nó tội ghê, khổ nỗi mợ lại chẳng dám ra can, tại sợ làm thằng cha mất mặt rồi nó nuôi hận, đêm về nó hành vợ thêm thì khổ.

Thương nó nên bữa nào gặp mẹ cũng lên quảng vào gánh hàng của nó thứ gì đó, khi thì chút xôi lạc, khi thì miếng bánh đúc, hay có lúc là vài chiếc kẹo kéo nó thích ăn. Ôi mẹ cũng chả dư giả gì, nhưng xưa các cụ dạy mà, lá rách thì đùm lá nát thôi. Rồi có bữa thằng chồng nó về trước, nó chạy ra ôm chầm lấy mẹ, khóc lóc rầm rút.

- "Mẹ Trâm ơi...mẹ về bảo anh Trí khi nào thi đỗ thì mau mau sang chuộc con mẹ nhé! Nó đánh con hoài, nó kêu rước vợ nhỏ chẳng mần ăn được gì sất, rồi nó bảo con là con nợ, cả tháng nay nó toàn bắt con ăn khoai thôi...con...con...thèm cơm lắm mẹ à..."

Bé Dung nắc lên từng tiếng, mẹ Trâm hi hụi lòi ra nắm com nhỏ cùng ít muối vừng mẹ để dành ban sáng, cười cười đưa nó. Nhìn nó nhai ngon lành khoẻ nết mẹ rom róm, hôm ấy mẹ ngồi an ủi nó mãi đến xế chiều, thành ra hàng họ chẳng bán được là mấy. Lúc ngó thấy xấp vải lanh còn nguyên mẹ mới bắt đầu sốt ruột, cũng may có anh thương lái đi qua sà vào hỏi han.

- "Toàn bộ chỗ này bán bao nhiêu thế cô em xinh đẹp?"

- "Bảy tiền."

Thấy khách sộp nên mẹ nói thách, ai ngờ hần đưa ra bảy mươi tiền luôn, tức bậy quan ý, với điều kiện mẹ phải cho hần ôm một cái. Mẹ lúc đó đầu óc chập cheng lú lẩn, chỉ nghĩ được bậy quan là rất nhiều, góp vào sẽ rất nhanh đủ tiền cho cậu nộp lệ phí thi, và cả con Dung nữa, ngày mai mẹ sẽ mua cho nó nguyên xấp bánh tẻ nóng hổi. Trong khoảnh khắc ngu muội nào đó, mẹ đã gật đầu cái rụp.

Tiền thì mẹ cầm chắc trong tay rồi đó, khổ nỗi, cái thằng cha khôn nạn, ngoài ôm ra thì hần dám thòm mẹ thêm một cái vào cổ nữa mới điên chứ. Mẹ chưa kịp cầm đòn gánh dân cho một trận như từ thì nó đã lủi mất, vải còn chẳng thêm lấy. Mẹ ngó nghiêng ngó dọc một hồi, thấy không có mống nào thì thở phào nhẹ nhõm, đoạn lật đật quay lại dọn hàng.

Trên đường về tự dung mẹ bắt đầu sợ sợ, sợ nhờ có ai hót hèo cho cậu thì mẹ toi. Trộm nghĩ chợ chiều tan từ lâu rồi, chắc ma không biết quỷ không hay đâu. Mẹ tự trấn an mình mãi nhưng lòng dạ cứ bồn chồn bứt rứt, tâm trạng nôn nao thấp thỏm đến lạ.

Linh cảm của mẹ quả không sai, chẳng rõ cơ sự ra làm sao mà lúc về tới nơi mẹ thấy bạch quần áo của mẹ được gói gọn gàng đẹp đẽ, đặt ngay ngắn ngoài ngõ. Cổng cài chặt chốt, cậu đang ngồi chặt cùi trong sân, sắc mặt có vẻ không được tốt cho lắm, mẹ riu rít gọi nhưng cậu không thèm đáp, cậu quăng chiếc rìu đánh phạt, thân cây hồng đứt đôi, còn cậu lủi bỏ vào buồng.

Mẹ len lén mò cổng chạy theo, ngặt nỗi chẳng mấy chốc đã bị cậu vòng tay qua nhấc lên. Mặc cho mẹ năn nỉ ỉ ôi, cậu vác mẹ, như cái cách cậu vẫn vác lợn, rẽ về phía nhà bu Trinh. Tới nơi rồi, cậu thẳng tay ném mẹ vào lùm rom trước cửa, đoạn lạnh lùng quay lưng, một lời cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Đầu tóc mẹ dính toàn rom, bù xù rối rắm như tổ quạ, mặt mẹ bị rạ lúa cọ vào nổi mẩn đỏ ửng, ngứa ghê lắm mà mẹ có kịp gãi đâu, chỉ mau mau chóng chóng trườn xuống để còn đuổi theo cậu thôi. Chạy tới giữa làng mẹ gặp vợ chồng thím Phương chú Trinh, chú thím đang vớt bèo dưới ao, nom thấy mẹ thím liền vẫy tay í ới gọi.

- "Trâm ơi Trâm, thím phần Trâm bọc đậu tương trong cái thúng gần bụi chuối đấy."

Là đậu tương xanh chưa phơi khô, mỗi tép đậu khoảng ba bốn hạt, đem về luộc ăn béo béo bùi bùi, thơm thơm ngậy ngậy, mẹ Trâm khoái món này kinh khủng, mẹ ôm bọc đậu trong bụng, riu rít cảm ơn thím.

- "Cậu hai đâu rồi? Tầm chiều thấy cậu dọn hàng sớm để lên chợ đầu mối đón mẹ mà, nhất mẹ!"

Chú Trinh vô tư kể chuyện, chuyện vui ấy mà mẹ tưởng như có sét đánh ngang tai. Trời ơi đất hời, mẹ còn lo con nào hót lèo? Giờ thì hay rồi, chính cậu tận mắt chứng kiến, cậu không giận mới là lạ đấy! Mẹ lo toát mồ hôi hột, cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về nhà, cậu đi đâu ấy, ngoài hè chỉ có mỗi bu Phúc đang kiêng chân rướn người cắt mướp.

Ban nãy thấy cậu đuổi mẹ lòng bu há hê dễ sợ. Mà được vài khắc thôi, tới lúc nhớ ra com chiều chưa ai nấu bu bắt đầu thờ ngắn thờ dài. May mà mẹ về đây rồi, bu đỡ phải tự tay nhóm bếp, chứ khỏi khét bần lắm, ám hết mùi vào váy yếm thì chán đời. Bu chắc lười kêu thêm ăn canh mướp hương, mẹ hi hi giả lạc ngoài giếng, bu đứng bên cạnh chấp tay sau mông, e hèm góp ý.

- "Đàn bà con gái thì không được hỗn với chồng, hiểu chưa? Như bu đây này, công dung ngôn hạnh đủ cả. Ôi chao, mẹ mà so với bu chắc như cóc ghè sánh thiên nga ấy, nhưng mà so thế kẻ cũng khập khiễng quá, thôi thì mẹ cứ nhìn vào bu mà chỉnh sửa thói hư tật xấu của mình."

- "Dạ, bu nói chí phải."

Mợ sống với bu đầu phải đảm bữa nửa tháng, thi thoảng nếu không có việc gì to tát thì một lời nói dối mát mát gì đâu, cứ êm cửa ấm nhà đỡ phiền cậu là được. Bu thấy mợ ngoan, thích chí vỗ đùi đen đét.

"Được làm đầu của bu là phúc ngàn đời ngàn kiếp của mợ đó. Mà mợ làm gì khiến cậu bức vậy?"

"Con cũng chẳng rõ nữa bu ạ."

Bu mà biết chắc bu trì chiết mợ cả buổi mát, mợ đầu có dại mà khai. Bu neho mắt nhìn mợ, bất chợt thấy hơi ghen tỵ, ít nhiều cậu vẫn đề tâm tới mợ nên mới bức, chứ như bu, tội lớn tày trời mà từ khi phủ ông tỉnh lại ông cũng có thêm phân xử gì đâu, tâm trí ông chỉ mãi bà cả thôi. Yêu đương gì chứ, trước phủ ông thương bà mà, chắc sau đó bị tiểu thư yếm bữa nên mới thành hãm dờ như vậy. Cứ đợi đấy, đợi ngày con bà thành tài, bà sẽ thuê thầy giỏi về cúng giải phép cho ông, rồi mọi thứ sẽ đâu vào đấy cả thôi.

Sắp tháng sáu rồi, sao mà mong quá cơ! Đến lúc ấy, đầu phải ăn canh mướp, ở lều tranh như giờ, mợ Chi gặp bà cũng nào có chuyện mặt khinh khinh như thế? Nó chào mỗi mợ Trâm, hí hửng kéo mợ vào bếp thì thật. Đào ôi, mấy cái chuyện trẻ ranh vớ vẩn, bà thêm nghe lôm chắt?

Bà bữu môi bỏ ra ngoài đình hóng hót, ở nhà mợ Chi riu ra riu rít.

"Nè, tin mừng nha, đêm qua cậu Hưng lên lút sang phòng tui đó, ôm tui, xông thơm trộm lên má tui nhé. Eo nó sướng gì đâu mà sướng hết phần thiên hạ, tui thề tui muốn mở mắt lăm ý, mà sợ cậu thẹn cậu lủi về mắt thì khôn. Tui còn mang bài cho mợ nữa đây này, thấy tui dễ thương không?"

Mợ Trâm phì cười gật đầu. Mợ Chi hơi đánh đá thôi chứ thoáng tỉnh, từ ngày bà cả cấm cậu hai học lỏm thì bài vở thầy đồ dạy mợ toàn tranh thủ giấu đi để đem sang thôi. Mợ còn cho cả giấy trắng nữa, cậu Lâm chép xong mợ lại mang về chỗ cũ đặt ngay ngắn, cậu Hưng chả hề hay biết gì sất.

"Mợ không sợ cậu hai nhà tui thi cao hơn cậu cả hử?"

"Quên đi, cậu cả thông minh kinh khủng khiếp lắm mợ không tưởng tượng được đâu, kiểu gì cũng đỡ đầu bảng. Cậu hai kiểu chậm nói thế nhìn qua là biết ngu rồi, tui chỉ mong cậu ấy đỗ thi Hương cho mợ sớm được cu tí thôi."

Mợ Chi vênh mặt phân tích, mợ Trâm điên máu quát mợ Chi ầm ầm, mợ Chi cũng chẳng vừa, khinh khinh mĩa lại.

"Xi, trắng tròn mập mạp đáng yêu lại không ưng, đi ưng cái cục than đen sì sì, đồ mắt đui."

"Mắt mợ mới đui ý, mợ về mợ nhòm lại mà xem? Chồng tui cao ráo bệ vệ như đấng anh hùng, chồng mợ thì sao? Người ngắn một mẫu, béo nhưng yếu dợt ra. Tui đây này, chồng tui một tay cũng nhấc được tui nha, còn mợ? Mợ đã được chồng mợ khiêng lần nào chưa? Hay toàn mợ cõng cậu?" "Cái giọng lạnh lạnh rõ ghét, mợ Chi đuổi lý không cãi được, hậm hực bỏ về. Mợ ấy lại dối ý mà, con gái nhà quan có khác, suốt ngày hờn. Mợ Trâm mặc kệ, mợ còn đang nấu cả riết ra đây này, cậu hai đi đâu không biết, suốt từ xẩm tối tới khi trăng lên cao vẫn chẳng thấy tăm hơi. Mãi đến khi gà gáy canh năm mợ mới thấy bóng cậu, cậu qua nhà thay áo quần, rồi lặng lẽ bỏ lên núi."

"Cậu hai không ăn lót dạ à? Không đói à? Tối qua cậu ăn chưa? Cả đêm cậu đi đâu thế? Tui bảo này, là thằng đó nó bảo cho bầy quan ý, nên tui mới đồng ý, chỉ cho ôm thôi, còn thơm là nó lợi dụng tui đó. Tui biết lỗi rồi, tui thức trắng một đêm liền, tui ăn năn lắm, tha thứ cho tui nha!"

Mợ lẻo đẻo theo cậu nài nỉ, cậu đi phẳng phẳng đằng trước, cậu đi nhanh ghê gớm, mợ chạy theo sau thở hồng hộc. Mọi khi cậu bức cái gì chỉ cần mợ lao vào ôm là cậu xuôi xuôi ngay, bữa nay cậu giận kinh lắm, chỉ hơi đề tay vào eo cậu đã bị hất ra. Mợ nhìn cậu từ sáng tới trưa mà cậu vẫn chẳng xi nhê gì, mợ mệt lử luôn. Nắng tháng ba vàng ruộm một góc trời, mợ gạt mồ hôi trên trán, trộm nghĩ tới bao nhiêu hàng chưa bán được, của một đồng tiền, mợ lại sốt riết chạy về đánh xe bò lên chợ đầu mối.

Rõ ràng mợ xuống núi trước, nhưng thế nào mà ra tới đầu làng lại thấy cậu hai đứng sẵn ở đó. Con bò nhà di Hồng bị cậu véo tai rõ thâm thương, đoạn cậu lôi nó quay đầu, đồ bò ngốc nghếch, nó theo cậu thật.

Cậu dắt nó về trả di Hồng, dắt mợ về trả bu mợ, có vẻ như cậu không cần mợ đi bán hàng xa nữa rồi, mợ rầu rĩ suốt cả buổi, khóc ướt đầm hai cái gối liền, bao nhiêu muộn phiền mợ kể hết cho cu Trí nghe. Nó tròn mắt ngạc nhiên, nó kêu cậu chả nộ lệ phí từ tháng giêng rồi còn gì, mợ sừng sốt lắm, cậu lấy đầu ra tiền cơ chứ?

Hay con mấm nào cho cậu? Con mấm nào dám nhăm nhe cậu của mợ? Để mợ cầm liềm mợ xông ra dần mặt nó. Bu mợ đang quét sân nghe con gái hùng hùng hổ hổ mà không nhìn được cười, bu kêu mợ ngốc, cậu có vốn riêng chứ. Mợ lúc ấy mới hoảng hồn, chiều đó mợ ăn cơm nhà bu, mợ về nên bu thịt gà, canh gà nấu lá giang. Canh chua thanh mát, thịt gà mềm thơm phụng phứ, nhưng mợ nhớ cậu, mắt mợ cứ ngân ngân nước, bu gấp cho mợ miếng lườn, dịu dàng an ủi.

"Bu dạy bao nhiêu lần mà có biết giữ ý giữ tứ đâu? Giờ thì sướng chưa? Phải thằng khác nó đập cho sưng mồm rồi ấy chứ. Cậu hai là còn hiền đó!"

"Thà cậu đánh còn hơn cậu bỏ."

"Chị dấm nó vừa, cậu giận chút thôi, mấy hôm nữa nguôi nguôi cậu lại sang đón ý mà."

"Thật không bu?"

"Thật."

Bu khẳng định khiến tâm trạng mẹ phấn chấn hẳn lên. Mẹ cứ ngỡ cùng lắm là dăm bảy ngày, ai dè, thời gian đằng đẵng trôi qua, chiều chiều mẹ vẫn về nấu cơm dọn dẹp nhà cửa cho bu Phúc, sáng sáng mẹ vẫn bán vải dệt cạnh hàng bún riêu, mẹ với cậu đối diện không biết bao nhiêu lần, lần nào mẹ cũng thấp thòm hi vọng, mà chẳng lần nào cậu chịu mở miệng trước.

Cậu tính bỏ mẹ thật hả? Chỉ thoáng nghĩ thôi mà mẹ đã buốt hết cả ruột. Liền tù tì mấy tháng trời cậu không nói chuyện với mẹ, không hỏi han mẹ, không quan tâm mẹ, ban ngày trước mặt bu mẹ vờ như mẹ ốm, đợi gà lên chuồng mẹ lại ra hiên ôm đầu gối khóc tu tu.

Mẹ sai rồi.

Mẹ biết tội mẹ đáng chết, mẹ biết đàn bà con gái thế là không được, mẹ biết cả. Nhưng sai thì cũng trót sai rồi, giờ mẹ biết làm sao? Cái đêm trước hôm cậu lên đường xuống phố huyện dự thi, mẹ khóc khản cả cổ, nghe đôn đột này đi là đi nguyên một tuần, đường xá xa xôi vất vả, mẹ vừa nhớ vừa lo cho cậu.

Bu mẹ vọng ra gọi mẹ vào ngủ, bu xoa lưng cho mẹ nhưng mẹ cứ trần trọc mãi không sao vào giấc được, tới canh ba mẹ chịu không nổi, đành lên mò dậy, trời nhá nhem tối mẹ cũng mặc kệ, mẹ mở chốt toan chạy về ngó cậu.

Mẹ hồi hải lao đầu ra ngõ, rồi mẹ dậm sầm vào ai đó, đứng ngay trước cổng nhà mẹ. Mẹ không nhìn rõ mặt người ta, nhưng cái dáng cao dong dong, cái bàn tay chai sạn sần sùi này, chẳng lẫn vào đâu được. Mẹ gạt nước mắt, bối rối lùi lại một bước, nghèn nghẹn dậm dò.

- "Cậu hai lát đi đường cẩn thận nhé, làm bài cho tốt vào, thi đậu xong công danh rạng rỡ, có bỏ tui thì vẫn tha hồ rước được vợ ngon!"

Đêm tối quá, mẹ không nhìn rõ về mặt cậu, hơi thở nhe nhè của cậu phảng phất quanh gò má mẹ. Cậu đứng với mẹ đến khi trời hưng hừng sáng cậu mới đi. Bước chân của cậu mỗi lúc một xa, tiếng nấc của mẹ mỗi lúc một to. Lòng cậu như có dao găm, vừa bước tới lũy tre làng thì cậu đột ngột dừng lại, quay người lao thẳng về phía mẹ, tay cậu siết chặt bờ vai đang run rẩy của mẹ, mẹ nghe giọng cậu buồn buồn.

- "Tui đi rồi...ai cho mẹ một trăm quan, kêu mẹ đẻ giùm người ta cu tí...mẹ cũng gạt đầu, phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

- "Xi, ai? Ai chớ? Một trăm quan? Ai mà năm mẹ giữa ban ngày như thế? Một ngàn một vạn quan tui cũng chẳng thèm nhé. Cái lần đó tui giải thích rồi mà, là tui cần tiền gấp cho cậu đi thi, tui mà biết cậu còn vốn riêng thì tui đâu có điên, kể cả núi vàng đổ trước mặt tui cũng ngó lơ luôn ý, tui chỉ đẻ cu tí cho cậu hai của tui thôi chớ."

Mẹ leo lẻo thanh minh thanh nga, về mặt cậu dần dần ra đời chút rồi, mà cậu vẫn chưa an tâm hỏi lại.

- "Chắc không?"

- "Chắc. Tui thề tui hứa tui đảm bảo luôn đó, tui mà nói sai sét đánh tui đen thui."

Mẹ giờ tay chỉ thẳng lên trời thề độc, bộ dạng rõ nghiêm túc. Cậu neho mắt trông mẹ, mặt mẹ lúc xưa tròn đầy cơ, mấy bữa nay hốc hác quá, mắt sưng húp, má hóp lại thấy mỗi cái lúm đồng tiền nho nhỏ. Cậu dận mẹ vào ngủ thêm đi, rồi tới bữa ăn nhiều nhiều vào chứ mẹ xấu quá rồi. Mẹ bị chê, mẹ tủi thân, nước mắt lại chảy thành dòng.

- "Kệ tui, chẳng ai thương tui nữa, tui đẹp để làm gì đâu?"

- "Cứ ngoan rồi ắt có người thương."

- "Ai?"

Mẹ gần hỏi cho bằng được, cậu lờm mẹ, đáp gọn lỏn.

- "Chồng mẹ."

Chồng mẹ á? Cậu còn gì? Cậu không nói thẳng được luôn à? Đã ын ý rồi lại còn bầu eo mẹ rõ đau cơ, nhưng mẹ vui đáo để đi ấy. Lâu lắm rồi cậu mới chịu chạm vào mẹ, như vậy là cậu nguôi nguôi rồi, mẹ gạt nước mắt, ngây ngô nhoeo miệng cười.

- "Tui đồ xôi đồ cho cậu từ đêm qua, vẫn ủ than hồng, tui còn làm cả muối vừng với ruốc khô nữa, cậu mang đi nhé, xôi đồ ăn cho đỡ ын!"

- "Ừ."

Một câu đồng ý của cậu khiến lòng mẹ như nở hoa, bằng tốc độ nhanh nhất mẹ chạy thẳng xuống bếp, lá sen mẹ cũng chuẩn bị từ trước rồi, tay mẹ thoăn thoắt gói năm sáu đùm lớn nhỏ đặt cẩn thận trong chiếc giỏ mây, lúc mẹ ngẩng mặt lên, bất chợt thấy cậu đứng nhìn mẹ chăm chú. Mẹ đánh bạo lao tới ôm chầm lấy cậu, giờ thói mề nheo.

- "Đừng đẩy tui ra, mấy tháng nay đã không nói chuyện với tui rồi, xong sắp tới còn đi nguyên một tuần, giờ không cho tui gần gũi xui tui nhớ xong tui chết tui mất đó."

Xin xỏ đại vậy thôi mà cậu đồng ý thật, cậu còn kéo mẹ vào sát hơn. Mẹ nép trong lòng cậu, đi theo tiễn cậu tới tận cổng đình. Mẹ chẳng muốn xa cậu chút nào, nhưng biết rõ cậu phải đi thì nên mẹ chủ động lách người ra trước. Cậu vuốt tóc cho mẹ, môi cậu mon man trên trán mẹ, từng nụ hôn nhẹ nhàng rơi dọc theo sống mũi rồi chạy thẳng xuống cánh môi mềm mại. Gò má mẹ nóng ran, thứ xúc cảm nồng nàn mãnh liệt ấy rót thẳng vào tim mẹ, cuốn hồn mẹ lơ lửng mơ màng.

- "Chồng tui... cũng nhớ tui... phải không?"

- "Không. Là tui sợ chết toi dọc đường thôi." Cậu thân nhiên đáp rồi quay đầu, để lại mẹ đứng thần thờ nom theo bóng cậu. Nắng sớm trong veo len lỏi qua những kẽ lá, đầu đó những cánh phượng vĩ đỏ tươi phấp phới tung bay theo gió, đầu đó bằng lăng tím tím tím từng vạt tím mộng mơ, đầu đó trong lòng mẹ, ngập tràn một màu nắng rực rỡ.

- "Ôi chào, cái cục than nó xa nhà có một tuần mà làm như cả vài năm không bằng."

Mẹ Chi xia xối rõ đều, mẹ Trâm biau môi kêu kẹ mẹ. Mẹ Chi bữa nay hiền, mẹ không móc mĩa nữa mà dúi cho mẹ Trâm ít bánh đúc nhân thịt rồi đổi chủ đề luôn.

- "Nè, trước đây có nhiều chuyện là tui còn nhỏ, tui không hiểu rõ rồi đổ oan cho mẹ, hiểu nhầm mẹ, tui xin lỗi...tui...tui...giờ lớn rồi...khác rồi...tui...đêm qua...tui...tui thành đàn bà rồi..."

Mẹ Chi mẹ ấy nói có vài câu thôi mà ấp a ấp úng, dứt lời thì mặt đỏ tía tai, ngượng quá lủi mất luôn. Cậu cả lúc ấy mới từ bụi chuối lao ra, cậu cũng dự thi cơ mà nhà cậu có xe ngựa, mai cậu mới xuất phát. Chẳng hiểu sao dạo này cứ nhìn thấy mẹ cả là người cậu rạo rạo, đêm qua bu cậu làm cơm để cậu lên đường cho may mắn, rồi trong lúc say sưa, cậu làm liều. Sáng ra cậu hoảng quá, ba chân bốn cẳng đi tìm mẹ Trâm giải thích.

- "Trâm đừng hiểu nhầm, tui vẫn thương Trâm nhất, Trâm cứ yên tâm đợi tui nha, thi đỗ làm quan có quyền có thế rồi tui sẽ rước Trâm về làm bà cả hẳn hoi."

- "Sao lúc có mẹ Chi cậu không ra thanh minh luôn?"

Mẹ Trâm trêu, cậu Hưng sụt sịt kêu cậu sợ bị mẹ Chi dân cho như từ, mẹ có võ mà. Bà hai đi chợ về tình cờ nghe cậu trình bày bực bội ghê gớm, thói đời ở đầu lại có loại vợ giờ võ ra bắt nạt chồng, hồng, hồng hết. Để đấy, để sau này bà chấn chỉnh lại hết một lượt.

Bà nhỏ bãi nước bọt đánh phệt rồi lững thững về nhà, cậu hai đi rồi, thời cơ vàng cho bà vào phòng cậu lục lọi, bà đang cần tiền cho cậu cả tiêu pha dọc đường, tiếc rằng, bà rà soát hết một lượt, chẳng có gì đáng giá ngoài tập giấy cũ kỹ. Chữ cậu rất đẹp, cậu bình thơ, soạn về đối cũng rất thông minh. Chữ bà cả thanh thoát uyển chuyển, chữ cậu phóng khoáng thanh tao, quả thật không hề kém cạnh. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, chuyện quan trọng đến vậy mà bà lại lơ đãng quên khuấy mất.

Cớ làm sao trước giờ bà luôn mặc định cậu hai kém cỏi, rồi coi thường cậu? Sống lưng bà lạnh toát, bà càng nghĩ càng run, bà ngồi định thần một hồi lâu, toan tính đủ bề mới chậm chậm đứng dậy, đem tập giấy của cậu lên khiêu khích bà cả.

- "Ôi chào ôi, cậu cả kiểu này làm sao mà vượt được cậu hai nhà em đây? Không khéo cậu hai đổ đầu bảng, cậu cả rớt thì kỳ này tiểu thư biết đeo mấy cái mo cho hết nhục?"

Bà cả bên ngoài cười khinh khinh, ngược lại trong lòng sôi sảng bồn chồn khó tả. Cả ngày bà đứng ngồi không yên, đêm đến thì trằn trọc mãi mới vào giấc được, nhưng bà gặp ác mộng, bà mơ cậu Lâm đồ cao, làm rạng danh tổ tông, bà hai cậy chức cậy quyền tông cổ bà với cậu Hưng ra ngoài đường. Cậu Hưng yếu ớt không tự kiếm sống được, sau đó phải lang bạt làm ăn mảy, mặt mũi nhọ nhem đến thảm. Bà khóc cùng cậu trong mơ, áo bà ướt sũng mồ hôi, rồi trời vừa hừng sáng, bà vội vàng lệnh năm đứa thanh niên sức dài vai rộng đi làm việc lớn.

Chúng nó rầm rập nghe lời, tới xẩm tối, thẳng to cao vạm vỡ nhất lên vào phòng bà báo cáo.

- "Cậu hai bất tỉnh rồi, tui tui tạm nhốt cậu ở nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy, cách phố huyện chừng năm dặm, bà cứ yên tâm nhé!"

- "Sao...sao...cậu lại bất tỉnh? Đã dặn chỉ trói cậu thôi mà?"

Bà run run hỏi lại, nó chep miệng giải thích.

- "Cậu khoẻ với dai sức lắm, không bê đá phang vào đầu thì còn lâu tui tui mới đầu được với cậu."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52

Tụi nó nói kể cũng có lý, cậu hai cơ mà, đâu có ngắn một mẩu như cậu cả đâu? Cậu Hưng nhà bà thực ra không lùn, cậu được nuông quá thành ra phát triển chậm thôi, chẳng qua cậu hai tháo vát từ nhỏ nên mới cường tráng bệ vệ chứ cái ngữ bà hai cũng cao ráo gì cho cam?

Thuở xưa các cụ có câu, ông trời không lấy tất của ai cái gì, ấy thế mà chuẩn. Con mụ Phúc nó xấu người xấu nét xấu đủ, tụi đứng lại được thẳng con đến là xuất chúng, bất chợt bà nhớ tới vết bớt rồng, lời thầy bói khi xưa lảng vảng trong đầu khiến bà càng bất an.

- "Nhốt cậu kỹ chưa?"

- "Dạ, bà yên tâm, còn quần mấy lớp dây thừng trói cạnh cột cọc, cậu mợ cánh cũng chẳng thoát được. Nhưng chiều mai xuống thả nghe bà, chớ không chết người thì toi."

- "Nhưng...nhưng...ngày kia thi võ mà?"

- "Ồi dào, thi võ toàn mầy ông mình đồng da sắt bỏ công tập luyện cả chục năm trời, vật phát chết sáu bảy thằng, cậu hai cậu hai tuy khoẻ nhưng cũng chỉ là phạm vi thôn xóm, đấu sao nổi, bà căng thẳng làm chi?"

- "Không được, mai mầy cứ mang nước với bánh xuống cho cậu, rồi canh đó, đợi trời hừng sáng quá giờ thi mới được thả."

Bà cẩn thận dặn dò, thằng bé tất nhiên không dám trái lệnh. Con Chanh đứng hóng hớt bên ngoài lè lưỡi chạy biến về phòng mợ Chi. Cậu đi thi từ sáng, hôm qua mợ còn chê mợ Trâm ông eo, cơ mà hôm nay mặt mợ có khác bị chó cắn lắm đâu, nhớ cậu ý, nhớ điên đại luôn. Chanh phải hò như hò dò mới gọi được mợ, mợ bị ngơ nên mãi mới hiểu được đầu đuôi câu chuyện, hốt hoảng bật dậy xỏ guốc lao đi kiếm mợ Trâm rồi kéo ra bụi chuối kể lể.

- "Bu Yến sai người lấy đá đập đầu cậu hai rồi trói cột nhốt ở nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy đó mợ. Eo, ác nhĩ mợ nhĩ? Đẹp mà ác dữ luôn, có mỗi cơ hội dỗi dòi của cậu cũng triệt sạch, ích kỷ ý. Nhưng mợ yên tâm đi, sớm ngày kia bu thả, xong cậu lại về với mợ."

Mợ Chi vô tư tâm sự thêm một loạt các trường đoạn tình cảm của vợ chồng mợ, tiếc rằng mợ hai dường như chẳng chữ nào lọt tai, người mợ bàng hoàng, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Cứ nghĩ tới cậu mợ lại thấy tức ngực, chân tay mợ cứng đờ, đứng được một lúc thì mợ khụy xuống. Mợ cả giật mình lấy tay vỗ má mợ hai trấn an, nhưng nước mắt mợ hai cứ chảy hoài, rồi được một lúc thì mợ ấy bật khóc, ráo riết ôm chân mợ nài nỉ.

- "Giúp tui...mợ giúp tui cứu cậu ra đi, tui con nhà dân tui ngu tui dốt, nhưng mợ con quan, mợ khôn hơn tui nhiều mà...xin mợ đó...nhờ cậu không chịu được thì sao, tui không muốn goá chồng đâu, cậu sao tui sợ tui không sống nổi...van mợ...nghĩ cách giùm tui với..."

Cách? Cách gì được giờ? Xa như vậy, có huy động cả chuồng bò nhà di Hồng cũng chẳng ăn thua. Khó nhĩ? Hay trâu? Ồi chao trâu chỉ giỏi kéo cày thôi! Chó? Ở chó á? Cho chó kéo xe để mà học máu mồm à? Gì đây? Mợ chau mày chau mặt, đi qua đi lại chán chê, rồi bất chợt mắt mợ sáng rực, mồm miệng liến thoắng.

- "Ngựa, thầy Kim có con ngựa vằn, nó chạy khoẻ lắm!"

Nhưng nó cũng dữ nữa, với cả thầy biết dắt trộm ngựa của thầy đi chắc thầy quật cho nhưn từ. Mà kệ, hết cách rồi, làm liều. Mợ Chi lén trộm chìa khoá chuồng ngựa giúp mợ Trâm, còn dạy cả cách cưỡi. Mợ giỏi võ, thu phục con này với mợ là chuyện thường, ngược lại mợ Trâm hơi run, cũng phải thôi, mới đầu con ôn nghịet nó còn một mực không cho mợ hai trèo lên lưng, chẳng hiểu về sau thế nào, mợ ấy liều mình lao tới ôm cổ nó, khóc rống cả lên, xong nó chịu.

Đến lạ kỳ! Mợ Chi thấy ồ ồ rồi thì chuồn về trước đắp chăn kín mít, dặn con Chanh ai hỏi thì kêu mợ ngủ từ sớm rồi, coi như vụ đó mợ không liên quan. Mợ Trâm dắt ngựa qua nhà buộc tạm ở gốc nhãn, mợ vào buồng lấy ít lá thuốc cầm máu với gom tiền mang theo, vừa hay lúc trở ra thì gặp bu mợ liền thật thà tâm tình, mợ hỏi bu nếu còn tiền thì cho mợ vay, mợ tưởng bu phải sốt sắng lắm cơ, nào có ngờ bu lừ mắt quát mợ trả ngựa phú ông rồi quay về ngủ.

Tất nhiên mợ không nghe lời. Bu có chửi mợ cũng bỏ ngoài tai, bu chơi ác nắm chặt tóc mợ, mợ điên tiết cầm kéo cắt phăng luôn. Bu nổi khùng rút cây trâm đâm thẳng vào mõng ngựa, nó bị đau, hí một tiếng vang trời rồi cựa chân sau, hất bu bay thẳng vào đồng rom nhà hàng xóm. Bị ngựa đá thì chắc vết thương cũng không nhẹ, nhưng mợ đang rồi, mợ chẳng lo được nhiều tới vậy, mợ cứ thế thúc ngựa chạy thục mạng.

Trời về khuya sương rơi lạnh buốt, trăng lưỡi liềm hắt ánh sáng mờ mờ, một người một ngựa hồi hả men theo bờ đê lớn. Ngựa chạy tới kiệt sức thì khụy, trên người nó vẫn cắm cây trâm, máu từ đó ứa ra từng dòng. Chỉ còn cách sông Đáy có nửa dặm thôi, nhưng nó chẳng cô được nữa, mắt nó nhắm nghiền rồi. Nó không cố thì mợ cố, mợ khoác hành lý trên vai, ba chân bốn cẳng lao đi tìm cậu.

Nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy? Cách phố huyện chừng năm dặm? Có biết bao nhiêu kho bỏ hoang? Mỗi nhà một hướng, tìm hết đến bao giờ đây? Từ đã, mợ nhớ mợ Chi kêu trói cột, nếu có cột thì chắc phải nhà bụi lùm, mợ đưa mắt một hồi, rồi mợ cứ thế đâm đầu tiến thẳng theo phương Bắc, tới cái nhà gỗ to nhất, bệ tầng đá to nhất, dồn sức đập cửa.

Tìm được cậu, mợ phát khóc. Khóc vì mừng, khóc vì thương cậu, mợ hi hục cứa mãi mới đứt được hết dây thừng, cậu đổ gục trong lòng mợ. Về làm vợ cậu từ lâu lắm rồi, lúc nào mợ cũng được cậu che chở bao bọc, cậu đưa cái tay qua eo là nhấc được mợ, nên nom cậu như này mợ không quen, tìm mợ

đau nhói.

Mợ nhá vài cái lá rồi cho vào chiếc khăn nhỏ, bịt tạm lên trán cậu. Ngoài việc đó ra thì mợ cũng không biết phải chữa thế nào cho cậu mau khỏi nữa, thôi, chỉ cần cậu khỏi, sớm muộn gì cũng được, mợ chả quan tâm nữa. Mợ ngồi dựa cột, trù mền miên man đôi lông mày dày rậm, lát lát mợ lại kiểm tra xem cậu còn thở không, lát lát mợ lại sụt sà sụt sịt.

- "Tui ý... có nhiều chuyện cậu không nhớ chứ tui nhớ rõ lắm ý, cái đợt tui bảy tuổi tui lên rừng bị lạc, xong cậu dắt tui về đó, ai mượn cậu dắt tui làm chi, hại tui trước đã mê cậu rồi sau lại càng mê tí tò lờ." "

- "Mợ Chi mợ cứ chê cậu đen sì, bị tui táng cho một trận. Cậu hai của tui đâu có đen, da cậu màu đồng mà, đẹp mà, nhìn khoẻ khoắn lắm ý, đâu có trắng bóc như cái bánh bao nhân thịt nhà ai đó. Cậu có hoá thành than thì trong mắt tui cậu vẫn là đẹp nhất." - "Lúc đầu tui chả thích bị cậu bầu eo đâu, đau bỏ xừ, nhưng xong giờ lại thành quen, thành nghiện ý, cậu không được bầu eo con khác đâu nha, là tui buồn thối ruột luôn đó."

Mợ cứ liên tha liên thiên hết chuyện này tới chuyện khác, tay mợ vẫn đều đều cọ vào nhau cho ấm rồi lại áp lên má cậu. Trán cậu cảm máu rồi, tầm canh tư mợ kêu ruột gan mợ nẫu nề ghê lắm, giả kể giờ được cậu bẹo cho một cái vào eo thì sướng phải biết. Mợ than là than thế thôi, đâu có ngờ điều ước trở thành sự thật đâu. Người mợ giật thót, cúi xuống thấy cậu đang nheo mắt nom mợ, mợ cuống cuống hỏi han nhưng cậu chả nói gì sất hại mợ phát hoảng.

- "Tui mà... tui vợ cậu mà, cậu rước tui về gần hai năm rồi mà... tui là mợ Trâm ý, cậu quên tui rồi à?" "

- "Ừ." "

Cậu đáp nhỏ, lòng mợ đắng ngắt, mợ rói rít giải thích phân bua, mợ nói hoài, nói tới khản cả cổ mà cậu cứ vẫn ngây ngốc. Rốt cuộc, tui thân quá, mợ đổi.

- "Bữa trước khi đi thi còn mần tui ý, thế mà quên liền." "

- "Mần như nào?" "

Còn như nào nữa? Mợ kể cũng lạ, thẹn thẹn ngại ngại chẳng dám mở lời, nhưng lại dám dùng hành động để nhắc nhở. Mợ cúi xuống thòm lên trán cậu, rồi cánh môi lướt dọc qua sống mũi, nhẹ nhàng chạm tới môi cậu. Cậu phì cười, cậu kéo mợ ngã ngửa rồi vòng tay qua ôm siết lấy mợ, ghé tai mợ thủ thủ.

- "Đời này tui quên gì thì quên chứ không quên mợ." "

Mợ của cậu hăm hăm, điên lên trời không sợ đất không sợ nhưng lại sợ cậu rước bà hai. Đường xá xa xôi như vậy, một mình thân mợ đàn bà con gái, có làm sao mà được tới tận đây? Mợ nhỏ xíu mà mợ phi thường ghê, lòng cậu ngọt ngào khó tả, tay cậu khẽ lách qua cánh áo tứ thân mềm mòng, dịu dàng xoa xoa bờ vai mảnh khảnh của mợ.

Mợ bị đau đúng chỗ đó đó, là bu đánh mợ lúc chiều, sao cậu biết nhỉ? Cậu tỉnh thật, còn tỉnh tường thế này thì chắc không phải mất trí đâu. Mợ thở phào nhẹ nhõm, rồi mợ vùi đầu sâu vào trong lồng ngực cậu, hí hửng mà nheo.

- "Bảo không quên, thế có nhớ tui tên gì không?" "

- "Mợ Trâm." "

- "Xi, bỏ từ mợ cho người ta xem nào!" "

Má cậu nóng hằm hập, cậu hơi bối rối, nhưng xong cậu vẫn chiều mợ, vừa bẹo eo vừa nhỏ giọng.

- "Trâm." "

Ừay, sao mà nó bùi tai dễ sợ đi ý! Mợ tưởng mợ xiu luôn rồi chứ, chuyện, bị cả đồng mật nó đè lên người thế không xiu mới là lạ đó. Cậu dẫn mợ cứ nghỉ tạm ở đây, cậu đi thi rồi tới cậu về với mợ nhưng mợ không chịu, mợ nằng nặc đòi bám theo. Thế là cậu mợ lại xoi nắm lên đường, xoi vậy mà chưa thi, mợ bọc kín nên cũng không bị khô. Mợ véo từng miếng nhỏ chấm ruốc ớt cho cậu, nhìn cậu ăn ngon mợ nheo mắt nhoèn miệng cười.

Năm dặm, đi từ lúc nhá nhem tối đến khi nắng chiều vàng ruộm mới tới nơi. Tới nơi rồi thì cánh cổng trường thi đã đóng chặt. Người ta kêu chậm một nén nhang, không cho vào. Mợ làm loạn cả lên, suýt nữa còn bị mấy tên lính gác cửa cầm gậy đập cho một trận, may có cậu đỡ lại, cậu kéo mợ ra một góc, lặng lẽ lác đầu.

Cậu bình thân được, mợ thì không. Người ta đăng ký thi dễ ợt, riêng cậu thì phải tích tiền mấy năm mới đủ, bao nhiêu lần treo cây học lên con chữ, còn bị bà cả trải đá đâm đâm thủng cả chân.

Rồi rốt cuộc thì sao?

Rốt cuộc, vẫn là không được thi.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53

"Nào! Nào!!! Thích yên lặng giữ trật tự hay thích tôi gõ cổ tống vào nhà lao mai khỏi thi võ nữa nhè?"

Ai biểu mợ khóc to quá làm chi? Kinh động tới cả quan lớn, quan bệ vệ đi ra, giọng không to nhưng vô cùng có uy. Mợ bị dọa sợ tới mức thất kinh, im bật lên lén liếc trộm quan, sao nom quan quen thế nhỉ? Mợ từng diện kiến quan sao? Đâu có đâu, mợ dân đen cả đời chui rúc trong cái thôn nhỏ, sao có thể có cái phúc ấy?

Quan họ Đinh, có cặp lông mày rất rậm, sống mũi cao thẳng, cao lớn vạm vỡ lắm chứ không bụng phệ như mợ thường tưởng tượng. Quan giống ai nhỉ? Ai giống quan? Cậu hai? Phải rồi, cậu hai y hệt phiên bản thời trai trẻ của quan, người không biết còn tưởng có họ hàng thân thích ý chứ. Phát hiện ra điều thú vị, mợ chợt cười ngây ngốc, được giống quan lớn có khi là diễm may, biết đâu mai sau cậu cũng được làm quan thì sao?

Cậu đẩy nhẹ lưng mợ, ý bảo đi thôi. Cậu mợ dắt tay nhau ra khỏi trường thi, kiếm nửa canh giờ mới thuê được cái nhà trọ với giá ưu đãi ba quan một ngày. Phố huyện nhộn nhịp tấp nập, nhiều trò hay nhưng đất đỏ khủng khiếp, một bát bún riêu cũng phải ba tiền.

Cậu bị sốt, ngủ li bì trong phòng, người mỗi lúc một nóng. Mợ lo sốt hết cả ruột, mợ tính chạy đi cất thuốc cho cậu thì lại phát hiện ra túi vải cậu đem theo chẳng còn đồng nào, chắc bị người của bà cả lột hết rồi, mợ nghĩ mà ứa nước mắt. Mợ thì cũng còn vài đồng lẻ thôi, không lẽ mợ đem cái vòng cậu tặng đi cầm?

Mợ thích chiếc vòng đó ghê lắm, mợ đeo quen tay rồi, bây giờ bỏ ra mợ thấy trống vắng. Nhưng giờ không có tiền cũng toi, quãng đường về xa xăm cách trở, bao nhiêu thứ cần tiêu, với cậu không hạ sốt thì mai thi sao được? Mợ cứ đứng trước cửa tiệm cầm đồ, bắn khoắn day dứt một hồi lâu cho tới khi gặp vị tiểu thư váy áo diêm dúa đi ngang qua.

Đẹp nghiêng nước nghiêng thành là như thế nào, đến bây giờ mợ mới rõ. Nét đẹp đó không phải từ gấm vóc lụa là, khí chất cao quý toát ra từ cô ấy mang theo sức hút vô cùng lớn, thanh nhiên trai tráng ngang qua ai ai cũng phải ngoái lại nhìn, có người còn lảng vảng loanh quanh mãi không chịu rời đi.

Mợ thấy mợ cũng đẹp, mà đứng bên người ta, đứng kiểu cóc ghè sánh với thiên nga. Tiểu thư hỏi han mợ, kiên nhẫn nghe mợ kể khổ, rồi tốt bụng đề nghị giữ chiếc vòng hộ mợ, giọng tiểu thư nghe hay lắm, nhẹ nhàng thánh thót như mật ngọt rót bên tai. Tiểu thư đòi cho mợ năm mươi quan, còn dặn năm nào vào dịp hè tiểu thư cũng cùng cha tới đây chơi, nếu mợ muốn lấy lại đồ thì chuẩn bị tiền rồi hẹn tháng sáu năm sau tại nơi này.

Mợ gật đầu lia lịa, tiểu thư tên Minh Châu, là người từ trên kinh thành, mợ nhớ rõ rồi, nhất định sẽ có ngày mợ lấy lại được chiếc vòng cậu trở tặng mợ. Mợ rối rít cảm ơn người ta rồi hớn hờ chạy đi cất thuốc, chủ quán trọ thương tình cho mợ mượn bếp sắc, còn kêu nếu mợ chịu cạo rửa đồng xoong nồi hộ thì cho mợ vét nốt chỗ com nguội còn thừa.

Mợ nhận lời ngay, chỉ cần cậu ăn uống đầy đủ là được, còn mợ thì thể nào chả xong. Cả đêm mợ thức trắng canh cậu, cậu tỉnh giấc hai lần, mỗi lần uống được trên lưng bát thuốc, mợ biết cậu đắng miệng nhưng mợ dỗ ngọt để cậu cố ăn hết âu cháo thịt lấy sức. Trán cậu mát dần, lòng mợ nhẹ nhõm hẳn đi, mợ ngồi ngay đầu giường cảm ơn nan phe phẩy đuôi muỗi cho cậu.

"Cậu hai bây giờ nom giống cậu bé ghê! Mà đúng là cậu bé mà, cậu hai kém tui hai tuổi lận. Tui già nhỉ? Già hơn cậu nhiều quá, sợ mai sau cậu chê tui...chê cũng được, nước bà hai về cũng được, chỉ cần không đuổi tui ra khỏi nhà là được."

Mợ tỏ vẻ cam chịu tâm sự. Mắt cậu vẫn nhắm nghiền, nhưng mợ thấy cậu khẽ cựa người, mặt áp sát vào lưng mợ, cánh tay cậu vòng qua siết lấy eo mợ. Mợ cười hiền, lòng thầm nguyện cầu cho cậu ngày mai thi thật tốt.

Đầu trường sáng hôm sau đúng một trăm lẻ bảy người, vòng một có hai tên lính mặc áo đỏ đứng hai đầu, luật quan ra chính là phải bê tạ từ đầu này qua đầu kia, ai bê được trong một nén nhang cho lọt vòng hai.

Ban đầu mợ trộm nghĩ nhờ ai cũng bê được thì không lẽ ai cũng qua? Nhưng mợ tính đâu có bằng quan tính, tạ nặng lắm, cậu cả được ưu tiên thi trước mà cậu nghiêng răng nghiêng lợi mãi còn chẳng nhấc nổi, xong cậu nhọc quá ngồi phệt xuống đất thở hổn hển, quan lớn đích thân đi ra vác cậu vào chỗ che nắng.

Sao quan ưu tiên cậu thế nhỉ? O, quan họ Đinh mà? Bà cả tên Đinh Phi Yến còn gì? Lẽ nào quan là ông ngoại cậu? Cậu thật sướng, chả bù cho cậu hai thân phận thấp kém, phải là người thi cuối cùng. Năng trua gay gắt lắm, người cậu lại đang ốm, mồ hôi ứa ra như nước, vết thương trên trán còn chưa khỏi hẳn. Mà cậu lì ghê, đẩy tên bỏ cuộc giữa chừng nhưng cậu thì không đâu, thành tích của cậu khá cao, trong hai mươi bảy người lọt vòng hai cậu xếp thứ ba. Tếc rằng, mọi chuyện không phải lúc nào cũng được như ý, khoảnh khắc ấy, đúng khoảnh khắc mợ hạnh phúc nhất, mợ thấy cậu ngã gục, ngay trước mắt mợ. Cậu cả lao ra dè bủ cậu hai sức yếu, dụ mợ Trâm bỏ cậu hai về ở với cậu, mợ điên quá quát tháo ầm ĩ. Cậu Hưng thương mợ nên nhìn, quan lớn lừ lừ bước tới, mợ tưởng bị quan phạt, mà không, quan chỉ sai lính khiêng cậu hai về phòng trọ giúp mợ, quan còn cho mợ ít bạc lẻ, vỗ vai dặn dò.

"Cầm lấy, ba năm sau đăng ký thi tiếp, anh hùng trả thù mười năm vẫn chưa muộn."

Ba năm? Ba năm sao mà xa quá! Nhưng cũng đành chịu vậy thôi, năm nay thi Hương, năm sau thi Hội, năm sau nữa thi Đình, xong rồi mới quay vòng lại

tổ chức thi Hương. Cậu hai mê man mấy ngày liên tiếp, mợ thì vừa trông cậu vừa làm thuê cho ông chủ quán trọ, khi thì dọn dẹp nhà cửa, khi thì rửa bát đĩa, lúc lại nấu nướng cho khách, mợ tự nhủ chắc chịu thêm được chút nào hay chút đó.

Lúc bận bịu thì chả sao, cứ lể rảnh rồi nghĩ tới vụ thi cử mợ lại ức nghẹn người, nước mắt không tự chủ đua nhau chảy dài bên đôi gò má. Thi văn thì chưa có kết quả nhưng thi võ công bố người thắng cuộc luôn rồi, pháo đốt ầm ầm từ sáng tới chiều, không khí ngoài đó rộn ràng tấp nập kinh khủng.

Giá kể cậu hai khoẻ mạnh, không chừng cậu đỗ Giải nguyên cũng nên, tất cả là tại bà cả đó, loại đàn bà ác độc, mợ căm mợ hận bà, giá kể mợ có quyền khéo mợ băm bà ra thành trăm mảnh mất. Mà không, mợ chỉ là dân đen, uất đến đâu cũng chỉ có thể nén nhịn thôi. Mợ sụt sịt ngồi cọ xoong ngoài giếng, cậu tỉnh giấc thì lật đật chạy xuống tìm mợ, lúc cậu rẽ qua sân lớn, cậu nghe ông chủ quán trọ reu chọc.

- "Nhất cậu nhé, lấy được vợ đảm, toàn cạo nôi vét com cháy phần đồ ngon cho chồng."

Người ta đang khen, có sao cậu chẳng thấy vui vẻ là mấy? Sống mũi cậu cay xè, cậu đứng sững sờ một góc, mãi sau mợ trông thấy cậu, mợ nhón miệng cười gọi với.

- "Cậu lên phòng đi không có gió, lát tui mang cháo lên cho."

Mợ cười tươi thật, tươi tới mức khoé mắt đỏ hoe? Cậu lặng lẽ bước từng bước qua phía mợ, bắt ngờ ôm mợ từ phía sau, cầm cậu cọ cọ lên bờ vai mảnh khảnh, mợ sợ cậu tui thân nên mở lời an ủi.

- "Không được làm quan kể cũng buồn, nhưng chả sao cả đâu, ba năm nữa thi lại."

- "Không buồn."

- "Sao vậy?"

Mợ ngây ngô hỏi, cậu nhá nhẹ lên cổ mợ, chậm rãi giải thích.

- "Làm chồng mợ là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Cậu hai chính xác là thần được của đời mợ rồi, ngày đang u ám mờ mịt thế mà cậu nói có một câu mợ tưởng như cả vùng trời bừng sáng. Nét mặt mợ rạng rỡ lắm, mợ hân hoan hỏi chuyện.

- "Được là được ở chỗ nào thế cậu?"

Mợ cố tình nũng nịu đó, để cho cậu có cơ hội khen mợ. Ví như khen mợ đẹp này, tháo vát này, đảm đang này, mợ thích được cậu tán dương mà, gì gì gì cái gì gì thốt ra từ miệng cậu cũng ngọt, cũng làm mợ thốn thức mấy ngày luôn à. Cơ mà cậu lười nhìn mợ lắm, cậu chỉ chăm làm thôi, cậu đứng dậy kéo mấy gầu nước đầy để mợ rửa nôi nắm bát.

- "Làm chồng tui là được rồi thì không cần làm chồng con khác đâu nhỉ?"

Mợ thờ ơ gợi ý, cậu quay ra neho mắt nhìn mợ, giả bộ nghiêm giọng chê mợ nhỏ nhen. Ở thế mợ không thích cậu rước bà hai nhưng mợ vẫn giả bộ cao thượng à? Mợ chịu, mợ diễn sao nổi.

- "Ủ, tui nhỏ nhen, tui ích kỷ, cũng có cảm đoán gì đâu, chỉ đề xuất vui thôi mà, cậu nghe thì nghe không nghe thì thôi, hà có gì phải trách tui."

Giọng mợ bắt đầu lạnh lạnh rồi, cái lòng chảo trắng phau mà mợ vẫn cứ cầm xơ mướp cọ rõ mạnh, cậu thản nhiên múc gạo nước trong vát rót nhẹ lên bàn tay nhỏ nhắn của mợ, chậm rãi bảo.

- "Tui nghe."

Nước giếng mát lạnh, tim gan mợ cũng mát rười rượi theo, mợ nhích người ngồi sát sạt cạnh cậu, đôi gò má chúm chím ửng hồng, phụng phịu giả ngốc.

- "Nghe gì cơ?"

- "Trâm nói gì tui đều nghe!"

Mợ đang mơ hả? Đâu có! Trời sáng trưng mà, xong cậu còn bảo mợ nhanh tay rồi trả phòng trọ nữa cơ, mợ kêu cậu cứ nghỉ thêm đến khi khỏi hẳn cũng

được nhưng cậu không đồng ý, căn bản tiền phòng đắt quá, hàng ngày nhìn mẹ làm quần quật cho người ta cậu chẳng đành lòng. Cậu đã quyết thì mẹ chỉ có nước lật đật đi lên dọn đồ thôi, đồ, chẳng biết ai nghe ai?

Suốt quãng đường chốc chốc mẹ lại kiểm tra trán cậu, chốc chốc mẹ lại cầu nài. Người cậu còn nóng quá, từ đây về tới thôn Kim Giang xa xăm cách trở, chẳng biết cậu chịu nổi không? Cậu mẹ chọn đi lối tắt xuyên qua cánh đồng bát ngát, thi thoảng tìm được cái lều chắn vịt nào thì rẽ vào, còn không thì lại trú tạm bên gốc cây xanh. Những lúc như thế cậu thường tựa đầu vào hông vai mẹ, có bữa mẹ nhớ trời mưa lộp bộp, dưới tán đa già cổ thụ, cậu mẹ cùng chui rúc trong cái nón rách, rồi cậu buột miệng cảm thán.

-"Có mẹ, thật tốt!"

Quả thực cuộc sống của cậu những năm tháng ấy, chưa từng tốt đến như vậy, thậm chí còn chưa từng được ôm, theo đúng nghĩa. Kể cả khi sốt cao vẫn cứ lên núi đập đá thôi, lúc về người đau vai nhức cũng kệ, còn khoai sống thì cố nuốt, chẳng còn thì lên giường đắp chăn ngủ cho qua ngày, ốm, tự khỏi. Không khỏi, cũng lắm là xuống mồ, có sao?

Giờ thì khác rồi, có mẹ rồi, ốm là phải nghỉ. Ôm mà làm là mẹ quát đó, mẹ lão ghê lắm, điên lên là quát chồng xoi xoi, quát xong thấy cậu lừ mắt, biết mình lỡ lời mồm miệng lại ngọt xon xốt. Mẹ nhỏ người nhưng tháo vát, tụi con gái bình thường một canh giờ dệt được hai xấp vải thì mẹ phải dệt được năm sáu xấp. Mẹ thay cậu lo toan vun vén mọi thứ, cậu đi đâu, bận việc gì cũng mong nhanh nhanh về về với mẹ, nhưng đi cùng mẹ, bao giờ về tới nơi, cậu còn chẳng quan tâm.

Về tới quê, cũng đâu có vui về gì? Người tốt thì lác đầu thương hại, kẻ tiểu nhân được dịp tha hồ bôi bác, họ dè bieu cậu phận hèn mà học đòi làm cao, ra vẻ đi thi, gớm trời ơi, thi sao đỗ nổi mà thi? Phải như cậu cả kia kia, nghe đâu cậu thi văn đạt giải Hương Cống, là giải cao thứ nhì hội thi. Vừa mới ban chiều quan lớn đích thân về thông báo, còn sai cô Mỗ đi loan tin cho khắp làng trên xóm dưới, cả xã Đại Cường mấy chục năm rồi mới có người được lọt vào vòng thi Hội, từ ông trưởng thôn tới cô bán nước chè đầu đình, ai ai cũng phấn khởi tự hào.

-"Ôi chao ôi, cậu Hưng ý, cậu Hưng là người thôn tui đó."

-"A, cậu con phú ông phải không? Ui bà cả có định rước thêm mẹ hai không nhỉ? Tui là tui có đứa cháu gái xinh lắm."

-"Phú ông phú bà giỏi, sinh ra con cũng giỏi, làm rạng rỡ dòng họ, ngưỡng mộ quá đi mất!" Phú ông bây giờ chỉ cần bước ra khỏi cửa là nghe thấy người ta thì thut ca ngợi mình rồi, mắt lòng mắt dạ không để đâu cho hết. Sau bao ngày cấm cửa, rốt cuộc hôm nay bà cả đã chịu e thẹn gật đầu cho ông tới sang phòng. Tâm trạng ông lâng lâng cả buổi, khó nổi, nhìn thấy mẹ hai làm ông tụt cả hứng.

Ông hỏi, ngựa ông đâu? Mẹ áp úng không trả lời được. Xưa người ta đồn mẹ mắc thói ăn cắp vặt, ông đâu có tin, giờ thì hay rồi, dẫn trộm về nhà! Lại còn bắt kính với mẹ chồng, bà giữ con ngựa thôi mà mẹ sai nó đá bà bất tỉnh hai ngày trời, mẹ giờ là đầu nhà ông, ông không trị thì ai trị?

Mẹ bị ông lôi vào kho phạt năm chục roi mây. Roi thì vừa dài vừa chắc, quật một cái da mẹ liền lấm đỏ. Cậu hai bị một đám giữ ở ngoài, mẹ ngoảnh ra chỗ cậu bảo không sao đâu, lát về cậu bôi thuốc cho mẹ là được.

Nhưng mẹ nói vậy thôi, mẹ đi từ phố huyện về quê người thấm mệt sẵn rồi, mới đến roi thứ ba mẹ đã ngã gục. Tụi người hầu vẫn tiếp tục ra đòn, hải ông nên chẳng dám nhệ tay. Bà Phúc thấy cậu hai mất bình tĩnh liền chống gậy đến vỗ về cậu, rằng vợ hiền thì phải dạy mới ngoan ra được, cậu khôn thì cậu cố nhịn, đừng trái lệnh phú ông, để ông nóng lên thì hậu quả khó lường.

Bà khuyên can hết mực, mà cậu đại lắm, cậu đập tụi kia sưng đầu rồi lao vào ôm mẹ. Cả chục thằng to cao khoẻ mạnh mà không tách nổi cậu mẹ ra hại phú ông giận sôi cả máu. Ông cho người đóng chặt cửa nhà kho rồi dùng roi quật liên tục, mẹ hai xỉu rồi, cậu hai ôm mẹ quay mặt vào tường, chia lưng ra cho tụi nó phạt.

Bà hai tặc lưỡi thở dài, thôi thì cậu ngu cậu chịu, trách ai bây giờ đây? Bà cả đi ngang qua nghe động liền mở hé cửa sổ nhìn vào, mọi chuyện bà biết cả, bà còn biết cậu mẹ sẽ không dám khai ra bị bà hại đâu, làm gì có bằng chứng, nói chi tô thêm tội. Ừ, nào có gì liên quan tới bà? Có sao bà cứ buồn bực mãi không nguôi?

Bà dặn sai con Bưởi vào mời ông ra cho bà, ông gặp bà rồi là ông quên hết sự đời, tíu tít theo gót chân bà về phòng lớn. Ông bà đi rồi, bọn người làm mới thở phào nhẹ nhõm, chúng lên đập roi vào cột gỗ cho xong chuyện, đoạn rồi rít đờ cậu mẹ về túp lều tranh.

Nửa đêm mẹ hai mới tỉnh, thấy phòng đèn đèn dầu sáng le lói, mẹ quay sang ôm cậu, huyênh hoang tâm sự.

-"Năm mươi roi kể ra cũng chẳng đau mấy, tui chả thấy gì luôn, tui khoẻ thật."

-"Ừ."

Cậu đáp, rồi cậu hơi nhòm ngườì, vừa xoa đầu mẹ cậu vừa hỏi.

-"Mẹ cắt tóc từ bao giờ?"

-"À cái hôm tui trộm ngựa của phú ông ý, xong bu Phúc giật tóc tui, tui điên tui cắt xù luôn."

Mẹ buột miệng khai báo, thường ngày mẹ cố ý vẩn tóc giấu đi nên cậu không biết đâu, giờ cậu biết rồi thì tốt nhất thành thật, may ra còn được khoan hồng. Chắc cậu giận mẹ lắm đó, ai bảo mẹ đi ăn trộm ngựa làm chi, tổn hại danh dự của cậu. Tại mẹ khiến cậu mất mặt, mẹ cũng thấy tội lỗi lắm chứ bộ.

- "Ghét tui à?"

- "Không."

- "Thế sao nãy giờ không nói gì tiếp?"

Cậu gác đầu lên eo mẹ, chậm rãi giải thích rằng cậu đang nghĩ thôi. Mẹ hỏi cậu nghĩ gì thế thì cậu nhéo mẹ mấy cái, đoạn cậu mệt mỏi thờ dài.

- "Mẹ có muốn bỏ trốn không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

- "Không, không đời nào nha! Tui đâu phải cái dạng thấy trai huyện giàu là bám theo như con Phụng đâu, tui lấy cậu thì tui phải theo cậu chứ."

Mẹ đáp không chút đắn đo, cậu phì cười bẹo eo mẹ, thủ thỉ ý cậu là trốn cùng nhau. Ôi, nào có phải mẹ chưa từng nghĩ tới? Nhưng trốn sao được mà trốn! Mẹ biết chắc bu Phúc không chịu đi theo đâu, chả nhẽ để bu ở nhà một mình, bất hiếu lắm. Còn bu Trinh nữa, mẹ lo sướng cái thân mẹ, mẹ đi rồi để dân làng họ chỉ chiết bu mẹ chết à, rồi họ tẩy chay cái gánh bún, bu với cu Trí biết sống ra sao?

- "Hay cậu bắt chước chồng con Tuyền ý, xuống phố huyện làm ăn, một mình cậu thôi. Tui ở lại tui quán xuyên nhà cửa cho, dăm bữa nửa tháng cậu lại về thăm tui một lần."

- "Không thích, xuống đó khổ lắm."

- "Ai bảo cậu là khổ? Ở phố huyện tấp nập nhộn nhịp người ta trả cao lắm, rồi làm thuê cho họ thì được ở trong nhà gỗ mà, công việc cũng nhàn hơn là hàng ngày phải lên núi."

Mẹ phân tích một thôi một hồi, cậu gạt hết, cậu có cái lý riêng của cậu.

- "Nhưng mà nhớ mẹ. Nhớ mẹ là khổ rồi!"

Cả người mẹ chột bần thần, thương cậu ở cái chốn này lam lũ vất vả thành ra cũng suýt thì quên, nếu cậu đi thật có mà ruột gan mẹ chả buồn thối ra, có mà tối tối lại khóc rưng rức ấy. Mẹ đưa tay xoa nhẹ gò má cậu, cậu to cao là thế, nhưng những lúc cậu chủ động rúc đầu trong lòng mẹ như này, mẹ thấy cậu nhỏ xiu, đáng yêu ghê lắm.

Ai bôi bác cậu, mẹ ghét. Ai thương hại mẹ, mẹ mặc kệ, họ đâu có sống cuộc đời của mẹ đâu, đâu biết ở bên cậu, mẹ đã hạnh phúc đến nhường nào? Sáng sớm bu Phúc í ới gọi mẹ dậy rang cơm, cậu cũng hì hụi xuống bếp cùng mẹ. Chồng nhà người khác có mà nằm ngáy khò khò tới trưa, chồng mẹ được cái bám mẹ, hôm hai mươi bảy tháng Toàn rước vợ hai, mẹ bảo cậu ở nhà tới giờ sang ăn cỗ là được rồi, nhưng cậu cứ đi theo mẹ từ canh ba cơ.

Ráo suốt từ tháng giêng mà giờ mới rước được đó. Tại ban đầu bà Thanh ông Trần nhất quyết không đồng ý, vợ chồng Trang Toàn năn nỉ ỉ ôi mãi, ngay cả con Phụng cũng phải chiều chiều vác mặt sang đám bộp cho mẹ chồng tương lai gần nửa năm trời ông bà mới chịu ưng thuận.

Ông Trần ở ngoài sân bắc rạp với cậu hai, cu Trí và mấy thanh niên trai tráng trong thôn, bà Thanh, bu Trinh, mẹ Trâm, Trang với các dì các thím lo nấu cỗ dưới bếp. Cái Trang nói cười sang sảng cả buổi, mẹ Trâm tưởng nó vui lắm, mẹ cũng nhẹ nhõm, nào có ngờ lúc bu Thanh kêu nó mang ít đồ lên cho thằng Toàn ăn lót dạ, mẹ thấy nó cứ đứng thẩn thờ ở bậc hiên mãi không vào.

Thầy thàng Thóc bữa nay bánh trai gôm, thay hết bộ này tới bộ khác mà mãi vẫn chưa ưng. Bu thàng Thóc nom chồng hồi lâu, mắt mũi nó đỏ hoe, nó kêu con trai ôm đĩa thịt gà vào cho cha, còn nó chạy một mạch ra bụi rơm sau nhà òa khóc. Nó muốn giấu nên mẹ đành lẳng lặng nom nó từ xa, mẹ coi như mẹ không biết, nhưng từng tiếng nấc của nó như muối xốt sát vào lòng mẹ.

Bữa đó, pháo đốt ầm ĩ, cỗ bàn linh đình, quan viên hai họ rôm rả chúc mừng cô dâu chú rể, chỉ riêng mẹ là không mừng nổi. Rước vợ lẽ mà còn hoành tráng hơn vợ cả. Mẹ ức thay em gái, con Phụng là cái quái gì mà dám sai con Trang lấy riêng nước mắm cho nó chấm? Có vài miếng ớt cũng không ăn được hả? Điều vừa thôi, không ăn được thì tự đi mà múc, làm bộ làm tịch phát ghét. Bu thàng Thóc nữa, già bộ cũng có kém ai đâu? Tại bay về một nhà với nhau là quá hợp!

Mẹ thì chịu, tính mẹ bực cái gì mẹ không giấu nổi đâu, mẹ sợ ảnh hưởng không khí nên rẽ qua ghé tai con em gái kêu tau có việc phải về trước. Cái Trang thoáng buồn, nhưng nó vẫn gói bịch xôi gà phần chị gái rồi dặn tối rảnh thì ghé qua. Cậu hai đang ngồi mâm trên tiếp rượu mấy ông, thấy mẹ hai bỏ bữa liền xin phép đuổi theo, cậu bị lằng trên xóm dưới nói xấu ghê lắm, kêu loại đàn ông bám váy mẹ như cậu, đứng là hạng vứt đi.

Bu Trinh nghe hết, chả thấy xấu hổ gì sất, thương là thương con Trang thôi, còn con Trâm, tốt số quá đi mà! Cho dù nó có khóc, có bị ám ức, thì vẫn có

cậu hai, cậu sẽ bao bọc nó. - "Nếu đời này cậu không rước bà hai, tui sẽ để cho cậu mười thăng cu tí luôn."

Mợ sụt sịt mặc cả, cậu đưa tay vòng qua eo mợ, nhắc bổng mợ xách lên núi. Đường đi đã gồ ghề thì chớ, lúc lúc cậu lại đóng đưa trêu chọc hại mợ chóng mặt muốn xỉu, mợ đập lưng cậu rầm rầm, to mồm chửi đổng thế gian bất công, vì đầu đàn ông được rước nhiều vợ? Cậu lặng thinh cho mợ xả giận, mợ xả xong nguôi nguôi bắt đầu nhí nhèo.

- "Tui không thích bị xách như xách lợn thế này đâu. Công tui được không?"

- "Không."

- "Sao không? Cậu hai hết thương tui rồi à? Tại tui nhiều lời quá à?"

- "Ừ."

Mặt mợ nghệt hẳn đi, tui thân đời trườn xuống. Giá kể mợ biết võ như mợ Chi thì còn có hi vọng, đằng này, tay cậu chắc lắm, mợ đẩy mãi không được, ngược lại còn bị cậu nhắc lên cao hơn, rồi đột nhiên cậu thom vào má mợ mấy cái liên tiếp. Tim mợ mềm nhũn, vừa cương quyết là thế mà giờ đã thôi không giãy giữa nữa rồi, chính kiến ngay lập tức bị lung lay.

- "Ừ thôi, xách cũng được, thỉnh thoảng cứ thom tui là được."

- "Ghét mợ ghê!"

- "Ghét mà thom mà ôm hả? Ghét cái kiểu gì lạ thế? Ghét thật thì thử ném tui xuống cái hồ kia đi nào? Có dám không? Không dám mà còn vênh!"

Trên đời mợ mặt dày thứ hai chắc chẳng ai mặt dày thứ nhất, đã làm nũng cậu thì thôi rồi, chim chóc đang hót líu lo trên cây chắc cũng phải im bật chào thua. Không vì gặp ông lão bị thương giữa đường chắc mợ còn nề nếp tới tột.

- "Ông không phải là người thôn này hả?"

Mợ thắc mắc, ông kêu đúng rồi, ông là người phương xa tới, nghe đồn thôn này có thuốc quý nên tới kiếm về chữa bệnh cho vợ. Cái cây thuốc ông miêu tả nó mọc ở trên vách đá cao lắm, thảo nào ông bị ngã. Cậu hai thương ông già tuổi cao sức yếu nên bảo mợ nhá ít lá đắp cho ông, còn cậu tự mình trèo lên hái giúp.

Ông trả công cậu nén bạc, nhưng nhìn ông áo quần tả tơi cũng chẳng giàu có gì nên cậu mợ thôi không lấy. Cậu công ông xuống núi, mợ đi bên cạnh, ông với mợ nói chuyện rôm rả, nói đông nói tây thế nào mà lại nói trúng chủ đề thi Hương năm nay. Mợ hai bị chọc đúng mạch, bao nhiêu uất ức phun ra như suối. Ông nghe mợ kiên nhẫn lắm, đợi mợ trình bày hết ông mới vuốt râu cười khà khà.

- "Tôi biết có một cách để năm sau cậu nhà mợ vẫn được thi Hội, nhưng từ giờ tới lúc đó mợ phải xa cậu, chắc cũng ngót một năm. Và nếu già như cậu đỗ thi Hội, thi tiếp lên thi Đình thì cỡ hai năm, mợ chịu không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Cậu mợ cùng nhìn nhau há hốc, ông giải thích thêm một hồi nữa, cậu thẳng thắn từ chối gợi ý của ông, ngược lại mợ nghe như muốn nuốt từng chữ một, trong lòng khắp khối hi vọng. Chiều tối hôm đó, đợi lúc cậu đi đóng chuồng lợn cho người ta, mợ chạy vọt sang nhà con Trang, hồ hởi tâm sự với các dì các thím. Giọng mợ run run, ngắt quãng chỗ được chỗ mất làm cả hội ngơ ngác chẳng hiểu gì sất, cũng may có dì Hồng sáng dạ thay cháu gái tóm tắt ngắn gọn.

- "Là thế này, cách kinh thành sáu dặm về phía Đông có một ngọn núi lớn, sâu trong núi có cái trường đào tạo sĩ tử, tầm chục học trò của trường đó sẽ được vào thăng kì thi Hội."

- "Ồ con tưởng phải qua thi Hương mới được thi Hội chứ di nhé?"

Con Trang ngây ngô thắc mắc, mợ Trâm húp vôi bát nước vối lấy sức kể tiếp.

- "Không đâu, là dân làng mình đồn thế thôi. Sự thực thì ông thầy mở cái trường đó trước là thừa tướng cơ mà, nay cáo lão hồi hương rồi. Nghe đồn ban đầu Thánh Thượng ra chiếu chỉ cho ông chọn hẳn ba chục đứa, cơ mà ông chỉ lấy chục thôi cho chất lượng, năm nào ông cũng có học trò đậu tam bảng đó. Cái ông tui với cậu gặp trên núi ban trưa ý, vợ chồng ông đó làm dưới khu bếp mà, chuyên nấu cơm cho các thầy các trò."

- "Có hẳn người nấu cơm cơ ả? Vậy trường đông lắm mợ nhỉ?"

- "Đồng, hàng năm cứ tới tháng tám là cả ngàn người khắp nơi đổ về xin học, nhận tầm đăm bảy chục một khoá. Mỗi tội chỉ nhận nam thôi, không nhận nữ, cũng không cho vợ đi cùng, thế mới khổ."

- "Ôi dào, chắc gì cậu hai đã được nhận mà lo? Lấy đâu ra tiền đóng học phí? Với cả được thì cũng không cho đi, mất chồng như chơi đó con, mi đại lắm."

Di Hồng tỏ vẻ hiểu biết nhắc nhở, thím Vân bĩu môi đập vai di bôm bốp.

- "Cái mụ này, nghênh ngang hả? Nó biểu rồi đấy thôi, giàu góp tiền, nghèo thì sáng học chiều bỏ củi trồng rau cho trường, cứ đủ tiêu chuẩn là nhận, mà tiêu chuẩn lớp vẫn chưa biết chứ lớp võ thì cậu hai cao vượt rồi còn gì? Cứ động viên cậu đi thử sức mợ ạ, rồi sau này cậu rạng danh, kể cả cậu có rước bà hai thì cậu cũng không quên mợ đâu."

- "Đến lúc đó có khối mà nó được làm bà cả. Cậu thành đạt rồi, rước con gái nhà quan đời nào nó chịu làm lẽ? Còn tôi còn thím nha, để rồi coi lời tôi nói đúng không?"

Thím Vân kêu chịu hay không thì cậu là người quyết, di Hồng phản bác có nhiều chuyện không phải quyết là được. Bu Trinh con Trang theo phe thím Vân, mấy người còn lại ủng hộ di Hồng, hai bên cãi nhau om sòm củ tỏi. Con Phụng đứng ngoài nghe ra hết, nó chạy vào núm ống tay áo mợ Trâm chân thành thủ thi.

- "Cứ để cậu thử sức đi mợ ạ, để sau này nhìn lại không phải hối tiếc."

- "Ừ ha, như khi xưa mi bỏ thằng Toàn theo trai huyện giờ chắc mi cũng chẳng hối tiếc đâu nhỉ?"

Mợ Trâm ngứa mắt sẵn rồi nên quắc mắt xia xối rõ ghê, hại nó tái mặt. Thằng Toàn xót vợ nhỏ, vội cầm tay cái Phụng xoa xoa an ủi.

- "Dào ôi, mợ Trâm phôi bò nói có bao giờ uốn lưỡi đâu mà, bu nó đừng để bụng gầy người."

Con Phụng e lệ gật đầu, tụi nó dặt diu nhau lên buồng để lại con Trang bên dưới nở nụ cười méo xệch. Nó kêu cái rom này bị ẩm hay sao mà đun lên khói cay mắt quá, xin phép cả nhà ra ngoài rút thùng rom khác. Bu Trinh rón rén đi đằng sau nó, đoạn ngồi xổm xuống vỗ vai con gái động viên.

- "Thôi con ạ, lấy được thằng chồng khá giả thì phải chịu. Nom mợ Trâm kia kìa, có bữa còn phải vét com cháy, nhà mi thì bữa nào thiếu cá thiếu thịt đâu?"

- "Con thà vét com cháy cả đời!"

Nó gần như gào lên, đoạn nó ôm bu khóc rung rức, nó xin bu cho nó về nhà bán bún, nó sắp không nhịn được nữa rồi. Mất bu cũng nhoe đi từ bao giờ, bu thở dài dỗ dành nó.

- "Ngoan, nín đi, nín rồi lát bu xin ông Trần bà Thanh cho mi về ngủ một đêm."

Mợ Trâm đứng sau gốc hồng xiêm nghe lén mà đầu óc ong ong, mợ thương bu thằng Thóc, thương bu, thương luôn cả cậu nữa. Ba năm! Ở nhà ba năm cũng có làm gì đâu? Ở nhà để vét com cháy à? Thà rằng để cậu đi học cho mở mang đầu óc, chung một trường chắc suất ăn giống nhau, nhà cao cửa rộng ở cũng sướng cái thân. Con Trang nhỏ hơn mợ, nó còn chịu được, không lẽ mợ lại ích kỷ?

Nghĩ thấu rồi, mợ hít một hơi thật sâu chạy về gặp cậu, tình bơ phờ nản.

- "Cậu hai, tận mấy năm nữa cậu mới thi Hương thì lâu quá, tui chán cảnh nghèo lắm rồi, tui thích có chồng đỡ đật để ra ngoài đường có thể ngẩng cao mặt."

Một câu nói băng quơ của mợ thôi cũng hại cậu trần trọc cả đêm. Sáng ra mợ nấu cháo hành hoa với tép khô, đợi bu Phúc ăn xong cậu chậm rãi thưa chuyện với bu, bu nghe xong lửa giận phùng phùng, tiện tay úp thẳng cái bát con lên đầu mợ chửi rủa.

- "Cái con khốn này nữa, cậu hai kiếp trước làm nên tội tình gì mà lấy phải con vợ ngu suốt ngày chỉ biết xúi dại chồng như mày? Bu dặn rồi cơ mà? Đợi cậu cả đỡ đật bu xin cho chức thị vệ, không đi đâu hết. Chớ cậu dám cãi bu, cậu mà bước chân ra khỏi cửa thì từ giờ đừng có gọi bu là bu nữa."

- "Cậu cả, cậu cả, suốt ngày cậu cả. Có mỗi bát bún riêu của cũng ăn hết của cậu hai, nhưng gì gì gì cái gì cũng dúi cho cậu cả. Rốt cuộc bu là bu của ai? Của cậu hai hay cậu cả?"

- "Chị bị mất trí à mà còn phải hỏi? Tất nhiên là của cậu cả!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Chỉ là lúc bốc đồng nhờ buột miệng thôi, ai dè hậu quả khôn lường. Mẹ Trâm dường như chỉ đợi thời khắc ấy, nhanh như cắt chạy vụt lên méc bà cả, bà hai cũng toát mồ hôi hột đuổi theo. Phú bà đang nằm nhai trầu tẩm tèm trên chiếc chõng tre, phú ông bên cạnh vừa bỏ cau cho bà vừa cười sằng sặc.

- "Chị ăn sáng nói bậy cái gì thế hả? Chị nom lại cậu xem, da dẻ trắng bóc, trí tuệ hơn người, giải Hương Cống đó, nào có phải chuyện đùa? Cái ngữ bà hai mà đề được cậu hử?"

- "Nhưng...nhưng...chính bu Phúc bảo vậy...với trước giờ bu chả hề thương cậu hai...bu...bu chỉ thương cậu cả thôi..."

- "Ồ cái chị này hay nhể? Cậu hai hay cậu cả thì cũng là con phú ông, con tiểu thư, con tôi, đã là con thì tôi thương tất, thương như nhau..."

Bà hai giảo hoạt lên tiếng, bà cả chẹp miệng cắt ngang.

- "Chị Phúc nè, đừng thấy cậu cả đồ đạc cao, thấy sang mà bắt quàng làm họ nghe! Còn mẹ Trâm nữa, tội ông ngoại cậu Lâm mà cậu phải gánh kẻ cũng khổ, nhưng đó là số của cậu rồi, muốn đổi đời thì cố đợi kiếp sau thôi, chứ kiếp này bịa ra chuyện tày trời như vậy, hoang đường lắm mẹ ạ. Thân hèn mà cứ thích trèo cao, mắc mệt!"

Mẹ nào có dám trèo cao, tại mẹ cứ nghĩ biết đâu cậu không phải con bu Phúc mà chỉ là đứa bé bu lượm được ở ngoài đồng thì tốt biết mấy. Không cha không mẹ vẫn còn hơn vừa mới sinh ra đã mang cái danh cháu tội phạm sát nhân. Mẹ tui ngưu về buồn tiếp tục quay sợi, cậu thì tới xế trưa mới ghé qua nhà.

- "Cậu đi đâu đấy? Sáng tui chạy lên nhà trên xiu mà về đã chả thấy cậu. Chuyện kia cậu định như nào? Cậu tính nghe lời bu hử?"

- "Không."

- "Là sao?"

- "Sang tuần tui đi."

Cậu vừa gặp ông lão kia về, ông kêu đợi ông dưỡng thương mấy bữa thì hai người xuất phát. Như vậy tiện đôi bên, đường xá xa xôi ông già có người trẻ bên cạnh đỡ đỡ, còn cậu đỡ mắt công hời han rồi nhờ đi lạc.

- "Tui bảo cậu cứ đi từ sớm, đi lên bu ý, bu ngủ say chả biết gì đâu. Tốt quá rồi!"

Mẹ cười rạng rỡ, xưa hay chê con Trang giả tạo, giờ mẹ thấy mẹ cũng giỏi ngang nó. Lòng mẹ thực sự không vui đến thế đâu. Một năm, đồ thêm là hai năm, rất có thể còn tới ba năm, vui sao nổi?

Mẹ bỏ vào gầm giường lôi ra cái túi vải giấu bên dưới thùng khoai, gom chỗ bạc vụn và tiền lẻ tích được đưa hết cho cậu, dặn có cần mua sắm gì thì mua dần. Cậu gật đầu, nhưng chiều tối cậu lại lẳng lặng qua nhà bu Trinh, gửi sạch cho bu. Cậu nhờ bu bữa nào mẹ lên chợ thì mua cho mẹ xôi bánh tẻ hoặc bát chè lam, thì thoảng mẹ về chơi bu cứ thịt gà tẩm bột mẹ, tiền thiếu sau này cậu gửi.

- "Ôi dào, cậu tính xa làm gì? Con gái bu, bu chả xót thì ai xót? Cậu cứ cầm lấy còn chi tiêu nhiều việc."

- "Không, bu xót là việc của bu, còn đây là của tui lo cho vợ tui."

Cậu quả quyết rồi xin phép bu cậu về. Bu cứ nhớ tới chuyện cậu dặn đi dặn lại phải chăm mẹ mà thấy ngọt ghê lắm. Nghe đâu cậu còn đặt ống tre mới thông từ trên mái lều xuống hứng nước mưa cho mẹ, cùi thì cậu tranh thủ chẻ nhỏ chất đống cao lắm, mẹ thoải mái dùng cả năm. Thường thì cậu hay làm tới khuya nên lúc cậu vào mẹ đi nằm rồi, chỉ có trước hôm cậu đi, cậu thấy mẹ ngồi lặng lẽ một góc giường, tóc mẹ mềm như mây buông xoã bên vai, những ngón tay búp măng bẽn lẽn mờ từng khuy áo.

- "Cậu hai, tui muốn thực sự là người của cậu."

Xong có cu tí luôn thì càng tốt, chứ cậu đi lâu như vậy, mẹ ở nhà cô đơn lắm. Con nhỏ xiu thân phận thấp hèn nó cũng chả biết đâu, mẹ sẽ chăm con mập mập khỏe mạnh, rồi cậu đồ đạc cao về cả nhà đều được xoa phần hèn, như vậy chẳng phải rất tốt sao? Mẹ ra sức nài nỉ, thậm chí ngay cả chiếc yếm đào cũng đã gỡ xuống, nhưng cậu, vẫn một mực không chịu.

- "Cậu hai chê tui phải không? Chê tui già?"

Nước mắt mẹ là chẳng rơi. Cậu chỉ ngồi cách mẹ có một gang tay, giá như mẹ biết ngay lúc này đây, cậu khó chịu tới nhường nào?

- "Ngày mai tui đi chả biết như nào. Nếu nhờ chết dọc đường thì lúc mẹ tái giá với người ta, mẹ còn nguyên vẹn chắc chồng cũng không làm khó."

Giọng cậu buồn buồn, mẹ lao tới ôm chầm lấy cậu. Mẹ khóc, rầm rứt, nước nỏ, tức tưởi. Mấy ngày nay mẹ nhìn thế là đủ lắm rồi, mẹ chịu không diễn thêm được nữa.

- "Cậu sống tui sống, cậu chết tui chết."

Mợ hẳn học cắn môi cậu đến bật máu, mợ kêu phải thật đau thì cậu mới nhớ tới mợ lâu lâu. Mợ khiêu khích cậu trả đũa, cậu cười, cậu nhá lại mợ, một chút trên cánh môi, một chút đôi gò má, một chút trên bờ vai nhỏ nhắn, miên man theo chiếc xương quai xanh mảnh dẻ, chút một, chút một, đều rất nhẹ nhàng. Đoạn cậu với chiếc chăn mỏng, bọc mợ gọn ghẽ trong lòng. Vòng tay của cậu, sự ân cần dịu dàng của cậu, khiến tim mợ chọt nhẹ nhõm. Mợ thôi không cáu, không hờn, không mè nheo, tay mợ mân mê gương mặt cậu, mợ ngắm cậu thật lâu.

- "Tui chẳng thèm nhớ cậu đâu."

- "Ừ, chỉ mình tui nhớ mợ là đủ rồi!"

Ngọt ghê, cậu hai không biết nịnh nhưng cậu biết nói ngọt đó, nói câu nào như mợ chết đứ đừ câu đó. Mợ cười hiền, gần tới canh tư thì giả bộ ngủ say, cậu đi rồi mợ mới rón rén bám sau, mợ trèo lên con đê cao nhất, trời còn nhá nhem tối nên cũng chẳng nom rõ cái gì cả.

Đôi mắt mợ lơ đãng vô định, mợ cứ đứng đó, đứng từ lúc bình minh rực rỡ chói chang tới khi trời dần tắt nắng. Khói trắng len lỏi từ các góc bếp quán quít với mây hồng, gió đưa lũy tre kêu xào xạc, đầu đầy mùi cơm chín thơm phức, tiếng tụi nhỏ ríu rít tắm sông cùng trâu già ghé non, tiếng các chú cày đi đi làm đồng về rôm rả chuyện trò, một buổi chiều yên bình êm ả như bao buổi chiều khác, có sao lòng mợ, trống rỗng đến tột cùng?

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

- "Cái con ôn nghịet kia! Tối rồi mà không về nấu cơm đứng ườn ẹo trên đậy làm cái gì? Chị tính để bu chết đói chị mới vừa lòng hả?"

Giọng bu Phúc oang oang từ phía bờ sông bên kia. Dầu với chả con loại mất nết, sáng không thấy dằng sáng trưa mất tằm dằng trưa, cả ngày hôm nay bu lê la ngoài chợ, hết bánh tẻ tới bánh rán, nào đã được hột com nào vào bụng? Gớm chả biết ăn phải bả gì, chửi cho không biết tiếp thu thì thôi, cái mặt cứ hầm hầm như đám lè.

Hồn mợ chác treo trên trời? Kho cá quên giềng, nấu canh rau ngót thì chẳng thèm bỏ tôm khô, canh xương húp loãng thành thạch, nhà ba bu con sắp lên có đôi bát.

- "Chưa già đã lẫn thế này thì chết!"

Bu gõ đũa cạch cạch xuống mâm, bữu môi xia xói, mợ ngược lại bình thân đáp.

- "Cậu hai đi làm ăn xa rồi, chắc năm sau mới về."

- "Hả? Đi đâu? Dưới phố huyện hử? Ai thuê?"

Bu sừng sốt hỏi lại, mợ xối com cho bu, bịa bừa.

- "Có cái xưởng mộc họ thuê người, đúng là dưới phố huyện, nhưng huyện khác chứ không phải huyện mình. Nên là đi xa lắm, chắc không về thường xuyên được."

Thường ngày mợ Trâm chỉ đánh đá thôi chứ tính tình thẳng thắn có gì nói nấy nên bu tin liền, bu khắp khơi dọn dờ.

- "Ừ, cơ mà làm xưởng mộc chắc giàu lắm nhì? Không về cũng chẳng sao, đi lại vất vả tốn kém, có điều hàng tháng nhớ nhắn cậu gửi tiền về. Rồi Tết được thưởng nhiều dặn cậu đừng mua linh tinh, để đầy bu còn cất cái áo tứ thân mới...Ồ mà thôi, kêu cậu mua vài luôn trên đó đi, mua hai xấp, một của bu một của cậu cả nghe!"

- "Tiền của cậu cực khổ làm ra thì cậu xài, mắc mớ gì phải cho ai."

Mợ Trâm lúng ba lúng búng, khô nổi tai bu thính quá, bu nghe thấy liền, bu mắng mợ bất hiếu. Mợ kẹ, bu nhòm mâm com một hồi, đoạn cầm cái bát đưa mợ, hắng giọng sai.

- "Chạy sang nhà bu Trinh xin ít dưa cà đi, nhai kèm cho đỡ ngấy."

- "Thôi, bu thích mai con ra chợ mua về muối bu ăn, cứ xin hoài con ngại lắm."

- "Ôi dào, nhà bu chị có cả vườn, mua làm gì lãng phí? Với chả phải ngại ai sất, không xin thì lên xúc trộm về, chỗ bu con với nhau không lẽ nó lòi chị ra đình bêu riếu."

Bu nhì nheo khăn cổ mà mợ nhất định không đi, bu điên tiết ném thẳng cái bát vào mặt mợ. Mợ tránh được nhưng bị mảnh sành sượt qua trán làm da

rom rớm máu. Có vết xước nhẹ thôi mà mẹ khóc rầm rức, bu cười khẩy móc mĩa.

"Gớm, có mấy quả cà làm gì mà căng? Sống ích kỉ nhỏ nhen nó quen, bu nào con nấy đến chán đời."

"Bu im ngay!"

Mẹ mất bình tĩnh gào lên, thầy mẹ mất sớm, bu mẹ một mình tần tảo nuôi ba đứa con biết bao cực khổ, lo trăm thứ bà dần nhưng nào có để chị em mẹ chịu thiệt thòi. Cu Trí bu thuê thầy dạy đàn hoàng đã đánh, đàn này ngay cả mẹ với con Trang, phiên chợ nào bu gặp bu chả cho cái này cái kia, có lần nào về bu không thịnh ға?

Nhưng tất cả những điều đó, bu Phúc lại không biết. Bu mở miệng ra là nhiech mẹ, nhiech bu mẹ nông dân hèn không biết dạy con. Cậu đi vắng nên khẩu khí bu lớn lắm, vênh lắm, bu với cái quạ nan ra sức ghê mẹ. Bu biết một mà chẳng biết hai, trước kia mẹ nhìn bu, cắn răng để cho bu tần, bu có biết vì ai không? Vì cậu hai đó, vì mẹ thương cậu, nên mẹ không muốn cậu phải khổ xử, chứ bu đừng tưởng mẹ để bị bắt nạt.

"Tui nói bu nghe, tui là con người chứ không phải là con chó nghe! Bu còn dám quạ tui thêm cái nữa là tui xách đồ về ở với bu tui liền. Cậu hai đi cả năm cơ, để xem còn con nào com bụng nước rớt tới tận miệng cho bu?"

Bu sốc, mẹ dám trừng mắt lại bu cơ đấy, mẹ cũng ghê thật. Doạ bu cơ à? Láo nha láo nháo!

"Được, chị được lắm! Để tôi về tui méc cậu hai, xem cậu có trị mẹ không?"

"Bu giỏi bu cứ méc, tui cũng muốn xem cậu biết bu đánh tui thì cậu xót tui hay xót bu?"

Mẹ cãi cứ nhem nhem, bu tưởng bu lên con đau tim rồi chứ. Ôi chao ôi, ở đâu có cái ngữ con dâu đề đầu cười cở mẹ chồng thể hả? Bu uất nghẹn họng mà không làm được gì sất, cũng chẳng dám đập mẹ thêm cái nào nữa, nhờ đâu mẹ về thật mắt thì còn ai hầu bu? Lần đầu tiên cãi nhau với mẹ bu khóc, không phải để ăn vạ, mà khóc vì ảm ức thực sự.

Mẹ thì chả quan tâm, mẹ cố ăn nốt bát com lấy sức. Cậu vắng nhà nên mẹ là người quyết, bu thích ăn gì mẹ thường cố gắng chiều bu, nhưng tiền tiêu vật mẹ chẳng cho bu đồng nào cả, com trưa của bu mẹ nấu từ sáng. Mẹ giờ bận lắm, ai thuê gì cũng làm, hết cắt cỏ tới xới đất, từ vụ chiêm qua vụ mùa, ngay cả hôm Tết Trung Thu, người người rước đèn nhà nhà hát hò, mẹ vẫn ngoài ruộng cùng con Trang, men theo ánh trăng chăm chỉ cắt lúa.

Sáng mẹ đi gặt thuê cho người ta, đêm thì lại tranh thủ qua giúp ông bà thông gia. Tất bật như con thoi cả ngày, người nhừ vai mỏi, nhưng nghĩ xót em gái nên lại cố gắng.

"Em bảo, tuần sau hong xong em đem cho hai yếm Bắc thom"

"Ôi dào, mi điên, tao bảo giúp là giúp. Mà con Phụng sao lười chấy thây thế? Chả thấy bóng dáng tắm hơi đâu?"

Cái Trang cười cười nói đỡ con nhỏ vừa mới ở đây lúc chiều, chắc nóng quá về tắm, nhưng xong chột dạ thế nào nó lại kêu bác làm nốt em về có tý việc. Đúng như nó linh tính, con bé đã gói ghém quần áo cẩn thận, đang lên lút chạy lên phố huyện.

"Phụng rõ hả? Tui đã nói hết nước hết cái cả đêm qua rồi mà? Cái thằng khốn nạn đó nó đâu có thương Phụng, nó ồm mặc nó, cho nó chết cha nó đi! Thầy thằng Thốc cưng Phụng như vậy sao Phụng nở lòng nào? Thời tiết trời thầy nó cũng đang sốt sinh sịch, mở mắt ra không thấy Phụng lại buồn, lại ồm chó ngồi khóc tu tu, Phụng không xót sao Phụng?"

"Trang làm gì mà nghiêm trọng vậy? Có Trang rồi mà, với tui đi vài ba ngày tui về thôi, Trang không hiểu đâu, tui lo lắm, cái ruột tui nó cứ bòn chòn không yên, không đi tui chẳng ngủ được đâu."

Con Phụng phân trần, dứt lời nó cắn tay cái Trang đau điếng rồi lừ lừ chuồn mất. Thằng Toàn thức giấc không thấy vợ bé buồn thối ruột, nó hỏi thì con Trang cứ chối quanh, nó cáu tiết ép vợ cả thề độc, rằng nếu nói sai thì tương lai cu Thốc thì đâu cũng rớt. Trang sợ tái mặt, rớt cuộc đánh khai thật, Toàn nghe xong đầu óc choáng váng chân tay rụng rời, loạng choạng thế nào trượt chân ngã ngửa xuống cái ao sau nhà.

Ao đang tát để bắt cá nên nó cũng chả chết chìm được, chỉ là, bao nhiêu thống khổ giận hờn nó đổ hết lên đầu con Trang, nó chỉ thẳng vào mặt bu thằng Thốc quát ầm ĩ.

"Sao không giữ nó ở lại cho tui? Sao giấu tui mấy bữa liền? Tại bu nó đó, tất cả là tại bu nó! Tui chán cái mặt bu nó rồi, bu nó cút về nhà bu Trinh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Đang điên nên nó chửi đồng cho sướng cái mồm thôi, bữa nào nó chả thế, cứ bực bội cái gì là lôi con Trang ra càu nhàu. Đau lưng bu thằng Thốc, rất

hạng bu thẳng Thốc, đến cả rượu chè bê bết về cũng kêu bu thẳng Thốc rửa chân hộ, thi thoảng thói đàn ông sĩ diện lên quát vợ, đuổi vợ một hai câu cho oai chứ nào có ý gì. Con Trang lúc hiền nó nịnh, lúc cáu nó cãi bao giờ ông Trần bà Thanh đuổi thì nó về, ấy vậy mà bữa nay nó thay tính đổi nết, sồn sồn lên như con hồ cá.

- "Này nhá...đừng thấy bà lành mà...mà...mà...chèn ép quá đáng nhá! Đây nói cho mà biết, đằng ấy cũng chẳng cao giá gì đâu! Cái đợt suốt ngày ôm chó đó, cả thôn đồn bị điên, có ma nào thêm ngó? Còn đây ý, các anh trai xếp hàng chặt cả sân nhá, đây chỉ thua Trâm với Hoàng Anh thôi."

- "Ghê nhỉ? Đây bị điên đấy, sao còn lấy? Chả mê bỏ xừ đi còn màu mè!"

- "Quên đi, thêm vào mà mê! Chẳng qua nhà đằng ấy giàu hời cưới cao thôi."

Sự thực thì đúng là thế, nhưng tất nhiên chỉ là nửa đầu của câu chuyện. Còn nửa sau, mê đắm cha thẳng Thốc từ lúc nào, bỏ ai mà biết được? Mà một vừa hai phải nó còn nịnh nọt, chứ quá đáng thế này thì dẹp thôi. Nó vênh mặt quay vào buồng dọn áo quần, đoạn bỗng cu Thốc lao phăng phăng ra ngoài ngõ. Bà Thanh trong bếp tắt lửa chạy theo con dâu, dúi vội cho thẳng cháu đích tôn quả trứng gà ta mới luộc rồi thở thê khuyên con mẹ nó.

- "Sang bên đó chơi mấy bữa xong cuối tuần lại về với thầy bu nha Trang."

Khoé mắt con Trang rung rung, so với Trâm thì nó được gả vào gia đình khá giả hơn, ruộng vườn rộng thênh thang, cha mẹ chồng tốt tính, thua là thua mỗi phần thẳng chồng thôi, mà nó cảm thấy, thua thế, là thua tất rồi.

- "Bu kẹ nó, đã bước chân ra khỏi cổng thì cấm về!"

Thằng Toàn kêu căng lên tiếng, ông Trần rít xong điếu thuốc lão liền cầm cái ống cây đập vào đầu thẳng con đại, lãnh đạm tuyên bố.

- "Mày ấy, mày đi luôn theo con Phụng đi, dọn xuống phố huyện hai ông một bà sống cuộc đời viên mãn của tụi bay đi. Thầy bu có thẳng cu Thốc nói dôi tông đường rồi, khỏi lo."

Toàn bị thầy đuổi, tự ái vào buồng gom hết bạc lẻ quyết chí xuống phố huyện tìm Phụng. Nó chạy mãi miết, chạy tới kiệt quệ mới thấy người. Nó thấy Phụng đang đút cho thẳng cha kia từng thìa cháo một ngay dưới túp lều trong chợ huyện. Xưa giờ nó cứ đinh ninh trong lòng Phụng chỉ có nó, còn với hần chỉ là ham giàu, ham chốn phố xá xa hoa, nhưng có lẽ nó đã nhầm.

Ngay cả khi nhà hần khuyh gia bại sản, Phụng vẫn hết lòng bên hần. Mấy ngày nay nó cũng ốm, thi thoảng mờ mắt nó thấy Trang lau mồ hôi trán cho nó, còn Phụng cứ đi ra đi vào, nó tưởng Phụng lo cho nó, giờ mới biết, lại một mùa dưa bở.

- "Đã từng thương tui chưa?"

Thằng Toàn cay đắng hỏi, con Phụng giật mình quay ra trần trần nhìn chồng. Thương chứ sao không thương? Nhưng tình cảm đó, âu cũng chỉ là chút rung động đầu đời, không đủ lớn, không đủ mãnh liệt để khi xưa níu chân nó lại. Trâm từng hỏi, mi bỏ thẳng Toàn theo trai huyện giờ chắc mi cũng chẳng hối tiếc đâu nhỉ? Lúc ấy nó đã rất muốn đáp, phải, chưa từng ân hận.

Bắt đắc dĩ phải tái giá, nó đâu sung sướng gì? Thằng Toàn cưng nó, chiều chuộng nó, thậm chí trước kia từng nhớ nó tới phát điên, dường như cũng chẳng hẳn do yêu nó lắm, mà là, đang nuôi tiếc những ký ức đẹp. Chuyện vui kể nó nghe, nhưng muộn phiền thì chỉ nói với mỗi Trang. Nó nhớ mãi cái hôm trưa nắng bu Thanh mang cơm ra đồng, bu đăng trí đem có hai chiếc bát, Toàn nhường nó dùng bát đẹp rồi ăn chung chiếc bát sứ cùng Trang. Nó được đối xử rất tốt, tốt tới mức nó tưởng nó là người lạ, là khách, chứ chẳng phải vợ người ta.

- "Cái người kia ý, thì ra nhà hần bại lụi, hần xót tui nên bỏ tui để tui lấy người khác sướng hơn chứ không phải hết thương tui. Chắc tui chẳng về nữa đâu, tui ở đây với hần thôi."

Con Phụng chậm rãi trình bày, thằng Toàn sững sờ một hồi, nó tưởng nó sẽ sốc, sẽ phát rồ lên cơ. Ai ngờ cũng chẳng đến nỗi thế, khoảnh khắc chứng kiến đôi trai gái mặn nồng, dường như lòng nó đã nguội lạnh. Phải chăng nó già mất rồi, cảm xúc chẳng còn được sôi sục như thời trai trẻ?

Nó cho con Phụng một phần ba chỗ bạc, kêu giữ làm vốn mà mở quán nước chè rau cháo nuôi nhau. Phụng chưa kịp cảm ơn thì nó đã bỏ đi rồi, nó phải tìm tiệm đá quý cuối huyện, xưa vợ Trâm vợ có cái vòng đá đỏ đẹp lắm, con Trang cứ khao khát mãi, tiện thể thôi thì mua luôn.

Lựa một hồi mới được cái màu hồng, đúng màu bu thẳng Thốc thích. Cơ mà bu nó còn dỗi bên đằng ngoại, đã thêm về nhà đâu? Ngay cả chó cũng đi theo thẳng Thốc rồi. Ôi dào, cái bọn nhiều sự, được dăm bữa nửa tháng ấy mà, ở bên đó khổ quá, suốt ngày ăn dưa cà rồi cũng phải mò về thôi!

Ấy thế mà vụ thu qua đi, sang vụ đông bắt đầu xối đất nửa trồng khoai nửa trồng ngô, từ bu lẫn con tới cả con chó vẫn chưa thấy tăm hơi. Mỗi lần nghe thấy tiếng công mở là một lần nó giật nảy mình, bụng dạ khắp khởi mừng thầm, nhưng rồi, lại là một lần nó thất vọng. Bu thẳng Thốc thế mà gan, thấy thẳng Thốc sột ruột ghê gớm, nó kiếm vợ Trâm đánh tiếng.

- "Chả khuyên em gái để nó hỗn như thế người làng chả cười cho thối mặt."

Mợ Trâm bữa nay mượn xe bò của di Hồng đi xuống chợ đầu mối bán hàng cả ngày nên hơi mệt, thành ra lời lẽ chẳng được nhẹ nhàng cho lắm.

- "Dào ôi, cho cười, cười hờ mưởi cái răng"

- "Góm bác đừng có kiêu, bỏ tui cũng chẳng hay ho gì đâu, gái có chồng ai thêm rước nữa."

- "Mi khỏi lo bò trắng răng, đợi cậu hai về tao bảo cậu rước, về ở chung với tao luôn cho vui."

Ôi chao ôi, trêu thế thôi mà có đùa lo xoắn quấy kia. Mẹ Trâm cười lăn cười bò, cười đến nỗi chảy cả nước mắt. Cậu hai, vậy mà cũng đi ngót nghét mấy tháng rồi nhỉ? Chẳng biết có nhớ tới mẹ không? Chắc có đó, trước lúc đi cậu kêu mình cậu nhớ mẹ là được rồi mà, cậu đã nói thì kiểu gì cậu chả giữ lời.

Trước cậu ở nhà, có bữa rảnh rồi không phải lên núi, cậu cứ bám mẹ hoài. Theo mẹ xuống bếp rang cơm, theo mẹ ra chợ bán vải, theo mẹ nhổ rau dại ngoài vườn, chốc chốc chọc eo mẹ đau điếng, nhột nữa, nhiều khi mẹ bực bực ấy. Xong cơ mà giờ lại nhớ, lại ước giá kể cậu ở đây, bẹo eo mẹ, dù chỉ một cái thôi là đêm nay mẹ ngủ ngon rồi. Mẹ thờ dài thườn thượt, đang định đứng dậy quét cái sân bỗng nghe giọng mẹ Chi hốt ha hốt hải.

- "Trâm...mẹ Trâm...có tin của cậu hai nè...nguy...nguy to rồi...cậu...cậu rước thêm vợ rồi, là cháu gái của ông thầy dạy cậu đó...nghe đồn có cu tí nên phải lấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Cán chổi trong tay mẹ Trâm đột ngột rơi xuống, mẹ đứng như trời chồng giữa sân, không cười, không khóc, cũng không một lời oán hận. Mẹ Chi lay mãi mà người đối diện cứ cứng đờ, mẹ hoảng quá rồi rít thừa nhận.

- "Ê, mẹ Trâm...tui đùa...mẹ Trâm nè...đùa tý mà...ông thầy kia làm gì có cháu gái. Với giả như có cũng lấy sao được, ít nhiều cũng phải môn đăng hộ đối, đợi tới lúc cậu đỗ đạt thì may ra chứ. Mấy người có địa vị, mẹ tưởng rước con gái nhà người ta để làm à? Như tui nè, thầy Kim chả tốn mấy hòm vàng đó, chưa kể gấm vóc lụa là..."

Mẹ Trâm sau một hồi định thần mới hoàn hồn, mẹ điên tiết bẻ cành na quật mẹ Chi vun vút. Từ vườn hồng sang vườn mận, một mẹ chạy hồi hả, một mẹ vừa đuổi thực mạng vừa quát.

- "Tui giết mẹ nghe, cái mồm độc địa, làm người ta sợ muốn xỉu."

- "Tại mẹ cũng ngu nữa đi, muốn có cu tí cũng phải chín tháng mười ngày chứ bộ, thế mà cũng tin? Nhưng mà có thư của cậu hai thật đó, tháng trước thầy tui xuống kinh thành chơi mà, rồi tui dặn thầy tui ghé qua trường cậu, thầy tui cung tui lắm, thầy tui đi liền à."

- "Thật á?"

- "Không tin thì thôi, tui giữ làm của riêng vậy, chứ cậu hai đẹp ghê nhỉ?"

Mẹ Chi hươ hươ bức thư ra chọc ghẹo, mẹ Trâm mắt sáng long lanh, nịnh nọt mẹ Chi không tiếc lời, mẹ Chi xinh gái, mẹ Chi dễ thương, mẹ Chi tốt bụng nhất trên đời. Mẹ Chi phồng mũi lắm, kéo mẹ Trâm ra sau đồng rom, ngo nghiêng ngo dọc thấy vắng tanh liền hắng giọng đọc mẹ ấy nghe.

Chuyện cậu hai đi học chỉ có vài người biết thôi, mẹ Trâm bắt mẹ Chi giấu tiết, một phần sợ người làng mỉa mai, phần nữa sợ bà cả hăm hại. Cậu hai cẩn thận ghê lắm, hễ cái gì cậu gặp mà lạ lạ, từ những toà nhà gần kinh thành được lợp mái ngói ra sao tới ở đây có cái lò nung gạch từ đất sét nó lạ như nào, cậu đều ghi chép cẩn thận tí mĩ kể mẹ hai. Rồi mang tiếng cuối thư cậu dặn mẹ cái này cái kia cũng hết cả hai mặt giấy.

- "Chữ này là gì? Là tên tui hả?"

- "Ừ, tên mẹ. Trâm, Ngọc Trâm."

- "Hử? Đâu ra vậy? Tui làm gì có tên đệm đâu?"

- "Không biết, chắc cậu đặt cho mẹ!"

Là cậu đặt thật á? Ngọc Trâm, nghe hay ghê đó, mẹ sướng râm rân, mẹ ôm khư khư bức thư trong lòng mãi. Kể từ đó, mỗi lúc mẹ Chi rảnh mẹ lại chạy sang nhờ đọc hộ, đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần mà mẹ chẳng chán gì sất, cứ cười tùm tùm hoài thôi, còn dựa vai mẹ Chi kêu kinh thành nhiều thứ hay nhỉ, giá kể được tới một lần, mẹ mong ghê lắm.

Được cỡ một tháng thì mẹ chẳng cần nhờ vả nữa, tại mẹ thuộc rồi. Đi đâu mẹ cũng đem theo, rảnh rang lại mang ra ngắm, mẹ dốt chứ không được sáng dạ như mẹ Chi, mặt chữ mẹ không nhớ hết được, nhưng riêng cái dòng cuối cùng mẹ đọc vanh vách luôn.

Cậu bảo, mong tới ngày tái ngộ. Mỗi lần đến cái đoạn ấy tinh thần mẹ phấn chấn lạ thường. Có bữa người ta thuê gánh khoai lang cả ngày, trả công bảy tiền lận, nhưng lúc về vai sưng rộp, đau khủng khiếp, cơ mà mẹ lại thấp đèn dầu, mở thư của cậu ra xem ngấu nghiến, rồi mẹ quên mất mẹ mệt, mẹ ngủ thật ngon.

Bức thư thứ hai cậu gửi đầu tháng chạp, nhưng phải hai mươi chín Tết mới tới tay mẹ. Cậu hai là một trong mười học trò được thầy chọn để cuối tháng sáu tham dự thi Hội, mẹ Chi cứ chúc mừng mẹ mãi thôi, vậy là kỳ này cả hai cậu cùng thi, hai mẹ đem ba mươi còn rù nhau ra chùa xin lộc non lấy may.

Mẹ Chi cầu cho cậu cả đỗ giải Hội Nguyên làm rạng danh dòng họ, mẹ Trâm thì chẳng dám mơ cao đến vậy, nếu như thi Hương lọt tam bảng là cu tí được xóa phạm hèn thì thi Hội chỉ cần lọt danh sách ba mươi người đứng đầu thôi. Mẹ cầu cho cậu được vào cái bảng đó, còn đứng thứ mấy cũng được, chả quan trọng.

Cái Tết đầu tiên của bu con mẹ khi cậu vắng nhà cũng gọi là tươm tất. Tuy chẳng có lợn rừng nhưng được thằng Toàn cho chục cân thịt ba chỉ với ít nếp nướng là đủ gói bánh chưng rồi. Trang còn chưa thêm vắc mặt về nhà cơ, đợt này nó làm mình làm mẩy kinh lên được, đòi ra giềng thầy thẳng Thóc phải đem trâu cau tới rước nó thêm lần nữa nó mới chịu.

Nó đang ghen đợt hai đấy, ông Trần bà Thanh mong cháu phần khỏi hết cả người, chốc chốc lại giục Toàn nặng xì ngấu, Trang được thể càng kiêu tợn. Bu Trinh, Trâm, Trí nom cái điệu bộ ngượng ngùng của nó mỗi lần chồng sang nhìn nó mà chum đầu cười khúc khích. Cái bụng to chênh ềnh lên kia kia, giặn dỗi cái kiểu gì vậy hả trời? Đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành hử?

Mồng năm Trang Thóc chó theo Toàn về dinh thì mồng bảy thôn cũng có thêm đám nữa, cô Hoàng Anh lấy chú Phưồng, con trai cai tổng. Nghe đồn chú phải trồng cây si mấy năm lận người ta mới ưng, thôi kể cũng xứng đáng, rước được cô đẹp người đẹp nét đẹp hết phần thiên hạ.

Cổ nhà cô to lắm, chắc thua mỗi nhà phú ông. Chuyện, con gái trưởng thôn cơ mà, coi như đại diện cho bộ mặt của cả thôn, không làm hoành tráng thôn bên kia nó lại chả cười cho.

Cả thôn tụ họp từ sáng sớm tinh mơ, thanh niên trai tráng người bắc rạp người tết cổng lá dừa, chị em phụ nữ cũng chia đám bảy nhóm, con Quỳnh đảm nhiệm nhóm tiếp khách, nhóm nấu nướng do thím Vân quản, nhóm nếm thử cô bà hai đứng đầu, nhóm cắm hoa bà cả phụ trách, nghe đâu bà đợt này chơi sang, hoa do bà đầu tư cả đấy, toàn mẫu đơn thực được chuyển từ phố huyện về, cỡ phải gần trăm quan.

Riêng nhóm văn nghệ ông trưởng thôn tin tưởng giao cho dì Hồng và cô Mỗ. Thường ngày đi quê quê bản bản thế thôi mà quệt thời son trát tý phần vào nom cũng ra gì ra phết, chú Hảo đất đàn bò đi qua cứ phải gọi là đua nhau nhìn không chớp mắt, nhìn đến rụng rời chân tay.

Trong buồng mẹ Trâm hi hội tết tóc cho cô Hoàng Anh, không khí nó cứ ngượng ngập ghê ý, ôi chao, đối diện với tình địch một thời ai mà tự nhiên cho nổi. Với cả ở cô cũng toát lên khí chất kiêu sa đài các, mẹ thấy mẹ dân đen chẳng sánh được.

- "Cậu hai đi làm xương gỗ chắc cực lắm, Tết cũng không thấy về mẹ nhỉ?"

Cô dịu dàng hỏi thăm, mẹ giả bộ tỉnh bơ chối đây đẩy.

- "Đâu có, giao thừa cậu về nhưng mồng một lại đi sớm rồi, cậu vẫn còn thương tui nhiều ghê ý, mang cho tui bao nhiêu quà kia kìa."

Phải nói đại thế để cô còn yên tâm đi lấy chồng, chứ cứ tương tư nhòm ngó chồng mẹ mãi mẹ mệt lắm. Cô cười hiền khen mẹ có phúc, mẹ đỏ mặt, lí nhí thừa nhận mẹ phải của cậu mãi chứ đâu được người ta si mê say đắm ngay từ đầu như cô. Cô lặng thinh hồi lâu, rồi lúc thay yếm đỏ xong, cô kéo mẹ lại thủ thi.

- "Ngày xưa ấy, cũng có lần tui bắt chước mẹ, tui dùng một quan tiền mua cây chổi mười chín đồng. Cậu hai có chiếc hộp phân loại tiền rất ngăn nắp, chỉ một cái chớp mắt cậu đã trả tui đầy đủ tiền thừa. Ngược lại, mẹ đưa có một tiền thôi, nhưng cậu phải đồ cả đồng xu lẻ trong ống ra, mảy mò, đếm đếm, tìm hoài kiếm mãi mới hỏi lại được cho mẹ. Mẹ hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Mẹ không hiểu thì còn ai hiểu? Mẹ đẻ ra cái trò đó cơ mà? Trước mẹ trông gánh bún cho bu, tiền lẻ nhiều như lá rụng mùa thu, nhưng cứ phải tìm tiền chẵn để mang sang mua chổi, cố ý câu giờ để được lảng vảng quanh cậu nhiều hơn. Chẳng biết cậu có khôn lỏi như mẹ không? Hay do mẹ đẹp quá nên lòng cậu bối rối, chân tay luống cuống?

- "Thế chắc khi xưa cậu hai cũng mê mê tui ý cô nhỉ?"

Mẹ thẹn thẹn hỏi, cô đùa.

- "Ai mà biết được?"

- "Cậu khen tui đẹp hơn cô đó, cô tin không?"

Cô mỉm cười đồng tình, bu Trinh bên ngoài nghe giọng mẹ lạnh lạnh lúc đầu cười khỏ, con gái con lúa, cái duyên nó ném đằng nào rồi? May mà vớ được cậu hai hiền chữ cứ tạt nghĩ gì nói nấy như thể lấy phải thằng khác chả như đờn. Đợi lúc chiều muộn bu liền kéo mẹ về nhà khuyên nhủ.

- "Mẹ đừng có hạnh học ganh tỵ với cô Hoàng Anh hiểu chưa? Suốt ngày đồ kỵ rồi nguyên rửa cô ấy là dần dần mẹ thành chua loét luôn, mẹ chúc phúc cho người khác chính là tích phúc cho mình đó, tâm mẹ ngọt rồi đời mẹ sẽ an yên."

Ôi bu dặn hoài à, mẹ thừa nhận xưa thấy cô hay lảng vảng quanh cậu hai mẹ cũng ghen ghen đó, còn bêu riếu cô trước mặt cậu cơ. Nhưng khi đó mẹ còn nhỏ, mẹ chưa hiểu chuyện, nghĩ lại thấy xấu hổ ghê. Giờ mẹ có chồng đằng hoàng hoàng rồi, lo đi làm, lo nhớ cậu, lo cho chuyện thi cử của cậu cũng đủ bận rộn cả ngày, thời gian đâu mà xia xoi móc mĩa người khác?

Có rảnh mẹ cũng không làm vậy, mẹ đâu muốn tự biến mình thành loại đàn bà nhỏ nhen tầm thường? Mẹ thích trong mắt cậu, mẹ đẹp cả trong lẫn ngoài, và cậu, sẽ mãi thương mẹ như thế, mãi quan tâm mẹ như cái cách cậu gửi tiền dặn bu lo cho mẹ. Bu nhận đại cho cậu an tâm thôi chứ sau bu cũng đưa mẹ tất, lúc nghe bu tâm sự, mắt mẹ như nhoè đi, xót cậu, thương cậu, nhớ cậu.

Nhưng thôi, có tiền cũng tốt, có tiền sẽ chuộc được vòng. Mẹ khẽ chạm tới cổ tay trống không của mình, mẹ nhớ đợt đó cậu cũng từng mân mê tay mẹ rất lâu, cậu biết mà, tại là vật đính ước cậu trao mẹ, lại còn một màu đỏ rực rỡ vô cùng nổi bật, chỉ là, cậu không tra khảo nhiều, cũng chẳng trách mẹ.

Mẹ nghĩ rồi sẽ chuộc được thôi, suốt một năm liền mẹ vẫn cứ nghĩ sự việc đơn giản cho tới những ngày hè lúa chín vàng ruộm khắp cánh đồng, mẹ háo hức nắm xôi nắm ruốc khăn gói xuống phố huyện.

Cả tuần liền mẹ cứ loay quanh trước cửa tiệm cầm đồ từ sáng sớm tới tối mịt mà chẳng thấy bóng dáng tiểu thư Minh Châu, sau may gặp được vợ chồng con Phụng, đem nó cho ngủ nhờ đỡ tốn kém, ngược lại mẹ Trâm dạy tụi nó bỏ hoa cúc vào trà cho thơm, rồi nấu thêm nước nhân trần, nước vối, rang ít lạc húng lủi và hạt dưa hạt bí ăn kèm dần dà đất khách lấm.

Vợ chồng con Phụng cười phớt lờ cả ngày, hàng nước chè ở khá gần địa điểm khi xưa mẹ đổi vòng nên chốc chốc mẹ lại liếc sang, mẹ còn cẩn thận dặn ông chủ tiệm nếu có tiểu thư nào ghé nhớ chạy qua gọi mẹ cơ. Tiếc rằng, mẹ vật vờ suốt một tháng trời cũng không tìm được người quen.

Ở nhà bu Phúc bu Trinh một bên không có đầu nầu cơm sống khổ sống sở, một bên sốt ruột con gái nên cứ có ai xuống phố huyện liền nhắn họ nhắc mẹ mau về. Thì mẹ cũng phải về thôi, đâu có ăn nhờ ở đậu nhà người ta mãi được đâu, hướng chỉ vợ chồng chúng nó đang còn son?

Lòng mẹ buồn lắm, cứ nghĩ tới chiếc vòng mẹ lại tiếc hùi hụi, lại nẫu nẻ thờ dài thườn thượt. Nếu cậu ở nhà, mỗi khi đêm đến mẹ tủi thân, cậu dù ngủ riêng cũng nhảy sang giường mẹ, ôm mẹ, vỗ về mẹ, thi thoảng còn gát tóc mẹ rồi nhẹ nhàng hôn đằng sau gáy. Những lúc ấy, có khi mẹ sẽ càng khóc to hơn, khóc để ăn vạ cậu, nức nở sụt sịt đến khi nào được cậu dỗ chán mới thôi. Còn bây giờ, khóc, chỉ đơn giản là vì, mong cậu. Mấy bữa trước ở nơi phố xá nhộn nhịp, nghe người ta đồn năm nay thi Hội khó, chẳng rõ cậu làm bài như nào nữa? Cái hôm mẹ mới về làng mẹ Chi chạy sang phàn nàn cậu cả mặc dù được mẹ đào tạo bài bản lắm mà thi võ vẫn không lọt vòng ba, thi văn thì đề trừu tượng quá, chả biết thế nào. Cậu lần này dự thi đâu phải cho riêng mình cậu, là chiến đấu vì bộ mặt cả làng, cả thôn, cả xã, đâm ra cũng áp lực.

Người ta mong kết quả không khéo còn hơn phú ông phú bà. Từ hóp các trường thôn, hóp các bộ lão tới hóp chợ buôn dưa các nơi, đâu đâu cũng duy nhất một chủ đề, cậu cả dự thi Hội.

- "Năm nay tuổi cậu không đẹp, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều, mà nghe đồn đề khó."

- "Ôi dào, chẳng biết cái gì thì thôi, cậu đỗ Hội nguyên môn võ rồi nhé!"

- "Bà mới là không biết cái gì ấy, thi võ trượt thẳng cẳng từ vòng hai rồi lấy đầu Hội nguyên, vợ va vợ vắn!"

Bà Lan bán nước vối oang oang phản bác, cô Nhung ngơ ngác đáp.

- "Thật hử? Ai biết đầu đấy, thấy đồn thế tưởng thế thật! Vậy còn mỗi thi văn thôi há? Ông ngoại cậu khi xưa thi Đình đỗ Bảng Nhân cơ mà, con nhà tông ít cũng phải giống tý lông chữ, kể cả cậu không lọt tam bảng thi chắc vẫn sẽ được vào danh sách dự thi Đình thôi."

- "Công nhận, chả bù cho cái cậu hai. Ôi chao nghe đầu năm ngoái cũng xí xốn đăng ký đó, mà bỏ thi văn, gớm thi sao được, có biết chữ đâu mà thi? Chữ nghĩa tưởng nó tự rơi vào đầu á? Quên đi, phải mời thầy về dạy đằng hoàng đó, nhà cậu hai nghèo rút lấy đầu ra. Thi võ thi xong vòng một xui mất, kiểu kể cậu biết thân biết phận thì tốt, đằng này đã yếu lại còn thích ra gió, ở cùng thôn với cậu mà tôi thấy mặt mặt thay."

- "Ừ, cũng xấu hổ thật. Mà cậu làm xường mộc gì mà mãi chẳng thấy về nhỉ? Hay bỏ quê đi luôn rồi? Gớm ôi bỏ cũng đúng, lấy phải con vợ xấu tính chuyên đi ăn cắp vặt thế chịu sao nổi, tôi nói bà nghe ngày xưa nhà tôi còn nửa sào ruộng chưa gặt, con mẹ hai nó sang nó cuồn sạch."

Vợ ông Tứ thao thao bất tuyệt, cu Trí ức điên người, có mỗi cái vụ xưa như trái đất, rõ ràng là Trâm chỉ một lúa sọt, vậy mà năm nào mẹ cũng day đi nghiêng lại rõ ghét. Mà không lẽ mấy bà thím đang thi thụt với nhau nó nhảy vào làm âm ỉ, mấy mẹ chả chối bay chối biến.

Giờ chỉ ước cậu hai đỗ cao thật cao thôi, cậu làm quan sớm ngày nào nó chuộc con Dung về sớm ngày đó. Tại đợi đến lúc nó đủ tuổi dự thi cũng còn xa, tội nghiệp con bé. Thế cho nên Trí cũng nồn nóng chẳng kém, ngày nào cũng chạy ra cổng đình ngóng kết quả.

Ngày quan về làng, không khí bi thương bao trùm cả thôn. Cậu cả trượt, làng trên xóm dưới ruột gan nẫu nẻ. Những khuôn mặt thiều thiều như đưa đám, dèch ai thềm nói với ai điều gì. Hơn thế nữa, kết quả của cậu hai chẳng hề được báo về khiến mẹ Trâm nóng ruột vô cùng. Không lẽ có chuyện gì xảy ra? Không lẽ cậu xui xẻo bị ốm nên không dự thi được?

Mợ nôn nao chạy đi tìm mợ cả, lúc rẽ ngang qua nhà chính, mợ nghe tiếng bà Yến khóc lóc ai oán. Mợ nghe lính của quan nhắc hội thi năm nay có người tên Lâm họ Phạm, mợ vội rón rén nép vào sau gốc chuối nghe lỏm, hồi hộp tưởng chừng ngạt thở.

- "Người này thi ở dưới kinh thành, khác cụm với cậu cả nhưng tôi nhìn qua là ấn tượng liền, tại tuy là cao lớn vạm vỡ hơn nhưng gương mặt cũng có vài nét giống phú ông. Da dẻ màu đồng nom rất khoẻ khoắn, được quan Thái phó ưu ái ghê lắm, thi võ xong quan còn đích thân mang trà của quan ra cho uống mà, nổi bật cả trường thi."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

- "Ôi dào, chắc trùng tên thôi, chứ cậu đang xẻ gỗ dưới xưởng mộc cơ mà."

Phú bà chẹp miệng cảm thán, tên lính tiu ngưu kêu tiếc quá, giá mà thật thì nhà có người đỗ cao kẻ cũng vinh hạnh. Phú ông nhấp ngụm nước chè, đoạn xua xua tay phản bác.

- "Cậu hai nhà này thi đúng là vạm vỡ, nhưng dốt lắm, năm ngoái thi Hương còn trượt về đâu ra chuyện đỗ thi Hội. Chỉ có cậu cả giỏi thôi, bu nó nhỉ? Bu nó giỏi đề ra cậu cũng giỏi, còn trẻ tuổi như vậy là hoành tráng lắm rồi. Mấy năm nữa thi lại, bu nó không việc gì phải buồn!"

- "Nhờ...nhờ vẫn rớt thi sao?"

- "Rớt là do tôi. Này nhé, cậu đỗ là giống bu nó, bu nó tài năng, còn cứ trượt là do tôi, tại cái đầu tôi dốt nên ảnh hưởng tới cậu."

Ông thi cũng đâu có phải con quan, chỉ gọi là biết chữ, giỏi tính tiền tính lãi làm ăn thôi chứ ba cái vụ bình thơ luận văn ông mù tịt, thế nên ông mê bà mười phần thì phải nể bà bảy tám phần, kể có cái luật cho nữ dự thi không khéo bà đổ đầu bảng.

Ông lấy vạt áo lau nước mắt cho bà, ra sức dỗ dành, giọng ông còn ngọt hơn cả lũ trai mười tám đôi mươi, sến sến cơ mà bà thích, bà làm bộ đập lưng, lườm nguýt ông, nhưng miệng lại tủm tủm cười.

Vú Năm thấy ông bà tình nồng ý đượm chắc chẳng có gì sai bảo nên lên ra ngoài chỗ mợ Trâm đang thập thò. Lâu lắm mới gặp mợ, tại đợt vừa rồi đi Chín sinh ba vất vả nên vui xìn bà cả đi chăm.

- "Mợ Trâm, đi Chín gửi cho cậu mợ ít thịt chua lá ổi đó, mà giấu giấu đi chớ bà hai nhìn thấy khéo bà nốc hết."

Mợ rồi rít cảm ơn. Di Chín, nhân vật mợ chỉ nghe kể qua lời vú Năm chứ chưa từng được gặp mặt, nôm na rằng khi xưa đi chính là người đỡ đẻ cho bu Phúc và bu Yến, xong qua đó mấy tháng thì đi đi lấy chồng xa quê luôn, chẳng về nữa, nhưng lần nào có dịp cũng gửi quà cho cậu hai, hỏi thăm cậu hai, phải chăng cậu hồi còn đỏ hỏn đã rất đáng yêu nên đi có ấn tượng mạnh?

- "Tình hình cậu làm mộc ở mãi huyện nào, có khá khẩm hơn không mà sao chẳng thấy về mấy?"

- "O cậu mới về tuần trước nhưng xong lại đi luôn đó vú."

- "Khổ, thôi cậu mợ cố gắng, còn trẻ còn phấn đấu, sau già ắt hưởng lộc."

Nói dối vú mợ hơi áy náy, nhưng kệ đi, tại vú thật thà chất phác, sợ không giữ được chuyện. Thấy vú bảo mợ Chi không có nhà nên mợ cảm thịt chua về đưa luôn bu Phúc, tại lòng mợ bồn chồn chẳng nuốt nổi, nếu không phải trùng tên nghĩa là cậu đậu rất cao còn gì, thế thì tốt quá. Nhưng nếu trùng tên thì sao? Nhờ đâu mừng hự?

Đêm đến mợ cũng nào có ngủ được mấy, chập chà chập chòn, nghe tiếng gà gáy lại giật mình tỉnh giấc, lại chạy ra đầu ngõ ngóng mợ Chi. Cậu Hưng từ lúc biết kết quả tâm trạng bất ổn định, mợ bận đồ cậu, mượn ngra phú ông đưa cậu đi đây đi đó giải khuây, mãi nửa tháng sau mới về. Thấy mợ Trâm đợi mợ mới giật mình sức nhớ ra cái bọc cậu hai gửi, ba chân bốn cẳng lao qua phòng lấy rồi rủ mợ hai ra bụi chuối tâm sự.

Cái người tên Lâm đó chính xác là cậu hai, thi văn lọt danh sách ba mươi người, đứng thứ hai mươi bảy, thi võ thì cao hơn, đậu Phó bảng. Cậu xin thầy nói giùm một tiếng với quan lớn không gửi kết quả về làng, đợi năm sau thi Đình thì báo một thể. Mợ Chi đọc thư xong quay sang thờ dài.

- "Đợt này cậu hai bị thầy quả trách nhiều lắm đó!"

- "O lạ chưa? Trách gì chớ? Mà sao mợ biết, cậu đâu có viết trong thư đâu?"

- "Tại lão thầy kỳ vọng vào cậu nhiều mà, giờ lại đậu có Phó bảng. Cậu bị lão nhốt riêng một chỗ rồi, trước còn sáng học chiều trồng rau bồ cùi cho trường chứ giờ sáng chiều tối đều phải luyện tập. Lão nghiêm khắc ghê lắm, tội cậu. Nhưng tui thấy đợt này thi võ đề cũng kiểu lấy thịt đè người, thầy tui bảo cái tên vật nhau với cậu hai nặng hơn một tạ, chưa vào trận nó đã sồn sồn lên như một con bò tót, cậu không bị đè chết là may rồi."

Mợ Trâm nghe kể thời mà run cầm cập, mợ Chi nắm tay mợ động viên, mợ cũng quay sang hỏi han mợ ấy.

"Nè, mợ có ghen không? Ghen tý ý, tại cậu nhà tui đồ cao, mà cậu nhà mợ trượt mắt tiêu rồi."

"Xi, thêm vào. Nói mợ nghe, tại là tại cái người chăm vấn đầu óc ngu muội không cảm nhận được tình hoa trong thơ của cậu Hưng thôi, chứ cậu nhà tui giỏi mà. Trắng trẻo mập mạp, như cục bột nhỏ nhìn thích hết cả mắt, còn cái ngữ đen thui thui như cậu nhà mợ, có cho tui cũng chẳng thèm."

"Ừ, nhưng mợ buồn không?"

"Tui không, mỗi tội dân làng này, họ ác miệng quá mợ ạ."

Chẳng phải dân làng này đâu, dân làng nào chả thế. Ở đâu cũng có người này người kia, lúc đồ cao thì họ tăng tận mây xanh, chẳng may rớt một cái, tha hồ mà xuống địa ngục. Dè bieu, miệt thị, xia xói, mợ quen rồi, cậu hai lại càng quen, còn cậu cả mợ cả chắc phải thích nghi dần dần.

Hai mợ thủ thi gần hết buổi chiều, lúc ngồi ngoài vườn sợ mợ Chi nghĩ ngợi nên mợ Trâm chẳng dám tỏ thái độ gì chứ về tới buồng một cái mợ đóng kín cửa, phấn khích nhảy múa tung bừng. Trong cái bọc của cậu có rất nhiều bạc, toàn bộ bạc được thưởng cậu gửi mợ tất, còn mua thêm cho mợ tấm vải đồ tươi đẹp mê hồn, tấm này may yếm là nhất rồi.

Mợ cười khúc khích, cẩn thận mở thư đặt lên chiếc ghế đầu, mợ thì ngồi bệt xuống nền gỗ, tay rờ rờ từng chữ một, mợ màng hồi tưởng lại những gì mợ Chi vừa đọc. Cậu dặn mợ đừng đi làm thuê nhiều nữa, phải ăn nhiều vào, mợ béo mợ khoẻ thì cậu mới gửi được cu tí chứ?

Eo, cái cậu này nói đi đâu vậy? Hai tai mợ đỏ ừng ực luôn, cũng phải, cu tí nhà mợ thoát kiếp hèn rồi còn gì? Gớm cu tí có cha đồ thi Hội hần hoi, nhất cu tí nhé!

Cơ mà năm sau mãi tháng chạp mới thi Đình. Cậu xa nhà cũng ngót ngét một năm rồi, mợ lăm nhăm tính toán, giờ mợ mười tám tuổi rưỡi, ra giềng mười chín, vậy thì ra giềng năm sau, cái lúc có kết quả ý, mợ hai mươi xừ nó rồi à? Cậu lại mới chỉ có mười tám thôi, trai mười tám trẻ măng măng, gái hai mươi già đau già đốn, ôi chao ôi, chắc từ giờ phải chú ý giữ gìn chứ không xấu quá cậu về cậu lại chẳng nhận ra thì toi.

"Trâm...mợ Trâm ơi...có trong đó không mợ? Mau...mau...mợ Chi xảy ra chuyện rồi..."

Vú Năm gọi ngắt quãng, mợ Trâm nghe ban đầu còn tưởng đùa, vừa lúc chiều hai đứa còn rôm rôm rả rả luyện thuyền đủ thứ, thế nào mà ngoảnh đi ngoảnh lại chưa đầy một canh giờ mặt mợ ấy đã trắng bệch, vấy áo tóc tai ướt nhẹp. Con Chanh, bà cả, phú ông, ngay cả cậu Hưng lay mãi mợ vẫn cứ im lìm không nhúc nhích.

"Cậu cả nghĩ quần nhảy thác tự vẫn, mợ cả lao xuống vớt, lôi được cậu lên thì mợ xỉu mất."

Vú thì thật kể lể, mợ Trâm ức chế lờm cậu Hưng, thi rớt thì sau thi lại, người làng nói mặc người ta, họ có tai, họ nói xong họ nghe, thanh niên trai tráng gì mà hèn, thật chỉ muốn xông vào đập cho như từ. Khổ nỗi chuyện nhà trên đầu đến lượt mợ quản, mợ bây giờ cũng đang xem lén ngoài cửa sổ thôi, mợ thấy thầy lang lắc đầu, giọng trầm trầm.

"Thường ngày mợ cả có luyện võ nên sức khoẻ tốt, chắc sẽ sớm tỉnh...chỉ buồn cho đứa nhỏ...đứa nhỏ...không giữ được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Mợ Trâm, vú Năm, con Chanh con Bưởi cùng mấy đứa người làm đang bầu kín ngoài cửa hoảng hồn hoang mang nhìn nhau. Bà cả khóc nức, phú ông an ủi bà thôi trong cái rui có cái may, cậu thoát nạn là tốt rồi, đứa nhỏ mất thì sau này lại có. Đoạn ông nghiêm mặt đe không ai được hé răng nửa lời cho mợ biết, tránh mợ nghĩ ngợi nhiều ảnh hưởng tinh thần.

Mọi người khép nép vâng vâng dạ dạ, chỉ trừ bà hai xót cháu đâm ra mất bình tĩnh, thấy mợ vừa hé mắt liền xông vào chửi rủa âm ỉ.

"Tại mày, tất cả là tại mày, cả mày lẫn con nặc nô kia nữa. Hai con ôn nghiệt bất lương, cậu đang buồn như thế chúng mày còn bỏ cậu đi hi hụi với nhau, tội bay hại cậu nhảy thác suốt ngóm, tội bay hại chết cháu bà!"

Bà giận lắm, khí thế phùng phùng lao tới bóp cổ mợ. Bà bị phú ông lôi ra cho một tát, chưa kịp đứng dậy đã bị cậu Hưng giáng tiếp cho phát nữa, máu mồm bà cứ thế mà học. Đau, đau lắm, đau như người ta cầm dao nhọn rìu từng khúc ruột, u uất, tái tê, nhiều lúc bà chỉ muốn nuốt lá độc cho nhanh. Nhưng rồi sao? Chỉ sợ lúc cậu biết sự thật, cả đời cậu sẽ phải sống trong ăn năn, thế cho nên bà lại không nỡ chết!

Người làm lôi bà ra ngoài, phú ông lệnh tất cả giải tán, trong phòng chỉ còn cậu mợ. Từ lúc tỉnh mợ chưa hề nói câu gì, không nằng cậu đồ hèn, không oán trách vì mất đứa nhỏ, cũng chẳng kêu la ăn vạ. Mợ chỉ nằm yên một chỗ, đôi mắt vô hồn nhìn lơ đãng qua vườn mận.

Cậu thi rớt, chẳng ai dám mĩa mai trước mặt, nhưng như vậy không có nghĩa họ thôi bàn tán sau lưng. Cậu đi đâu cũng bị người ta nhìn lên, cái nhìn đó, chẳng phải ánh mắt ngưỡng mộ thán phục như trước, mà là khinh bỉ. Lần đầu tiên cậu đồng cảm với thằng hai, mới bị miệt thị mấy ngày cậu đã tưởng như phát điên. Còn nó, cả đời nó, từ khi sinh ra đã mang phận hèn, chả hiểu nó làm cách nào để vượt qua?

Cách đây hai tuần có mấy đứa thi thụt với nhau ngoài đầm sen vô tình lọt tai cậu mợ, cậu khi xưa huyênh hoang ngang ngược, mà giờ cậu tự thấy nhục nên chỉ rom róm bỏ đi, mợ thì máu nóng hâm hấp, nhảy vào tấn cho tụi kia một trận lên bờ xuống ruộng.

Khi bu cậu buồn, cậu khóc, khi thầy cậu buồn, cậu khóc, khi Trâm buồn mong tin thằng hai, khi tất cả mọi người quay lưng với cậu, thì mợ vẫn bên cậu. Mợ mượn thầy ngựa đưa cậu xuống phố huyện chơi, cậu ở phía trước nép vào người mợ. Có bữa trời đổ bão, cậu dỗi chẳng muốn dừng trú mợ vẫn chiều cậu, mợ khoác cho cậu chiếc áo choàng của mợ rồi đánh ngựa đi đều đều, vừa đi mợ vừa khen cậu giỏi, mợ mắng cái người chấm thi, mợ xoa đầu cậu, cậu ôm eo mợ, chợt thấy tâm trạng phấn chấn lên hẳn.

Chiều nay tìm mãi chẳng thấy mợ đâu, cậu lại rơi vào khủng hoảng. Cậu nghĩ chưa thông đã làm liều, hại mợ, hại con cậu mợ. Cậu buồn thiu, lững thững bước ra vườn nhòai người bút trái mặt chín đỏ, đoạn quay lại ngồi bệt xuống bên giường, cẩn thận đặt nó vào lòng bàn tay mợ.

- "Cái mạng này của tui là do mợ nhật về, kiếp này mợ bảo tui làm trâu chó gì tui cũng chịu, mợ đừng như vậy nữa, nói với tui một câu đi."

Lông mi cậu cong vút chớp chớp nhìn mợ, khoé mắt đầm lệ. Người đâu mà đẹp như tranh vẽ, mợ mùi lòng, cổ nặn ra nụ cười gượng gạo.

- "Chỉ kiếp này thôi hử?"

- "Thế mợ muốn sao?"

- "Kiếp sau nữa ý, đền bù cho tui, cậu phải là người đeo đuổi tui trước. Nhưng ban đầu tui không thèm thương cậu đâu, tui thương một người khác như cậu thương Trâm nè, sau đó cậu của chán chê tui mới chịu ưng."

Mợ sụt sịt ra điều kiện, cậu ừ ngọt ngào. Rạng sáng hôm sau cậu sang cáo lỗi với mợ Trâm, cậu gãi đầu gãi tai kêu cậu nữ mợ Chi rồi, chắc chẳng rước được Trâm nữa đâu, đành hẹn Trâm qua hai kiếp vậy. Mợ Trâm bùm miệng cười tùm, lâu lắm mới thấy cậu cả dễ thương đến vậy, mợ làm bộ nghiêm túc bảo.

- "Chịu thôi cậu ạ, tại tui với cậu hai hẹn nhau đời đời kiếp kiếp rồi."

Cậu cả ngỡ người, nhưng cậu cũng chẳng bận tâm mấy, Trâm hẹn nó mấy kiếp kìa Trâm, cậu giờ có Chi rồi, cậu còn phải trả mợ đứa nhỏ bị mất đây này. Cậu mợ lao động quần quật hăng say, mãi một năm rưỡi sau mới có tin mừng. Thời gian đó mợ thấp thỏm ghê lắm, nhưng bu mợ dạy đúng thật, mình cứ sống thật tốt, không bon chen không tự nạnh không hại người, rồi đời mình sẽ toàn chuyện vui thôi.

Đó, mợ sắp có cái hăm rồi đấy. Mợ đoán thế vì mợ thích ăn ngọt, mợ Trâm đợt này cũng vui, cậu hai sắp về mà. Mỗi lần cậu cả bận học với thầy đồ mợ lại chạy sang làm nũng mợ ấy.

- "Ê, trèo lên hái tui quả hồng xiêm đi!"

- "Mợ thật, bao nhiêu người làm chẳng sai, cứ rình tui thôi. Tui hái cả rổ kia kìa, nốc được nốc hết đi. Xong tránh ra cái, tui còn đang bận."

- "Xi, bận gì mà bận, tui chả biết thừa, mợ cắt giấy dán tường trang trí đón cậu hai về chứ gì? Nhanh nhê? Mới ngày nào cậu khăn gói quả mướp lên đường, mới đó thôi mà đã qua ba cái Tết, nháy mắt cái mợ đã hai mươi, già chừa già chát. Sợ cậu chẳng dám nhận mợ nữa ý, hê hê, mà chẳng biết cậu đồ không nhỉ?"

- "Tui đánh chết cha mợ bây giờ, ăn sáng nói bậy. Cậu đậu hay không tui chẳng quan tâm, cu tí được xoá phận hèn tui mãn nguyện rồi, còn tui ở lều lá cả đời cũng được, miễn ở với cậu."

- "Ui cha cha, lằng mọn...lằng mọn quá a..."

Một mợ lờm ngáy, một mợ cười khúc khích cười. Cô Mỗ ghé qua sang sang nhắc nhở, ô hay các mợ mãi buồn không nghe thấy chuông đình à mà còn đứng đó. Cái chuông ấy, chỉ vang lên khi có việc gì trọng đại lắm thôi, lần gần đây nhất kêu là dịp cậu cả đỗ thi Hương mấy năm trước. Hai mợ há hốc nhìn nhau, đoạn cuống quýt kéo nhau ra đình, ôi chào ôi, đông gì mà đông dữ tợn?

Làng trêu xóm dưới bu nhau chật kín sân, nghe đồn quan lớn về. Mợ Chi mợ Trâm đến muộn chỗ đứng cũng chẳng còn, đành rủ nhau trèo lên đồng rom đằng sau, từ đó nhòm vào phía trong thấy quan đang chào các bộ lão, nô nức hỏi thăm bà con năm nay mùa vụ thế nào, rồi nghe báo giống ngô mới bị sâu bệnh tấn công có ảnh hưởng nhiều đến sản lượng không?

Mọi người đua nhau đáp lời quan. Trò chuyện một lát thấy đông đủ rồi, quan mới e hèm trình bày vấn đề, rằng trong kì thi Đình vừa rồi làng ta có người đỗ cao, bên văn đỗ hạng ba, ông Thám, tức Thám Hoa, bên võ đỗ đầu, Đình Nguyên, hay dân gian còn gọi là ông Trạng.

Tin tức lan ra, cả đình nhao nhao. Có người tay bắt mặt mừng, có kẻ lại băn khoăn suy đoán hay do quan già nên nhầm? Cũng phải thôi, râu tóc bạc phơ thế kia lẫn là chuyện bình thường. Quan cười hiền, hắng giọng trình trọng thông báo.

- "Võ Trạng Nguyên năm nay tên Lâm, thuộc dòng họ Phạm, thân phụ Phạm Kim, thân mẫu Lê Hồng Phúc. Thường xã Đại Cường mười hòm vàng ròng,

bảy giương lụa thượng hạng, ba chục ngựa tốt, năm chục trâu khỏe...thường thôn Kim Giang mười lợn mười bò mở tiệc ba ngày ba đêm..."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Danh sách quà thường, chao ôi nó dài cơ man là dài, từ phú ông, bà cả, bà hai, vợ chồng cậu cả, mợ hai, ai ai cũng có phần. Đã thế mỗi hộ gia đình ở cùng làng với Trạng Nguyên còn được thêm một bức thư pháp đẹp mê li, làng bên được dịp ghen nỏ đom đóm mắt.

Cái cậu hai lăm lè như pho tượng đó hử? Tưởng đang làm dưới xưởng gỗ chứ? Thi Hương trượt, thi Hội kết quả còn chẳng báo về thôn, đừng một cái đồ thi Đình là sao? Mấy mụ ghen ăn tức ở sồn sồn thối mồm, bu Trinh cu Trí giải thích bờ hơi tai, nói hoài nói mãi tụi nó chả chịu tin, hai bu con mệ quá chả buồn đoái hoài nữa. Kệ, đậu thì cũng đậu rồi, thường thì cũng thường rồi, phục hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì sất.

Bu kêu cu Trí chạy về báo cho Trâm mau đi, Trí hí hửng chỉ tay lên đồng rơm, í ới gọi. Mợ Trâm nghe, cơ mà đầu óc mợ vẫn còn chũnh choáng, người ngơ ngác choạng thế nào bước hụt một cái, như con xoay lăn lông lốc mấy vòng. Mợ Chi hốt hoảng treo xuống, bu Trinh cu Trí cũng cuống quýt lao tới.

"Mợ Trâm, sao không mợ? Đau không?"

"Ừ."

"Cậu đỡ rồi đó, đỡ cao hẳn hoi, mợ giờ làm bà lớn nha, sau này có lộc lá gì nhớ cho tui hưởng kè!"

"Ừ."

"Ừ ừ cái gì mà ừ...mợ bị điên hả?"

"Ừ."

Thôi thôi, đích xác là vui quá hoá rồ rồi. Cu Trí tặc lưỡi kéo chị gái về, cả buổi mợ ngồi ngẩn ngơ như con dờ ngoài hiên, thi thoảng lại nhìn trời nhìn đất nhìn mây tìm tìm cười một mình. Cười chán thì mợ với cái nón của bu, chạy ra giữa sân vừa hát vừa múa, mợ múa kè cũng đẹp, cơ mà lòng bu cứ lo lo kiêu gý.

"Thôi chào bu, chào cu Trí, tui ra chợ đây!"

Mặt mợ tươi roi rói, bu thót tim hỏi dò.

"Ra chợ làm gì?"

"Ra mua son phấn để trát, với mua váy mới nữa, sớm mai còn đón cậu. Quan chả bảo đấy thôi, bu quên rồi hử?"

"Ừ...không...không...quên..."

Mợ vẫy tay tạm biệt, bu nom theo dáng mợ thờ phào nhẹ nhõm, tốt quá, mợ xem ra vẫn còn tỉnh chán. Chứ mòn mỏi đợi chồng ba cái Tết, nay chồng sắp về mà lại bị lũ lẩn thỉu uống chết. Lần đầu tiên kể từ khi sinh ra mợ dám tiêu hoang, thấy cái gì đẹp đẹp, có thể đắp lên người là mua liền. Nhát nhát lại có người trên mợ lớn, mợ lớn ăn gì vào đây em miễn phí, mợ lớn thích món nào em giảm giá cho, mợ lớn ơi phú ông bố trí cho mợ gian nhà trên kang trang lấm, để em hầu mợ dọn đồ.

Ôi chao ôi, lớn bé cái gì chứ, thẹn muốn xỉu à. Với mợ chưa muốn chuyển đâu, lều lá tuy lụp xụp nhưng đây ấp kỉ niệm của cậu mợ, giường cậu đóng nền cậu ốp tấm gỗ, cả nhánh phong lan treo trên bậc cửa sổ nữa, thôi mợ nằm ở đây một đêm cho đỡ lưu luyến, mai cậu về tính sau.

Bà hai thì chuyển lên nhà trên trước rồi. Ban đầu nghe con mụ Trinh kể lễ sự việc, biết bị cậu mợ lừa vô đau bà uất ứa nước mắt. Nhưng nom bà cả ngất xỉu, rồi lúc sau mòi bao nhiêu thầy lang tới bắt mạch kê thuốc cũng chẳng nuốt nổi thìa cháo bà lại như mở cờ trong bụng.

Tiểu thư Đình Phi Yến mà cũng có cái ngày này cơ à?

Khốn khổ là thế, vậy mà phú ông nào có ở bên đỡ dành được đâu? Ông còn bận ra đình hội ý với trường thôn cùng các bộ lão kế hoạch ngày mai đón tiếp Võ Trạng Nguyên. Từ lúc quan về tới giờ dân làng nhìn ông khép nép kính cẩn, ai gặp cũng chúc tụng ca ngợi, nói không có chút mất mặt nào là nói điều.

Ông dốt, bà hai dốt, vậy mà lại tòi ra được cậu hai thông tuệ hơn người, nhà có phúc ghê. Các cụ thường bảo, phúc đức tại mẩu, xem ra công lớn thuộc về bà hai. Bà mặc chiếc yếm thêu hoa cái vàng, ưỡn ẹo sánh bước bên ông, thủ thủ tâm sự bao nhiêu ngày ăn dè ở xen tích tiền cho cậu trốn quê tìm thầy

xin học. Bà ghen ngào chấm nước mắt, ông nghe vừa cảm động vừa thán phục.

Đỗ thi Đình, ôi chao, cả cái làng này, cả cái thôn này, à không, cả cái xã này đi, mấy chục năm rồi làm gì có ai? Lại còn đứng đầu bên võ, rạng danh cả gia tộc chứ đùa à? Đất đai rộng rãi thẳng cánh cò bay, vàng bạc châu báu tích đầy dưới kho, lại còn có người làm quan, ở cái xứ này, còn dòng họ nào địch được với dòng họ Phạm nhà ông đây?

Ông bước từng bước oai phong bệ vệ, mặt vênh ngang cái bánh đa nướng. Phàm là người trước đây khinh ông, giờ ông chỉ nhìn nó bằng nửa con mắt. Cái thằng cai tổng chứ ai, khi xưa tranh Yến với ông, tranh chẳng nổi, dám chê ông đốt thơ hử? Ủ ha, đốt đấy, ông đây đốt nhưng con ông đây thi văn vẫn được Thám Hoa nhé, chê chê cái khi.

Quan cho mười lợn mười bò, ông đầu tư thêm gà vịt ngan ngỗng. Górn của nhà ông đâu có thiếu, chỉ sợ dân thôn làm không xuê thôi. Công nhận cũng tập nập rộn rã thật, mọi người tụ tập suốt từ canh một tới canh năm chuẩn bị cỗ bàn. Cô nhà phú ông mà, đám cưới cô con gái trưởng thôn so ra chỉ là con tép.

Các cụ già với mấy đứa nhỏ lít nhít thì dậy muộn hơn, không có việc gì phải phụ trách nên đi bộ ra ngoài bờ đê xếp hàng hai bên đón Trọng Nguyên. Mọi hai đêm qua cũng nào có chộp mắt được, nhưng chân tay bủn rủn đựng đầu hồng đầy nên bị bu mợ với các thím các dì đuổi ra, mợ đi dạo loanh quanh từ lúc trời còn nhá nhem tối, xong nhọc quá mợ chọn vị trí đẹp ngay cạnh cổng đình đứng đợi cậu.

Có vài canh giờ thôi mà mợ ngỡ như cả năm, từng khắc trôi qua sao mà chậm đến lạ kỳ? Mãi tới khi mặt trời đứng bóng, mợ nhớ mợ đang ngó ngó nghiêng nghiêng thì nghe tiếng pháo nổ lộp độp, tiếng vỗ tay giòn giã, tiếp theo là tiếng tụi nhỏ gào thét ầm ĩ.

- "Bớ bà con làng nước, bớ tụi bay ơi... ông Trọng... ông Trọng về làng, ông Trọng về rồi... bớ tụi bay ơi..."

Mợ cố kiềm chân, mợ thấy cờ đỏ rực rồi, mợ thấy kiệu lớn hẵn mười sáu người khiêng, cả một đoàn lính trang nghiêm hộ tống phía sau. Họ đi đến đâu, người dân tươi cười vẫy chào tới đây. Chỉ một kiệu thôi nên mợ cũng bớt lo, sợ hai kiệu lại có cô nào ngồi kiệu sau thì hỏng. Cơ mà kiệu to quá nhỉ? Nhớ đâu lại ngồi chung?

Trống ngực mợ đập thình thịch, mợ nín thở cầu nguyện. Cầu được ước thấy, trong kiệu, chỉ có mình cậu. Võ Trọng Nguyên đó, cái người oai phong bệ vệ hào khí ngút trời chính là cậu hai nhà mợ đó, cái người đỉnh đạc đang bước xuống kiệu ý, chồng mợ đấy. Thế còn con nhỏ mặc áo nâu quần vải, từ đâu ẻo là chạy lảng xăng lên trước, yểu điệu chỉnh áo phui bụi cho chồng mợ, ẻ ắp ghé tai chồng mợ thì thầm, nó là ai?

Là ai mà chồng mợ lại vỗ về nó? Là ai mà tìm mợ đau thể này? Mợ gạt nước mắt, tui thân chạy một mạch lên núi, leo lên ngọn thác cao nhất, chua xót nhìn theo dòng nước chảy xiết bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

- "Ê...ê...đừng có ngu mà nhảy nhá, nhảy là chết toi luôn đó, tui không cứu nổi đâu, tui không muốn mất cái hĩm!"

Mợ Chi gọi thất thanh bên dưới, mợ Trâm ngoảnh lại cầu nhau.

- "Dờ à? Lên hóng gió tý, làm gì mà căng?"

- "Mợ mới dờ ấy, mắt nhắm mắt mở ban nãy dẫm vào chân tui đau điếng đây này. Cả làng đón Trọng mình mợ đứng trên đấy bán đáng hử? Hay muốn chơi trò đuổi bắt, muốn Võ Trọng Nguyên phải đích thân lên rước cho nó hoành tráng."

- "Tui không có!"

Mợ Trâm hét toáng lên, uất ức tích tụ dâng tới đỉnh đầu, mợ nóng người quát tháo inh ỏi.

- "Cái con ranh đó xấu hoắc à, ăn mặc bẩn thỉu thì nào có phải tiểu thư khuê các gì cho cam? Đào buổi xệp lép, lông mi không dài bằng tui, tóc không mượt mà bóng bệnh như tóc tui, mặt cũng không phúc hậu như tui. Được mỗi cái điệu hơn tui chứ gì? Tui không chịu đâu, tui hận chết mất!"

- "Con nào? Mợ nói gì tui không hiểu?"

- "Cái con yêu nữ cậu hai rước về ý, lúc cậu nhà tui xuống kiệu nó ổng ẻo chỉnh áo cho cậu, cậu còn vỗ về nó nữa, cậu thương nó xừ mất rồi, xa mặt cách lòng, chắc cậu quên tui rồi."

Mợ hai khóc lóc ai oán, mợ cả ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- "Mợ thức trắng cả đêm nên nhìn gà hoá quốc hử? Cả một đoàn toàn thanh niên trai tráng mọc đầu ra yêu nữ? Nó là giai đó, giai nên buổi đào héo hơn

là phải rồi. Cậu hai chỉ đập nhẹ lên vai nó thôi mà, vỗ về lúc nào?"

Mợ Trâm cãi chày cãi cối làm gì có thằng đàn ông nào tóc tai loã xoã người ngòm ẻo là như lá liễu mùa thu vậy đâu? Mợ Chi hỏi xoáy thế ngày trọng đại như vậy, làm gì có con đàn bà nào lại không mặc váy yếm? Hai mợ tranh luận một hồi không bên nào chịu bên nào, rốt cuộc đành rủ nhau xuống núi nhòm lại.

Kết quả mợ Chi thắng, Mợ Trâm thua, đuối lý cơ mà cười như nắc nẻ. Cổng đình đóng rồi, phía trong cậu hai, phú ông cùng các bộ lão đang dâng hương. Bên dưới là hàng ghế của các quan khách, bu mợ, cu Trí, bà hai, cậu cả được ưu tiên ngồi đầu.

Cậu Hưng ban sáng còn chốt trái cửa khố rách rứt trong buồng. Mợ Chi phải phân tích mãi, rằng hôm nay cậu không đi đón cậu hai thì cậu quá hèn. Buồn vì người ta hơn mình, vậy buồn cả đời hử?

Cậu nên nhớ, bây giờ cậu chỉ là con trai của phú ông ở ngôi làng nhỏ xíu. Còn cậu hai, Võ Trọng Nguyên của cả nước, việc cậu ấy nhậm chức chỉ là sớm muộn thôi, hần học, gây hấn với quan lớn, được ích lợi gì đâu? Chỉ bằng cứ vui lên, quần tử chúc mừng, lấy tấm gương của người ta mà phấn đấu.

Cậu cả nghe vợ, rồi cũng xuôi. Mợ cả nom phong thái của chồng hài lòng vô cùng, trong khi đó mợ hai tiếc hùi hụi, giá kẻo không ngu thì có phải giờ mợ đang ngồi chễm trệ trong sân đình ngắm cậu không? Nào có phải vất vẻo trên cành sấu với mợ Chi như bây giờ?

- "Này, thi thoảng cậu hai lên đưa mắt tìm mợ hay sao ý!"

- "Ôi dào không phải đâu, chắc xa quê lâu ngày giờ quan sát đó đây tý mà."

Thẹn thẹn nên nói đại vậy chứ lòng mợ Trâm hoa nở ngập tràn rồi ý chứ. Mợ Chi kêu cái hăm dọa rồi mợ phải về ăn trước đây, mợ Trâm thì vẫn kiên trì hóng hớt. Mấy cái người trong đó, nói rõ lắm ý, lại còn bao nhiêu thủ tục rườm rà, hết hành lễ với thầy Kim bu Phúc, các bộ lão, phát li xì cho từng người một tới bọn trẻ trong thôn lần lượt lên xin chữ lấy may, xong xuôi cũng tới xế chiều.

Bấy giờ cổng đình mới mở. Đồng đúc quá nên cổ bàn lằn này quyết tổ chức ở nhà phú ông, nhà ông thì rộng rãi, ông cho bắc rạp từ đêm qua, mọi người tha hồ đánh chén. Ở mấy ngày ông cũng chiều, chỉ sợ các vị không đủ sức ăn thôi!

Đoàn người nô nức ủa đi khai tiệc, đi cùng Võ Trọng Nguyên lúc nào cũng có lính canh chừng tứ phía, lại còn bao nhiêu kẻ nô nức muốn tới gần chiêm ngưỡng dung nhan. Nháo nhác xô bồ, mợ hai chịu chẳng thể nào mà chen được, mợ đánh chạy thật nhanh đến chỗ ngã ba đón đầu, mợ chỉ cần cậu đi ngang qua nhìn thấy mợ một cái là được rồi, cho cậu biết rằng mợ có ra đón cậu.

Mợ thần thờ nhìn đám đông tiến tới lúc một gần, đông nghịt luôn, mợ mắt dẩu của chồng mợ luôn rồi, thấp quá kiểng mãi không nom thấy bóng cậu đâu. Mợ tiu ngui cúi gằm mặt đá đá mấy viên sỏi ven đường. Đã buồn nẫu ruột thì chớ, lại còn bị đưa nào chọt một cái vào eo đau điếng chứ, đúng là phạt rồ lên được.

Mợ toan chửi đồng một trận cho bồ tức, mà chưa kịp xả giận, đã bị cái đứa đó kéo tay hoà vào dòng người. Cái đứa ấy, mợ không rõ mặt, nhưng bàn tay này, hơi ấm này, cả tấm lưng rộng lớn và bờ vai vững chắc kia nữa, trong mợ mợ cũng nhớ, cũng mong.

Bên cạnh mợ toàn người là người, chật cứng, đằng sau mợ tụi nó xô đẩy nhau khố liệt, đẩy mợ đập mặt vào lưng người phía trước. Bàn tay còn lại của người ấy bao bọc nốt tay kia của mợ, rồi vòng hai tay mợ qua eo người ta.

Thi thoảng những ngón tay bị siết rất chặt, sống mũi mợ cay xè, mắt mợ đỏ quạch. Mợ khóc, chẳng biết vì sao lại khóc nắc lên nữa, khóc thì khóc thôi. Có ông Trọng che cho rồi mà, cứ chúi đầu vào lưng ông ấy, lau nước mắt lên áo ông ấy, chả sợ xấu hổ đâu.

Mợ ước khoảnh khắc đó kéo dài mãi mãi, tiếc rằng, giờ khác xưa khác, nay là ông Trọng rồi, có phải cậu hai của riêng mình mợ nữa đâu. Đến cửa một cái ông Trọng phải theo cha đến nhà thờ tổ tông làm lễ, toàn những bậc trưởng bối trong họ, mợ phận đàn bà nên đành chui xuống bếp sắp mâm sắp bát thôi.

Cơ mà cái ông Trọng đó, trước khi đi ông còn bấu eo mợ cái rõ đau, xong mặt ông tỉnh bơ luôn à, ghét nhỉ? Còn sợi dây đỏ mảnh dẻ nữa, đeo trên tay mợ từ lúc nào đây? Xâu qua sợi dây có duy nhất một đoá hoa nhỏ đúc từ đá quý, cũng màu đỏ nốt, màu mợ thích nhất. Trên đoá hoa khắc chữ gì, thì mợ chịu không biết. Mợ Chi cũng chịu luôn, mợ ấy kêu chữ cổ, nhưng cứ nằng nặc đòi cái vòng cho con hăm.

- "Quên đi, con hăm nhà mợ còn chưa ra, đeo sao được. Để đó cho con Lúa nhà tui."

Cái Trang phản bác, nghe đồn đây là vòng bình an của ông thầy phong thủy, ông có cái túp lều ở cạnh suối Yến trên đường ra chùa Hương Tích. Lều nhỏ xíu mà mỗi năm đón cả ngàn lượt khách quá giang, chủ yếu là nhờ xem tướng, xem hướng xây dựng nhà cửa làm ăn, còn về việc phát vòng bình an, ba năm mới phát một lần, mỗi lần chỉ phát đúng hai cái.

Bởi vậy nên mới hiếm, ai cũng muốn có. Thím Phương chú Trình xin cho bé Ngọc, vợ chồng Nhung Nam xin cho thằng Bắp, vú Năm xin cho con di Chín, cu Trí năn nỉ dành đồ cho con Dung, gian bếp nghi ngút khói tự dung sồn sồn cả lên. Tranh nhau mời miệng, tiếc rằng mợ hai lắc đầu nguây nguẩy, đoạn lura lura chạy biến theo thằng ẻo lả.

Nó vẫy mợ từ nãy rồi, thấy mợ ra liền đưa tới căn phòng phía Tây. Mợ vào trong trước, nó ở ngoài ngó nghiêng ngó dọc không thấy ai bám theo liền thò phào đóng kín cửa, run run bê bát ngọc chuẩn bị sẵn kính cần đưa mợ.

- "Huyết yến đó mợ, mau, mau ăn cho nóng."

Mẹ Trâm tươi cười đón lấy chiếc bát, mùi thơm ngào ngạt quả thực khó cưỡng. Huyết yến, cả đời mẹ cũng chưa thấy hưởng chỉ là thưởng thức. Mẹ khéo léo múc một thìa nhỏ, vừa định nếm thử thì tình cờ bắt gặp tên đó lút lau mồ hôi hột, mẹ chợt bần thần, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, mẹ đưa chiếc thìa về phía nó, nhỏ nhẹ bảo.

"Người theo cậu vất vả, cho người dùng trước!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

"Thật à?"

Thằng bé mắt sáng long lanh hỏi lại, thèm nhỏ dãi ra nhưng vẫn xin mẹ đừng nói gì với cậu. Mẹ thấy nó vô tư thì lòng nhẹ nhõm hẳn, chậm rãi thưởng thức canh ngon, hại cu cậu há hốc.

"Mẹ bảo cho con cơ mà? Bà lớn gì mà nói lời không giữ lời."

Có đứa lúng búng chạy ra mở cửa, có người e hèm hỏi chuyện.

"Tại mi đó, có bát canh mà làm như cháy nhà tới nơi, làm mẹ tưởng có độc."

"Chả cháy thì thôi à? Huyết yến được thưởng nấu lên tổng cộng có năm bát, chỉ dành riêng cho các vị máu mặt, cậu hai lại sai con đòi bát của cậu đưa mẹ, nhờ bị phát hiện thì có mà ăn cảm, cả con và cậu cùng như đòn thôi. Gớm cậu khỏe cậu sợ gì, có con nè, mẹ xem cái thân nhỏ nhắn này xoi ba trượng khéo liệt giường."

Thằng nhỏ ảm ức kể khổ. Mẹ hiểu mà, nhà trên bao nhiêu quan khách, đồ quý hiếm như vậy cậu không dùng sẽ đến lượt người khác chứ mẹ phận đàn bà, bao giờ cho có phần? Cậu hai liều quá, mẹ mà biết chuyện từ đầu chắc nửa thìa mẹ cũng chẳng dám nuốt.

"Tui thật có phúc!"

Mẹ cảm thán, nó gật đầu đồng tình. Mẹ giúp nó sửa lại mái tóc lỏm chờm, nó ngồi bệt dưới đất kể mẹ nghe chuyện linh tinh.

"Con tên Húng, mồ côi từ nhỏ, mùa đông năm kia đi núi về bị cảm lạnh, ngất ngay cạnh cổng trường cậu, được cậu cứu, khi tỉnh dậy liền bán thân cho cậu đền ơn. Thực ra ban đầu cậu không chịu đâu, nhưng con sống chết đòi theo, với lại con giúp cậu đuổi khéo mấy cô bám cậu mà."

"Hử? Cô nào? Trường trường toàn nam chứ?"

"Là thế, nhưng mấy nhà gần trường thì thi thoảng hàng tháng người thân vẫn qua thăm. Từ đợt cậu đậu thi Hội mấy tên học cùng đã gạ nhận em rê. Con cứ ôm cậu phát các cô chạy mất dép, khổ nỗi có một vị tiểu thư vẫn bám dai lắm, cô ấy thề kiếp này không gả cho cậu thì sẽ lên núi đi tu đó, nghe chừng rất cương quyết."

Chẳng riêng tiểu thư đài các, cậu mới về chưa tròn một ngày mà phải tới chục nhà dắt con gái sang tìm mẹ. Có nhà chỉ ngỏ lời khéo mong mẹ nhận làm chị em kết nghĩa, cho nó ở cùng mẹ, thom lây cái phúc của mẹ. Có nhà lại đi thẳng vấn đề luôn, rằng gả cho cậu, giúp mẹ chăm sóc cậu, san sẻ gánh lo cùng mẹ.

Lại có nhà, mướn đòi bán nước mắm tiếng tăm làng lầy cả thôn, trước nom thấy cậu mẹ tránh như tránh hủi, thế nào nay cũng ẵm đứa nhỏ còn chưa mọc răng sữa chạy qua thương lượng.

"Mẹ xem đáng yêu chưa nè, cái môi chúm chím đúng đáng bà hai của ông Trọng rồi còn gì nữa? Mẹ về kêu Trọng rằm tháng sau qua rước em nhé, thầy bu em đãi nhà mẹ ăn nước mắm cả đời luôn."

"Ôi chào ôi quý hoá...quý hoá quá, khỏi khí không phải em đây sinh tháng chạp tím nhè?"

"Vâng, đúng mẹ à, đúng tháng chạp."

"Thôi chết, tháng chạp thì khác với bát tự của cậu rồi, chán thế chứ nì, đành hẹn tím khi khác vậy!"

Mẹ ra điều tiếc nuối, đích thân xuống bếp gói ít xôi thịt tình cảm đưa tím, đon đả sai cu Húng tiễn khách. Đoạn, mẹ quay lại giặt bình rượu từ tay con Thuận, bảo nhường cái chức rót rượu cho mẹ. Nó la oai oái, kêu mẹ giờ là mẹ lớn rồi, ai lại hành xử như thế, còn đâu quy củ phép tắc nữa?

Nhưng mẹ chả thèm quan tâm, mẹ thay bộ váy yếm nâu sẫm giả dạng người làm rồi lén lút đi lên nhà trên, đằng nào cái mâm của cậu cũng toàn mấy

quan lớn và bạn học cùng trường mới về chơi ban chiều, có ai biết mặt mợ đâu? Mợ chọn chỗ đứng gần cậu nhất, lúc tiếp rượu cũng chú ý rót cho cậu vui vui, tay cậu thường đón cả chiếc chén lẫn tay mợ. Chỉ chạm chút xíu thôi, cậu còn chẳng nhìn mợ, vậy mà lòng mợ bồi hồi khó tả.

Thi thoảng mợ lên cầu eo cậu rồi khẽ nhích người ra chỗ xa xa. Cậu chắc bức mợ lắm, nhưng chẳng trả đũa được. Mợ cười thầm trong bụng, mỗi tội chẳng được bao lâu, tụi bạn của cậu bắt đầu để ý tới mợ, gái quê có cái đẹp của gái quê nhé, nở nang đầy đặn nom sướng hết cả con mắt. Những cái liếc trộm mợ ngày một nhiều, cậu Nguyễn Minh, trưởng nam nhà Thái phó trong men say ngà ngà mờ lờ.

- "Cậu chăm em rồi đấy, ngày mai theo cậu hồi phủ làm bà năm, khỏi cần cảm tạ."

- "Tui có chồng rồi, tui chỉ thương mình chồng tui thôi."

Mợ cố tình nói to để chồng mợ bớt giận, cơ mà nịnh nọt không ăn thua. Cậu lừ mắt rồi, mợ biết ý cun cút chạy một mạch về phòng. Là phòng thầy Kim bố trí cho mợ, cao ráo thoáng mát, mưa không đến mặt nắng chẳng đến đầu. Có ba đứa người làm đợi để hầu mợ tắm gội. Mợ ngưng nên chỉ nhờ tụi nó chuẩn bị nước thôi. Tại khổ quen rồi ý, sướng chịu đâu có nổi.

Cả ngày mệt nhọc nên vừa lau tóc xong mợ đã buồn ngủ riu riu mắt. Nếu cậu ở đây chắc cậu sẽ mắng đó, tóc chưa hong xong cậu chẳng cho đi nằm đâu. Kệ đi, cậu còn bận tiếp khách mà. Đợt trước có lần đang ăn cỗ nhà con Trang cậu bỏ về cùng mợ đấy, nhưng đã là chuyện khi xưa rồi, lúc ấy cậu chỉ là cậu hai thôi, còn giờ, bao nhiêu cặp mắt nom vào, quan lớn quan nhỏ đều ngồi đó, sao hành động tùy tiện được nữa?

Cậu cũng có phòng riêng nên chắc đêm nay chả qua chỗ mợ đâu. Với lại mấy cái bọn công tử ấy chắc còn bắt cậu hầu rượu tới khuya, muốn trốn e hơi khó. Mợ nghĩ xong gà gắt lúc nào không hay, mãi tới khi keng đánh canh tư, bị chuột treu mồi mợ màng cầu nhàu. Góm, tường nhà cao cửa rộng thì phải hơn túp lều rách chứ, thế nào mà chuột vẫn hoạt động âm âm mồi tòi.

Chuột dưới kia mợ meo meo mấy câu là im re, chuột trên này láo nháo dễ sợ, mợ đập vài chưởng rồi mà nó vẫn cứ chọt vào lòng bàn chân mợ. Xong còn bỏ qua vậy mợ, lần theo bấp chân mợ, cứ thế nhích dần nhích dần, miết một đường từ eo tới bả vai, tới lúc mợ phát hiện ra mợ vừa chửi oan con chuột thì cả người đã bị đè đến mức không nhúc nhích nổi.

Sống mũi ai kia chạm ngay sống mũi mợ, trán cụng trán, hơi thở quen thuộc dồn dập đan xen. Lòng ngực mợ căng cứng, mấp máy môi nhưng lại chẳng thốt ra được chữ nào, chỉ biết vòng tay qua ôm người đó chặt thật chặt.

Là chồng mợ, cậu của mợ. Là ba cái Tết mợ đợi, mợ chờ. Là nỗi nhớ khắc khoải đằng đẳng từng ngày, là những đêm ôm gối khóc tức tưởi, là những chiều chạy mãi miết theo con đê làng hóng tin tức. Tất cả, gói gọn ngay trong vòng tay mợ, sự thực mà ngỡ như đang mơ?

Cổ áo bị nói lỏng, có bàn tay luồn qua lưng mợ, triu mến vỗ về. Những chiếc hôn nhẹ nhàng quanh xương quai xanh, quuyền luyến trên bả vai mềm mại rồi mon man dọc theo cấn cổ trắng ngần, da dẻ mợ tê rần một màu mận chín. Tay mợ bắt giác mềm oặt, vô thức buông thông, ai đó bắt lấy đôi bàn tay lạnh toát ấy, đặt cẩn thận lên vùng bụng nhỏ nhắn, đoạn lại dùng sức ép cả người sát vào với mợ, má áp nhẹ lên chiếc yếm đào, tay vịn về dây yếm mảnh dẻ, ánh mắt triu mến ngắm nhìn những lọn tóc bông bênh, giọng thủ thi khàn khàn.

- "Nhớ mợ đến kiệt quệ!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Khoảnh khắc gặp lại cậu, tình huống như thế nào, đối diện ra sao, nói với nhau những câu gì, đêm đêm mợ đều nghĩ đến. Cậu đi một lèo mấy năm liền, mặc cho mợ bao biện thi thoảng cậu ghé qua nhà lúc tối muộn, dân làng vẫn đồn đại đủ thứ, có người bảo hôm bữa đi công chuyện dọc đường thấy vụ chết đuối, nom giống cậu hai lắm, có kẻ lại khẳng định cậu lấy vợ mới, trốn quê định cư luôn huyện bên đó.

Dẫu biết toàn tin vịt, nhưng tâm trạng người ở nhà đợi người đi xa nó bòn chòn, nó sốt sáng ghê lắm, mỗi lần nghe lại một lần thót tim. Lo chứ, lo cậu ở nơi mới lạ nước lạ cái không quen, lo cậu ốm, lo cậu bị thầy phạt, ép luyện tập cực khổ, lo trăm lo vạn thứ, lo nhất là cậu quên mất mợ.

Nhờ mợ già quá, cậu nhận không ra thì sao? Hoặc nếu có nhận ra, sợ cậu chê gái quê một cục, không xứng với cậu nữa. Mợ tính trời tính đất cũng chưa bao giờ tính tới việc sẽ bị kéo vào đám đông như hồi chiều, rồi ngay lúc này đây, người ta còn đang nằm lim dim trên người mợ. Nhớ mợ đến kiệt quệ...chỉ vài từ thôi cũng đủ xoa dịu những cô đơn, tui nhục của mợ mấy năm qua. Kiệt quệ? Thực ra mợ cũng sắp kiệt quệ rồi, chìm trong hũ mật, ngọt đến kiệt quệ!

Mợ xót chồng cả ngày vắt vả nên cố nằm ngoan không cực quậy. Một canh giờ trôi qua, mợ nghe giọng thẳng Húng thì thụt vọng vào.

- "Mợ hai...mợ hai...cậu hai có trong đó không...mợ mau gọi cậu dậy đi, theo lệ thì sáng nay phải đi phát quà cho mấy hộ nghèo, phú ông đang đợi cậu ở nhà lớn rồi, trưởng thôn cũng sắp sang đó."

- "Không có, ơ hay cậu đi đâu được nhỉ? Mi chạy loanh quanh tìm xem!"

Mợ muốn cậu được chộp mất thêm lát nữa lấy lại sức nên tỉnh bơ đáp, thẳng nhỏ tin liền, cun cút vâng lệnh. Mợ nào có biết cậu cũng chỉ nằm chứ không ngủ, mợ vừa dứt lời thì vành tai đã bị nhá nhá, cậu kêu phạt mợ tội gian dối. Là phạt á? Phạt kiểu gì không phạt, phạt kiểu này thì...chết mợ mất thôi!

- "Tui còn nói xạo nhiều chuyện lắm ý."

Mợ bạo gan khiêu khích, cậu bấu eo mợ đau điếng, mợ còn chưa kịp la thì cánh môi đã bị bao phủ. Là cậu chủ động hôn mợ, hơi thở nồng ấm còn thoảng chút vị rượu hoa quế khiến mợ dường như cũng chao đảo theo men say, mợ ngây ngô đáp lại, đầu lưỡi nhỏ tinh nghịch chạm vào đầu lưỡi cậu. Ghẹo cậu chút thôi mà bị trả đũa dồn dập, mãnh liệt đến mức đầu óc mợ chao đảo, có những lúc mợ tưởng như mình không thể thở nổi, cả người ngột ngạt tê dại.

Cậu vội nằm sang bên cạnh, ban nãy thấy mợ cậu chẳng nghĩ được nhiều, chỉ khát khao muốn gần mợ, chạm vào mợ, quên mất rằng mợ rất nhỏ, còn cậu, đầu hề nhẹ. Bị đè lâu như vậy, chắc đau lắm, nhưng lại cứ lặng thinh, cậu đi lâu là thế, ở nhà buồn chán nhất định rất cực, vậy mà vẫn lo cho bu cậu, vẫn một lòng đợi cậu, ngốc quá!

Mợ nghiêng người quay sang ôm cậu cười cười, gò má tròn đầy phúc hậu ghê lắm. Một hồi quán quít khiến dây yếm của mợ hơi lỏng, mảnh vải đỏ tươi quây hờ hững quanh cổ áo tứ thân vô tình để lộ thanh xuân rực rỡ, những ngón tay ram ráp chạm tới nụ hồng e ấp, khê mân mê cọ cọ. Má mợ ửng hồng, lòng bàn tay rộng lớn chạm rảnh bao bọc nơi ấy, nhẹ nhẹ vỗ về như xoa dịu trái tim đang run rẩy của mợ.

Cậu nhìn mợ rất lâu, rất chăm chú, ánh mắt cậu, có chút gì đó triu mến, chút gì đó ấm áp, ngọt ngào không sao diễn tả nổi.

- "Mợ hai, con tìm khắp nơi không thấy cậu đâu cả, con biết thừa mợ nói điều rồi nhá, thôi có gì để tối làm tiếp, nhanh nhanh mợ ơi kêu cậu ra kéo phụ ông tăn con như đòn giò!"

Tiếng đập cửa rầm rầm, tiếng kêu than oai oái hại mợ ngại chín người, vội vàng chỉnh lại váy yếm, búi tóc tai gọn gàng chạy ra mở cửa. Thăng Húng cười hề hề, bên cạnh nó là ba đứa người làm đang đứng trực, đứa cầm khăn đứa bê chậu nước đứa đem áo quần mới chuẩn bị phục vụ cậu. Gớm em nào cũng váy áo xúng xính, son phấn rõ dày, thôi đi ạ, chồng mợ, mợ hầu, khỏi mượn ai.

Mợ đuối hết, một mình khệ nệ bê đồ vào trong, cậu nom cái dáng lúi húi của mợ, chợt tùm tùm cười. Mợ được cái tháo vát, làm đâu gọn đấy, mỗi tội so với đàn bà cùng thôn thì tính hơi ích kỷ thôi, máu ghen cũng kinh lắm, vừa giúp cậu cài khuy áo vừa truyền tin vẹt.

- "Nghe đồn mấy đứa đó năm ngoái bị ghê đó, cậu đừng để nó động vào người, cẩn thận không lây thì toi."

- "Thì chọn đứa nào không ghê."

Cậu trêu, mợ nhanh nhẩu báo cáo.

- "Ồi dào, dịch ấy mà, đứa nào cũng bị hết, cả cái thôn này mỗi tui là không dính thôi, tại tui đi gặt thuê ở xa mà."

Eo chồng mợ gật gù liền kìa, mang tiếng Võ Trang Nguyên mà trẻ người non dạ ghê. Mợ sương sương, tung tăng theo cậu lên nhà lớn, bà cả mặt còn xanh xao nhưng đã dậy sớm ngồi vào mâm rồi, từ giờ trở đi cậu mợ cùng bà hai cũng có tư cách dùng bữa cùng.

Đã là ngày cổ thứ hai nhưng khách khứa vẫn đông lắm, sân trên sân dưới toàn người là người, nom thấy cậu Lâm bà Yến uất nghẹn họng, bà thề nếu có thể bóp chết cậu bà cũng bóp rồi ấy chứ. Bỏ độc vào thức ăn, sai người dìm xuống giếng, đập đá vỡ đầu, cách nào bà cũng từng nghĩ qua. Cơ mà nghĩ chơi chơi vậy thôi, chứ muốn thực hiện, e rằng hơi khó. Thời thế thay đổi, cậu đâu còn là thằng trẻ ranh nghèo kiệt xác thân phận hèn mọn như trước để mà muốn làm gì cũng được?

Sắp làm quan lớn, tương lai chức vị kiểu gì cũng bỏ xa cha bà, nhất cử nhất động đều có bao nhiêu con mắt nhòm vào, sai một li chắc đi ngàn dặm, không khéo cậu cả phải ăn com tù cùng bà, bà nào dám mạnh động.

Nhưng cũng chẳng thế để bà hai làm càn. Bà đã ra mặt, thì tất nhiên người sánh bước lên phú ông là bà. Bà hai phận làm lẽ, tốt nhất yên ổn đi hàng sau. Bà Phúc ức khỏi nói, vừa nhai đùi gà vừa vắt óc nghĩ cách, suy tới tính lui cuối cùng cũng có kế, ấy chính là lát nữa trước khi ra khỏi cửa, bà sẽ ngáng chân, cho bà cả ngã sấp mặt đi.

Chỉ có điều, chẳng ngờ được tiểu thư bữa nay bót điệu. Không những không ngưng nguẩy như mọi khi, ngược lại còn chậm rãi từng bước, nghiêng răng nghiêng lợi chọt cái gót giày gỗ nhọn hoắt lên chân bà. Bà đau tới ứa nước mắt, rốt cuộc đành phải ở nhà chèn thêm cái đùi gà nữa.

Cậu hai xa nhà nhiều năm, phong thái đỉnh đạc hơn hẳn. Mợ Chi nghe cậu thưa chuyện với mấy người cao tuổi, thấy hay hay liền ngoảnh sang bắt cậu cả từ nay thôi đừng cứ "tui tui" kiểu trẻ con với nhau nữa, xưng "tôi" bắt chước cậu hai kìa, giống thầy bu với trưởng thôn nữa, người lớn dân đi là vừa. Mợ Trâm phì cười, nhưng mợ cũng ghi nhớ luôn.

Cả nhà đi phát quả được nửa thôn thì Thăng Húng tươi hơn hẳn lao tới tìm cậu hai, nó kêu tiểu thư gửi thư cho cậu. Mặt cậu rạng rỡ lắm, đọc thư xong còn cẩn trọng nhét vào ống tay áo, tâm trạng vui vẻ hơn hẳn. Sống lưng mợ bắt gặp lạnh buốt, chân đi theo mọi người nhưng tâm trí thì ở nơi nào mất rồi, mợ cứ bản thân mãi, đến khi một đám đông chạy qua làm âm ỉ mới ngó người.

- "Mợ Trâm, hôm qua mợ kêu tháng chạp không hợp bát tự với cậu phải không?"

Bà bán nước nắm hờ, dường như chỉ đợi cái gậy đầu của mợ, bà bán xôi ngay lập tức chen vào.

- "Ừ, con Mai cháu họ tôi, sinh tháng giêng, mẹ cũng bảo không hợp bát tự."

- "Dạ vâng, thực sự không hợp thím ạ."

- "Thế mấy người xóm trên, con nhà bà Song sinh tháng hai, con bà Ca tháng ba, con bà Vy tháng tư, con bà Giang tháng năm, con ông Tiệp tháng sáu, mẹ đều kêu không hợp bát tự. Rồi chưa kể xóm dưới, từ tháng bảy qua tháng mười một, tháng nào cũng khác. Vậy rốt cuộc tháng nào mới được hử mẹ? Rốt cuộc mẹ sinh tháng nào? Bữa nay mẹ nói rõ ràng ra đi xem nào!"

Ôi chào ôi, cả đám các bà sồn sồn lên như cái chợ vỡ, mẹ cảm giác mấy mẹ sắp xé xác mẹ đến nơi không bằng. Mẹ cuống quá hoá rồi, tính sao đây? Tự mẹ mua dây buộc mình mà, cậu lại sắp tới nữa chứ, cậu mà biết mẹ lên từ chối một đồng bà hai tương lai chắc cậu giận mẹ lắm.

Mẹ biết mà, mặt cậu lừ lừ kia kìa, đến khổ. Mẹ đứng trân trân một chỗ, biết tội nên cúi gằm mặt chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Thế rồi tự dưng mẹ nghe giọng cậu trầm trầm.

- "Tháng mười ba. Mẹ sinh tháng mười ba, tháng mười ba cũng hợp bát tự tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Tháng mười ba là tháng nào hử? Có phải giữa tháng chạp và tháng giêng không? Là cách tính của người trên kinh thành à? Phải chăng trên đó tháng ngắn hơn dưới thôn quê nên một tháng mới nhiều ngày? Hội các bà các mẹ bắt đầu nhao nhao bàn luận, hiển nhiên vẫn có mấy thím tinh ý hơn, biết thừa Võ Trạng Nguyên lập liếm bênh vợ, nhưng mà thôi, đã nói tới mức đó nghĩa là Trạng cũng chẳng ưng, có lẽ phải tìm tới bà hai thưa chuyện vậy.

Khô nổi, bà hai giờ kiêu ngang bà cả chứ đùa à. Góm, gả cho cậu? Nguyên mẹ Trâm gái làng còn chưa đủ hay sao? Muốn rước thêm cả đàn đồng quê về nữa hử? Mơ đi, giờ muốn làm con dâu bà, chỉ ít cũng phải con quan lục phẩm trở lên, nhé!

Đám đồng giải tán dần, trong khi đó đoàn người đi phát quả đã bắt đầu đến nhà vợ chồng ông Tứ. Con trai ông Tứ thua bạc, đem trâu đi cầm mà vẫn chưa đủ trả nợ, nhà cửa tan hoang xơ xác, nghe nói Tết vừa rồi còn không có nổi cái bánh chưng. Cậu hai đặc biệt cho vợ chồng ông thêm năm quan tiền lấy vốn làm ăn, ông bà mừng mừng tủi tủi, chẳng rõ cậu còn nói gì nữa mà khiến bà vợ ông Tứ khóc lóc um sùm, đến đầu chiều thì tự động ra đình gõ kèn thú tội.

Rốt cuộc sau bao nhiêu năm, mẹ Trâm cũng được giải oan cái vụ ăn cắp, sự thật là mẹ chỉ đi mót lúa sót thôi, lấy đầu ra nửa sào ruộng mà chôm chia cơ chứ. Dân làng bấy giờ mới rõ đầu đuôi câu chuyện, thì nhau bu vào xin lỗi mẹ, nịnh nọt mẹ, mong mẹ tha cho cái tội mớ mĩa đặt điều không hay về mẹ.

Một điều dạ, hai điều vâng dạ, ba điều mẹ lớn, cái kiểu người ta cứ gặp mình là khép nép kính cẩn, mẹ Trâm quả thật vẫn chưa quen nổi. Mẹ ngượng chín mặt, len lén chạy ra chỗ cậu với cu Trí đang bàn chuyện. Vừa có người sang báo tin con Dung mới bị đánh sưng trán, thẳng bệ sốt sáng lắm, nó cậu hai sớm mai đi chuộc vợ gium nó.

Bởi cổ ngày thứ ba chủ yếu khách của phú ông thôi nên cậu đồng ý liền. Cậu với nó quyết nhanh quá, hại cả nhà Trâm toán loạn chuẩn bị. Bên ngoài Toàn Trí, cậu hai cùng lính của cậu trang hoàng nhà cửa thì bên trong Trâm, Trang tất bật may váy yếm cho nàng dâu mới. Chuyện cổ bản đã có bu Trinh, các thím các đi lo toan, cả hội bà tám rộn ra rộn ràng ghê lắm, vũ Năm lên tiếng mớ mĩa.

- "Đó, thím Vân nói đúng mà, cậu có rước ai đâu."

- "Ôi dào, ba mươi chưa phải Tết nghe! Với có mấy quả đậu mà lâu la kê cà thế, nhanh nhanh cái tay lên."

Di Hồng bữu môi dẫn mặt vú, thằng Thóc con Lúa lững chững bò tới, đi véo cho mỗi đứa ít xôi rồi xui ra đòi cậu hai bông cho lấy cái thơm của cậu. Chúng nó nghe lời nhí nhéo chạy tới ôm chân ông Trạng, cậu nhấc bông tụi nó lên, ôm thằng Thóc trước ngực, kiệu con Lúa trên vai, hai đứa cười khanh khách, ngay cả con chó cũng ngó lên đầy ghen tỵ.

Phía trong mẹ Trâm mặt mày u ám, từ cái lúc biết tông mẹ chối bà hai của cậu, bề ngoài thì tỏ ra bình thường giữ thể diện cho mẹ, chứ trong lòng chắc ghét mẹ lắm, suốt từ sáng tới giờ chẳng thêm nói với mẹ câu nào. Mãi đến khi trời khuya, cả nhà đi nghỉ hết rồi, còn mỗi cái yếm nhỏ mẹ đem ra ngoài hiển dựa theo ánh trăng cổ máy nôt mới thấy cậu đi tới ngồi xuống cùng, cẩn thận khoác cho mẹ chiếc áo choàng.

- "Tôi tưởng cậu hai hết thương tôi rồi cơ. Cả ngày tôi lảng vảng quanh cậu suốt mà cậu cứ lờ tôi hoài."

Mẹ nhớ lời mẹ Chi nên đổi cách xưng hô, trình bày vô cùng trịnh trọng. Cậu vòng tay qua ôm mẹ, cầm ghì nhẹ lên vai mẹ nhưng vẫn lặng thinh.

- "Đang còn bực tôi hử?"

Bực chứ, không bực mới là lạ đấy. Khi xưa cậu làm mặt lạnh cái là mợ cuống quít tí mù, lao vào ôm cậu, nhảy lên người cậu, chui rúc bầu vú. Nay thì sao? Lúc chiều cậu đứng ở bụi chuối rõ lâu mà mợ chẳng quần cậu như trước nữa. Tất nhiên tức tức vậy thôi chứ cậu không nói ra, làm lì một hồi lâu, đợi tới lúc mợ khâu xong mũi cuối cùng, quay sang thơm chụt một cái lên trán cậu, ra sức năn nỉ mặt cậu mới bắt đầu dần dần ra.

"Thôi tôi xin mà, rước mấy cái đĩa đẩy về làm gì cho chật nhà. Bà hai, bà ba, bà tư hay bà năm, để tôi làm tất cho, nha."

Tay mợ dịu dàng luồn qua tóc cậu, nịnh nọt, ỉ ôi, mè nheo đủ trò. Thực ra mợ vẫn thế, chẳng qua nghe lời bu nên ban ngày giữ ý cho ông Trọng thôi, chứ lúc không có ai mợ khác hẳn, có quan tâm tới lễ tiết phép tắc mấy đâu, cứ thế chủ động trèo vào ngồi trong lòng cậu, nép mặt vào ngực cậu thỏ tha thỏ thê.

"Nếu còn chưa hết giận hay là cậu hai phạt tôi đi, phạt như tôi qua ý."

Chịu mợ, khôn lỏi là không ai bằng. Nhưng đối diện với cặp lông mày đen nhánh, mi mắt cong vút đang chớp chớp lấy lòng, tim cậu cũng loạn nhịp, cũng chẳng có cách nào cưỡng chế. Cậu cúi xuống, nhả lên gò má tròn đầy, lần này thực sự là phạt thật, bởi mợ thấy đau râm ran, eo còn bị nheo, nhưng chẳng như mọi khi chỉ nheo không, bàn tay kia lần qua váy mợ, treu chọc nơi nhạy cảm nhất.

Cả người mợ nóng rẫy, lồng ngực phập phồng tưởng chừng muốn nổ tung. Gió thổi mây trôi bồng bềnh, trăng khuyết dần dần, gà trong chuồng bắt đầu gáy té le, phía buồng nhỏ đã vang tiếng bu Trinh đánh thức con Trang, mợ thẹn đỏ mặt, ngượng ngượng nhòai người xuống. Cậu thế mà không có nửa điểm bối rối, giúp mợ soạn đồ rồi chuẩn bị sang nhà con Dung.

Lần đầu tiên mợ hai được ngồi kiệu mười sáu người khiêng, lính gấp mợ cúi đầu rằm rạp, hai mợ bối rối quá cơ. Cậu mợ phải sang trước thương lượng chuyện chuộc vợ, tháng chín năm ngoái mợ với cu Trí, vợ chồng Trang Toàn sang một lần rồi đổ chứ, mang hẳn năm chục quan tiền mợ gom góp lúc trước để đổi vòng, cơ mà nhà đó thấy nhà mợ cần người quá nên kiêu không chịu. Hi vọng lần này cậu ra mặt sẽ khác.

Cậu mợ vừa xuống kiệu đã bắt gặp cảnh con Dung ngồi rửa rau ngoài giếng, thẳng chồng tay cầm điều cày đập liên tục vào đầu nó, miệng chửi ỉn ỏi đòi tiền đi uống rượu. Dung nó đã không còn là con nhóc ngổ tào năm xưa nữa rồi, máu rí đầm đìa dưới trán mà vẫn im phăng phắc, việc nó nó làm, việc chồng nó đánh, nó mặc kệ.

Mợ Trâm vội chạy vào kéo con bé về phía mình, thẳng kia đang định choảng mợ thì bị cậu Lâm túm cổ áo, nhấc lên, rồi một phát ném thẳng vào chuồng lợn. Thấy nó đang bằm bèo gần đấy, cầm dao ra hực máu quất lớn.

"Mả cha thẳng nào oánh con ông, ông bằm sống nghe."

Hùng dũng là thế, vậy mà khi dân làng chỉ trỏ vào ông Trọng, chân tay lại run cầm cập, con dao phay bắt giắc rơi xuống, toàn thân sùng sờ hoảng hốt. Trọng kiếm lời, chỉ hỏi ông đúng một câu, rằng giờ muốn đưa thẳng con ông xuống phố huyện để quan xử tội hành hung gây thương tích hay muốn nhận tiền rồi trả người? Tất nhiên, ông đâu có ngu mà chọn phương án một.

Mọi chuyện coi như ổn thoả, mợ Trâm đưa cái Dung về nhà nó, giúp nó cầm máu, trang điểm rồi thay váy yếm. Nó cứ khóc hoài, nẩy chồng đánh không khóc, gờ lại sụt ma sụt mướt, khóc từ lúc thẳng Trí sang rước về đến khi đôi vợ chồng trẻ mời nước hàng xóm láng giềng. Đôi lúc vẫn có vài người xì xào bàn tán, mĩa mai bu Trinh mang tiếng mẹ vợ Trang mà rước phải đưa con dâu bản, hàng tồn, đồ bỏ đi, nhưng bị mợ Trâm chần chỉnh ngay, nói những nói cuối mợ chửi cho vỡ mặt ý chứ.

Cũng may giờ mợ lớn rồi nên người ta cũng nhin đôi ba phần, chứ không lại cãi nhau to. Bu nhìn mợ, lắc đầu cười khổ. Đúng lúc bu chuẩn bị mời quan khách vào mâm thì có lính đến truyền tin, quan về làng, thông báo về việc nhậm chức của Võ Trọng Nguyên. Cậu hai ngay lập tức phải ra đình, mọi người cũng ồ ạt kéo theo hóng hót.

Cậu được bổ nhiệm làm Đề đốc, được nắm giữ binh quyền, Chánh nhị phẩm. Vì cậu cũng thi đỗ Thám Hoa bên văn nữa nên còn được thăng thẳng lên làm Trấn thủ, quan đứng đầu và quản chế trấn Đoài. Cái xã này, huyện này thì chính là thuộc trấn Đoài đó, nhưng là phạm vi thôn quê rừng núi xa lắc xa lơ thôi, chứ còn ở trung tâm của trấn nhộn nhịp sầm uất lắm, người ta hay gọi là xứ Đoài, một trong tứ trấn lưng lầy có vị thế quan trọng, bao bọc quanh kinh thành tráng lệ.

Thế nghĩa là chức còn to hơn cả cha của bà cả Đình Phi Yến cơ đấy! Ôi cái làng này, mát mặt ghê nhỉ? Đã làm quan thì chó, lại còn được ban biệt phủ rộng hai mươi mẫu đất, mợ Trâm nghe hoang mang kinh hồn, xưa ước có sào ruộng để cấy cũng khó, nay lại những hai mươi mẫu đất lặn, cộng thêm gần trăm kẻ ăn người ở đi kèm, gì vậy trời? Gà rí hoá phượng hoàng đây hử?

Ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu, mợ lên che miệng cười thầm. Người làng tay bắt mặt mừng ôm nhau nhảy cẫng lên, già trẻ gái trai ai ai cũng sướng. Đám cưới cu Trí càng thêm phần náo nhiệt, mọi người đến chúc cứ phải gọi là ầm ầm, người có ngô cho ngô, người có nếp biếu nếp, vợ chồng trẻ thì nhau hưởng sái quan lớn.

Phú ông quyết định mở tiệc thêm bảy ngày nữa, bà cả ngắt xiù, tháng sau cậu mới chính thức nhậm chức nhưng bà hai đã ra giả trước.

"Cậu xa nhà nhớ bu quá thì về thăm bu thôi chứ bu không chuyển xuống trấn đâu, hàng tháng nhớ gửi bu tiền là được...à...thêm tổ yến nữa... cả bào ngư với gấm vóc lụa là, có gì đẹp cậu cứ khuôn tất về cho bu nhé! Cả đời bu lam lũ vất vả vì cậu, giờ cậu không phụng dưỡng bu thì phụng dưỡng ai nữa, cậu nhé?"

Cậu lễ phép dạ, mợ dự tính tối sẽ rất đông khách từ các nơi tới kêu con Thuận chuẩn bị nước để tranh thủ gội đầu. Cậu cũng lên vào cùng, vò bóp kết giúp mợ, mợ đang tư thế cúi xuống nên cậu không nhìn được mặt mợ lúc này, cười toe toét luôn à. Khổ nỗi ghét cái thằng Húng, nó lại nhí nhéo ngoài cửa kêu cậu ra đình gấp, tiếp tục có quan về, tiếp tục có tin mừng.

Cậu đi rồi, mẹ vội vàng gội tóc cho sạch, đoạn với cái khăn, cũng nhanh nhanh chóng chóng định ra chung vui với cậu. Cơ mà có lẽ không cần, vì cô Mỗ đã đi gõ kèng khắp làng, lạnh lạnh rêu rao.

- "Thứ nam nhà phú ông, Trần thủ xứ Đoài, học rộng tài cao, tính tình hào sảng, vinh dự được quan Thái phó cùng quan Chương cơ chọn làm rể, tiểu thư nhà quan Thái phó gả cho cậu làm chính thê, tức mẹ lớn, tiểu thư nhà quan Chương cơ gả cho cậu làm mẹ ba."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Mới có mấy ngày thôi mà toàn chuyện vui đáo để, phú ông tâm trạng lâng lâng như trên mây. Tiểu thư nhà Chương cơ, đổi một nửa gia tài của ông may ra thì rước được, nhưng nhà quan Thái phó trước giờ chỉ liên hôn với Hoàng thân quốc thích, có bán hết ruộng vườn đất đai e rằng cũng không mang được kiểu vào sân lớn. Ấy thế mà, chả phải bán gì sắt, quan điểm nhiên chắm cậu hai, chuyện thật như đùa.

Ai mà tin cho nổi? Tranh đấu chốn quan trường xưa nay vốn khốc liệt, vì đâu mới vừa đỗ Trạng cậu đã thắng tiến nhanh vậy? Lẽ nào cậu có người chống lưng? Người đó, phải chăng chính là Thái phó? Nếu vậy thì tốt quá, phúc phận nhà ông đề đâu cho hết đây hử?

Ông rút điều thuốc lão, mẹ mường thả hồn lơ đãng. Ngược lại, con dâu cả của ông đầu óc căng hơn dây đàn. Chết toi, cậu Lâm xấu như quỷ mà vừa mới làm Trạng quan đã gả con gái, cứ cái đà này nhờ cậu Hưng đỡ không khéo Thánh Thượng ban công chúa cũng nên.

Ôi chao ôi, có trách cũng chỉ trách cậu thôi. Ở đâu ra cái người trắng trẻo bụ bẫm, ngon giai đến thế hà trời?

Lòng dạ mẹ thấp thỏm, cuống quýt lao tới thư phòng rủ cậu đi chơi. Mẹ quyết rồi, từ nay sẽ chỉ học đủ đỗ Thám Hoa là được, không đỗ cũng kệ, mẹ tình nguyện ở cái chốn làng quê này với cậu cả đời.

Cậu trêu mếu nhìn mẹ, mấy bữa nay đi đâu cũng thấy ca ngợi thăng hai, tăng nó lên tận trời cao, tiệc tùng ca múa từ sáng đến tối, rõ làm màu, rõ nhảm chán, hai cậu phát mệt. May còn có mẹ thương cậu, cùng cậu xuống phố huyện, thì thoáng cho cậu nghe ngóng con hím trong bụng.

Trong xe ngựa, cậu mẹ đang tỉnh củm ngủt trời thì tự dưng bên ngoài có mấy thằng ôn con chặn đường, nháo nhác hỏi tung tích mẹ Trâm. Ô hay, mẹ hai ở đâu cậu hai còn không biết, mắc mớ gì đến lượt cậu biết? Khổ cái cậu chưa kịp xia xối đã bị mẹ Chi đưa tay bịt miệng, mẹ mở rèm xe, kêu tui nó thử lên thác nước trên núi xem.

Bọn lính cúi đầu cảm tạ, cậu hai đứng cách đó rất xa nhưng hình như cũng nghe được, vội vã lao đi. Cậu và mọi người đã tìm mẹ gần một canh giờ, khắp các hang cùng ngõ hẻm quanh làng đều không thấy, lời nói của mẹ Chi xem như thấp lên chút hi vọng nhỏ nhoi, mà rốt cuộc, trên thác rợn rùng là thế, tiếng chim chóc riu rít, tiếng thú rừng hú vang, tiếng lính nhao nhác tìm người, nhưng lại không có tiếng của mẹ.

- "Cái thươ Võ Trạng Nguyên còn phận hèn, rất nhiều người muốn hỏi Trâm, nhưng mẹ nhất định không chịu, chỉ một lòng muốn gả cho cậu."

Giọng bu Trinh buồn buồn, cậu ngạc nhiên quay lại, cẩn thận đỡ bu xuống dưới, vừa đi bu vừa tâm tình.

- "Ba cái Tết cậu xa nhà, phần vì chuộc vòng, phần vì sợ cậu thi rớt, sợ cậu bị áp lực nên mẹ ra sức dành dụm. Nền bà con gái liễu yếu đào tơ, muốn kiếm tiền thì cũng lắm đi mò cua bắt ốc hoặc dệt vải, làm bánh, nấu chè đem bán. Đằng này mẹ tham, mùa khoai người ta thuê gánh đồng ý liền, đêm về vai bầm tím cả mông, đến mùa lúa gặt thuê cấy thuê đủ cả, đĩa bằm đầy dặc quanh bắp chân, có bữa nhai cả nắm lá thuốc vẫn không cảm hết máu."

Nhắc lại xót con gái, bu ứa nước mắt, bu kể hôm nghe tin cậu sắp về, vì lo cậu chê già nên mẹ vội vã chạy ra chợ mua son phấn để trát. Bu biết dù mẹ có trát mấy tầng thì cũng chẳng đẹp được bằng con quan, bu hiểu tính mẹ đôi lúc bốc đồng, ích kỷ hẹp hòi, nhưng bu vẫn mong cậu nể tình xưa, sau này đừng hắt hủi mẹ, tội nghiệp mẹ.

Cậu toan nói đôi lời trấn an bu, nhưng cổ họng nghẹn đắng. Cậu vẫy tay ý bảo lính đưa bu về trước, còn mình thì trầm ngâm rẽ qua thác nước. Vẫn khu đất trống đó, vẫn là cái cây sồi già đại thụ, dưới gốc sồi có ngôi nhà nhỏ do chính tay cậu dựng, qua năm tháng, màu gỗ đã bạc đi nhiều.

Bên trong, ai đó đang nằm co quắp một xó. Thấy mẹ, những tưởng sẽ nhẹ nhõm đi phần nào, nhưng nghe tiếng mẹ khóc tức tưởi, lòng cậu lại trĩu nặng. Tay cậu áp lên bắp chân mẹ, trầm trầm hỏi: - "Đĩa cắn, còn đau không?"

- "Chân không đau, cơ mà tim đau, đau muốn chết luôn đây này!"

Mẹ gào ầm ĩ, cậu khổ sở ngã người xuống bên cạnh, vòng tay qua ôm mẹ vào lòng, cẩn thận kéo trễ vai áo, môi miết nhẹ nhẹ trên bả vai nhỏ nhắn, nơi đã từng bị quang gánh hàng đê đến tím tái.

- "Đọc cho tôi tờ giấy này!"

Mợ ầm ức ra lệnh, cậu ngoan ngoãn nghe lời.

"Mười tạ gạo tẻ, năm tạ gạo nếp, hai tạ đỗ xanh, một tạ lạc..."

Cậu càng đọc mợ càng nổi máu điên. Rõ ràng thư tình mà, thư mợ lấy trộm trong phòng cậu, móc đầu ra gạo đỗ lạc? Mợ hỏi ai gửi, nghe đáp án quan Thái phó, cảm giác thất vọng tràn trề, sự thực là của tiểu thư, tiểu thư nào thì mợ không rõ, hà có gì cậu phải giấu giếm?

Mợ buồn bực tránh cậu, ánh mắt u uất nhìn thần thờ qua cửa sổ. Mỗi khi cậu buồn, chỉ cần mợ riu rít bên cạnh tâm trạng cậu sẽ khá hơn nhiều. Bởi vậy, lần này thấy mợ tủi thân cậu cũng muốn gần gũi mợ, an ủi mợ. Cậu ghé sát mợ hơn, hàng khuy nhỏ bị tháo dần, từng nụ hôn mãi miết rong ruổi dọc theo sống lưng mợ, eo mợ, cậu cũng hôn rất lâu.

Mợ không rõ vì sao cậu lại thích eo mợ đến vậy? Tiểu thư thì sao? Cậu thích cô ấy ở điểm nào? Rước tiểu thư về rồi, cậu sẽ tình cảm với cô ấy, dịu dàng như cái cách cậu đối xử với mợ bây giờ, phải không? Tay cậu đưa lên rút dây yếm, nhưng mợ lại vô thức giữ lấy, giọng mợ khản đặc.

"Cậu về đi, tôi muốn ở một mình!"

Mợ đã đuổi cậu, như thế đó. Giá kể cậu đừng gian dối mợ chuyện bức thư, giá kể cậu rủ mợ cùng bỏ trốn hoặc hứa đại dù có bao nhiêu vợ sẽ vẫn thương mợ như xưa. Giá kể cậu nán lại, dỗ ngọt mợ vài câu.

Nhưng không, lòng mợ, cậu chẳng hiểu gì sất. Khi đó giận nên nói lấy chút, mợ đâu có ngờ rạng sáng hôm sau về làng, đã không còn được gặp cậu nữa, bên tai mợ, chỉ văng vẳng tiếng trách móc của thằng Húng.

"Chính mợ ép cậu vào chỗ chết. Tôi hận mợ."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Sao có thể? Vừa mới đêm qua cậu còn sai con Trang lên núi ngủ cùng mợ, cậu lo mợ đói nên nhờ nó đem xôi gà chà lụa theo mà. Khi ấy mợ biết cậu vẫn còn quan tâm đến mình nên nguôi nguôi rồi. Lúc hai chị em nằm tâm sự chuyện trò, bu thằng Thóc hỏi mợ tính bỏ cậu hả?

Mợ mắng con điên, dỗi dỗi chút thôi chứ bao nhiêu công mới được cậu rước về, mới cua được cậu, khiến cho cậu động tâm với mợ, bỏ là bỏ thế nào? Chết cũng không bỏ, nhá!

Nó nghe ra đập lưng mợ rầm rầm, trách móc hờn gì mà hờn lắm, đồ ngu ngốc. Chồng đã yêu chiều thế thì tranh thủ cơ hội mà xin thằng cu tí. Có con rồi, mẹ quý nhờ con, mai sau tiểu thư kia vào cửa có ghé thăm đến mấy cũng không đuổi được mợ, giống bu Phúc đó. Mợ nghe em gái phân tích thấy có lý lắm, thao thức suốt cả đêm dài, chỉ mong trời mau mau sáng còn về làng nhìn cậu, ôm cậu, làm lành với cậu.

Khó nổi, thời khắc mợ nghĩ thông suốt, thì lại chẳng thấy bóng dáng cậu đâu!

"Là đi từ hôn sao?"

"Mợ dờ à? Từ thế nào được mà từ? Người ta là tiểu thư nhà quan Thái phó đấy, tự dung chẳng có lý do chính đáng liền bị từ hôn, danh dự quảng đi đâu? Rồi liệu quan có dễ yên cho cậu sống không? Quan Thái phó là chức quan rất to, cực kỳ có thể lực trong triều đình, mợ có hiểu không?"

"Vậy cậu tính đi đâu? Tôi theo cậu."

"Theo sao nổi? Giặc Xiêm đang chiếm đóng ba trấn lớn ở gần biên giới phía Nam, nửa tháng trước Đô đốc cầm một vạn quân đi mà nghe tin báo về thương vong mất gần nửa, cậu hai đem thêm ba ngàn quân hỗ trợ khác nào tự ném mình vào hang cọp? Cậu còn chưa nhậm chức, đáng nhẽ đợt ra quân này phải là Thống chế, cơ mà tại mợ còn gì? Chẳng phải vì mợ khóc, mợ dỗi nên cậu mới quyết đi để tạm hoãn hôn? Đến khổ, vết thương cũ còn chưa khỏi hẳn."

"Vết...vết thương cũ?"

Mợ run run hỏi, thằng Húng thở dài thườn thượt.

"Tháng chạp vừa rồi phủ Quốc Oai gặp nạn thổ phỉ, ông thầy nhân cơ hội lệnh cậu đi dẹp loạn. Khi ấy tôi ghét ông dễ sợ, bao nhiêu học trò chẳng sai lại sai cậu, lại vừa mới thi xong đang đợi kết quả, nhờ chưa nhận tin đậu đã ngòm củ tỏi thì uống à? Nhưng sau mới thấy ông có tầm nhìn, vì vụ đó cậu lập công lớn nên sau khi đỗ Võ Trạng Nguyên lập tức được phong Đề đốc, được cầm binh, chứ không còn khurót."

Quá nhiều thông tin dồn dập một lúc, mợ cố gắng hít thở thật sâu để bình tĩnh tiếp nhận. Giờ mợ mới nhớ ra, thảo nào bữa trước cậu chỉ cho mợ cài giúp khuy áo ngoài, mợ còn tưởng cậu vẫn ngại. Càng nghĩ mợ càng giận bản thân mình, vô tâm vô ý, mợ cứ đứng trân trân một góc, tay chân run cầm cập,

cả người căng cứng muốn nổ tung.

"Tại mẹ, tất cả là tại mẹ, tại mẹ làm quá! Đàn bà con gái gì mà ích kỷ, cả làng này, cả xã này, cả cái đất nước này, chả ai quá quắt như mẹ. Hề làm quan lớn, năm bảy bà thì có sao? Quan Thái Phó có tận chín bà kia kia! Người ta tiểu thư còn chịu chung chồng, mẹ là cái thá gì mà ngúng nguẩy đối hờn, ép cậu vào bước đường cùng! Tôi mà là cậu, tôi bỏ quách mẹ đi cho rồi!"

Phải, nó chửi rất hay, rất chuẩn! Tất cả là tại mẹ!

"Đây, đôi vòng bình an cậu xin ở chùa, cái có bông hoa tặng mẹ rồi, còn cái có chiếc lá này giờ cậu cũng kêu tôi đưa mẹ nốt, dặn nếu cậu có chết trận thì mẹ tìm người khác tặng lại họ, người ta sẽ che chở cho mẹ."

Nó đặt chiếc vòng vào lòng bàn tay mẹ rồi lao ra ngõ chạy thẳng. Từ đó, mẹ không gặp nó nữa, cũng chẳng có tin tức của cậu. Phú ông biết chuyện, gạt gù tán dương trai trẻ cống hiến cho đất nước thế là tốt. Bà cả chỉ mong giặc đánh cậu hai nhừ từ luôn đi, khỏi làm quan. Bà hai thì chẳng quan tâm lắm, bà giờ ở nhà lớn, ăn uống thoải thích, người làm tấp nập, sướng chả để đâu cho hết. Có bữa bà còn gọi mẹ Trâm lên, ban cho bát chè sen long nhãn, ngọt ngào vỗ về.

"Ôi dào, nghĩ làm gì gây người. Uống đi cho bổ, nói gở miệng cậu hai có mệnh hệ gì thì cũng tính là bất hiếu, bu để cậu ra, tàn tảo sớm hôm nuôi cậu lớn mà cậu lại bỏ bu đi trước. Nhưng dầu sao trong cái rủi có cái may, nếu thế chẳng phải bu được phong là mẹ anh hùng, mẹ là vợ anh hùng, gớm tới lúc ấy, lạy là gấm vóc, vàng bạc châu báu, không xuê đâu mẹ ạ."

Rõ ràng bu có lòng tốt khuyên nhủ, vậy mà mẹ tự dưng nổi khùng, ném thẳng bát chè vào vách tường, bu mà không tránh kịp có khi mẻ trán cũng nên. Cái loại đàn bà thôn quê vô học, chả ra thể thống gì sất.

Mẹ trước mặt bu cứng rắn là thế, vậy mà về tới túp lều lá lại ôm đầu gối ngồi thu lu một chỗ. Nhà lớn rộng quá mẹ ở không quen, kể cả hôm bão lớn mái đột nước tanh tách xuống đầu thì mẹ vẫn ngủ ở đây thôi. Xuân qua hạ sang, nhành phong lan treo bầu cửa sổ sắp nở hoa rồi, cậu, khi nào thì về đây?

Cậu sẽ về chứ? Sẽ không sao đâu, phải không? Cùng lắm là bị thương, nhưng chỉ bị thương thôi nhé! Về với mẹ, mẹ chăm cậu, không làm quan được cũng tốt, mẹ sẽ nuôi cậu, mẹ có sức, mẹ làm được, đâu sợ chết đói.

Sớm nào tỉnh giấc mẹ cũng chạy ra mộ thầy xin xỏ. Hai chiếc vòng bình an mẹ luôn đeo trên tay, cứ tối muộn trước khi đi ngủ mẹ lại chạm vào, âm thầm cầu nguyện lấy may. Vậy mà, đêm nào mẹ cũng gặp ác mộng, có hôm mẹ thấy ngàn mũi giáo đâm vào ngực cậu, mẹ gọi hoài, gọi mãi, kêu tới khản cổ nhưng cậu không tỉnh lại nữa. Còn mẹ, tỉnh giấc, nước mắt giàn giụa ướt đầm đôi gò má.

Chẳng phải trước khi lấy cậu đã xác định tư tưởng rồi còn gì? Lúc ấy còn xin cậu có rước vợ mới về thì thương tình thảng qua phòng mẹ một đêm. Có làm sao, thời gian trôi qua, tính tình mẹ lại ngày càng tệ hại?

Bu bảo, do mẹ được cậu cung quá sinh hư! Là lỗi của mẹ, chưa bao giờ mẹ hận bản thân mình đến thế! Mẹ hận mẹ ngu xuẩn, nhỏ nhen, ương bướng. Ước cho thời gian quay trở lại, hôm ấy, mẹ sẽ ôm cậu thật lâu, giữ cậu thật chặt, cậu đi đâu, mẹ bám theo đấy. Làm lẽ thì làm lẽ, mẹ hai thì mẹ hai, mọi người vẫn hay gọi là mẹ hai đấy thôi, có sao đâu?

Mẹ nhớ cậu, nhớ đến kiệt quệ!

Mẹ mong cậu, mong mòn con mắt, chiều chiều lại chạy ra hàng nước hóng tin. Rồi một ngày cuối tháng bảy, cũng có người từ phương Nam ghé qua, họ báo, Đề đốc tử trận rồi. Mẹ ôm chân người ta hỏi đi hỏi lại, là Đề đốc hay Đô đốc? Thế nhưng, đáp án chỉ có một.

Người đó đi rồi, mẹ cũng không nói gì thêm nữa. Không khóc, không kêu gào, chỉ lẳng lặng qua chợ mua một xấp vải trắng, đoạn ghé qua hàng bún riêu nhà mình, dặn cái Dung tiền dành dụm của mẹ giấu ở cái hộp gỗ đặt dưới thúng khoai trong túp lều lá, sau này cu Trí, bu Trinh, trăm sự nhờ nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Dung ngoan ngoãn vâng dạ, nhưng thấy mẹ nói năng ngập ngừng lạ lạ, con bé lo sốt vó, nó mặc kệ hàng họ, chạy một mạch về méc chồng. Bu Trinh cu Trí nghe kể hốt hoảng lao sang tìm Trâm, cũng may, mẹ vẫn còn đang gội đầu, cu Trí vội cầm xấp vải vứt đi, bu nhẹ nhàng đến gần khuyên nhủ.

"Chuyện ngoài đình, bu nghe rồi, mẹ tin làm gì? Toàn hoa cà lá cái."

"Không phải đâu bu, đêm qua cậu báo mộng mà, cậu vẫy tay gọi con."

Mẹ bình thần vừa lau tóc vừa đáp, thái độ mẹ dửng dưng khiến bu phát sợ. Bu lồi mẹ về nhà nhưng mẹ một mực không chịu, mẹ xin lỗi bu mẹ bất hiếu nhưng lấy cậu rồi thì mẹ sẽ theo cậu. Bu giận quá chửi mẹ tùm lum, hàng xóm láng giềng thấy âm ỉ với ghé qua can ngăn.

- "Di nói mẹ Trâm nghe này, chết phải thấy xác, hiểu không?"

Vú Năm cùng mọi người ra sức gặt đầu đồng tình, mẹ thì khác, mẹ cương quyết bảo giờ mẹ không nhanh chỉ sợ lỡ cơ hội đầu thai cùng kiếp với cậu, đến khi đó di chịu trách nhiệm được không? Di Hồng đờ người, thím Vân đành nhảy vào bịa bừa.

- "Ôi dào, âm tào địa phủ người ta còn tra khảo sắp xếp chán ra ấy, thủ tục phải mất cỡ một năm mới xong cơ. Giả như tin kia bị sai, cậu vẫn khoẻ mạnh, về biết mẹ không còn thì cậu tính sao? Kể cả trường hợp xấu nhất, vậy tới lúc đó ai lo hậu sự cho cậu? Bà hai hử? Con mẹ ấy chỉ biết ăn thôi, mẹ biết thừa mà? Nghe thím, có thương thì thương cho trót, nha!"

Mẹ ngồi dờ dẩn một góc, bu nom mẹ phát xót. Đáng nhẽ cậu chỉ xa nhà hai năm, nhưng vì thi Đình hoãn tới tháng chạp, ra giềng mới có kết quả thế nên kéo thành ba cái Tết, quãng thời gian quá dài so với tuổi xuân của con gái. Bằng tuổi mẹ, chúng nó đã tay bồng tay bế hết rồi, còn mẹ, đêm đêm vẫn lẻ loi.

Cứ ngỡ cậu đỗ đạt, mẹ được hưởng phúc, ai ngờ mới gặp nhau được vài bữa cậu lại ra trận, chẳng biết khi nào quay về. Chẳng biết, còn có thể về không? Thôi thì được ngày nào hay ngày đấy, bu nhờ mọi người khuyên giải, nói chán chê mẹ mới bình tâm lại, bu sai Trí cõng mẹ về với bu.

Nhà nhỏ, nhưng ít ra còn có chị có em, có bu, mẹ sẽ bớt cô đơn. Người mẹ gầy rộc, có bữa chỉ húp chưa tới lưng bát cháo, có bữa bu quát, bu ép thì nuốt được già nửa đĩa xôi nhỏ, nhưng xong lại nôn tới tấp. Cu Trí thương chị lợi xuống ao bắt tép đồng về rang tốp mỡ lá chanh đống bữa, cái Dung ngồi xồm trên bờ mặt buồn rười rượi, nó ngoảnh vào trong ngõ mẹ rồi quay ra hỏi chồng.

- "Sao cậu mẹ không bỏ trốn hử anh Trí? Cậu dư sức nuôi mẹ mà."

- "Trốn mà được à? Trốn đâu cho thoát? Với giả sử thoát được rồi thì tui, Dung, bu Trinh, Trang Toàn rồi cả nhà phú ông có sống yên không?"

Dung chán nản gặt đầu tở về đã hiểu, thằng Trí lượm đầy giỏ tre bỏ lên bờ trát bùn vào gò má con nhó, hại nó la toáng lên. Mẹ Trâm nheo mắt nhìn theo hai đứa, Trí bám Dung ghê, Dung rửa rau nó kéo nước, Dung thổi com nó rút rom, lúc Dung ra vườn hái lá chanh, cu Trí còn bí mật chạy theo ôm vợ từ phía sau rồi quay vòng vòng trên ghèo.

Mẹ chợt mỉm cười, nếu là cậu thì sẽ chẳng cần tới hai tay đâu, chỉ một tay thôi cũng có thể quắp mẹ gọn ghê. Khi đó sao nhỉ? Bụng mẹ vắt qua cánh tay cậu, cả đầu lẫn chân đều chúi xuống đất, người cong cong như con tôm đến khổ. Liệu rằng sau này, có được "khổ", như thế không?

Có còn được nhảy lên người cậu, bầu vú, mề nheo, nhõng nhẽo đủ kiểu?

Có còn được cậu đưa đi hái mận, ngồi vắt vẻo sau lưng cậu, cắn một miếng lại đưa cậu một miếng?

Có còn được trông thấy cậu?

Chắc là có thôi nhỉ? Nếu không kiếp này, thì đành đợi kiếp sau vậy. Cậu vẫn nợ mẹ thằng cu tí đó, mẹ sẽ sớm đòi được thôi. Mẹ tự trấn an, bật cười, xong lại bật khóc, trong lòng man mác nỗi chua xót khó tả.

Thời gian chậm chậm trôi, trăng khuyết rồi trăng lại tròn, mẹ nhớ đêm rằm ấy, mẹ Chi bụng to vượt mặt vẫn tất tưởi chạy sang nhà bu Trinh, hôn hěn kẻ lẽ.

- "Ôi chao ôi bữa trước hai bu đánh nhau tanh bành khói lửa, tất cả chỉ vì bát tổ yến bu Phúc nếm trộm. Bu Yên kêu bu đánh bu Phúc không phải vì tiếc miếng yến, mà đơn giản bởi vì muốn chinh đồn lại nề nếp gia phong. Bu Phúc chẳng vừa, bảo giờ bu là mẹ của tướng sĩ có công với đất nước, bu Yên dám lên mặt như vậy là lão, xong lao vào cản trở. Kết quả một bu sái quai hàm một bu rụng răng cửa."

Kể chuyện vui như thế mà cái mặt mẹ hai cứ méo xềnh xệch, ghét ghê. Mẹ cả bữu mỗi hích tay, giá bộ băng quơ.

- "Hôm nghe tin Đề đốc tử trận thầy Kim liền sai người vào phượng Nam lượm tro cốt về lập bàn thờ. Khổ nỗi, lúc tới nơi thì người nhà ông ta nhận mất rồi. Mẹ đứng ăn năn nỡ, thực ra trận này ngay từ đầu Thống chế đã trốn nên kiểu gì cũng tới lượt cậu hai thôi, chẳng qua là ra quân trước cả khi nhận lệnh. Ấy thế lại càng may, diễm nhiên ngồi vào ghế Thống chế, được các quan trong triều ca ngợi không ngớt, còn gửi thư về cho mẹ nữa này, có nghe không? Hay thôi?"

Đêm khuya quá, mẹ sợ mẹ đang mơ mất. Mẹ tự vả vài phát vào má, thấy kêu bôm bốp mới run run hỏi han tình hình cậu giờ như nào, vết thương cũ sao rồi, có bị đâm chém thêm ở chỗ nào không?

- "Ôi dào ai mà biết, nhưng trong đây cậu viết cậu vẫn cầm cự được. Trước khi cậu trút hơi thở cuối cùng thì cậu không cho phép mẹ tái giá."

Mẹ Chi chậm rãi đọc, thư viết vội nên ngắn tẹo mà, có mỗi câu đó thôi. Cậu hai cũng thật, lo bỏ trắng răng, hăm hăm. Mẹ hai cũng hăm nót, ngồi thần thờ lăm bằm một mình.

- "Cho dù cậu không còn thở nữa, thì tôi cũng chẳng tái giá đâu."

Rõ ngốc, ngốc hết thuốc chữa, mẹ Chi cần nhằn đứng dậy. Thực ra mẹ chỉ than thở vậy thôi, về tới phòng mẹ hi hục châm đèn dầu, tỉ mẩn viết lại lời mẹ Trâm rồi cẩn thận nhờ người gửi đi, mất già nửa tháng sau thư mới ra tới sa trường.

Mưa lớn triều miền mấy ngày không dứt, khi ấy Đề đốc lên kế hoạch muốn bắt chước người xưa đóng cọc ngầm dưới đáy rồi dụ địch ra sông lớn.

Thống chế phản đối, cho rằng địa hình nay khác xưa khác, làm thế e rằng chính quân ta cũng khó thoát. Đồ đốc tặc lưỡi thở dài, bảo cùng lắm là liều chết một phen. Có điều Thống chế vẫn lắc đầu, khẳng định nhất định phải sống sót trở về.

Binh lính được một phen trở mặt, phải chăng trước mặt họ là Thống chế hùng dũng uy nghiêm không sợ trời cũng chẳng sợ đất? Thế nhưng lại sợ chết! Cơ mà chết, thì có ai không sợ? Không ngại giương sắc đao nhọn, không lo đau đớn, không tiếc thân mình, tuy nhiên nghĩ tới mẹ già con thơ vợ khờ ngày qua ngày mòn mỏi đợi chờ, lại sợ.

Ai cũng muốn được gặp mặt người thân, dù chỉ là cơ hội nhỏ nhoi. Bởi vậy họ đồng tình cùng kiên nhẫn đợi thời cơ chín muồi. Toàn quân đoàn kết cùng vô số lần bày binh bố trận tỉ mỉ, chiến trận khốc liệt rồi cũng có ngày dừng. Địch còn vài móng vuốt và rút quân, ta cũng chẳng về vang gì, thất thoát gần ba phần tư.

Đồ đốc trọng thương nằm liệt giường. Thống chế ổn hơn một chút, ngực băng bó mấy lớp nhưng vẫn phi ngựa thực mạng. Dẫu sao đi chăng nữa, được trở về là tốt rồi. Có vết thương này âu cũng tốt, chẳng phải đó là cái cơ hoàn hảo nhất để thoát hôn hay sao? Một người không khoẻ mạnh thì đâu xứng làm rể nhà quan nữa?

Chỉ là, Võ Trang Nguyên tính vẫn không nhanh bằng Thái phó tính. Ngày cậu về tới thôn, cũng là ngày người cậu muốn gặp nhất bị bắt đi. Nhà cửa tanh bành xơ xác, bu Trinh ngất xỉu, Dung đang cố gắng diu bu từ đồng rom vào nhà, cu Trí run rẩy đưa cậu hai phong thư bọn họ để lại, nội dung vô cùng ngắn gọn.

"Nội trong vòng bảy ngày, đem kiệu hoa tới rước mợ cả và mợ ba. Bằng không thì đem quan tài tới rước mợ hai."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Thằng Húng lăm lét ngó nghiêng, sắc mặt cậu hai giờ còn khó coi hơn cả khi nghe tin cả kho lương thực bị địch thiếu trụi. Nó thò thẻ khuyên cậu cứ tạm nghỉ ngơi, có gì mai suy tính cho chu đáo. Dẫu sao cũng tận bảy ngày, đi đâu mà vội? Phân tích hết nước hết cái, thế nhưng cậu vẫn cứ vội.

Vội quay về nhà phú ông, vội phá cửa chuồng đổi ngựa, phong độ lúc đánh trận của cậu, mất tiêu đằng nào rồi? Húng lác đầu thở dài, sốt sắng lựa con ngựa tốt tốt rồi ra sức đuổi theo cậu. Tuy lâu nay nó chuyên chạy vật mảy việc tụn mồn như cơm nước giặt giũ, gấp mũn gấp mền, nhưng sống ở nơi sa trường lâu thành quen, đường xa trắc trở đến mấy cũng chịu được chứ không éo lá như xưa nữa.

Đúng như nó dự đoán, cậu tới phủ Thái phó đòi người. Ngất nổi, ngoài dự đoán của nó, lão còn chẳng thêm đề phòng, cửa giả mở rộng thành thang, người làm chưa tới canh hai đã thổi đèn đi nghỉ, và đặc biệt là, mặc cho cậu hai tìm kiếm cả đêm cũng không thấy bóng dáng mợ hai đâu. Trong gian nhà cuối cùng cạnh vườn đào, yếm đồ bọc lọn tóc đen nhánh đặt ngay ngắn trên bàn, kèm mẫu giấy thách thức.

"Nếu còn cố chấp thì lần sau thứ rụng xuống sẽ không đơn giản chỉ là mấy sợi tóc."

Đi thẳng vào trọng tâm vấn đề, ngữ điệu đánh thép sắc bén, còn ai vào đây nữa? Húng run cầm cập, còn cậu thì gần tới mức đập tan chiếc bàn gỗ, nó biết cậu lo cho mợ, nó biết cậu chiều mợ, cung mợ nên muốn chống lệnh. Cậu thật ngốc, mợ cả với mợ ba thì có gì không tốt đâu?

Năm xưa cậu sốt cao sinh sịch, mợ ba trộm thuốc quý ở nhà rồi thức cả đêm canh lửa, cậu quên rồi sao? Khi quân đội hết lương thực, nếu không có mợ cả năn nỉ cha thì lấy đâu chỉ trong ba ngày đã có chục tấn lương khô được chuyển tới?

Ngay lúc này đây, khi Thái phó âm thầm nhốt cậu thì người liều lĩnh thả cậu ra ngoài, chính là mợ cả đó thôi. Quả không hổ danh tiểu thư nhà quan, không những cảm kỳ thi họa đều xuất chúng mà ngay tới khả năng thuyết phục cũng hơn người, chỉ chưa đầy một nén nhang, tiểu thư đã có cách khiến cậu đồng ý quay về nhậm chức Trấn thủ xứ Đoài, nhận phủ nhận đất, đốc thúc người làm chuẩn bị kiệu hoa rước vợ.

Tại phủ Thái phó, người làm hay tin tốt cũng nô nức chẳng đèn kết hoa, Chuông cơ vuốt vuốt vài cọng râu ngắn cùn còn cười sang sảng.

-"Đại ca, kính phục, kính phục! Hâm được con ngựa này thì từ giờ dòng họ Nguyễn nhà chúng ta xem ra khỏi sắc rồi. Nghe nói Đồ Đốc trọng thương nặng, Thống chế là truyền nhân của lão thầy, liệu có khi nào..."

Thái phó khẽ nhếch mép, chuyện đâu có đơn giản như vậy? Bao nhiêu năm mở trường lần đầu tiên có học trò lão cân nhắc nhiều đến thế, tính toán cẩn trọng từng đường đi nước bước, nghe đồn đã âm thầm nhận làm trưởng nam, giúp lão lo hương khói sau này. Thánh Thượng hết mực coi trọng cự thừa tướng, e rằng cái chức Đồ Đốc cũng chỉ là đệm lót đường.

Chuông cơ Nguyễn Đăng Mão, con trai thứ chín nhà họ Nguyễn, làm quan bát phẩm sáu tháng mới được thăng thất phẩm, vào sinh ra từ không biết bao nhiêu trận chiến, lột lên cái chức Chuông cơ mất ròng rã mười bảy năm. Ngay tới anh cả của hắn, Nguyễn Minh Mẫn, chạm tới cái ghế Thái phó tóc cũng chuyển sang màu hoa râm.

Trong khi đó Võ Trang Nguyên chỉ mới đẹp một đợt thổ phi đã thành Đề Đốc, đi đánh thêm trận nữa, về liền thành Thống chế, thời gian ngắn như vậy

vừa giữ binh quyền vừa cai trị cả trấn lớn, xưa nay chắc chỉ có con trai phú ông.

- "Thôi đừng xét nét nữa, sắp thành người một nhà rồi. Thực ra đồ cả vẫn lẫn võ xưa nay cũng không nhiều người. Ta đã cho điều tra, Trấn thủ từ nhỏ bị bà cả ngược đãi, phú ông lạnh nhạt, bà hai thì mắc thói tham ăn chẳng mấy khi đoái hoài tới con trai, cho nên chỉ cần chúng ta cảm kích được mợ hai, coi như ván này thắng."

- "Dẫu sao quan trọng nhất vẫn là lão thầy già ưng mắt với đại tiểu thư thôi, nữ nhi được đại ca nuôi dạy có khác, chả bù cho con bé Thục Quyên. Nó mà không đòi lên núi đi tu thì em nhất định sẽ gả cho thằng lính theo em mấy năm nay đấy, nhà nghèo nhưng nó ngoan, mình lệnh không rước bà hai kiểu gì nó cũng nghe!"

- "Dở hơi, đàn ông dâm thê bảy thiệp là chuyện bình thường, mà nghĩ ngợi thế sao từ đầu bảo để nhỏ Quyên lên làm mợ hai lại không thích?"

- "Ồ, thì tại người ta gả trước mấy năm trời, cướp cái chức mợ lớn đã là quá đáng lắm rồi, đằng này..."

Đào ôi, chả có gì quá đáng sát! Một đằng con gái nhà quan, một đằng nông dân đặc sệt nửa chữ không biết, chưa đuổi khỏi nhà là may đó. Thái phó hào sảng phân tích, đoạn phải tay xuống bếp ngó qua tình hình cỗ bàn.

Võ Trọng Nguyên được cái nhanh gọn lẹ, ngay hôm sau đã mang kiệu tới rước đại tiểu thư. Rạng sáng ngày tiếp theo kèn trống í ới, pháo bông rực rỡ cùng đoàn người long trọng sang nhà Chương cơ. Nội trong chưa đầy hai ngày, đã đón mợ cả và mợ ba về phủ.

Người dân trong trấn háo hức chẳng kém, thi nhau kiểng chân ngoài cửa, phần vì nhòm mặt Trấn thủ mới nhậm chức, phần vì muốn chiêm ngưỡng dung nhan mợ cả, nghe đồn khuynh nước khuynh thành như tiên nữ giáng trần ấy. Ngoài ra quan lớn quan nhỏ khắp các vùng lân cận đều tấp tập nập tới chúc mừng, tiệc tùng la liệt, người làm hơn trăm mà việc vẫn không ngớt tay, hai anh Hùng đứng chỉ đạo mỗi hết cả miệng. Mấy cái đứa này, mang tiếng được tuyển chọn kỹ càng mà chân yếu tay mềm, so với các bà các thím ở quê thì thua xa. Nhớ đâu cái mụ Hồng đấy, ho nhẹ một cái là cả đàn bò đã sợ phát khiếp rồi, đằng này con Quế kia, bảo giữ dây thừng thôi nó cũng rom rớm. Thôi, dẫu sao được cái đứa nào đứa nấy cũng trắng bóc, đi ra đi vào nom bỏ con mắt dễ sợ.

Hùng sượng, cậu cũng sượng, cậu ngắm gái đến đờ đẫn cả người. Ôi dào, đàn ông cả mà. Tuy nhiên lạ mỗi cái rằng từ lúc rước mợ ba về cho tới khi trắng lên cậu vẫn ngồi đúng góc đấy, tĩnh lặng như tượng đá. Nó sực nhớ đêm qua đêm mợ cả về cậu mợ còn chưa động phòng, chợt thấy có gì đó sai sai?

Mợ ba ngồi bên cạnh vẫn rót rượu đều đều, mợ cả đoan trang đứng dậy, nhỏ giọng gọi Hùng ra ngoài dặn dò.

- "Trong đây ghi chỗ mợ Trâm bị giam lỏng."

- "Sao mợ có được? Mợ sai người nghe lén phải không? Thái phó mà biết khéo giết mợ mất, quan đòi sau tiệc năm ngày mới thả người mà."

- "Không lo, hổ dữ còn không ăn thịt con nữa là... mau bảo cậu đi đón mợ hai, để lâu tội nghiệp... không cần nói mẩu giấy do mợ đưa... cậu bớt khó xử..."

Hùng ngoan ngoãn vâng dạ, nó thương mợ cả lắm, nhưng tuyệt đối không phải mê đắm luyến ái nam nữ đâu, chỉ đơn giản là ngưỡng mộ thôi, giống tình cảm nó dành cho cậu. Mợ cả làm việc gì cũng chu toàn thấu đáo chứ không nóng nảy bộp chộp như mợ hai. Công nhận Thái phó cao tay, người giấu đâu không giấu, giấu ngay trong phủ cậu.

Mợ bị nhốt dưới hầm chứa đồ, nơi này tối đen như mực nên mợ chịu không phân biệt được mình đã ở đây bao lâu. Chỉ biết thi thoảng lại có người cầm đèn dầu đem theo com canh, nữ còn đỡ, nam thì y như rằng giờ trò nhăng quậy. Mợ nhớ không nhầm mợ đã đánh sưng đầu đâm bảy thằng rồi thì phải, bố lếu bố láo là không xong với mợ đâu.

Bữa nay có thằng dữ quá, mợ đập tan bình chứa dầu, tay cầm ngọn đèn hươ hươ dọa thiêu trụi tất cả, nó hãi tè ra quần, tái mặt chạy biến. Nó đi rồi, mợ sợ cháy nên thổi đèn, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe tiếng bước chân dồn dập. Mợ nín thở cầm đèn gánh đứng nép một góc, đợi tên đó vào thì điên cuồng phang đập túi bụi.

Ngất nổi, thằng cha này hình như không phải thằng ban nãy, thân thể cường tráng nhanh nhẹn lắm. Tội thế mà hấn vẫn tránh ngon nghề, lại còn bẻ đòn gánh của mợ gãy răng rắc, dùng một tay dễ như không bắt lấy hai cổ tay mợ, siết mạnh. Mợ cũng chẳng phải dạng vừa, cúi xuống ra sức cắn. Tên này thật lạ, bật máu rồi mà vẫn không chịu buông tha cho mợ, cũng không đánh lại trả đòn mợ, chỉ là... tay còn lại... khê xoa xoa eo mợ.

Tim mợ giật thót, run run ôm chầm lấy người nào đó. Chồng mợ, lồng ngực rắn rỏi như này, có thể ẵm mợ lên như thế, cung nựng cụng trán vào trán mợ, thì nhất định là chồng mợ!

Không sai, cậu còn sống. Cậu, rốt cuộc cũng quay về rồi!

Là cậu, bằng xương bằng thịt, chứ không phải ảo ảnh trong mơ.

Mợ an ổn nằm trong lòng cậu, mặc dù cậu đưa mợ đến gian phòng nhỏ phía Đông, đi qua đường tắt nhưng mợ vẫn nghe được tiếng ca hát, tiếng chúc tụng cười đùa, tiếng người làm í ới gọi mợ cả mợ ba, xa xa thấp thoáng vài đồ bay phấp phới, mợ gần như cũng hiểu đôi ba phần. Để tránh cậu khó xử, mợ chậm rãi mở lời trước.

- "Chuyện khi xưa tôi sai rồi. Cậu rước thêm hai bà hay mười bà cũng là lẽ thường tình. Tôi chỉ dám xin cậu đừng bao giờ bỏ lại tôi nữa. Cậu sợ xấu mặt thì tôi không làm vợ cậu, tôi là người làm thôi cũng được, cậu thương ai mặc cậu, nhưng đi đâu thì nhớ cho tôi theo với, kể cả là đi đánh trận, được

không?"

Giọng mẹ rất nhỏ, rất khàn, khó khăn lắm mới nói được hết ý. Cả người mẹ choáng váng, mặt mũi, rã rời, chân tay đau nhức khó chịu, lâu nay mẹ đâu có dám ngủ, mẹ sợ bị người ta hại. Mẹ gái quê một cục, so với các mẹ kia đã chẳng là gì, nhờ mà làm sao mẹ lo cậu sẽ vứt bỏ mẹ. Mẹ cố gắng gượng đợi cậu hứa, cậu gật đầu rồi mẹ thấy an lòng hẳn, toàn thân nhẹ bẫng. Mẹ cười, mẹ còn muốn ngắm cậu thêm chút nữa, nhưng tầm mắt mẹ cứ mờ dần, mí mắt nặng trĩu khép chặt, đôi gò má xanh tím vẫn vương hàng lệ dài.

Gò má cậu cũng ươn ướt, cậu khẽ áp má mình lên má mẹ, giọng cậu trầm trầm.

- "Nếu có ngày tôi lỡ thương một người con gái khác, thì đó chính là mẹ của kiếp sau!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Nếu mẹ nghe được, nhất định mẹ sẽ rất cảm động, nhất định sẽ nhòe dãi ôm cậu, riu ra riu rít bên cậu, đeo bám không rời. Cậu cẩn thận xem xét từng vết bầm trên người mẹ, trầm ngâm thờ dãi. Trước phận hèn nên thi thoảng lại ăn đập thừa sống thiếu chết, nay chồng công thành danh toại, vẫn bị người ta chèn ép.

Cái số mẹ khổ. Tại lấy cậu nên khổ. Tay sần đảnh tay, chân xước đảnh chân, vất vả lam lũ nhưng chẳng bao giờ ca thán.

- "Ngốc."

Cậu mừng, mẹ bữa nay hiền quá, chẳng thêm dãi trả treo. Phía kia nhà lớn đại sảnh nhộn nhịp náo nức, phía này trong gian phòng nhỏ, cậu xắn ống tay áo đun nồi nước, giúp mẹ lau rửa rồi quay trở vào trong tủ gỗ lấy ra một chiếc bọc bằng gấm, trong đó có rất nhiều váy áo đẹp.

Hôm bữa phải sắm sửa rước mẹ cả mẹ ba, thằng Húng theo phụ cậu, mỗi món đồ lượm được nó đều hỏi, nôm na rằng chiếc yếm đào mẹ cả mặc vừa không, đôi hài xanh nõn chuối mẹ ba đi sẽ như nào? Cậu nghe rõ, ngắt nổi cậu chẳng có đáp án, thứ duy nhất cậu biết là so với mẹ hai thì chiếc yếm đó quá nhỏ, đôi hài có vẻ hơi rộng. Rót cuộc, Húng tự quyết. Còn cậu phía sau lẳng lặng gom hết những món cậu ưng cho mẹ nhà cậu.

Quả thật vừa khít, mẹ đẹp quá, còn đẹp hơn trong tưởng tượng của cậu rất nhiều. Người mẹ đã bớt lạnh, sắc mặt cũng không còn nhợt nhạt như khi này, tâm trạng cậu phấn chấn hẳn, vui vẻ nằm xuống bên cạnh rúc vào hõm vai mẹ, nhẹ thom đọc xương quai xanh, quyến luyến theo cằn cỏ nhỏ nhắn rồi dừng lại ở cánh môi căng mọng.

Nụ hôn ấy, chỉ từ một phía nhưng đầy kích động, mê đắm và cuồng dại. Da dẻ mẹ dần chuyển sang màu phấn hồng, mẹ mẹ thấy Tết năm nọ cậu dẫn mẹ lên núi, bọn họ chơi trò đuổi bắt trong vườn đào rực rỡ sắc xuân. Cậu ác lắm, bắt được mẹ là tóm eo mẹ quay vòng vòng, hại mẹ chóng hết cả mặt. Nhưng rồi mẹ lại gắng sức bật lên, gian xảo cấn môi cậu, cậu nhả lại mẹ, mẹ cười khúc khích.

Vùng quê đó, tuy nghèo đói, tuy dột nát, nhưng chỉ có cậu và mẹ, thật tốt! Chẳng như nơi đây, mẹ sốt cả tuần liền, ngủ mê man li bì, lúc tỉnh giấc đã không thấy cậu đâu. Thay vào đó là hơn chục đứa người làm, đứa nào đứa nấy trắng như trứng gà bóc, tập nập đem khăn ướt, trà bánh và điểm tâm tới hầu mẹ.

Một điều bầm mẹ, hai điều thừa mẹ, ba điều dạ mẹ, mẹ nghe mà sồn hết cả gai ốc. Mất chút thời gian đầu ngỡ ngàng ngừng thôi chứ mẹ thích nghi khá nhanh, dầu sao giờ là vợ hai của Trần thủ rồi, mẹ không thể cứ quê mãi được. Mẹ cố nhớ lại phong thái của bà cả khi xưa, lạnh lùng hắng giọng ra lệnh.

- "Pha mẹ chậu nước ngâm chân, đừng nóng quá cũng đừng lạnh quá!" Nói xong chính mẹ cũng thấy hoang mang, ấy thế mà tụi nó nghe lời răm rắp, cun cút xuống bếp chuẩn bị. Ở biệt phủ này ngoài bếp tổng thì mỗi gian phòng lại có bếp riêng, nghe đồn gian của mẹ cả bếp còn rộng gấp ba lần bếp của mẹ cơ.

Mẹ hai vẫn chưa có hầu gái, bởi vậy trong lúc ngâm chân tụi nó thì nhau nịnh nọt. Chuyện, đi theo các mẹ nhân hạ, lương bổng cũng cao, ai chả thích. Mẹ cả mẹ ba thì đem người từ nhà tới nên chỉ còn cơ hội thành người của mẹ hai thôi. Mẹ đưa mắt đánh giá một lượt, điểm nhiên chọn con xấu nhất, tên Quế.

Thực ra trừ cái nốt ruồi to bằng cả con ruồi đậu ngay gần bên má trái thì Quế cũng xinh chứ bộ, lại còn được cái đeo mồm đeo mép. Nó vừa bóp vai cho mẹ vừa ton hót cậu đang ở Trần đường xử lý công vụ. Xứ Đoài tuy giàu nổi trội so với các xứ còn lại, nhưng chính vì dư của ăn của để nên nhiều tệ nạn, bài bạc đề đóm, hút nha phiến đủ cả, các quan cứ tới rồi lại lắc đầu cong móng bước đi, cái trấn này, bao năm vẫn thế.

Mẹ hai sốt ruột ghê lắm, không có con nhỏ nhắc nhở phận đàn bà phải giữ gìn lễ tiết khéo mẹ chạy ra ngoài đó ôm chầm lấy cậu ấy chứ, nhớ chết đi được! Nó kêu bây giờ nay cậu đều ở với mẹ đó, đáng nhẽ ra cậu phải ở gian của mẹ cả một tháng sau tân hôn cơ, thế cho nên giờ mẹ khoẻ rồi thì tốt hơn hết là đến chào người ta một câu cho phải phép, tránh hiềm khích sau này.

Mợ thấy cũng có lý nên trang điểm qua rồi theo con Quế. Ôi chào ôi cái nhà gì mà nó rộng dữ vậy, từ gian của mợ tới gian của mợ ấy mà cứ như đi từ lầu lá của mợ về nhà bu Trinh ý. Trên đường mợ bắt gặp mấy thằng bị treo ngược trên cành đa già, là mấy thằng trêu mợ đây mà. Quế bảo cậu đích thân treo lên đấy, cứ đến bữa thì cho xuống húp bát cháo. Cậu ghê thật, mợ nán lại nhặt mấy quả thị chín ra sức ném lên, khoái chí cười như nắc nẻ.

- "Mợ cả."

Con Quế lễ phép chào, đoạn hốt hoảng bầu tay áo mợ hai. Mợ hai giật mình quay sang, ngó nghiêng ngó dọc mà có thấy mợ cả đâu? Hình như là tiểu thư Minh Châu chứ nhỉ? Nhiều năm trôi qua rồi, mợ không dám chắc nhưng cũng phải giống đến bảy tám phần. Vẫn cái vẻ đẹp đó, đẹp đến choáng ngợp, mấy năm qua hè năm nào mợ cũng xuống phố huyện đợi tiểu thư, còn dặn cả ông chủ cửa hàng cầm đồ nếu gặp được thì chuyển lời nữa nhưng vẫn chưa có duyên tái ngộ. Giờ thì tốt quá rồi, mợ mừng huỳnh, chạy tới cầm tay tiểu thư hồ hởi xin chuộc vòng.

Trái với dự đoán của mợ, nét mặt tiểu thư thoáng sùng sốt, đôi mắt phượng long lanh ngạc nhiên hỏi.

- "Vòng nào mợ nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Mợ hai kẻ lẻ một thôi một hỏi mà mợ cả vẫn ngây ngốc chẳng hiểu gì, mợ bảo mợ chưa bao giờ rời khỏi phủ nhiều ngày như vậy, thêm nữa nếu ra ngoài nhất định sẽ dùng khăn che mặt, đặc biệt là ít khi bắt chuyện với kẻ lạ.

- "Ồ nhưng tôi nhớ rõ ràng mợ còn dặn tôi mợ tên Minh Châu mà."

Mợ hai thắc mắc, vú nuôi mợ cả từ thuở lọt lòng như chọt hiểu ra vấn đề, hớn hờ phân trần.

- "Đào ôi, thảo nào, mợ nhầm nhé, mợ nhà tôi tên Minh Thủy, con bà lớn. Còn cái người tên Minh Châu ấy, có thể chính là con rơi của Thái phó, con mẹ nó là gái bán hoa, mỗi chài đủ kiểu nhưng nào có được bước vào cửa, tụi nó sống ở ngoại thành. Con khốn nạn chẳng biết tu mấy chục kiếp mà lại được cái nhan sắc hao hao tiểu thư nhà chúng tôi, toàn lợi dụng đi gây sự rồi đổ vạ, đến bức mình. Loại nghiệt chủng rửa cho nó chết sớm đi cho đỡ chật đất..."

Mợ cả hơi nhú mảy, vú Oanh biết mợ không thích chuyện xấu trong nhà bị người ngoài gièm pha nên đang thao thao bất tuyệt cũng đành im bặt. Trong khi đó mợ hai vẫn cố hỏi.

- "Ngoại thành là về phía nào?"

- "Về phía Tây, nhưng đường xá xa xôi lại nhiều thổ phỉ, đợi việc của trấn hòm hòm, cậu bớt bận rồi tôi bảo cậu đưa mợ đi."

Giọng mợ Thủy nhỏ nhẹ, đoạn mợ đưa mợ Trâm dạo một vòng quanh phủ, đi tới đâu mợ giảng giải tới đó.

- "Đất rộng quá, lại nhiều người làm nên tôi cho trồng thêm mấy luống rau, khóm này gieo bắp cải...khóm này cấy khoai lang...chỗ kia cạnh vườn hồng mợ thấy không...chỗ đó tận dụng trồng rau thơm...bên cạnh là chuồng nuôi gà, sau này sẽ thêm lợn bò ngan vịt nữa...dưới ao mới thả cá trắm thôi, hôm nào rảnh tôi sẽ sai người ra chợ mua thêm cá quả về nuôi."

- "Mợ...mợ có thật là tiểu thư nhà quan Thái phó không thế?"

Mợ Trâm sùng sốt hỏi lại, mợ Thủy ngượng chín mặt.

- "Phải mà. Nhỏ Quyền cười tôi rồi hỏi, tại làm quan thì kiểu gì mấy thứ đó chả được dân biểu...nhưng tôi...tôi không thích thế...tôi không thích họ bàn tán về cậu như cái cách họ xì xào về cha tôi...với cả ở nhà hơn trăm miệng ăn, như vậy thì mỗi tháng cũng tiết kiệm được kha khá. Mợ ở quê mấy cái này rảnh hơn tôi, có chỗ nào chưa hợp lý mong mợ chỉ bảo, tôi sẽ sửa."

- "Ừ...không...không có..."

- "Mợ tiêu gì cứ tới phòng quản gia lĩnh tiền, chỉ cần điểm chỉ xác nhận là được. Thoải mái nhưng đừng huyên hoang quá, giả dụ như những món hàng lớn hơn năm chục quan chẳng hạn, mợ nói với tôi, tôi sẽ cho người bí mật đi mua rồi lên đem về cho mợ. Tuyệt đối đừng ra mặt trả giá, nhờ bị kẻ xấu bắt gặp họ lại đồn đại không hay về cậu, kêu cậu vợ vét của dân."

- "Mợ dặn thêm mợ ấy không được ngồi lê đôi mách nhiều chuyện, không được ăn ở ngoài, với cả ra khỏi cổng là phải đi nhẹ nói khẽ cười duyên nữa!"

Mợ Quyền từ đâu nhảy vào phụ họa. Mợ Quyền nhỏ hơn mợ năm tuổi, mợ Thủy kém mợ ba cái xuân xanh, hai đứa con nít ranh cơ mà dạy dỗ mợ đủ thứ trên trời dưới biển, dầu biết tụi nó có ý tốt, nhưng mợ vẫn cứ bức bối kiểu gì ấy.- "Tôi hiểu, các mợ khỏi nhiều lời. Tôi theo cậu nhiều năm rồi, tôi

không nghĩ cho cậu thì chẳng ai nghĩ cho cậu đâu!"

- "Tình tôi hay lo tôi dặn vậy thôi mẹ đừng để bụng, cùng là thân gái lấy chồng xa nhà, chẳng hi vọng được mẹ yêu thương như chị em ruột, chỉ mong đừng ghét bỏ nhau."

Mẹ Thuý nhu mì giảng hoà, mẹ Quyên nhìn mẹ Trâm khinh khinh rồi bĩu môi chạy thẳng. Mẹ Trâm âm ừ đại cho qua chứ kêu không ghét là không ghét được luôn ý hả? Vậy thì tiền nữ quá, mẹ lại chỉ là người phạm thôi!

Là người phạm, nên đêm đến thấy chồng mẹ đưa người con gái khác về phòng, thấy bóng dáng nào đó dịu dàng cời áo tứ thân, thấy dây yếm mỏng manh bung ra rồi nhẹ nhàng rơi xuống, thấy ánh đèn lơ mờ vụt tắt, tìm mẹ, chột quận thắt.

Gian phòng đó, tối đen như mực.

Tâm trạng mẹ ngoài này, còn tâm tối hơn thế! Một tháng cậu ở bên mẹ cả, là một tháng mẹ đứng trân trân dưới tán liễu rủ, nhìn chăm chăm bóng người bên trong. Có những lúc đau lòng đến mức chỉ muốn đâm đầu luôn xuống cái hồ bên cạnh, để sớm mai cậu thức giấc, điều đầu tiên cậu trông thấy sau khi mở cửa phòng là xác mẹ đang nổi lềnh bềnh.

Nhưng xong rồi thì sao? Cậu chưa chắc đã thương xót, ngược lại cái Dung, cu Trí, bu Trinh sẽ lại phải sống khổ.

Hôm bữa con Quế đọc thư Trí gửi cho mẹ nghe, nó kêu tậu được thêm hẳn năm sào ruộng nữa rồi, đang cất nhà gỗburylắm, bu dặn mẹ giữ gìn sức khoẻ mau mau có cu tí. Cứ nghĩ tới sống mũi mẹ lại cay cay, mẹ Thuý không như bà cả đâu, mẹ lấy bao nhiêu tiền gửi về quê mẹ ấy cũng chẳng bao giờ phàn nàn, mẹ ấy cực tốt, tốt đến mức mẹ thấy hổ thẹn.

Thẹn vì đôi khi người ta chẳng làm gì nên tội mà mẹ lại muốn xông vào bóp chết. Mẹ Thuý không như mẹ Quyên thấy người là lao vào ôm ấp vỗ vập, mẹ ấy luôn giữ khoảng cách nhất định với cậu. Cậu tránh mẹ Quyên như tránh tà, có bạn tránh nhiệt tình quá còn hại mẹ ba ngã chồng vó, nhưng với những câu hỏi của mẹ Thuý như công việc ở trấn ra sao, bao nhiêu ổ cờ bạc bị triệt tiêu rồi hay đã thu được hết nha phiến chưa cậu đều đáp hết.

Đặc biệt cái hôm nấu cháo phát cho dân tị nạn cậu còn rõ qua cảm ơn vợ lớn rất lịch sự. Mẹ ức chỉ muốn úp cả nồi cháo lên đầu mẹ cả, thế nhưng lúc mẹ bị cháo bắn ra tay, chính mẹ ấy lại là người hét hoảng sai người đưa mẹ hồi phủ. Lĩnh vừa hạ kiệu, mẹ liền chạy một mạch về phòng trùm chăn kín mít, nhin mãi rồi, giữ thể diện đủ rồi, giờ một mình có ai đâu mà phải bày trò?

- "Tôi cũng đứng lù lù ở đấy, mắt cậu lác hay sao? Ừ thì không phải đề xuất của tôi, nhưng tôi cũng góp công mà, cháo do đích thân tôi bỏ hành. Sao cảm ơn mỗi ai kia? Mang tiếng Trấn thủ mà đối nhân xử thế thua con bò!"

Mẹ ám ức xả giận, định mắng thêm vài câu nữa cho bõ, nhưng ai ngờ tự dưng vắng vắng đâu đây lời chất vấn đầy nghiêm túc.

- "Bồi bác mệnh quan triều đình, nên phạt như nào cho phải?"

Cái người đó đã chui tọt vào chăn từ bao giờ rồi, vừa nhá vừa cù, hại mẹ mắc cười, ngo nguẩy liên tục. Nhột nhột khó chịu ghê lắm, nhưng tới lúc người ta tha bổng không trêu nữa, mẹ lại thấy chút gì đó mất mát, mặt xị như bị rách, phụng pha phụng phịu.

- "Phạt nhẹ thế ăn thua gì? Tội nặng như vậy phải đề ra hành hạ đến chết mới đáng!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75

Cầu được ước thấy, cả vùng bụng bị cánh môi kia không ngừng rà soát. Đạo này ban ngày cậu bận, ban đêm thì ở miết với mẹ cả, tính ra từ ngày cậu đi đánh trận về mẹ mới được cậu ôm hai lần, lần đầu đúng cái hôm cậu xuống hầm kín đón mẹ, lần thứ hai là hôm nay.

- "Khi nào rảnh rảnh thì ghé qua với tôi, một vài khắc thôi cũng được, tôi nhớ cậu!"

- "Ngày nào chả gặp, nhớ gì mà nhớ."

Cậu đáp nửa đùa nửa thật. Ừ thì ngày nào cũng gặp, nhưng là gặp lúc ăn cơm, gặp cùng bao nhiêu người. Với cậu, phải chăng đã đủ rồi hay sao? Chắc vậy, cậu giờ có mẹ cả mẹ ba, lại còn bao nhiêu hầu gái tươi xanh mon mơn, tìm không chia năm cũng xẻ bảy, thời gian đâu mà để ý bà già quê mùa như mẹ nữa?

Nổi phiền muộn u ám giày vò tâm trí mẹ, giận giận bực bực, đâm bùm bụp lên lưng cậu. Cũng chỉ là châu chấu đá voi thôi, cậu chẳng hề tức giận, đầu khê áp lên vùng bụng dưới của mẹ, kệ mẹ đánh, bàn tay thô ráp mò mẫm từng lớp da thịt, vụng về lách qua tầng váy mỏng tang, nhẹ nhẹ bao bọc đoá sen ướt át.

Trống ngực mọ đập loạn, những ngón tay run rẩy rơi trên bả vai vững chãi. Chiếc hôn ấm áp thấp dần, dư vị ngọt ngào xao xuyến khiến tim mọ thôn thức từng hồi. Khoảnh khắc ấy, nếu cậu lừa mọ rằng trước giờ người cậu thương nhất là mọ, có lẽ mọ cũng tin.

Tiếc rằng, chút hạnh phúc mong manh ngắn ngủi như một giấc mộng đẹp. Chuyện cậu bên mọ, yêu thương mọ, ân cần xoa thuốc lên chỗ bị bỏng, dịu dàng kéo mọ vào lòng khi mọ khóc nức, hoá ra chỉ là ảo tưởng của chính mọ.

Lúc mọ bừng tỉnh hoàng hôn đã đỏ ửng một góc trời, con Quế kêu mọ mau dậy chải tóc còn kịp dùng bữa tối. Mọ nghi hoặc hỏi cậu hai đầu, cậu hai có qua không? Nó ngạc nhiên thừa nó ngồi ngoài hiên tám chuyện cả chiều, làm gì thấy bóng ai qua đây? Mọ ban đầu còn chưa tin, nhưng lúc người làm dọn bàn, các mọ đợi khoảng một khắc thì thấy cậu từ ngoài Trần đường trở về, quần áo còn chưa kịp thay mới chột chạnh lòng.

Bàn tròn bốn ghế, chỗ của mọ cả lúc nào chả gần cậu, mọ ấy là chính thê mà. Còn một chỗ bên cạnh nữa nhưng mọ ba tới sớm nên tranh được, mọ hai đành phải ngồi đối diện với chồng. Ba mọ dịu dàng mời cậu dùng cơm, bữa nay nhà bếp làm gà ri nướng mật ong thơm phưng phức, có hai chiếc đùi béo ngậy thì cậu hai gấp cho mọ cả mọ ba mỗi người một chiếc, riêng mọ hai được mỗi cái cánh nhỏ xíu. Mới ban đầu mọ hơi tung tức nhưng thấy bát cậu cũng giống mọ, chột nhớ chuyện trước kia bu Phúc tham ăn, mỗi lần thịt gà cậu mọ toàn ngồi gặm những phần thừa thải bu chê rồi nhìn nhau tìm tìm cười nên mọ lại nguôi nguôi.

Từ khi chuyển đến biệt phủ này, cậu hiếm khi cười với mọ như xưa. Có mỗi cái bận mọ húp canh sùm sụp, hai mọ kia giật mình quay sang nhìn, mọ biết mình thất thố, xấu hổ nhòm trái ngó phải, sau khi quan sát mọ Thuý mọ Quyên kỹ càng mới từ tốn đặt bát xuống bàn, dùng chiếc muôi nhỏ múc từng thìa canh thưởng thức, uống xong lại từ tốn dùng khăn tay chấm chấm khoé môi. Chẳng hiểu mọ làm sai ở chỗ nào mà hại cậu ho sặc sụa, miệng còn cong cong như kiểu cười đều mọ ý, rõ ghét.

Xong cứ xâm tới lại kêu thằng Húng đưa mọ toàn bộ đồ bản. Mọ ba biết chuyện tíu tít kéo chị họ ra giếng chi trò.

- "Nè mọ xem kia, eo cả tá người làm thì không sai, mà có phải riêng áo quần đâu, còn chăn màn rèm đệm nữa, một mình nó luihui đánh vật với hai chậu thau đầy đến bao giờ cho xong? Xem ra trong lòng cậu thì nó chẳng hơn con nhỏ ở phòng giặt đồ mấy."

Thực ra chuyện này mọ cả biết lâu rồi, mọ từng đề nghị nếu cậu không hài lòng với người làm thì để vú Oanh giặt cho nhưng cậu không chịu, cứ hể đồ trong phòng cậu, mọ hai đều phải giặt hết.

Mọ hai sống ở nơi thôn quê lâu nên có vẻ mọi việc chẳng nặng nề như mọ ba tưởng tượng. Trước gặt thuê cấy thuê bận bịu liên tục nó quen chân quen tay rồi, giờ làm vợ quan lớn nhàn rồi buồn chán quá thể, giặt mấy bộ đồ thì có thấm gì đâu, hướng chỉ là đồ của chồng mọ.

Ngó thấy mọ cả mọ ba đang ngồi xích đu phía xa chuyện trò ríu rít, mọ đoán cậu bận công chuyện nên đêm nay ở gian chính diện, bởi vậy sau khi phơi phóng xong, rút đồ khô gấp gọn gàng mọ không đợi thằng Húng qua lấy mà tự mình đem sang. Gấp cậu, lí nhí bảo để mọ giúp cậu thay áo quần, nhưng cậu lại giật giò đồ rồi lặng lẽ đóng cửa, để lại mọ đứng bên ngoài ngơ ngác như trời chồng.

Căn phòng đó có gì bí mật? Có gì quý giá mà không cho mọ vào? Từ bao giờ mọ trở thành người xa lạ? Từ khi nào mọ cứ có những giấc mơ giống y như thật? Là do nhớ cậu quá chăng? Mong nhiều đến mức tẩu hoá nhập ma?

Mọ ngồi thu lu dưới hiên, thần thờ nhìn ánh trăng lười liềm dần lên cao. Tuy có hơi lạnh nhưng mọ chả nỡ về đâu, dù sao ít ra ở đây thì khoảng cách vẫn gần cậu hơn một chút.

- "Gớm thôi, mọ nhắc mông lên cho con nhờ ạ, đàn bà con gái ngồi chềnh ềnh chẳng ra cái thể thống gì sất, churong mất ghê á."

Thằng Húng sao dạo này nó thích giáo huấn mọ giống bu mọ vậy?

- "Kệ mọ, mảy lo việc của mảy đi."

- "Ói dào, may sao cậu rước được mọ Thuý về đây, chứ đường đường là Trần thủ xứ Đoài mà có chính thê như mọ thì kiểu gì cũng có bữa muối mặt." "Cố đứ chấn nân xia xoi, có người cầu tiết đang định đập cho nó một trận thì bị ai đó giữ lại. Là cậu, nó nghe rằng bữu mỗ lừm đều mọ, vênh vào thách thức mọ dám hành hung nó đây."

Ừ thôi, mọ chịu rồi. Trước mặt cậu mọ sao dám hỗn? Chỉ là, mọ không ngờ nó được ăn hai phát tát của cậu, mạnh đến mức học máu mồm.

- "Đây là ai?"

Cậu chỉ vào mọ, gằn giọng hỏi. Thằng nhỏ phần vì đau, phần vì sốc, nó cứ áp ứng nghẹn ngào mãi.

- "Mọ...mọ...mọ Trâm...mọ...hai..."

- "Nhớ lấy!"

Cậu chỉ nói đúng hai từ đó rồi bỏ vào trong, thằng bé ở ngoài cứ run cầm cập, dập đầu xin lỗi mọ hai liên tục, mọ còn chẳng thèm để ý luôn, nhân cơ hội cửa mở mọ liền lên vào với chồng, thấy tóc cậu hơi ươn ướt, hình như vừa mới tắm xong. Lần này lại không đuổi mọ nữa, lạ thật?

- "Có món đồ bí mật cậu giấu rồi chứ gì? Chắc lúc trưa hoan ái với mọ cả xong yếm váy rơi lung tung nên ban nãy phải vội đóng cửa dọn dẹp, tôi biết thừa."

- "Mợ giỏi."

Cậu khen mợ, đoạn lại cúi xuống chăm chú xem xét báo cáo cùng kiến nghị của quan các huyện gửi lên trấn, thỉnh thoảng dùng bút lông phê duyệt hoặc gạch gạch. Mợ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, lấy trong túi thư khi xưa cậu gửi về đem ra xem xem, ra điều mình cũng rất bận rộn.

- "Chữ này là chữ Ngọc nè, chữ này là chữ Trâm. Chỗ này viết, mong tới ngày tái ngộ. Tôi đọc đúng không?"

Cậu quay sang bẹo má mợ, đoạn kéo cánh tay mợ viết lên một hàng, mợ hỏi nhưng cậu chẳng chịu nói gì cả, bực cậu ghê. Ngắm nghía mãi sức nhớ ra đôi vòng bình an thường đeo chỉ còn một chiếc. Nếu không phải là thấy nó đang chễm trệ trên cổ tay cậu chắc mợ sẽ rất hoảng, nhưng cậu lấy khi nào nhỉ? Sao mợ chẳng hề hay biết gì?

Mợ ngủ gật từ canh mấy mợ còn không rõ cơ. Sớm ra đã thấy cậu lên Trấn đường rồi, còn mợ thì vẫn riu cả mắt, ít ra tỉnh giấc trên giường của cậu nên mợ có thể chắc chắn đêm qua mợ không mơ, cũng không mộng du gì cả, chắc chắn là cậu ôm mợ vào lòng trong. Mợ vui đáo để, hai má hây hây hồng, cùng lúc đó, tiếng thì thọt ngoài vườn mỗi lúc một rõ dần.

- "Mợ hai không biết chữ đấy, tui bay biết không?"

- "Ừay, thật hay điều thế? Nghe cứ hoang đường kiểu gì ý?"

- "Thề, thật, tao đứng canh bên ngoài thấy mợ hỏi cậu mà. Với mợ này trông thế mà xảo quyết nhé, chạy hẩn tới phòng cậu là lút, tội nghiệp mợ Thụy. Chả hiểu mợ hai có cái vẹo gì mà Trấn thủ không bỏ quách đi cho rồi?"

- "Ôi dào bỏ sao được, mợ trước ở chỗ quê gần núi, mấy cái con dân nữ sống cạnh rừng nó biết dùng ngải đấy, cậu hai bị trói cả đời là cái chắc. Nghe đồn vì bu mợ hai dùng bùa nên thầy mợ ấy mới chết sớm."

Mợ giận sôi máu, cái lũ điều toa xảo trá không dạy cho một bài học xem ra không được. Thực tình mợ cũng mới chỉ vọt được con nhỏ đó ba roi, còn việc nó sảy chân ngã xuống hồ là tại nó hời mợ nên cuống cuồng chạy để tránh đòn.

Mợ thừa nhận sau đó mợ đuối tụi kia toán loạn nên chả để ý tới nó nữa. Nhưng tại hồ rất nông nên mợ không nghĩ cơ sự lại trầm trọng như vậy. Không ngờ được, chưa đầy hai canh giờ sau mợ Quyên đã đem theo toàn thanh niên trai tráng lực lưỡng tới tìm mợ, phần uất làm ầm ĩ.

- "Mau, mau trói mợ hai lại rồi đem chìm xuống hồ. Luật trấn đã định, mợ hai chết người khác như nào thì mợ phải chết đúng như thế."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Hại chết? Có nhầm không vậy? Cùng lắm là uống vài ngụm nước căng bụng chứ chết thế quái nào được mà chết? Chết mà dễ thế à? Kể cả có ngóm thật thì cũng còn lâu xác mới nổi, chưa gì đã sồn sồn lên như con diên thế?

Cơ mà đã gọi là con diên thì điều gì cũng dám làm thôi, cái Quế bị người của nó giữ rồi, giờ nó nhất quyết chìm mợ xuống thì mợ ngu mới đứng im cho nó bắt. Ngó qua toàn đũa cao to cơ bắp cuộn cuộn, mợ biết bản thân mình chẳng thể đấu nổi nên len lén lấy chiếc kéo từ giỏ đựng đồ thêu thùa, nhanh như cắt lao về phía mợ Quyên, ghì sát vào cổ mợ ấy quất lớn.

- "Thả con Quế ra, có gì đợi cậu về nói tiếp. Cậu muốn chìm tôi thì tôi chịu, ngoài cậu ra cái nhà này không ai có quyền hỗn với tôi cả."

Mợ Quyên sợ mợ Trâm làm liều nên đành phải nhượng bộ. Đứng ra con nhỏ kia mới chỉ hôn mê bất tỉnh thôi, thầy lang đang khám cho nó nên mợ Thụy còn phải trực bên đấy. Mợ ba mong nó ngóm củ tỏi quách đi, để xem cái tội sát nhân mợ hai chạy đằng nào cho thoát?

Mợ Trâm ban nãy mạnh miệng nhưng lòng lo ghê lắm. Nếu như trước kia ở chốn làng quê, bà cả có đánh, có hại cậu mợ thì cũng chỉ là chuyện còn con trong nhà thì giờ đây tình thế đã hoàn toàn khác. Giáo huấn người làm không phải việc gì quá ghê gớm, nhưng cùng lắm là phạt quỳ, vài bạt tai hoặc vài trượng, chứ mang tiếng vợ quan Trấn thủ mà hại người tới mức thừa sống thiếu chết nhất định sẽ to chuyện.

Là mợ nóng nảy gây phiền phức cho cậu, mợ thấy tội lỗi quá, lúc cậu mới về mợ còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Một bên mợ Quyên riu rít thừa gửi, một bên con Hành thò thẻ ngấm máu phun người.

- "Bầm cậu, em gái con chỉ lỡ lời bảo mợ hai không biết chữ. Ai ngờ đâu mợ từ đâu lao tới đánh nó, giật tóc nó rồi dí đầu nó xuống nước, mợ chìm nó đến ngất xỉu."

- "Người điều toa phét lác. Cậu hai, là tui nó vu khống tôi dùng bùa mê hoặc cậu, tôi tức quá tôi quật con Hẹ vài roi, nhưng nó ngã xuống hồ là do nó sảy chân chứ tôi không hề chìm."

- "Mợ hai, mợ có gan làm mà không có gan nhận hả? Mợ hèn vậy thử hỏi có xứng đáng làm vợ Trần thủ không? Cậu hai, mong cậu tra xét chuyện này rõ ràng, trả lại sự công bằng cho em gái con."

Con Hành nước mắt như mưa, mợ Quyên sụt sịt giả bộ thương cảm, lũ người làm bị mợ đánh ban nãy ghi hận nên đồng loạt đứng ra làm chứng vu khống mợ. Một cái mồm của mợ không cãi nổi chục cái mồm đồng thanh leo lẻo, mợ ức phát rồ.

Thằng Húng đứng xem kịch hay trong lòng không khỏi mừng thầm. Thực tình ban đầu nó không hề có ác cảm với mợ, nhưng tại mợ ép cậu ra trận, rồi tính tình mợ đánh đá cá cày khiến nó càng ngày càng không thể chấp nhận nổi. Chỉ vì mợ mà cậu tát nó, nếu là mợ Thủy thì nhất định sẽ xin cậu dừng tay, còn mợ Trâm ngược lại chỉ đắc chí đứng nhìn, quá độc ác!

Hơn trăm người làm tụ tập về gian phòng chính diện, lần này mợ sai rành rành ra, để xem cậu bao che cho mợ kiểu gì? Không lẽ cậu bạt tai từng đứa một? Làm thế thì ai mà phục? Cậu chắc không suy nghĩ nông cạn như vậy chứ?

- "Những ai chứng kiến mợ Trâm đim cái Hẹ, đứng ra giữa."

Giọng cậu trầm trầm, tội nó mười đứa hồ hồ ngay lập tức nghe lời, mợ hai cuống quýt nhảy ra thanh minh. - "Đâu có, không có đứa nào cả. Tôi có đim ai đâu mà chứng với chả kiến."

- "Tôi chưa hỏi mợ!"

Nói với người làm thì nhẹ nhàng, nói với mợ lại đánh thép, này giờ người ta vu oan cho mợ, mợ còn chưa thêm khóc, thế nhưng bị cậu nặng lời một câu thôi mất mũi cay xè hết cả.

Húng, Quyên cùng tập thể chục nhân chứng nom điệu bộ mợ hai, lén lút liếc nhau cười sượng. Cậu uống hết chén trà Húng dâng mới chậm rãi đứng dậy, sai người nhốt chín đứa vừa đứng ra giữa vào trong phòng kín, chỉ còn lại đứng con Hành, cậu cùng nó và những người còn lại ra hồ tẩn bộ.

- "Ban nãy mợ Trâm đim cái Hẹ ở chỗ nào?"

- "Dạ, ở cạnh gốc liễu này cậu ạ, mợ đập nó ghê lắm, mề cả trán, không tin cậu tới phòng thăm nó mà xem."

Con Hành khẳng định chắc nịch, cậu gật đầu. Đoạn sai lính bịt miệng nó trott tạm vào gốc liễu, tiếp tục gọi nhân chứng thứ hai, hỏi đúng như thế, mặc cho con Hành lắc đầu nguây nguẩy, âm ư ra hiệu, thằng Tôi vẫn chẳng hiểu gì sất, nó một mực bảo mợ hai đim Hẹ ở mạn hồ gần gốc cây xoan đào.

Nó sau đó được bịt miệng trott ở gốc xoan đào, lần lượt từ đứa thứ ba tới đứa thứ mười, mỗi đứa khai một kiểu, từ gốc na, gốc xoài cho tới nhãn vải cam quýt mít dừa đủ cả.

- "Ôi cha cha, chết chưa, tội nó thông đồng vu hại mợ hai."

- "Đúng đó, nếu nói thật thì phải trả lời thống nhất chứ. Eo thân trâu thân ngựa mà dám nhòn với chủ, bọn này bị đim thật cũng đáng."

Đám người làm bắt đầu xôn xao, mợ Quyên run vãi mồ hôi hột, thằng Húng buồn nẫu ruột. Cậu cho tháo khăn bịt miệng mười nhân chứng sống, có đứa hãi quá nhận tội luôn, có đứa cứng lắm nhưng thấy cậu hai lừ lừ tiến tới gần, nhớ lời đồn cậu từng tay không tóm cổ hai thằng giặc cùng lúc rồi đập đầu chúng vào nhau thì sợ tái mặt, vội vã kêu do con Hành xúi dại.

Khô em Hành, chưa kịp khai ra kẻ chủ mưu thì mợ Thủy đi tới trước mặt cậu, đoan trang quỳ xuống.

- "Cái Hẹ đã tỉnh, tình hình không còn nguy hiểm nữa. Chuyện tới nông nỗi này tất cả là tại tôi, tôi thân là chính thể nhưng lại không quản lý việc nhà chu đáo, hại cậu nhọc lòng, tôi xin nhận hai mươi trượng chịu phạt."

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Mợ Thủy tính cách y như cái tên của mợ ấy, nét na thủy mị đảm đang, bọn làm mướn ai ai cũng quý. Thế nên nghe mợ nói vậy, rất nhiều người trong đó có thằng Húng thương xót quỳ xuống xin chịu đòn thay mợ. Cậu đỡ mợ đứng dậy, dứt khoát bảo không phải lỗi của mợ, giờ cậu còn có công chuyện ngoài trấn, những việc còn lại mợ thay cậu xử lý cho chu toàn.

Mợ Trâm đứng ngây ngốc nhìn bóng cậu khuất dần. Khi này mợ để ý trán cậu rất nhiều mồ hôi, quầng mắt hơi thâm, chắc đêm qua cậu thức khuya. Cậu bận bịu tới ngày, mợ thì toàn gây rắc rối, chẳng bù cho ai đó nhu mì như nước, cậu có thương người ta hơn cũng đáng lắm.

Mợ buồn buồn chạy về phòng, hí hục tìm giấy chép lại mấy chữ cậu viết trên cánh tay mợ. Giá kể có mợ Chi ở đây thì tốt, mợ đỡ tò mò đoán già đoán non. Mợ Thủy cũng biết chữ nhưng mợ không muốn hỏi, phải chăng do hai mợ cùng chung chồng?

Ngoài việc đó ra thì mẹ chẳng có thành kiến gì với mẹ Thủy cả, mẹ ấy xử lý mọi thứ rất minh bạch. Mười đứa người làm mỗi đứa lĩnh năm triệu và đều phải tới đập đầu tạ tội với mẹ Trâm trước khi bị đuổi về quê.

Chị em con Hành con Hẹ sau khi xin lỗi mẹ hai thì liền tới tìm gặp riêng mẹ cả, nức nở thưa gửi.

- "Mẹ cả...mẹ cứu tụi con với, con là bị mẹ Quyên xúi làm vậy, mẹ ba còn dọa nếu con không nghe lời thì mẹ sẽ sai người cho con Hẹ uống thuốc độc luôn, tụi con bị cha dượng bán đi từ nhỏ, giờ mẹ đuổi tụi con chả còn chốn dung thân."

Mẹ cả dặn dò tụi nó kín mồm kín miệng, đoạn thương tình cho chúng ít bạc, ngoài ra còn viết thêm bức thư gửi hai đứa tới cửa hàng vải nhà Thái phó làm việc. Vú Oanh chán nản thở dài, việc mẹ Quyên gây ra mẹ Thủy có ngốc đầu mà không biết? Nhưng đầu sao máu mủ ruột thịt chả nhẽ mẹ cả lại bỏ mặc mẹ ba? Nghĩ đến tiểu thư nhà mình danh giá biết bao mà phải quỳ gối chịu ảm ức để bao che cho ai đó vú thấy bực bội dễ sợ.

Hết Minh Châu tới Thực Quyên, hà có gì cứ gây sự rồi mẹ cả phải đi đằng sau dọn dẹp hộ? Chỉ vì mẹ là đại tiểu thư sao? Hay do tính mẹ lãnh để mũi lòng? Hai mẹ cùng được gả cho cậu hai, vì đầu bè phái nhà họ Nguyễn lại giao việc trộm con dâu của cậu cho mẹ Thủy? Đợi người làm lui hết, vú mới dám thưa chuyện với mẹ.

- "Đã tìm được người làm đầu giả rồi mẹ ạ."

- "Tốt lắm. Làm xong thì gửi về cho cha tôi!"

Vú Oanh há hốc, tưởng là tráo của cậu hai rồi đem con dâu thật đưa Thái phó chứ? Mẹ dám phản cha, phen này mà bị lộ chắc quan chôn sống mẹ mất thôi. Vú lo sốt vó, khuyên giải tới tấp, ngặt nỗi mẹ bỏ ngoài tai lời vú, lẳng lặng xuống bếp quán xuyến người làm chuẩn bị cơm nước.

Bữa tối chỉ có hai cậu mẹ, nghe báo lúc chiều mẹ Quyên mẹ Trâm choảng nhau, một mẹ sái chân một mẹ sưng tím cả mảng tay. Mẹ ba đi lại khó khăn nên tạm nằm trên giường nuốt cháo loãng, trong khi đó mẹ hai còn đang bị chồng phạt quỳ nửa canh giờ.

Mẹ Trâm ảm ức kinh khủng, cái cảnh mận trĩu xuống sân gian bên ấy nhưng mà gốc cây mận thuộc vườn bên gian của mẹ mà, rõ ràng mẹ treo cây hái trước, mắc mớ gì mẹ ba đu lên tranh của mẹ. Dù sao cả hai cùng có lỗi, thế nhưng cậu chỉ phạt mỗi mẹ? Người mẹ toàn mũi rệu thuốc, đã bảo chỉ bị bầm ở tay rồi cậu còn đề ra bồi hết chỗ này tới chỗ kia. Giả bộ quan tâm thôi chứ mẹ biết thừa, bực mẹ nên nhân cơ hội tấn mẹ đó, đập mẹ rõ đau. Xong còn mắng mẹ lần sau mà để trầy da nữa thì cậu băm sống luôn.

Mẹ sợ cậu ghét mẹ nên chẳng dám cãi lấy nửa lời. Trong bụng giận lắm nhưng thấy mẹ cả ghé thăm vẫn cố gượng cười. Mẹ Thủy đem sang bát bánh đúc nóng hôi hổi, khéo léo xúc một thìa, nhỏ giọng đùa cợt.

- "Ăn chút đi, được đại tiểu thư nhà quan Thái phó bón cơ mà?"

- "Chả thèm, mẹ về phe mẹ ba chứ gì, mẹ về đi, tôi còn bận quỳ, không tiện!"

Vú Oanh khó chịu nhú mày, mẹ Trâm ở nhà Thái phó chắc bị bà cả vả sưng mồm từ lâu rồi. Mấy lần vú định dạy cho mẹ biết thế nào là thứ bậc trên dưới nhưng tiểu thư hiền nên toàn ngăn, thành ra mẹ ngày một lếu lảo.

- "Mẹ biết cha của mẹ ba là ai không? Chương cơ Nguyễn Đăng Mão, chính là chú ruột của mẹ cả, nếu mẹ là mẹ cả thì mẹ xử sự như nào?"

Vú bực bội hỏi, mẹ Trâm hơi nguôi nguôi, vừa ngoảnh sang thì thấy cổ tay mẹ cả đeo chiếc vòng bình an giống hệt của mẹ, chỉ khác mỗi mặt đá là đá màu đơn tím hồng, loại hoa trồng rất nhiều trong vườn gian bên đó. Lòng mẹ bất chợt chua chát khó tả. Mẹ run run đỡ lấy bát bánh đúc ăn ngấu ăn nghiêng, cố ăn nhiều, ăn nhanh để kiềm lại tiếng nấc nghẹn trong cổ họng.

Xưa kia nghèo đói đi cấy cả ngày về mới được củ khoai luộc, nay chơi chán ra vẫn có bánh thơm thơm đầy đặn nhân, thật tốt! Chồng mẹ đồ đạc cao, được ban phủ phân đất, trên dưới kẻ hầu người hạ, mẹ không còn phải thức khuya dệt vải, cậu không còn phải dậy sớm lên núi, cuộc sống khảm khá như vậy, mẹ còn tham lam gì nữa?

Húng đứng từ xa nghe tiếng mẹ hai cười vang liền hí hửng chạy về báo cáo cậu hai, nó còn kể thêm mẹ Thủy tốt bụng đem đồ ăn qua cho mẹ Trâm rồi, có vẻ như cậu cảm động nên đêm đó nó thấy cậu qua chỗ mẹ cả. Sáng hôm sau tâm trạng cậu khá tốt, xế chiều kết thúc công việc ở trấn đường, gặp người dân mời mua dưa lê cậu còn lấy tất mấy gánh.

Nghe báo cái giống dưa này xuất phát từ thôn nhà cụ Thóc là thằng Húng đoán được cậu mua cho ai rồi. Thế cơ mà cái người ấy ngu xuẩn không biết điều, chỉ biết chọc điên cậu là giỏi.

Húng còn mãi buộc ngựa với cho tụi nó ăn nên chưa rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, chỉ biết lúc nó về tới thư phòng thấy mẹ hai đưa cậu hai tờ giấy gì đó, xong cậu chưa thèm nhìn đã xé tan tành. Mẹ đánh cậu ghê lắm, cứ nhắm ngực mà đập, cậu mặc kệ, hình như thấy thái độ cậu lãnh đạm nên mẹ tui thân hay sao ấy, lớn giọng tuyên bố rõ hùng hồn.

- "Cậu hai...để tôi nói cậu nghe nhé! Từ giờ trong mắt tôi, cậu chỉ là quan lớn, là Trần thủ xứ Đoài, không hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 78

Hai canh giờ sau khi gây lộn với cậu, mợ vẫn thấy mợ đứng. Từ canh giờ thứ ba trở đi thì bắt đầu hơi hơi hối hận. Ôi chao đúng kiểu giận quá mất khôn!

Chuyện là trưa nay ngoài Trần đường cậu cùng các quan thảo luận phương án phòng chống lũ lụt thì ở nhà mấy bà vợ tụ họp liên hoan. Đang ăn uống vui vẻ bỗng con Thuờ mợ Quyên loạng choạng đi ra, tự dưng không đầu mợ ba lại hỏi mợ đọc xem thơ mợ ấy viết có hay không?

Trước mặt bao nhiêu khách quý mợ đành giả bộ suýt xoa ca ngợi, nào có ngờ cả bàn ăn cười phá lên rồi thì thọt nói xấu mợ, cư nhiên mợ thành kẻ thừa, ngây ngốc như một con dờ. Mãi tới khi người làm bê tổ yến lên, rồi nom thấy đáng mợ Thuý thanh mảnh đi tới họ mới thôi đùa cợt. Đến trưa mấy đứa phòng quản gia méc mợ chẳng có thơ thần gì sất, chỉ có hàng chữ viết gọn lỏn.

"Mợ hai nửa chữ bê đôi cũng không biết. Mợ hai ngu như bò đội nón."

Mợ hận dễ sợ, chỉ muốn lao vào bấm vằm cắn xé mợ ba, mỗi tội nghĩ tới vụ mới bị phạt quỳ nên đành kiềm nén hít một hơi thật sâu cho đỡ bức, rồi hùng hực khí thế rù con Quế xuống phòng học chữ.

Cả cái trấn này chắc có mỗi phủ của cậu dạy chữ cho kẻ hầu người hạ, là đề xuất của mợ Thuý, cậu thấy hợp lý nên ưng chuẩn ngay. Ban đầu có mợ ở đây tụi nó hơi khép nép ngại ngùng, nhưng xong thấy tính mợ xởi lởi dễ gần chữ không xa cách như mợ cả mợ ba thì thả lỏng hơn hẳn, mấy cái chiếu trải kín nền nhà, người làm với chủ riu rít như cá mè một lứa.

"Cái nét này đẹp ghê ý, mày viết sao mày chỉ mợ với?"

"Mợ phải cầm bút cho chắc vào, rồi dứt khoát đưa một đường từ trên xuống dưới."

Mợ lần la hỏi han chữ vừa học là chữ gì, có đứa ghé tai mợ giảng giải rất nhiệt tình, mợ thích chí vỗ vai nó tán thưởng. Mãi mê quá nên mãi sau mới biết người ngồi cạnh mình chính là trưởng nam nhà Thái phó. Cậu này tính mê gái mợ ấn tượng suốt từ đợt ga mợ làm bà năm, đến giờ vẫn còn ga đó, chả đường hoàng gì sất.

Cậu Nguyễn Minh từ nhỏ sống nơi phồn hoa nhộn nhịp đâu có thiếu gái, ngặt nỗi chưa từng thấy ai đẹp như Trâm cá, đẹp lạ lùng luôn. Chẳng mảnh dẻ như bà cả nhà cậu, cũng chẳng eo ót như bà tư hay yếu điệu thoát tục như Minh Thuý, người nó cứ nần nần ấy, khúc nào ra khúc nấy nom chỉ muốn nổ mồm. Vẫn biết là vợ hai của em rể rồi, cơ mà cứ liếc qua thôi lại chực nhỏ nước dãi.

Cái thứ gì đâu, cuốn hút cả thân hình lẫn tính cách. Khi còn chưa nhận ra cậu thì hồ hởi quẩn quất, hỏi nọ hỏi kia. Khi ngoảnh sang biết biết rồi, nghe cậu tí tê dụ dụ ngay lập tức nổi trận lôi đình.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ mới có người dám chửi cậu, dám lớn tiếng nhiếc cậu phận nam nhi mà chẳng đứng đắn, nhân cách thua xa em gái. Ôi, cậu nghe sao mà bùi tai đến thế! Giá kẻ cậu gặp Trâm sớm hơn vài ba năm, nhất định cậu sẽ bắt về bằng mọi giá.

Mợ mắng chán thì ôm giấy bút bỏ về. Con Quế chạy theo thì thà thì thụt. -"Ban nãy con thấy cậu hai đứng ngoài cửa phòng, tay còn cầm theo túi dưa lê, con định qua gọi mợ mà thế nào ngoảnh đi ngoảnh lại chẳng thấy bóng cậu đâu."

Dưa lê á? Hồi xưa thi thoảng con Trang hay đem sang cho mấy quả, đất thôn bên đó tốt, trồng được giống dưa thơm lừng, cắn một miếng ngọt lịm cả người. Khi ấy mợ cứ ăn dưa là cười tít mắt, mợ thích ghê lắm, không ngờ cậu vẫn còn nhớ. Lòng mợ chợt âm ập lạ thường, hớn hờ đem giấy qua thu phòng cậu, tíu tíu khoe khoang.

"Chữ đẹp chưa nè cậu hai nè, mới học buổi đầu tiên thôi đấy, thấy tôi giỏi không? Dưa đâu thưởng cho tôi đi!"

Mợ hí hửng đợi chờ, ai ngờ dưa thì chả thấy đâu, chỉ thấy mặt cậu đen ngòm, cau có cầm giấy xé vụn. Mợ biết so với mợ Thuý thì chữ mợ cũng chỉ là giun là dế. Nhưng khen một câu mất gì đâu? Không thì nói chưa được tròn trịa thanh thoát lắm, lần sau cố gắng hơn.

Chẳng phải vừa xong đi tìm mợ hay sao? Vì đâu chưa đến một canh giờ thái độ đã quay ngoắt, nỗi con tam bành hung hãn? Ở mà nghĩ lại hung hãn phải chỉ mợ mới đúng, còn cậu, thực chất chưa từng nặng tay với mợ. Nhưng thế mới khiến mợ nổi đoá, tại cậu kiêu ngạo, tại cậu lạnh nhạt, hại mợ trốn sau bụi chuối khóc rưng rức.

Con Quế xót ruột đem cho mợ quả xoài xanh an ủi. Càng ở lâu với mợ Trâm nó càng quý, càng phục. Mợ kiên cường ghê lắm, hôm trước thấy mợ ba đem người tới bắt mà không hề nao núng, còn nhanh trí đảo ngược tình thế. Có bữa mợ buồn, mợ kêu đắng miệng, nhưng mợ vẫn cố ăn, mợ bảo sợ gây nhom xấu xí cậu chê. Mợ còn kể nhiều lúc muốn bỏ đi, ngặt nỗi chả ưng ai nhiều như ưng cậu, sợ đi rồi đêm đêm lại khóc vì nhớ cậu thì khổ, một phút đại khờ uống bao nhiêu ngày chờ mong.

Với cả nghĩ tới bu cùng các em ở quê sống sung túc hơn nhờ tiền mợ gửi về hàng tháng nên thôi. Minh chán cuộc sống của mình nhưng nếu cuộc sống đó có thể giúp người thân của mình hạnh phúc thì lại thấy có ý nghĩa, lại tiếp tục cố gắng.

Mợ cười gượng, khệ nệ đứng dậy rù Quế ra ngoài trấn chơi. Mợ có ý mặc vài nâu cho người ta bớt nhận ra vợ Trần thủ. Vừa ra khỏi cổng thì gặp kiệu

của cậu Minh, mồi mọc nhiệt tình kinh lắm, nhưng mợ còn lâu mới thềm ngồi. Mợ cùng Quế lang thang khắp chợ nọ chợ kia, cầm theo cả đồng bạc mua sắm điên cuồng. Chiều tối nghỉ cậu bên mợ cả nên mợ chẳng về nữa, thuê hẳn phòng trọ khang trang nhất, đặt tiệc thịnh soạn, thỏa thích thưởng thức.

Mợ mãi vui, mợ nào có biết ở nhà Húng phải chịu trận lời đanh. Cậu hỏi mợ đang làm gì? Nó chỉ còn nước tỉnh bơ giả ngốc.

- "Dạ bẩm cậu, mợ cả đang theo yếm, còn mợ ba chơi chuyện với tụi con Thụ."

Tay cậu đập bàn đánh rầm, nó giật mình thon thót. Cậu đập thêm phát nữa, nó sợ toát mồ hôi hột, lặng lẽ nhìn theo vết máu ban sáng đã ngả nâu nhạt. Đó, thành quả của mợ hai đó. Thử hỏi có ai ác ôn như mợ, chồng trọng thương mà cứ đâm rầm rầm như quân thù quân hèn.

Khoảng một khắc sau con Phụng đem thuốc mới sắc xong qua phòng, khép nép đặt trên bàn cậu, cậu hỏi thì nó đại mồm khai thật rằng lúc chiều vừa thấy mợ nói gì với cậu Minh ngoài cổng, xong đi đâu thì không biết. Nó vừa dứt lời, bát thuốc bị ném bay ra ngoài cửa sổ, máu trên áo cậu cũng lan dần thành mảng lớn, đậm một màu đỏ sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Phụ Trần thủ đêm ấy được một phen náo loạn, trong khi đó mợ hai phớt đời lêu lổng ngoài quán tràm trà xem các vị cô nương hát chèo. Giọng trong trẻo quá, câu từ da diết sâu lắng, khi róc rách như suối chảy, lúc êm ái như lời ru ngọt ngào, mợ ngồi nghe mãi tới canh tư mới chịu đi ngủ, hôm sau thức giấc đã quá trưa.

- "Mợ cũng biết ca đây. Hồi xưa ở quê hễ có vụ liên hoan là cô Mỗ lại chọn mợ đứng hàng đầu hết, vì mợ đẹp nhất thôn mà. Giờ thì khác rồi, ở cái nhà này, so với mợ ba chưa chắc mợ đã được ngang hàng hưởng chi mợ cả?"

Mợ thủ thì tâm sự với Quế, nó ngược lên gương đồng nom mợ đang vấn tóc cho mình, khuyên mợ đừng nghĩ nhiều, đàn bà mỗi người một nét, biết đâu cậu hai lại thích cái dáng của mợ thì sao? Giống như nó nè, nó thấy ở bên mợ sướng nhất, mợ tuy nói năng hơi thô nhưng người chất phác thật thà, thân thiện với người làm, chăm sóc, chải chuốt cho nó y như em gái vậy.

- "Ồ trần này có hàng kẹo kéo rất ngon, bữa nay con mời mợ nha, nhưng con chỉ đủ tiền mua cho mợ hai que thôi, mợ đừng chê đấy."

Con nhóc thô thể, mợ phì cười giật đuôi tóc nó trêu chọc. Mợ mợ con con bận buôn dưa bán lẽ nên không để ý ông già nằm ngay gằm cầu, mợ Trâm suất nữa thì bị chân lão cán ngã. Ông ấy xin lỗi rồi rít, mợ nhìn chiếc chiếu rách tươm, nhìn áo quần và chẳng chịt thì cho ít bạc vụn, đoạn thương cảm dặn dò.

- "Ông ơi, đừng nằm đây đêm đến sương xuống lạnh lắm. ông mua đồ ăn rồi thuê tạm cái nhà trọ nào rẻ rẻ mà tá túc. Nhà ông ở đâu? Có việc gì mà lên trấn?"

- "Cảm ơn đại ân đại đức của cô. Nhà lão ở cách đây hai mươi dặm, con gái lão bị ba tháng trước bị Cai đội bắt đi, lão đánh trống kêu oan khắp huyện nhưng không ai thèm ngó ngang, đành phải khăn gói qua mướp tới tìm Trần thủ."

- "Trần đường ở cách đây không xa, để con dắt ông đi."

Mợ đề nghị, ông lão buồn rầu xua xua tay.

- "Không cần, lão cũng vừa ở Trần đường về. Lính gác bảo vết thương ở ngực của Trần thủ bị rách miệng, sưng và phỏng rộp, ra rất nhiều máu, đêm qua bất tỉnh nhân sự rồi, chẳng biết bao giờ mới khỏi."

Lão thở dài kể lể, mặt mợ tái nhợt, mợ run run dắt con Quế ra chỗ khác hỏi chuyện.

- "Có khi nào là ông già rồi nên lãng tai? Cậu...cậu hai bị thương hồi nào chứ?"

- "Ồ cái đợt đánh trận đó, thấy tụi nó truyền tai nhau Đò đóc nằm liệt giường. Thông chế cũng trọng thương, cơ mà gặp cậu hai thấy cậu vẫn bình thường nên con tưởng chỉ là tin đồn nhảm thôi."

Quế nhanh nhẩu thuật lại, mợ Trâm sững sờ như hoá đá. Từ lúc mợ tỉnh lại, mợ chỉ mãi gan tị chuyện mợ cả mợ ba, còn việc cậu từng ra trận, mấy tháng trời xung quanh chỉ toàn gươm đao giáo mác, nguy hiểm cận kề thì mợ lại quên khuấy mất. Mợ chưa từng hỏi thăm xem cậu ở ngoài chiến trường ăn uống ra sao, có đói có rét có thiếu thốn, có bị đau ốm chỗ nào không?

Sống mũi mợ cay xè, mợ vội vã chạy thực mạng về nhà. Trước gian phòng của cậu, kẻ hầu người hạ xếp dài hai hàng dọc, đưa bê thuốc đưa cầm khăn. Mợ ba thấy mợ liền hầm hầm tiến tới và mợ hai cái. - "Đừng tưởng tôi không biết nghe, hôm qua mợ đánh vào vết thương của cậu. Chính mợ hại cậu ra nông nỗi này."

Ừ, tại mẹ. Mẹ nóng nảy, mẹ ngu xuẩn, mẹ nhận hết. Tim mẹ đau lắm, mẹ muốn gặp cậu ngay bây giờ. Van nài mẹ ba chẳng được, mẹ bức bối đẩy mẹ ấy ra xa, mẹ Quyên chân đau nhưng vẫn nóng máu chồm lên giật tóc mẹ Trâm, hai mẹ đánh nhau tung bùng khói lửa. Thăng Hùng từ trong lao ra, gào khóc âm ỉ.

"Con lạy mẹ hai, mẹ thôi làm loạn giùm con được không ạ? Mẹ biết không? Lúc toàn quân thắng trận, hễ ai bị thương nặng đều được đặc quyền nằm kiệu về nhà, riêng cậu hai bằng bố tầng tầng lớp lớp vẫn phi ngựa về với mẹ, rồi mẹ bị bắt, cậu lại lập tức đổi ngựa đi tìm. Rước thêm mẹ cả mẹ ba, mẹ phải đoán được lý do chứ, phải không mẹ? Rước thì cũng đã rước rồi, đến mẹ cả tiểu thư vạn người mê còn chịu chung chồng, cái thứ mẹ gái quê sao đồng đánh thế mẹ?"

"Tôi...tôi...cho tôi vào với cậu..."

Mẹ ứa nước mắt cầu xin, nó liều mạng chặn mẹ, uất hận xả tiếp.

"Váy yếm mẹ mặc hàng ngày rực rỡ như vậy, sao mẹ chưa từng thắc mắc ở đâu ra? Mẹ sốt gần một tuần, là ai tận tình chăm mẹ, đút mẹ từng miếng nước? Tay mẹ bầm, ai bôi rượu thuốc? Còn mẹ thì sao? Chồng mẹ đau ốm chưa khỏi mà mẹ đập như kẻ thù vậy hả mẹ? Mẹ không xứng, mẹ không xứng theo cậu!"

Tụi người làm len lén liếc nhau rồi lại liếc mẹ hai. Mẹ bần rùn khụy xuống, người ngom rệu rạo thất thần. Thăng Hùng mặc cái tính đàn bà lái nhái rõ nhiều, nó bị mẹ cả phạt quỳ hai nén nhang vì tội hỗn láo. Mẹ Thủy lờ mẹ Quyên đẩy đưa về phòng, trước khi đi còn quay lại dặn dò.

"Thầy lang dặn cậu cần nghỉ ngơi, tạm thời cái Quê nấu cho mẹ hai bát canh ấm rồi giúp mẹ thay váy yếm, lát cậu tỉnh qua thăm sau."

Quê ngoan ngoãn vâng dạ, mẹ Trâm đỡ dẫn bám tay nó. Cơ mà mẹ chả đủ kiên nhẫn để nghe theo sự an bài của mẹ cả, tới gian của mình rồi mẹ liền đóng kín cửa, len lén chạy ra vườn, trèo tường đi lối tắt. Chẳng phải do mẹ leo cây không giỏi mà là tâm mẹ lo lắng bất an, tay chân run rẩy nên cứ bị trượt hoai, lúc nhảy được qua cái cửa sổ gian bên cậu còn bị ngã lông lóc. Mẹ cố nhịn đau, nghĩ chỉ cần nom thấy chồng một cái là mừng rồi, ấy vậy mà, tìm mãi, đợi mãi, đợi đến tối mịt cũng chẳng thấy cậu đâu.

Nghĩ bụng có khi cậu ở bên gian mẹ cả nên mẹ lặng lẽ sang thăm dò. Vẫn hai cái bóng quen thuộc đó, một người giúp người kia cởi áo tứ thân. Chỉ là, hôm nay đèn lại không hề tắt, bù lại trong đêm vắng lên giọng nói sột sắng.

"Mẹ chẳng chịu tìm cách giữ Trần thủ ở lại qua đêm, nhờ mẹ hai hay mẹ ba chữa con trai trước thì tới lúc đó hối hả kịp."

Hả? Vú Oanh? Chứ không phải cậu với mẹ cả chuẩn bị ân ái sao? Nhưng cậu bị thương thế nắn nhau kiểu gì nhỉ? Vậy còn mọi khi? Ôi chao ôi đến hải, mẹ từng ở bên ngoài nom trộm cả tháng, ghen ghen quá hoá ngu, đến cái bóng của chồng mình cũng không nhận ra. Nếu là cậu thì mẹ cả đứng chưa tới vai đầu, huông chỉ hai người trong kia cao ngang ngang nhau.

Cái dây yếm bung ra rồi nhẹ nhàng rơi xuống, thực chất đầu có đen tối như mẹ tưởng tượng. Chẳng qua vú giúp mẹ Thủy tháo dây thắt đằng sau lưng để thoải mái hơn thôi. Ngày xưa bu mẹ cũng hay dặn con gái đi ngủ phải nói lòng cho đảo còn lớn, tiếc rằng mẹ vô tư chả để ý. Giờ nhớ rồi bắt chợt cười ngây ngốc. Bên trong mẹ Thủy an ủi vú đừng quá lo lắng, vú chải tóc cho mẹ, thở dài ca thán.

"Mẹ thương người ta tới vậy, sao còn đồng ý gả cho Võ Trọng Nguyên?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Mẹ Thủy lặng thinh, ánh đèn dầu bập bùng phản chiếu bóng dáng thanh mảnh mân mê hai chiếc vòng, một chiếc đính đá màu mầu đơn, chiếc còn lại hơi giống vàng trắng khuyết. Thì ra mẹ cả có đôi vòng bình an riêng, thì ra chẳng phải do cậu hai tặng, thì ra, mẹ đã hiểu nhầm nhiều đến thế!

Dù gì đi chăng nữa mẹ còn được gả cho người mẹ thương, ngày ngày vẫn được nhìn thấy người ấy, được người ta bao bọc che chở. Còn mẹ Thủy thì sao? Phận đàn bà con gái thật khô, ngay đến tiểu thư nhà Thái phó cũng chẳng hơn.

Mẹ lui thủi quay về gian phòng chính diện đợi cậu. Thăng Hùng đang chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa, mẹ liếc thấy chiếc giỏ mây đựng vỏ chăn và đồ bẩn liền đem ra ngoài giặt, bứt mấy quả bồ hòn dựa theo ánh trăng cẩn thận vỏ vỏ. Hùng vừa quý xong đầu gối còn mới, sợ bị phạt tiếp nên lật đặt rề qua dặn dò.

"Mẹ đừng có nói với cậu con để mẹ giặt đồ dính máu nhé, cậu quật chết con!"

"Ừ. Mày giỏi. Cậu cũng giỏi, giấu nhem à."

Giờ mẹ đã hiểu nguyên do mẹ không được phép vào phòng cậu, vì đâu cậu chẳng cho mẹ giúp cậu thay áo quần.

- "Mợ thôi cái giọng xia xói đi được không? Cậu sợ mợ lo nên mới vậy, mợ chả thương cậu gì sất. May được mợ Thủy hiền thôi, chớ phải con ý, con mà là đàn bà con đảm bảo cướp cậu trong vòng một nén nhang."

- "Thế nên mày mới là đàn ông đấy!"

Làm dâu nhà phú ông, viết bởi Lan Rùa (Nhím), đăng tải duy nhất trên wattpad LanRa7 của nhím, tất cả các trang khác là hành vi sao chép và sử dụng trái phép.

Gây nhau với cái mợ hai chỉ tổ bức mình, trái ngược với mợ cả nói câu nào Húng phục câu đấy. Nó chẹp miệng bỏ vào trong ngủ trước, mợ hai với chút xú đồ mà thơ thần mãi tận canh năm mới phơi phóng xong. Từ lúc dọn tới biệt phủ ít khi mợ thức tâm này, cũng là lần đầu tiên mợ thấy con Phụng lò dò bệ chiếc khay lớn sang gian mợ.

- "Mợ ơi bữa nay nấu bèo ngư nhưng chẳng thấy cậu hai đâu, mợ dùng tắt nhé!"

- "Mợ cả bảo mày thế hở?"

- "Không phải ạ. Chắc mợ biết thầy dạy cậu hai chứ, thầy khi xưa là thừa tướng, của ngon vật lạ nào có thiếu thứ gì? Cậu bị trọng thương nên thầy gửi đồ bổ dưỡng lên trấn, cho riêng cậu thôi, nhưng cậu toàn dẫn con san một nửa đem sang cho mợ. Ô hay những bữa trước con Quế nó ăn lén của mợ mất rồi, nên mợ không biết?"

- "Không, là mợ ăn."

Nhưng gà tần, huyết yến, vi cá, mợ tưởng đồ bọn nó ninh dưới bếp, đâu ngờ được do bên cậu đưa qua. Mợ nháp thìa canh mà cổ họng nghèn nghẹn, vừa ăn vừa hi hụi mở tủ ngắm nghía bọc vài củ kỷ. Đột dõ mợ bị bắt đi, nào có kịp mang theo thứ gì, cái này chắc cũng là chồng mợ sai người gói ghém đem lên cho mợ.

Từ ngày chuyển đến biệt phủ, thư cu Trí gửi lên, thư hồi xa nhà cậu gửi về, mợ xem cả trăm lần rồi. Chỉ có thư tiểu thư viết cho Võ Trạng Nguyên thì mợ ghen nên chưa thêm động đến. Bữa nay nghĩ thế nào mợ lại đem xuống phòng viết chữ kêu tụi nó đọc thử.

- "Mười tạ gạo tẻ, năm tạ gạo nếp, hai tạ đỗ xanh, một tạ lạc... hình như là lương thực gửi cho những người dân bị thổ phi cướp bóc hay sao ý mợ ạ, do Thái phó quyền góp."

Vậy chắc thư này Thái phó viết, còn tiểu thư chỉ là người gửi thôi. Cậu cũng từng đọc cho mợ nghe, nhưng lúc ấy mợ chẳng thêm tin. Tránh cậu, đuổi cậu, dõ cậu, hại cậu phải ra trận trốn hôn, mợ thấy mình sao mà lỗ bịch?

Mọi thứ cậu đều lo cho mợ tươm tất, ngay cả vườn mận đằng sau, khi xưa mợ từng trầm trồ ngưỡng mộ bu Yến thì nay vườn của mợ còn rộng gấp năm gấp bảy vườn bu, trăm gốc mận chạy dọc thành hàng thẳng tắp, ở gần cửa sổ trồng cây mận đại thụ, hoa trắng muốt phủ kín xích đu gỗ.

Những lúc rảnh rồi mợ hay thích ngồi chơi ngoài đây, tại chiếc xích đu này biết kéo kẹt hòa theo gió chứ không cần người đẩy. Nhưng giờ hăng sớm, nắng hồng xuyên qua kẽ lá rọi sáng lấp lánh giọt sương mai, cánh hoa kia còn chẳng động, có gì xích đu cứ đung đưa đều đều?

Mợ ngoảnh lại ngó nghiêng, sừng sốt khi thấy sợi dây thừng buộc bên dưới khéo léo luồn qua lỗ nhỏ trong buồng. Mợ tò mò chạy vào, nhưng cả dây lẫn lỗ đều mất tăm. Mợ đi tới đi lui quanh gian của mình, sức nhớ ra căn bếp này nhỏ hơn các bếp khác, tuy nhiên chiều dài của tất cả các khu nhà lại bằng nhau. Không lẽ còn có thêm phòng nữa? Ở đâu? Gần buồng mợ nằm sao?

Đêm đến, đợi người làm ngủ hết, mợ rón rén đóng kín cửa, đoạn chầm nấn quan sát bốn phía. Mợ thậm chí còn kéo cả tủ áo quần qua chỗ khác nhưng chẳng phát hiện ra cái gì sất. Cuối cùng, phía giường mợ nằm, bên trên vách tường có một bức tranh sơn thủy lớn, chả nhẽ trong tranh ẩn chứa điều gì kì bí? Mợ chúi đầu vào ngắm ngắm nghĩa nghĩa, hại nên thiếu tranh cháy âm ỉ, lúc mợ phát hiện ra thì đã bị mất một mảng lớn rồi.

Tiếc lắm, cơ mà thấy sau tranh là cửa chứ không phải tường, cửa mở hé thấy bóng cậu thì suýt hét lên vì sợ. Mợ nom rõ cả chiếc dây thừng, là chồng mợ, kéo xích đu trên mợ. Những giấc mơ như thật, hoá ra lại chẳng phải mơ.

Cậu bảo, ngày nào cũng gặp, nhớ gì? Quả thực, ngày nào cũng gặp. Cậu ngồi tựa trên chiếc ghế dài, tự mình thay thuốc, từng thớ vải băng trắng thấm máu đập vào mắt mợ, gầy vò xâu xé tâm can mợ.

Thương cậu! Xót cậu! Nhớ cậu!

Nhưng thấy cậu chuẩn bị đi về phía này, mợ lại bối rối không biết đối diện sao, luống ca luống cuống thối nển trèo lên giường giả bộ ngủ say. Mợ nghe tiếng bước chân chầm chậm tiến tới lúc một gần, ai đó mặc màn cho mợ rồi chui vào cùng, tình cảm dụi đầu vào cổ mợ, bàn tay ram ráp thì thoảng vừa bầu vừa xoa eo mợ, nhẹ nhàng như sợ mợ thức giấc.

Mợ cố cắn môi thật chặt, nhưng rốt cuộc vẫn bật khóc. Mợ ôm cậu, hôn nhẹ lên trán cậu, luồn qua mép áo chạm tới vết thương trên ngực, nghẹn ngào tức tưởi.

- "Tôi sai rồi, đập cậu, mắng cậu, tôi sai. Kêu cậu chỉ là Trần thủ không hơn, tôi ngu miệng tôi nói linh tinh, cậu đừng để bụng."

Cậu của ban nãy điềm đạm bao nhiêu thì cậu của lúc này hỗn loạn bấy nhiêu. Chút ngọt, chút bức, chút ảm ức, như một đứa nhỏ cương quyết

bỏ tay mợ ra, lạnh lùng quay người sang phía khác.

"Cứ nằm như vậy sẽ mỏi lưng lắm đấy!"

"..."

"Ghét tôi rồi à? Tôi phải làm sao để chồng tôi nguôi giận đây?"

Mợ quan tâm kéo chân, cậu lẳng lặng hất xuống. Mợ biết tội mợ dày đặc chất đồng nên đành nằm im thin thít. Nửa canh giờ qua đi, mợ len lén nhích tới, chẳng dám đụng chạm đâu, sợ cậu khó chịu, nhưng vẫn mong được gần hơn chút xíu. Mợ tưởng cậu đã say giấc, nào ngờ nghe giọng nói trầm trầm bên tai.

"Bỏ nhà theo người ta rồi thì còn về làm gì nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

"Ó ai vậy? Ai bỏ nhà theo ai? Tôi á? Oan quá! Tôi có bỏ đi hồi nào đâu? Hay cậu ám chỉ cái đêm tôi ở nhà trọ không về? Nhưng tôi đi chơi mà, đi xem hát cùng con Quế. Người ta mà cậu nói ở đây là nó ư?"

Ngữ điệu của cậu xem ra không được vui vẻ cho lắm, chắc cậu ghét nó rồi, cậu ghét nó thì mợ sẽ đuổi nó cho cậu đỡ ngứa mắt.

"Đuổi nó sang phòng giặt đồ hoặc vào ở gian khác chuyên trồng rau củ thôi cậu nhé, chớ đuổi hẳn tội nghiệp con bé, nó dễ thương mà."

"..."

"Nha, cậu hai nha!"

Mợ hết giải thích đến năn nỉ thành khẩn mà cậu chẳng thèm đáp lấy nửa lời. Không gian tĩnh mịch như tờ khiến lòng mợ bồn chồn không yên, liệu mình sờ thử trán người bên cạnh chợt thấy lạnh toát. Mợ hoảng quá xuống giường xò dép mò mẫm thấp liên mấy ngọn nến sáng choang, đồng thời cảm theo chiếc đèn nhỏ chạy vội sang gian cậu.

Bên bếp lửa hồng âm ỉ, con Phụng lim dim gật gà gật gù. Mợ chẳng nỡ sai nó nên tự mình rót thuốc, đổ thêm nước vào niêu đất rồi vội vã trở về buồng đánh thức cậu.

"Không mợ quan tâm!"

Cậu hậm hực cảm thán, mợ dịu dàng dỗ dành.

"Tôi xin mà, tôi sai, tôi hư tôi hôn cậu phạt tôi sau, cậu hai ngoan, uống thuốc nha, uống một hộp thôi!"

"Nóng."

"Thế để tôi thổi cho nguôi nha!"

"Nhờ mợ bỏ độc thì sao?"

Ôi trời à, cậu hỏi gì lạ vậy? Mợ lấy đâu ra độc, mợ bỏ làm gì? Hại cậu hả? Cậu làm sao thì mợ sống được à? Để chứng minh cho sự trong sạch của mình, mợ chủ động uống trước một thìa. Còn chưa kịp nuốt xuống cậu đã ngồi dậy, hai tay áp chặt má mợ, môi chạm môi, dứt khoát đòi lại chỗ thuốc của mình, đoạn thần nhiên như không.

"Quả thật không có độc!"

Mợ ngượng chín hồng cả người, nhưng vẫn rụt rè thăm dò ý tứ người ta.

"Thìa đầu không có độc nhưng các thìa sau thì chưa biết chừng. Có khi tôi vẫn nên thử lần lượt hết ý cậu nhì?"

Cậu nhìn mợ chăm chú, trùi mền gật đầu. Trống ngực mợ thổn thức từng hồi, cứ như thế mợ bón cho cậu hết bát thuốc, theo một cách rất đặc biệt. Đến thìa cuối cùng, cậu mãi chẳng chịu dứt, mà mợ cũng không muốn lia xa.

Cậu đỡ mợ đặt lên đùi, chân mợ nghịch ngợm quăn quanh hông cậu, tay khẽ vỗ về trên bờ vai vững chắc. Những món man nhẹ nhàng khờ dại như mồi

lửa thổi bùng nhiệt huyết trong cậu, bao mong nhớ, khắc khoải, đợi chờ, bao ngày tháng xa cách bức cậu phát điên. Nụ hôn cuồng dại kia lướt qua vành tai nhỏ rồi trượt xuống cằm cô nhỏ xinh, bất giác nhá không ngừng.

Lực khá nhẹ nên mợ chẳng thấy đau, chỉ tê tê ngọt ngọt như gió cuối thu lùa qua vườn mận thôi. Cậu hiếm khi làm mợ đau lắm, ngay cả khi mợ lảo nhắt cậu cũng chưa từng phạt nặng.

- "Mợ thương ai nhất?"

Có thể do bị ốm nên cậu hôn mợ nhiều hơn hẳn mọi ngày. Mợ bẽn lẽn cúi xuống mở khuy áo cậu, cẩn thận hôn miết xung quanh chỗ băng quần chẳng chặt, ranh mãnh đùa cợt.

- "Thương nhất Trần thủ xứ Đoài."

- "Vậy nếu tôi không còn là Trần thủ xứ Đoài, mợ còn thương không?"

- "Còn chứ, Võ Trạng Nguyên bao người hâm mộ, tôi cũng không ngoại trừ."

Cậu cau có chau mày, mợ biết ý nép vào cậu, thỏ thẻ nịnh nọt.

- "Mạng này tôi cho cậu cũng được."

Sắc mặt cậu dần dần ra đôi chút, cậu ghé tai mợ thủ thủ còn chưa đầy một năm nữa, dặn mợ kiên nhẫn đợi. Mợ chẳng rõ đợi cái gì, nhưng mợ vẫn rúc vào lòng cậu cười mãn nguyện. Những ngọn nến le lói rụi dần, cậu của những đêm sau không chiêm chọc mợ nữa, chỉ hay thích trầm ngâm quan sát mợ thay băng cho mình rồi đôi lúc phát sốt lại áp lên yếm đào mề neho đủ kiểu.

- "Ban nãy thấy mợ nhìn Hùng âu yếm ghê, hay tôi giả mợ cho nó nhé?"

- "Hà? Âu yếm cái khi. Tôi lườm nó đó, cái thằng vừa ẻo là vừa hỗn, lấy nó thà tôi lấy cậu Hưng còn hơn!"

Ý mợ chỉ đơn giản là so với cậu cả nó còn không bằng thì sao mà mợ ưng nó được. Thế nhưng cậu đã hiểu ngay sang thành mợ luyện tiếc người tình năm ấy, chọt eo mợ đau điếng. Mợ khổ tâm mắng cậu con nít, cậu chả những không xấu hổ, ngược lại bình thản đáp.

- "Thì người ta kém Trâm hai tuổi mà."

Mợ thua! Cơ mà mợ cứ bồi hồi xao xuyến lắm ấy, thi thoảng bắt gặp cậu đứng gần mợ cả mợ không khó chịu như xưa nữa, phàm là nữ nhân không có tình ý với chồng mợ, mợ đều có thể bao dung để chung sống an ổn. Nghe loáng thoáng thấy hai người nói chuyện Thái phó sắp ghé thăm, cái ông sai người nhốt mợ dưới hầm đây mà, mợ ghét ông lắm!

Hôm gặp mợ đêch thềm ra nghênh đón, Thái phó cũng chẳng có hơi mà để tâm, căn bản lòng lão đang chất chứa nhiều việc ngổn ngang. Trong phòng kín, đại tiểu thư nhà họ Nguyễn quỳ dưới đất chịu con lỏi đình của cha, Thái phó cảm roi vọt liên hồi.

- "Người còn dám cãi bỏ thuốc rồi? Bỏ rồi mà Trần thủ vẫn có thể lên trấn đường đều đều như vậy? Hắn to gan dám tống giam Cai đội, em họ người ung con dân nữ đó là phúc phận cho cả tổ nhà nó, thằng cha nó không biết điều còn đem kiện, nhẽ ra phải đánh cho vài trượng rồi đuổi chứ? Hắn làm thế là không nể mặt nhà vợ."

- "Xin thầy bớt giận...quả thực...bé gái đó còn nhỏ...rất đáng thương..."

- "Người! Các cụ dạy cấm có sai, con gái là con nhà người ta!"

Thái phó giận sôi máu, khệnh khạng rẽ qua bàn tiệc được chuẩn bị thịnh soạn, nhân lúc chỉ có mợ cả và vài thuộc hạ thân thích ở đó, đích thân lão lấy ra gói bột màu trắng đổ vào một trong năm bát canh gà trên bàn, đợi tới khi tận mắt chứng kiến Võ Trạng Nguyên dùng hết mới an tâm phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.